TJ KLUNE

SUB UȘA CARE ȘOPTEȘTE

Moartea este doar începutul.

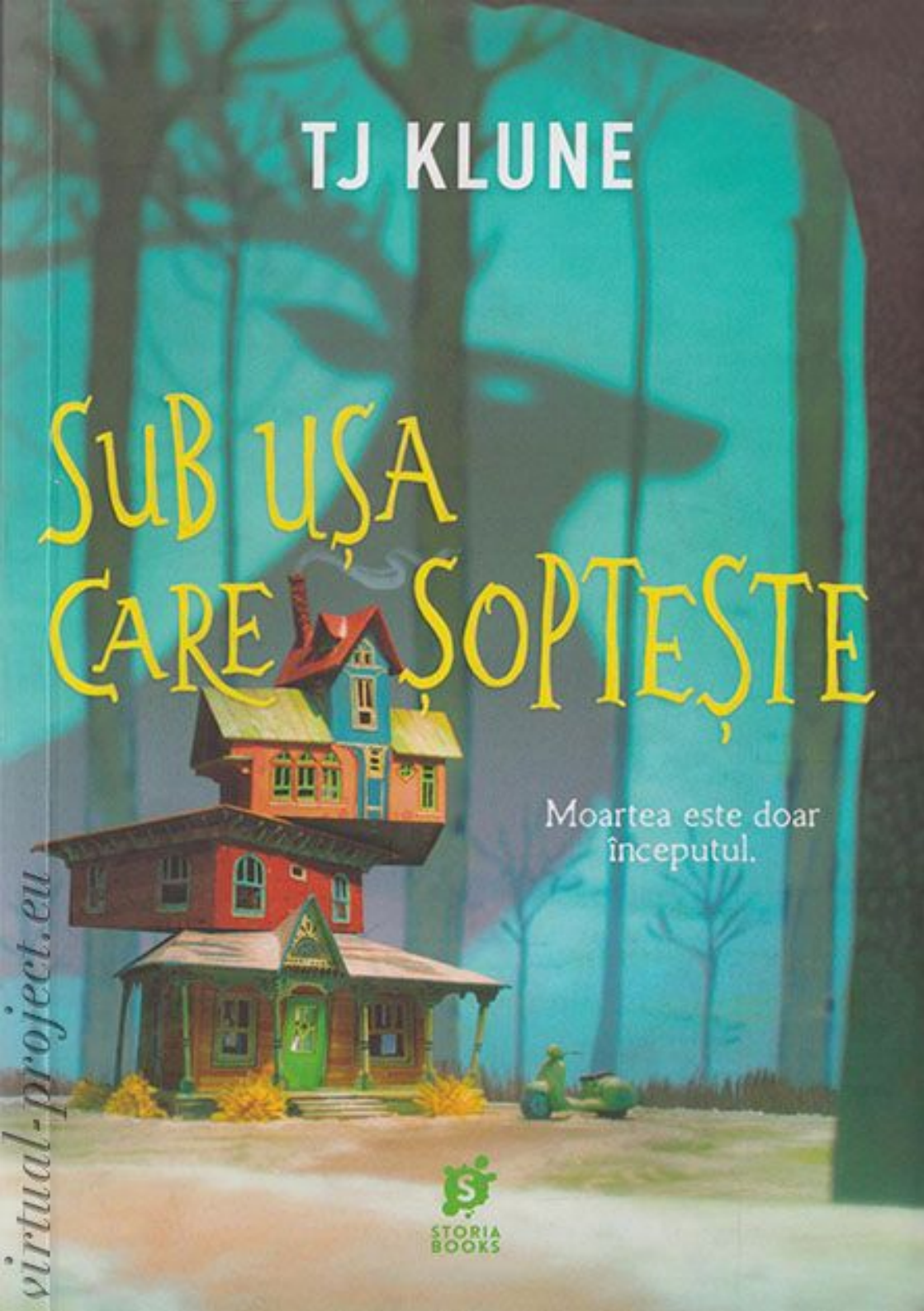

STORIA BOOKS

virtual-project.eu

TJ KLUNE

SUB UȘA CARE ȘOPTEȘTE

Original: *Under The Whispering Door* (2021)

Traducere din limba engleză:
IONELA CHIRILĂ

virtual-project.eu

— 2022 —

Pentru Eric.
Sper că te-ai trezit într-un loc bizar.

Nota autorului

Această poveste vorbește despre viață și dragoste, dar și despre pierdere și suferință.
Există și pasaje despre moarte în diferite forme – tăcută, subită și prin sinucidere.
Te rog să o citești cu grijă.

CAPITOLUL 1

Patricia plângea.

Wallace Price nu putea suferi să audă oameni plângând.

Lacrimi mici, lacrimi de crocodil, hohote de plâns de se zguduia tot corpul, nu conta. Lacrimile erau lipsite de noimă, iar ea nu făcea decât să amâne inevitabilul.

— Cum de-aţi ştiut? a întrebat Patricia cu obrajii uzi, întinzându-se după cutia de Kleenex de pe biroul lui.

Nu l-a văzut strâmbându-se. Probabil că era cel mai bine aşa.

— Cum să nu fi ştiut? i-a răspuns el.

Şi-a împreunat mâinile pe biroul lui din lemn de stejar, iar scaunul Arper Aston a scârţâit sub el când s-a aşezat bine în aşteptarea a ceea ce cu siguranţă avea să fie o scenă dramatică, încercând în tot acest timp să nu se schimonosească la duhoarea de clor şi Windex. Se prea poate ca cineva din personalul de noapte să-i fi vărsat ceva în birou, mirosul atârnând în aer greu şi înţepător. Şi-a pus în minte să trimită un mesaj prin care să le amintească tuturor că avea un nas sensibil şi că nu se putea aştepta ca el să lucreze în asemenea condiţii. Era de-a dreptul barbar!

Jaluzelele de la geamurile biroului erau trase în jos ca să protejeze de soarele după-amiezii, iar aerul condiţionat sufla rece şi îl ţinea treaz. Cu trei ani în urmă, cineva ceruse să se modifice senzorul de temperatură până la 21 de grade. El a râs. Căldura duce la lene. Dacă ţi-e frig, te mişti întruna.

Dincolo de uşa biroului său, firma părea o maşinărie bine unsă, activă şi autonomă, fără să fie nevoie de implicarea lui semnificativă, exact aşa cum îi plăcea lui Wallace. Dacă ar fi fost genul care să stea de capul fiecărui angajat pentru cele mai mici detalii, n-ar fi ajuns unde era acum. Desigur, era mereu atent la tot ce mişca, cei din subordinea lui ştiind foarte bine că trebuiau să muncească din greu, ca şi cum viaţa lor ar fi depins de asta. Clienţii erau cei mai importanţi oameni de pe pământ. Când el zicea „sari!”, se aştepta ca persoanele din imediata apropiere să facă taman aşa, fără să tot pună întrebări lipsite de importanţă cum ar fi „cât de sus?”.

Ceea ce i-a amintit de Patricia. Maşinăria se stricase şi, deşi nimeni nu era infailibil, Wallace era nevoit să schimbe o piesă defectă cu una nouă. Muncise prea mult ca să eşueze acum. Anul trecut fusese cel mai profitabil din istoria firmei. Anul ăsta promitea să fie şi mai bun. Indiferent de situaţia în care se afla lumea, cineva întotdeauna trebuia dat în judecată.

Patricia şi-a suflat nasul:

— Nu credeam că vă pasă.

El s-a holbat la ea.

— De ce, Doamne iartă-mă, să crezi aşa ceva?

Patricia i-a oferit un zâmbet forţat.

— Nu sunteţi tocmai genul căruia să-i pese.

S-a zburlit tot. Cum îndrăznea să zică aşa ceva, mai ales şefului ei? Ar fi trebuit să-şi dea seama din urmă cu zece ani, când avusese cu ea interviul de angajare ca asistent juridic, că o să vină o zi în care o să-l muşte de cur. Fusese bine dispusă, ceva ce Wallace crezuse c-o să se diminueze cu timpul de vreme ce, în viziunea lui, veselia n-avea ce căuta într-o firmă de avocatură. Cât de mult greşise!

— Sigur că-mi...

— Ideea e că totul a fost atât de greu în ultima vreme, a continuat ea, ca şi cum el nici n-ar fi deschis gura. Am încercat să ţin totul sub capac, dar ar fi trebuit să-mi dau seama că dumneavoastră o să vedeţi dincolo de faţadă.

— Exact aşa, a zis el, încercând să readucă discuţia pe făgaşul ei.

Cu cât depăşea mai repede momentul, cu atât mai bine avea să fie pentru amândoi. Patricia urma să priceapă şi ea asta într-un final.

— Am văzut dincolo de faţadă, a continuat el. Acum, dacă ai putea...

— Şi *chiar* vă pasă. Ştiu că vă pasă! Am ştiut de luna trecută, din clipa în care mi-aţi trimis aranjamentul acela floral de ziua mea. Chiar dacă nu a fost nicio felicitare ataşată sau altceva. Am ştiut ce încercaţi să-mi ziceţi. Că mă apreciaţi. Şi eu vă apreciez atât de mult, domnule Price!

Habar n-avea despre ce dracu' vorbea. Nu-i dăduse niciodată nimic. Trebuie să fi fost asistenta lui juridică. Se vedea nevoit să schimbe două vorbe cu ea pe tema asta. Nu era nevoie de niciun fel

de flori. Care era noima? La început erau frumoase, dar apoi mureau, iar frunzele și petalele se veștejeau și putrezeau, provocând o mizerie care putea fi evitată dacă nu se apuca nimeni să le trimită de la bun început. Cu asta în minte, și-a luat stiloul Montblanc ridicol de scump și a notat (idee de circulară: PLANTELE SUNT ÎNGROZITOARE ȘI NIMENI N-AR TREBUI SĂ LE AIBĂ). Fără să-și ridice privirea, i-a zis:

— Nu încercam să...

— Kyle a fost concediat acum două luni, a continuat ea.

Lui i-a luat mai mult decât ar fi vrut să admită ca să-și dea seama despre cine era vorba. Kyle era soțul ei. Wallace îl cunoscuse la o petrecere la firmă. Kyle era beat, evident bucurându-se din plin de șampania pe care Firma Moore, Price, Hernandez & Worthington o pusese la dispoziție după încă un an de succes. Roșu la față, Kyle desfătase oaspeții de la petrecere cu o istorie spusă cu lux de amănunte de care Wallace nu se putea deranja să-i pese, mai ales că, după toate aparențele, Kyle crezuse de cuviință că vocea tare și exagerările erau absolut necesare povestirii.

— Îmi pare rău să aud asta, i-a zis, fără emoție, punând stiloul înapoi pe birou. Dar cred c-ar trebui să ne concentrăm pe problema...

— Nu reușește să-și găsească de muncă, i-a zis Patricia, boțind șervețelul, înainte să ia altul.

Și-a șters ochii, întinzându-și machiajul, și a continuat:

— Și nu putea să se întâmple într-un moment mai prost. Fiul nostru se însoară vara asta și noi se presupune c-ar trebui să plătim jumătate din nuntă. Nu știu cum o să reușim, dar trebuie să găsim o cale. Am găsit întotdeauna. E doar un obstacol peste care o să trecem.

— Felicitările mele! a răspuns Wallace.

Nici măcar nu știa că ea avea copii. Nu era genul care să se bage în viețile personale ale angajaților. Copiii doar îți distrăgeau atenția, iar pe el nu-l încânta deloc perspectiva. Îi făceau pe părinții lor – angajații lui – să ceară timp liber pentru lucruri cum ar fi recitaluri și boli, lăsându-i pe alții să muncească în plus în locul lor. Și, de când cei de la Resurse Umane îi spuseseră că nu poate să le ceară angajaților să nu-și întemeieze o familie („Domnule Price, nu le puteți spune așa, pur și simplu, *Luați-vă un câine!”),* fusese nevoit să

suporte mămici şi tătici care aveau nevoie de o după-amiază liberă ca să-şi audă odraslele vomitând sau ţipând nişte cântecele despre forme şi nori şi alte asemenea prostii.

Patricia şi-a suflat din nou cu putere nasul în şerveţel, cu un zgomot prelung şi îngrozitor de muci, care i-a ridicat lui Wallace părul de pe mână.

— Şi apoi mai e şi fata noastră. Am crezut că e o fiinţă fără busolă şi c-o să sfârşească tăind frunză la câini, dar iată că firma a avut bunăvoinţa să-i acorde o bursă şi în sfârşit şi-a găsit calea. Facultatea de Administrare a Afacerilor, dacă vă vine să credeţi. Nu e minunat?

S-a uitat la ea cu ochi mijiţi. Clar trebuia să schimbe câteva vorbe şi cu partenerii. Nu ştia că firma oferea burse. Ştia că se donau bani asociaţiilor caritabile, asta da, dar deducerile de taxe de pe urma lor meritau din plin efortul. Nu ştia ce fel de compensaţie aveau să primească dând banii de pomană pe ceva atât de ridicol ca o şcoală de *administrare a afacerilor,* chiar dacă ar fi putut să-i deducă din taxe şi pe aceştia. Probabil că fiica ei urma să facă ceva tâmpit cum ar fi să deschidă un restaurant sau vreo organizaţie nonprofit.

— Cred că înţelegem în moduri diferite noţiunea de „minunat".

Ea a încuviinţat din cap, dar Wallace n-a fost sigur că l-a auzit.

— Slujba asta e atât de importantă pentru mine, acum mai mult decât oricând. Oamenii de aici sunt ca o familie. Ne ajutăm unii pe alţii şi nu ştiu dacă aş fi ajuns până aici fără ajutorul lor. Şi faptul că dumneavoastră aţi simţit că e ceva în neregulă şi mi-aţi cerut să vin aici ca să pot să-mi spun oful înseamnă mai mult pentru mine decât o să ştiţi vreodată. Nu-mi pasă ce zice lumea, domnule Price! Sunteţi un om bun.

Ce voia să însemne *asta?*

— Ce zice toată lumea despre mine?

Femeia s-a albit la faţă.

— Ah, nimic de rău. Ştiţi cum e. Dumneavoastră aţi pus bazele acestei firme. Numele dumneavoastră e pe antet. E... intimidant.

Wallace s-a relaxat. S-a simţit mai bine.

— Da, ei bine, bănuiesc că aşa e...

— Adică, *da,* oamenii vorbesc despre faptul că puteţi fi rece şi calculat şi că ridicaţi vocea la un volum înspăimântător dacă un lucru

nu se face în secunda în care vreți să fie făcut, dar ei nu vă văd cum o fac eu. Știu că e doar o fațadă în spatele căreia se află un bărbat grijuliu, mascat de costume scumpe.

— O fațadă? a repetat el, deși era mulțumit că-i admirase bunul-gust.

Costumele lui chiar *erau* luxoase. În definitiv, alegea numai ce era mai bun. Acesta era motivul pentru care pachetul de bun-venit pe care îl primeau cei mai noi angajați avea inclus o listă în care se detalia pe puncte ce presupunea o ținută acceptabilă. Deși nu cerea de la toată lumea haine de firmă (de vreme ce știa bine ce însemnau datoriile studențești), dacă cineva purta ceva care părea clar luat la reduceri, atunci avea grijă să aibă o discuție serioasă cu respectiva persoană despre ce însemna o ținută demnă.

— Sunteți dur la suprafață, dar în interior sunteți de zahăr, a zis ea.

Niciodată în viața lui nu mai fusese atât de jignit.

— Doamnă Ryan...

— Patricia, vă rog. V-am mai zis asta de atâtea ori.

Îi zisese, așa era.

— Doamnă Ryan, a repetat el cu fermitate. Deși vă apreciez entuziasmul, cred că avem alte lucruri de discutat.

— Corect, a spus ea cu grabă. Desigur. Știu că nu vă place când oamenii vă fac complimente. Că doar nu suntem aici ca să vorbim despre dumneavoastră.

— Exact, a răspuns el ușurat.

Femeii îi tremura buza:

— Suntem aici să vorbim despre mine și despre cât de dificile au devenit lucrurile în ultima vreme. Doar de asta m-ați chemat aici după ce m-ați găsit plângând în magazia cu consumabile.

El crezuse că făcea inventarul și că praful îi declanșase alergiile.

— Cred că trebuie să revenim la...

— Kyle nu mai vrea să mă atingă, i-a șoptit ea. Sunt ani întregi de când nu i-am mai simțit mâinile pe trup. Mi-am tot zis că asta se întâmplă când doi oameni sunt împreună de atâta amar de vreme, dar nu pot să nu mă gândesc că e mai mult de atât.

Wallace s-a crispat.

— Cred că e cam deplasat, mai ales că dumneata...

— *Știu!* a țipat ea. Cât de deplasat poate să fie omul ăsta? Știu că lucrez șaptezeci de ore pe săptămână, dar chiar cer prea mult ca soțul meu să-și îndeplinească îndatoririle matrimoniale? Erau scrise în jurămintele noastre.

Ce nuntă oribilă trebuie să fi fost! Probabil că organizaseră petrecerea la Holiday Inn. Nu. Și mai rău. La un Holiday Inn *Express.* S-a cutremurat la un asemenea gând. Era absolut convins că avuseseră și karaoke. Din cum și-l amintea pe Kyle (nu că și-ar fi amintit prea multe), cel mai probabil cântase ceva între Journey și Whitesnake, în timp ce dădea pe gât ceea ce numea cu atâta plăcere „doctorie".

— Doar că pe mine nu mă deranjează orele lungi la birou, a continuat ea. E parte din slujbă. Am știut asta când m-ați angajat.

Ah! Un moment de respiro!

— Apropo de angajat...

— Fiică-mea și-a pus cercel în nas! a zis Patricia cu jale. Biata mea fetiță arată ca un taur care așteaptă un matador s-o fugărească și să înfigă chestii în ea.

— Pentru numele lui Dumnezeu! a mormăit Wallace, frecându-și fața.

Nu avea timp pentru așa ceva. În jumătate de oră urma o ședință pentru care trebuia să se pregătească.

— Știu! a exclamat Patricia. Kyle a zis că e parte din procesul de maturizare. Că trebuie s-o lăsăm să-și desfacă aripile și să facă greșeli de una singură. Nu știam că asta presupune să-și pună un rahat de *cercel* în nas! Ca să nu mai spun de fiu-miu!

— În regulă! a zis Wallace. Nu mai spuneți!

— Vrea ca mâncarea de la nuntă să fie de la *Applebee's'.* Auzi la el, de la *Applebee's!*

Wallace a rămas cu gura căscată de groază. Habar nu avea că planificarea nupțială dezastruoasă era un defect genetic.

Patricia dădea din cap cu furie.

— Ca și cum ne-am permite așa ceva! Banii nu cresc în copaci! Am făcut tot posibilul să ne învățăm copiii să prieceapă fundamentele financiare, dar când ești tânăr, nu reușești mereu să înțelegi până la

capăt. Şi acum că viitoarea mireasă mai e şi gravidă, caută ajutor la noi, a zis ea, oftând dramatic. Singurul motiv pentru care reuşesc să mă mai ridic din pat dimineaţa e că ştiu că pot să vin aici şi... să scap de tot şi de toate.

Wallace a simţit o strângere ciudată în piept. S-a frecat uşor. Poate era doar o mică arsură. N-ar fi trebuit să mănânce chili.

— Mă bucur că putem fi un refugiu al existenţei dumitale, dar nu pentru asta te-am chemat la şedinţă.

— Serios? a zis ea, trăgându-şi nasul şi zâmbindu-i din nou, ceva mai cu forţă de data asta. Atunci, ce este, domnule Price?

— Eşti concediată, i-a zis el.

Ea a clipit.

El a aşteptat. Cu siguranţă acum pricepea, iar el se putea întoarce la treaba lui.

Ea s-a uitat în jur, cu un zâmbet confuz pe chip.

— E unul din momentele alea cu camera ascunsă? a zis mai apoi, râzând, acum doar cu o vagă urmă a exuberanţei pe care el o crezuse de mult sfârşită. Mă filmaţi? O să iasă cineva brusc şi-o să strige *Surpriză?* Cum se cheamă emisiunea? *Eşti concediat, dar nu pe bune?*

— Mă îndoiesc foarte tare, a zis Wallace. N-am acordat nimănui permisiunea să mă filmeze.

S-a uitat la poşeta pe care o ţinea Patricia în poală şi a continuat:

— *Sau* să fiu înregistrat.

Zâmbetul ei a început să pălească.

— Atunci nu înţeleg. Ce vreţi să spuneţi?

— Doamnă Ryan, nu ştiu cum m-aş putea face mai bine înţeles. Începând de astăzi, nu mai eşti angajata firmei Moore, Price, Hernandez & Worthington. Înainte să pleci de aici, cei de la securitate îţi vor da voie să-ţi aduni lucrurile şi apoi vei fi escortată afară din clădire. La scurt timp după aceea, cei de la Resurse Umane vor intra în legătură cu dumneata ca să finalizeze documentaţia, în caz că trebuie să semnezi pentru... ah, cum îi zice?

A făcut o pauză, căutând prin hârtiile de pe birou:

— Ah, da! Ajutor de şomaj. Pentru că, din câte se pare, chiar şomeră fiind încă mai poţi să sugi de la ţâţa guvernului sub forma taxelor mele.

Apoi a clătinat din cap:

— Deci, a continuat el, într-un fel e ca şi cum încă te-aş mai plăti. Doar că nu aşa de mult. Sau nu lucrând aici în continuare. Pentru că nu mai e cazul.

Ea nu mai zâmbea:

— Eu... *poftim?*

— Eşti concediată, a zis el mai rar.

Nu ştia de ce femeii îi era atât de greu să priceapă.

— De ce? a vrut ea să ştie.

Abia acum stăteau de vorbă pe bune. Acel *de ce* al tuturor lucrurilor era specialitatea lui Wallace. Fapte şi nimic mai mult.

— Din cauza raportului intervenientului din cazul Cortaro. L-ai depus la două ore după termenul limită. Singurul motiv pentru care a mers mai departe a fost că judecătorul Smith îmi e dator cu o favoare şi aproape că nici *asta* n-a fost de ajuns. A trebuit să-i aduc aminte că l-am văzut cu fosta-dădacă-actualmente-amantă la... nu contează. Ce-ai făcut ar fi putut să coste firma câteva mii de dolari şi asta nu se compară nici pe departe cu răul pe care l-ar fi provocat clientului. Genul ăsta de greşeală nu va fi tolerată. Îţi mulţumesc pentru anii pe care ni i-ai dedicat aici la Moore, Price, Hernandez & Worthington, dar mă tem că serviciile dumitale nu ne mai sunt de trebuinţă.

Ea s-a ridicat brusc, hârjâind scaunul de podeaua din lemn de esenţă tare.

— Nu l-am depus târziu!

— Ba da, i-a zis Wallace pe un ton egal. Am şi bonul de la registratură cu ora la care l-ai depus dacă vrei să vezi.

Apoi a bătut cu degetul pe dosarul de pe birou.

Femeia a mijit ochii. Măcar nu mai plângea. Wallace se descurca bine cu furia. În prima zi la Facultatea de Drept, i s-a zis că avocaţii, chiar dacă erau o necesitate într-o societate funcţională, aveau să fie în permanenţă ţinta mâniei.

— Şi chiar *dacă* l-am depus târziu, n-am mai făcut asta niciodată până acum. S-a întâmplat o singură dată.

— Şi poţi să stai liniştită, ştiind că nu vei mai face aşa ceva vreodată, i-a răspuns Wallace. Pentru că nu mai lucrezi aici.

— Dar... *soţul* meu. Şi *fiul* meu. Şi *fiica* mea!

— Mda, a zis Wallace. Mă bucur că ai adus subiectul în discuţie. Evident că, dacă fiica dumitale primea vreun fel de bursă de la noi, îi este revocată în clipa de faţă.

Zicând acestea, a apăsat un buton de pe birou:

— Shirley? Trimite, te rog, o notificare către departamentul de Resurse Umane în care să specifici că fiica doamnei Ryan n-o să mai primească bursă de la noi. Nu ştiu exact ce presupune asta, dar bănuiesc că îmi vor trimite un formular completat pe care să-l semnez. Ocupă-te de asta chiar acum!

Vocea secretarei s-a auzit pârâind prin difuzor.

— Da, domnule Price.

Apoi s-a uitat la fosta lui asistentă juridică:

— Gata. Vezi? S-a rezolvat. Acum, înainte să pleci, am să te rog să nu uiţi că suntem profesionişti. Nu e nevoie să începi să ţipi sau să arunci cu lucruri ori să treci la ameninţări care, fără îndoială, vor fi considerate infracţiuni. Şi fii amabilă ca atunci când îţi strângi lucrurile de pe birou să nu iei nimic care aparţine firmei. Înlocuitoarea dumitale începe de luni şi n-aş vrea să ştiu cum ar fi pentru ea să nu găsească un perforator sau un distribuitor de scotch. Desigur, orice nimicuri vei fi acumulat sunt ale dumitale.

După aceea a luat de pe birou mingea antistres cu logoul firmei pe ea.

— Sunt minunate, nu-i aşa? Îmi aduc aminte că ai primit aşa ceva când am sărbătorit şapte ani de la înfiinţarea firmei. Ia-o, cu binecuvântarea mea! Am sentimentul că-ţi va fi de mare folos.

— M-aţi luat pe nepregătite, a şoptit ea.

— Ca un atac de cord, a răspuns el. Acum, dacă mă iertaţi, trebuie să...

— Sunteţi... Sunteţi... un *monstru!* a urlat ea. Vreau să vă cereţi scuze!

Evident că voia.

— Nişte scuze ar presupune că am greşit cu ceva. Ori nu eu am greşit. Dacă e s-o spunem p-aia dreaptă, dumneata trebuie să-ţi ceri scuze faţă de mine.

Răspunsul ei piţigăiat numai a scuză n-a sunat.

Wallace şi-a păstrat calmul în timp ce a apăsat din nou butonul

difuzorului.

— Shirley? A ajuns paza?

— Da, domnule Price.

— Bun. Trimite-i înăuntru pe agenţi înainte să-mi zboare ceva în cap!

Ultima dată când Wallace Price a văzut-o pe Patricia Ryan a fost când un bărbat corpolent pe nume Geraldo a târât-o afară din birou, în timp ce ea dădea din picioare şi urla, ignorând, după toate aparenţele, avertizarea lui Wallace cu privire la o eventuală infracţiune. Fără să vrea, era impresionat de dedicarea cu care doamna Ryan ameninţa să-i vâre pe gât ceea ce ea numea *un vătrai înroşit în foc* până când – în cuvintele ei – îi străpungea cele sfinte şi-i cauza o agonie extremă.

— O să cazi în picioare! i-a strigat el din uşa biroului, ştiind că-l asculta tot palierul.

Voia să se asigure că angajaţii ştiau că-i pasă.

— O uşă se închide, o fereastră se deschide şi tot aşa, a adăugat el.

Uşa liftului s-a închis, cruţându-l de furia Patriciei.

— Ah! a zis Wallace. Aşa mai vii de-acasă. Hai, înapoi la lucru! Doar pentru că e vineri nu înseamnă că vi se permite să leneviţi.

Toată lumea s-a pus pe treabă imediat.

Perfect. Maşinăria mergea iar ca unsă.

S-a întors în birou, închizând uşa în urma lui.

În după-amiaza aceea s-a mai gândit doar o dată la Patricia, când a primit un e-mail de la şefa departamentului de Resurse Umane, prin care îl informa că o să rezolve cu bursa. Gheara aceea din piept i-a reapărut, dar nu i-a dat mare atenţie. În drum spre casă avea să se oprească să-şi ia o sticlă de antiacid. Nu s-a mai gândit deloc la durere – sau la Patricia. *Întotdeauna înainte,* şi-a zis, mutând e-mailul în folderul denumit PLÂNGERILE ANGAJAŢILOR.

Întotdeauna înainte.

Se simţea mai bine. Măcar acum era linişte.

Săptămâna următoare, noua lui asistentă juridică avea să înceapă lucrul, iar el urma să se asigure că era conştientă că nu se vor tolera greşeli Era mai bine să stârnească frică de la început, decât să fie nevoit să îndure incompetenţă mai târziu.

Dar n-a mai avut ocazia.
În loc de asta, două zile mai târziu, Wallace Price a murit.

CAPITOLUL 2

La înmormântare n-au venit decât câţiva inşi. Wallace nu era mulţumit. Nici măcar nu era prea sigur cum ajunsese aici. Acum se uita de sus la propriul trup şi-n secunda doi s-a trezit cumva stând în faţa unei biserici cu uşile deschise şi cu clopotele bătând. Cu siguranţă nu l-a ajutat să vadă panoul impozant aşezat chiar la intrare: CINSTIM ASTĂZI VIAŢA LUI WALLACE PRICE. Dacă era să fie onest cu el însuşi, nu-i plăcea panoul. Nu, nu-i plăcea deloc. Poate că cineva dinăuntru putea să-i explice ce se întâmpla.

A luat loc într-o stranã din pronaos. Biserica însăşi era tot ce ura mai mult: ostentativă, cu vitralii mari şi diverse versiuni ale lui Isus în varii ipostaze ale durerii şi ale patimilor, cu mâinile bătute în cuie pe o cruce care părea făcută din piatră. Wallace era exasperat să constate că nimănui nu părea să-i pese că figura remarcabilă cu care era împânzită toată biserica era înfăţişată în chinurile morţii. N-avea să priceapă religia niciodată.

A aşteptat să mai vină şi alţi oameni. Panoul de la intrare zicea că înmormântarea lui trebuia să înceapă la nouă fix. Acum, după ceasul decorativ din perete (încă un Isus, de această dată cu braţele pe post de ace de ceasornic, pesemne o aducere-aminte a faptului că singurul fiu al lui Dumnezeu era un contorsionist) era nouă fără cinci şi nu erau decât şase oameni în biserică.

Îi ştia pe cinci dintre ei.

Prima era fosta nevastă. Divorţul fusese o experienţă amară, plină de acuzaţii nefondate de ambele părţi, cu avocaţi care abia reuşeau să-i oprească să zbiere unul la celălalt peste masă. Probabil că venise cu avionul de vreme ce se mutase la capătul celălalt al ţării doar ca să scape de el. Wallace nu i-o lua în nume de rău.

În mare.

Femeia nu plângea. Îl enerva treaba asta fără să ştie din ce motiv. N-ar fi trebuit totuşi să suspine?

Persoanele a doua, a treia şi a patra pe care le ştia erau partenerii firmei Moore, Price, Hernandez & Worthington. Aştepta să li se alăture şi alţii având în vedere că MPH&W îşi începuse activitatea

într-un garaj în urmă cu douăzeci de ani şi că devenise una dintre cele mai puternice firme de avocatură din stat. Se aştepta ca măcar Shirley, secretara lui, să fie acolo, cu machiajul scurs pe faţă, strângând în palme o batistă şi jelindu-se că nu ştia cum avea să continue fără el.

Dar nu era prezentă. S-a concentrat cât a putut de mult, de parcă ar fi putut s-o facă să apară doar cu forţa minţii, bocind că nu era drept, că ea avea *nevoie* de un şef precum Wallace, care s-o menţină pe calea cea dreaptă. S-a încruntat când a văzut că nu se întâmplă nimic, iar într-un colţ al minţii i-a apărut o nelinişte agilă ca un şarpe.

Partenerii s-au adunat în pronaosul bisericii, lângă strana lui Wallace, şi au început să vorbească în şoaptă. Wallace renunţase să mai încerce să-i anunţe că încă era printre ei şi că stătea chiar în faţa lor. Nu-l puteau vedea. Nu-l puteau auzi.

— Tristă zi, a zis Moore.

— Foarte tristă, a fost de acord Hernandez.

— Cea mai rea, a adăugat Worthington. Biata Shirley, să-i găsească trupul aşa!

Apoi partenerii s-au oprit o clipă şi au privit spre naosul bisericii, înclinând respectuos capetele în clipa în care Naomi s-a uitat spre ei. Femeia le-a rânjit dispreţuitor, apoi s-a întors.

— Te pune pe gânduri, a zis Moore.

— Da, chiar te pune, a fost de acord Hernandez.

— Absolut! a adăugat Worthington. Te face să te gândeşti la multe lucruri.

Tu n-ai avut nici un gând original în toată viaţa ta, i-a replicat Wallace.

Au tăcut o vreme şi Wallace a fost convins că erau absorbiţi de amintirile lor preferate cu el. Nu avea să dureze mai mult de o clipă şi urmau să înceapă să rememoreze cu drag şi dor, fiecare din ei spunând câte o povestioară despre bărbatul pe care îl cunoscuseră jumătate din viaţă şi despre influenţa pe care o avusese asupra lor.

Poate vărsau chiar o lacrimă sau două. El aşa spera.

— A fost un ticălos, a zis Moore în cele din urmă.

— Un mare ticălos, a fost de acord Hernandez.

— Cel mai mare, a adăugat şi Worthington.

Au râs tustrei pe înfundate, ca să nu iște ecou. Wallace era șocat de două chestii foarte distincte. Mai întâi, nu știa că lumea avea voie să râdă în biserică, mai ales la o înmormântare. Cum-necum, crezuse mereu că era ilegal. E adevărat că nu mai călcase într-o biserică de zeci de ani, așa că era posibil să se fi schimbat regulile. Apoi, de unde îndrăzneala să-l numească ticălos? A fost dezamăgit când a văzut că nu au fost trăsniți pe loc.

Trăsnește-i! a urlat el, holbându-se în tavan cu furie. *Trăsnește-i chiar... acum...*

Apoi s-a oprit. Vocea lui de ce nu avea ecou?

Moore, a cărui tristețe părea să fi luat sfârșit, a zis:

— Ați prins cumva meciul aseară? Frățioare, Rodriguez a fost într-o formă de zile mari! Nu pot să cred că au numit chestia aia joc.

Și cu asta au plecat, vorbind despre sport de parcă partenerul lor n-ar fi zăcut într-un coșciug de șapte mii de dolari, din lemn roșu de cireș, amplasat în naosul bisericii, cu mâinile încrucișate pe piept, pielea palidă și ochii închiși.

Wallace s-a întors cu hotărâre, cu maxilarul încleștat. Făcuseră Dreptul împreună și se hotărâseră toți patru să-și facă o firmă de avocatură imediat după absolvire, spre oroarea absolută a părinților. El și partenerii lui porniseră împreună ca prieteni, fiecare tânăr și idealist. Dar, odată cu trecerea anilor, se transformaseră în ceva *mai mult* decât prieteni: deveniseră colegi, ceea ce pentru Wallace era mult mai important. Nu avea timp pentru prieteni. Nu avea nevoie de ei. Se bucurase de slujba de la etajul treisprezece al celui mai mare zgârie-nori din oraș, cu mobilă de import, și un apartament mult prea mare pentru el, în care apuca să stea foarte rar. Le avusese pe toate și acum...

Asta e.

Măcar coșciugul era scump, deși evita să se uite la el de când ajunsese.

A cincea persoană din biserică era o femeie pe care n-o recunoștea. Era tânără, cu părul negru tuns scurt și zburlit. Deasupra nasului cârn și a gurii subțiri și palide, se aflau niște ochi întunecați. În urechi avea cercei ca niște piuneze mici, care străluceau în lumina soarelui ce intra prin vitralii. Era îmbrăcată într-un costum negru, elegant, cu

dungi verticale, şi purta o cravată de un roşu-deschis. O cravată ca o mărturie, dacă exista aşa ceva. Wallace era de acord. Toate cravatele pe care le avea erau o mărturie a statutului său. Nu, în momentul acela nu purta tocmai ceea ce s-ar fi numit o cravată-mărturie. Se pare că, după ce mureai, continuai să porţi ultimele haine pe care le aveai pe tine când dădeai ortu'. Sincer, situaţia era cam nefericită de vreme ce se pare că murise în birou, într-o duminică. Se dusese acolo ca să se pregătească pentru săptămâna următoare şi aruncase pe el nişte pantaloni de trening, un tricou vechi cu Rolling Stones şi nişte şlapi, ştiind că nu avea să fie nimeni prin preajmă.

Motiv pentru care asta purta acum, spre disperarea lui.

Femeia a privit în direcţia sa, de parcă l-ar fi auzit. N-o cunoştea, dar presupunea că avusese un oarecare impact în viaţa ei de vreme ce era aici, acum. Poate că fusese cândva una dintre clientele sale pline de recunoştinţă. După o vreme, toate începeau să semene între ele, deci putea să fie şi asta. Probabil că dăduse în judecată vreo mare companie în numele ei, motivul fiind o cafea fierbinte sau un caz de hărţuire ori *ceva de genul ăsta,* şi primise o primă uriaşă de pe urma procesului. Evident că îi era recunoscătoare. Cine n-ar fi fost?

Moore, Hernandez şi Worthington păreau să fi avut eleganţa de a lăsa deoparte conversaţia sportivă, trecând pe lângă Wallace fără să arunce nici măcar o privire în direcţia lui şi înaintând spre naosul bisericii, toţi trei cu o expresie foarte solemnă. Au ignorat-o pe tânăra în costum, oprindu-se în schimb lângă Naomi şi aplecându-se pe rând spre ea, ca să-i prezinte condoleanţe. Aceasta le-a răspuns făcând un semn din cap. Wallace a aşteptat şi lacrimile, convins că erau ca un stăvilar gata să cedeze.

Partenerii au stat pe rând o clipă în faţa coşciugului, cu capetele plecate. Sentimentul acela de nelinişte care îl cuprinsese pe Wallace de cum ajunsese în biserică s-a intensificat, devenind discordant şi cumplit. Din pronaos, se uita la el însuşi zăcând într-un coşciug *în naosul* bisericii. Wallace nu avea pretenţia c-ar fi fost un bărbat arătos. Fusese prea înalt, prea deşirat şi cu nişte pomeţi ascuţiţi de te tăiai în ei, care îi făceau chipul să arate permanent emaciat. La un moment dat, la o petrecere de Halloween dată de firmă, câţiva copii fuseseră încântaţi de costumul lui, un adolescent îndrăzneţ

spunându-i că era leit *Doamnei cu coasa.*

Nu purta niciun fel de costum.

S-a studiat din strana în care stătea, surprinzând crâmpeie din propriul trup printre partenerii care se fâțâiau în jurul lui, sentimentul acela îngrozitor că era ceva în neregulă amenințând să-l copleșească. Trupul neînsuflețit îi era învești mântat în unul dintre costumele mai bune, un ansamblu din două piese Tom Ford, din lână fină. Îi venea bine pe corp și îi scotea în evidență ochii verzi. Mă rog, nu era tocmai cea mai flatantă combinație acum, având în vedere că avea ochii închiși și obrajii fardați cu atât de mult roșu, că arăta mai degrabă a curtezană, decât a avocat bine-cotat. Fruntea avea o paloare bizară, iar părul scurt și negru era dat pe spate și părea ud în luminile de deasupra.

În cele din urmă, partenerii s-au așezat în strane, vizavi de Naomi, cu fețele uscate.

S-a deschis o ușă și, când s-a întors, Wallace a văzut un preot (încă o persoană pe care n-o recunoștea, moment în care a simțit iar în piept neliniștea aceea ca o greutate, ca și cum ceva nu era cum trebuie, ca și cum ceva era *greșit)* traversând nartexul într-un veșmânt la fel de ridicol ca biserica în care se aflau. Preotul a clipit de vreo câteva ori, ca și cum nu-i venea a crede cât de goală era biserica. Și-a suflecat mâneca ca să se uite la ceas și a clătinat din cap, schițând un zâmbet domol. A trecut direct pe lângă Wallace, fără să-l bage în seamă.

Nu face nimic! a strigat el după preot. *Sunt sigur că te consideri important. Nici nu e de mirare că religia instituțională e în așa hal.*

Preotul s-a oprit lângă Naomi, a luat-o de mână și i-a spus platitudini pe un ton liniștit, zicându-i cât de rău îi părea de pierderea ei, că erau misterioase căile Domnului și că, deși poate noi nu pricepeam mereu care îi era planul, trebuia să fie sigură că exista un plan și asta era parte din el.

— Ah, părinte, n-am nicio îndoială! i-a zis Naomi Dar haideți să sărim peste toată prosteala și să terminăm circul. Ar trebui să fie în pământ peste două ceasuri, iar eu am un avion de prins după-amiază.

Wallace și-a dat ochii peste cap: *Pentru Dumnezeu, Naomi! Ce-ar fi să arăți un pic de respect? Suntem într-o biserică.* Ar fi vrut să adauge

Iar eu sunt mort, dar n-a făcut-o, pentru că asta ar fi însemnat că era adevărat şi nu se putea să fie adevărat. Nimic din toate astea nu putea fi adevărat.

Preotul a dat din cap înţelegător.

— Desigur, i-a zis el şi-a bătut-o uşor pe dosul palmei, apoi s-a dus înspre stranele de lângă ea, unde stăteau partenerii Condoleanţe pentru pierderea dumneavoastră. Misterioase sunt...

— Sigur că sunt, a zis Moore.

— Atât de misterioase, a fost de acord Hernandez.

— Bărbosul are planuri mari, a zis Worthington.

Femeia – străina pe care n-o recunoştea – a pufnit pe nas, clătinând din cap.

Wallace s-a uitat la ea.

Preotul s-a îndepărtat, oprindu-se în faţa coşciugului, cu capul plecat.

Înainte, Wallace simţise o durere în braţ, o senzaţie de arsură în piept şi o strălucire cruntă de greaţă în stomac. Pentru o clipă, mai că se convinsese că era de la chiliul pe care îl mâncase de cu seară. Dar apoi a căzut lat la podea, în biroul lui, şi a zăcut pe covorul persan importat, pe care cheltuise o sumă exorbitantă, ascultând gâlgâitul dozatorului de apă din hol în timp ce se chinuia să-şi recapete răsuflarea. „Dracu' să-l ia de chili!" reuşise să spună cu răsuflarea întretăiată, acestea fiind ultimele cuvinte pe care le rostise înainte să se trezească *deasupra* propriului trup, simţindu-se ca şi cum ar fi fost în două locuri deodată, holbându-se la tavan în timp ce se uita *în jos* la el însuşi. A durat ceva înainte ca dedublarea să dispară şi a rămas cu gura căscată, singurul sunet care se chinuia să-i iasă din gâtlej fiind un ţipăt subţire, ca al unui balon care se dezumflă.

Ceea ce era *în regulă,* pentru că doar leşinase! Atât şi nimic mai mult. Doar arsuri stomacale, nu trebuia decât să tragă un pui de somn pe podea. I s-a întâmplat oricui la un moment sau altul. În ultima vreme muncise prea mult. Desigur că-i pusese capac.

Acestea fiind spuse, se simţea ceva mai bine în privinţa pantalonilor de trening, a şlapilor din picioare şi a tricoului vechi pe care le purta într-o biserică, la propria-i înmormântare. Nici măcar nu-i plăceau Rolling Stones. Nu ştia nici măcar de unde avea tricoul.

Preotul și-a dres vocea, uitându-se spre cei câțiva inși prezenți.

— E scris în Cartea Sfântă că...

Ah, pentru numele lui Dumnezeu! a mormăit Wallace.

Străina a tușit.

Wallace și-a ridicat capul brusc, în timp ce preotul îi dădea înainte.

Femeia avea mâna la gură ca și cum ar fi încercat să-și înăbușe hohotele de râs. Pe Wallace l-a scos din sărite. Dacă ei i se părea că moartea lui era amuzantă, atunci ce mama dracului făcea aici?

Doar dacă nu cumva...

Nu, n-avea cum să fie, așa-i?

S-a holbat la ea, încercând să-și aducă aminte cine era. Oare îi fusese clientă?

Oare nu-i oferise un rezultat mulțumitor?

Poate că fusese vorba despre vreun proces colectiv. Unul care poate nu adusese compensația pe care și-o dorise. Făcea promisiuni de fiecare dată când venea câte un client nou, promisiuni mari de dreptate și de extraordinare compensații financiare. Acolo unde cândva poate că ar fi generat așteptări ceva mai precaute, în ultima vreme devenise din ce în ce mai încrezător că fiecare decizie judecătorească avea să fie în favoarea lui. Numele lui era șoptit cu multă reverență pe holurile sfinte ale tribunalelor. Fusese un rechin lipsit de scrupule și oricine îi stătea în cale sfârșea de obicei cu ceafa lipită de pământ, întrebându-se ce dracu' se întâmplase.

Dar poate că era mai mult de atât.

Nu cumva ceea ce poate pornise ca o relație profesională între client și avocat se transformase în ceva mai întunecat? Poate că ei i se pusese pata pe el și se îndrăgostise de costumele lui scumpe și de felul în care stăpânea sala de judecată. Poate își spusese că, dacă ea nu-l putea avea pe Wallace Price, atunci nimeni altcineva nu trebuia să-l aibă. Îl urmărise și stătuse sub fereastra lui noaptea, privindu-l în timp ce dormea (faptul că apartamentul lui era la etajul cincisprezece nu i se părea un impediment; din punctul lui de vedere, ea ar fi putut urca foarte bine pe peretele blocului până la balconul lui). Iar când el era la birou, ea intrase prin efracție și se culcase pe perna lui, inhalându-i mirosul, visând la ziua în care avea să devină doamna Wallace Price. Și poate că atunci, fără să știe, o tratase cu dispreț, iar

dragostea pe care o simțise față de el se transformase în furie nebună.

Asta era.

Asta explica totul. Că-n definitiv, nu era ceva nemaiîntâlnit. Era posibil ca *și* Patricia Ryan să fi fost obsedată de el, având în vedere reacția ei nefericită când a dat-o afară. Din punctul lui de vedere, cele două erau în cârdășie și, când Wallace a făcut ce-a făcut, ele au... ce? Și-au unit forțele ca să... ia stai puțin! În fine. Șirul evenimentelor era un pic neclar ca să fi funcționat, dar *totuși.*

— ...și acum aș vrea să chem aici, în față, în aceste clipe, pe oricine vrea să-și ia rămas-bun și să spună câteva cuvinte despre dragul nostru Wallace, a zis preotul, zâmbind senin.

Zâmbetul i-a pierit într-o oarecare măsură când a văzut că nu se mișca nimeni din loc.

— Oricine, nu contează.

Partenerii au plecat capetele.

Naomi a oftat.

Era evident că erau copleșiți, incapabili să găsească vorbele potrivite ca să rezume o viață bine trăită. Wallace nu-i putea învinui. Cum ar fi putut cineva să pună în câteva cuvinte tot ceea ce fusese el? Om de succes, inteligent, muncitor până la obsesie și mult mai mult de atât. *Desigur* că erau reticenți.

Hai, ridicați-vă! a mormăit el, uitându-se insistent spre cei din naos. *Ridicați-vă și ziceți chestii frumoase despre mine! Acum.* Vă poruncesc!

I s-a tăiat răsuflarea când a văzut că se ridică Naomi.

A funcționat! a șoptit el aprins. Da. *Da.*

Preotul a încuviințat din cap, pășind într-o parte. Naomi s-a uitat spre trupul lui Wallace vreme îndelungată, iar el a fost surprins să-i vadă chipul schimonosindu-i-se ca și cum era cât pe ce să plângă. În sfârșit. *În sfârșit,* cineva avea să arate puțină emoție. Se întreba dacă nu cumva femeia avea să se arunce peste sicriu, rugându-se să afle de ce, *de ce,* de ce fusese viața atât de nedreaptă și să spună Wallace, te-am iubit mereu, chiar și când mă culcam cu grădinarul. Știi tu, ăla care părea să aibă alergie la purtatul cămășilor în timpul serviciului, când soarele îi strălucea pe umerii lați, iar sudoarea îi curgea pe mușchii abdominali sculptați de parcă ar fi fost o nenorocită de

statuie grecească la care te prefăceai că nu te holbezi, dar știam amândoi că era un căcat, având în vedere că aveam aceleași gusturi la bărbați.

N-a plâns.

În schimb, a strănutat.

— Mă iertați! a zis ea, ștergându-și nasul. Mă chinuie de ceva vreme.

Wallace s-a făcut și mai mic în strană. Nu avea un sentiment bun.

Naomi a venit în față, lângă podiumul pe care stătea preotul.

— Wallace Price a fost cu siguranță... un om viu, a început ea. Și acum nu mai e. Și să mă bați n-aș putea spune că ăsta e un lucru îngrozitor. N-a fost un om bun.

— Oh, Doamne! s-a auzit preotul.

Naomi l-a ignorat.

— Era încăpățânat, pripit și nu-i păsa decât de sine. Aș fi putut să mă mărit cu Bill Nicholson, dar în schimb m-am urcat în Wallace Price Express, spre o destinație al cărei program cuprindea mese sărite, zile de naștere și aniversări uitate și scârbosul obicei de a-și lăsa unghiile tăiate pe podeaua din baie. Adică, pe bune! Gunoiul era *exact acolo.* Cum să-l ratezi?

— Îngrozitor, a zis Moore.

— Exact, a fost de acord Hernandez.

— Pune unghiile tăiate în gunoi, a zis Worthington. Nu-i chiar așa de greu.

Stați puțin! a zis Wallace tare. *Nu asta se presupune să faceți. Trebuie să fiți* triști *și, în timp ce vă ștergeți lacrimile, să vorbiți despre toate felurile în care o să vă fie dor de mine. Ce fel de* înmormântare *e asta?*

Dar Naomi nu-l asculta, ceea ce, pe bune... Când ascultase ea vreodată în viața ei?

— De când am primit vestea, am petrecut ultimele zile încercând să găsesc o singură amintire a timpului petrecut împreună care să nu mă umple de regret sau de apatie ori de-o furie arzătoare, de parcă aș fi stat cu capul în soare. Mi-a luat ceva, dar am găsit una. La un moment dat, când eram bolnavă, Wallace mi-a adus o cană de supă. I-am mulțumit. Apoi s-a dus la muncă și nu l-am mai văzut șase zile.

Asta e tot? a exclamat Wallace. *Îți* bați joc *de mine?*

Expresia de pe chipul lui Naomi s-a înăsprit.

— Știu c-ar trebui să ne purtăm și să ne simțim într-un anumit fel când moare cineva, dar eu mă aflu aici ca să vă zic că asta e un rahat. Mă iertați, părinte!

Preotul a dat din cap înțelegător.

— Nu e nimic, copilă. Spune tot ce ai pe suflet. Dumnezeu nu...

— Ca să nu mai zic că îi păsa mult mai mult de munca lui decât de ideea de a începe o familie. Mi-am marcat ciclul de ovulație în calendarul lui. Știți ce-a făcut? Mi-a trimis o felicitare pe care scria FELICITĂRILE MELE!

Încă te cramponezi de asta, nu?! a zis Wallace cu voce tare. *Ia zi, Naomi, cum îți merge cu terapia aia? Se pare că ar trebui să ceri banii înapoi.*

— Văleu! a zis femeia din strană.

Wallace s-a holbat la ea.

Ai ceva de adăugat? Știu că sunt o pradă bună, dar doar pentru că nu te iubesc, asta nu-ți dă dreptul să mă ucizi!

Sunetul pe care l-a scos când femeia s-a uitat direct la el e mai bine să fie lăsat în seama imaginației. Mai ales că a zis cu voce destul de tare:

— S-o crezi tu! Nu ești tocmai genul meu și crima e ceva nasol, știi?!

Wallace a fost cât pe ce să cadă din strană în timp ce Naomi a continuat să-l calomnieze în Casa Domnului ca și cum femeia asta n-ar fi vorbit deloc. A reușit cumva să se prindă de spătarul stranei și să-și înfigă unghiile în lemn. Apoi a privit pe deasupra, holbându-se la femeie cu ochii cât cepele.

Ea i-a zâmbit și a ridicat dintr-o sprânceană.

Wallace s-a chinuit să-și recapete glasul:

— Mă... mă vezi?

Ea a aprobat din cap, apoi s-a întors la locul ei și și-a rezemat cotul de spătar.

— Da, te văd.

Wallace a început să tremure, strângând de spătarul stranei cu asemenea forță, că a crezut că o să i se frângă degetele.

— Cum? Ce? Eu nu... *Ce?*

— Ştiu că eşti confuz, Wallace, dar lucrurile pot fi...

— Nu ţi-am zis nicio clipă cum mă cheamă! a ţipat el ascuţit, incapabil să se abţină.

Ea a pufnit.

— Există *la propriu* un panou la intrare, în faţa bisericii, cu poza ta şi, dedesubt, cu numele tău pe el.

— Nu e...

Ce? Ce nu e *mai exact?* Wallace s-a ridicat. Picioarele nu-l ţineau cum ar fi vrut el.

— Dă-l naibii de semn! Cum se poate ca toate astea să se întâmple? Ce mama dracului se întâmplă, de fapt?

Femeia i-a zâmbit:

— Eşti mort.

El a izbucnit în râs. Da, îşi vedea trupul neînsufleţit în coşciug, dar asta nu însemna nimic. Trebuia să fie o greşeală pe undeva. S-a oprit din râs când şi-a dat seama că femeia nu râdea cu el.

— Ce e? a întrebat el sec.

— Mort, Wallace, a zis ea, iar chipul i s-a schimonosit. Ia stai! Încerc să-mi aduc aminte care a fost cauza morţii. E prima dată, aşa că sunt un pic stresată.

A făcut o pauză, apoi s-a luminat:

— Ah, aşa e! Atac de cord.

Şi uite aşa a înţeles el că nu era real ce se întâmpla. Un atac de cord? Aiureli. Nu fumase niciodată, mâncase cât de sănătos putea şi, când îşi aducea aminte, făcea şi exerciţii fizice. La ultimul control medical, doctorul îi zisese la sfârşit că avea tensiunea puţin mărită, dar altfel totul era în perfectă stare. Nu se putea să fi murit de la un atac de cord. Nu era posibil. I-a zis toate astea, sigur că aşa avea să încheie discuţia.

— Deeeeci, a spus ea încet, ca şi cum Wallace ar fi fost un idiot. Îmi pare rău că trebuie să-ţi dau eu vestea proastă, amice, dar chiar asta s-a întâmplat.

— Nu! a zis el, scuturând din cap. Aş fi ştiut dacă... Aş fi simţit...

Ce, mai exact? Durere în braţ? O apăsare în piept? Felul în care nu reuşea să tragă aer în piept, indiferent cât de mult încerca?

Ea a ridicat din umeri.

— Bănuiesc că e una din chestiile astea.

Wallace s-a crispat când ea s-a ridicat din strană, luând-o spre el. Era mai scundă decât s-ar fi aşteptat, probabil ajungându-i sub bărbie. S-a dat în spate cât de mult a putut, dar n-a reuşit să ajungă prea departe.

Naomi bătea câmpii despre o călătorie în Poconos pe care se pare că o făcuseră la un moment dat („A stat în hotel toată perioada, în tot felul de conferinţe telefonice! Era luna noastră de miere!"), în timp ce femeia s-a aşezat în strana lui, lăsând ceva distanţă între ei. Părea şi mai tânără decât crezuse la început – poate chiar douăzeci spre douăzeci şi cinci de ani ceea ce cumva înrăutăţea lucrurile. Avea pielea puţin mai închisă la culoare decât a lui şi buzele ridicate peste dinţii mici, într-un soi de zâmbet timid. A bătut darabana pe spătarul stranei, înainte să-l privească iar.

— Wallace Price, a zis ea. Numele meu este Meiying, dar poţi să-mi spui Mei, precum cereala, doar că scris cu literă mare. Sunt aici să te aduc acasă.

El s-a holbat la ea, incapabil să mai zică ceva.

— Ca să vezi! N-am ştiut că asta o să te facă să taci. Cu asta ar fi trebuit să încep.

— Nu merg nicăieri cu tine! a zis el, scrâşnind din dinţi. Nu te cunosc.

— Aşa sper şi eu. Că dacă ai face-o, ar fi cam dubios, a adăugat ea.

S-a oprit o clipă, gândindu-se.

— Sau, mă rog, *mai* dubios de atât, a adăugat, făcând semn spre coşciug. Frumoasă cutie, apropo. Nu pare ieftină.

El s-a zburlit tot.

— Păi nu e. Numai ce e mai bun pentru...

— Da, sunt convinsă, a zis Mei. Totuşi. Destul de naşpa treaba, nu? Să te uiţi aşa la propriu-ţi trup. Dar nu e un trup nasol. Cam slăbănog pentru gusturile mele, dar fiecare cu treaba lui.

El s-a zburlit din nou:

— Dacă vrei să ştii, m-am descurcat foarte *bine* cu trupul meu slăbănog... nu. Refuz să mă las distras! Îţi ordon să-mi spui *în secunda asta* ce se întâmplă!

— OK, a zis ea domol. Asta pot să fac. Știu că e greu de înțeles, dar inima ta a cedat și tu ai murit. S-a făcut o autopsie și s-a dovedit că aveai arterele coronare înfundate. Pot să-ți arăt incizia în formă de Y dacă vrei, deși nu te-aș sfătui. E destul de scârbos. Știai că, după ce se termină autopsia, câteodată îți pun înapoi organe, doar că într-o pungă, la un loc cu praful căzut de pe oase, ca apoi să te închidă? a adăugat ea, apoi s-a înseninat. Ah, și eu, un culegător de suflete, am venit să te duc unde ți-e locul.

Și apoi, ca și cum momentul n-ar fi fost destul de bizar și așa, a început să-și fluture mâinile.

— Ta-da!

— Culegător de suflete, a zis el, zăpăcit. Ce... mai e și ăsta?

— Asta. Ce mai e și asta. E vorba despre mine, a zis ea, dându-se și mai aproape de el. Eu sunt culegător de suflete. Când moare cineva, devine confuz. Nu prea știe ce i se întâmplă și se sperie.

— Nu m-am speriat!

Era o minciună. Nu mai fusese în viața lui atât de speriat.

— OK, a zis ea. Deci nu ești speriat. Asta e bine. Dar, chiar și așa, e o perioadă dificilă pentru toată lumea. Ai nevoie de ajutor ca tranziția să se facă cât mai ușor posibil.

Femeia s-a oprit. Apoi:

— Gata! Cred că mi-am adus aminte tot ce era de zis. A trebuit să învăț *mult* pe de rost ca să primesc slujba asta și se poate să mai fi uitat vreun amănunt pe ici, pe colea, dar, în mare, cam atât e.

El s-a holbat la ea cu gura căscată. Abia dacă o mai auzea pe Naomi urlând pe fundal, numindu-l un ticălos egoist fără niciun fel de conștiință de sine.

— Tranziția.

Mei a dat din cap că da.

Nu-i plăcea cum suna treaba asta.

— Tranziție spre *ce?*

Ea i-a zâmbit larg.

— Oh, frate! Stai să vezi.

Zicând asta, și-a ridicat mâna spre el, cu palma în sus. Apoi și-a unit degetul mare și cel mijlociu și-a pocnit din ele.

Soarele răcoros, de primăvară, îi încălzea chipul.

El a făcut un pas înapoi, mai să cadă, uitându-se cu disperare în jur.

Cimitir. Erau în cimitir.

— Mă scuzi! a zis Mei, apărând lângă el. Încă nu m-am obișnuit, a adăugat. Sunt la început.

— Ce se întâmplă? a început Wallace să țipe la ea.

— O să fii îngropat, i-a zis ea veselă. Haide! O să vrei să vezi chestia asta. O să te ajute să risipești orice dubii vei mai fi având.

L-a apucat de braț și l-a tras. Lui i s-au împleticit picioarele, dar a reușit să rămână drept. Șlapii îi clămpăneau de călcâie, în timp ce se chinuia să țină pasul cu ea. Făceau slalom printre pietrele de mormânt, cu sunetele traficului aglomerat înconjurându-i, în vreme ce taximetriști nerăbdători claxonau și zbierau înjurături pe geamurile deschise ale mașinilor. A încercat să se desprindă de Mei, dar ea îl ținea strâns. Era mai puternică decât părea.

— Am ajuns! a zis ea, oprindu-se. Drept la țanc.

Wallace a aruncat o privire peste umărul ei. Naomi era acolo, alături de parteneri, toți stând împrejurul unei gropi dreptunghiulare, proaspăt săpate. Sicriul scump era coborât în pământ. Nu plângea nimeni. Worthington se tot uita la ceas și ofta exagerat. Naomi butona la telefon.

Dintre toate lucrurile asupra cărora s-ar fi putut concentra, Wallace era cel mai mult uimit de faptul că n-avea niciun fel de piatră funerară.

— Unde e monumentul? Numele meu? Data nașterii? Un mesaj care să stârnească emoție, zicând cum mi-am trăit viața din plin.

— Așa ai făcut? a întrebat Mei.

Nu părea să-l ia în râs, ci era doar curioasă.

El și-a smuls mâna din prinsoarea ei și și-a încrucișat mâinile defensiv.

— Da.

— Minunat! Iar pietrele de mormânt se pun după serviciul religios. Încă mai au de cioplit la el și toate cele. E un proces întreg. Nu-ți face griji în privința asta. Uite! Gata, te-ai dus! Fă-ți cu mâna de la revedere!

Nu și-a făcut cu mâna.

Însă a făcut-o Mei, fluturând din degete.

— Cum am ajuns aici? a întrebat el. Eram în biserică mai înainte.

— Cât spirit de observaţie! E foarte bine, Wallace. Chiar *eram* în biserică mai înainte. Sunt mândră de tine! Să zicem că am sărit peste câteva etape. Trebuie s-o luăm din loc, a zis şi s-a crispat. Şi asta e din cauza mea, frate. Adică, pe bune, nu mi-o lua în nume de rău, pentru că n-am vrut, chiar n-am vrut, dar am întârziat *niţel* în drum spre tine. E cam prima dată când mă duc după suflete de una singură şi am făcut-o de oaie. M-am dus din greşeală în alt loc decât trebuia.

Zicând acestea, i-a zâmbit angelic.

— Trecem peste, bine?

— Nu! s-a răstit el. Nu, nu *trecem* peste nimic!

— Ah! Asta e cam nasol. Îmi pare rău! Promit să nu se mai întâmple. Lecţie învăţată şi toate cele. Încă sper că îmi dai zece steluţe la evaluare. Înseamnă mult pentru mine.

Wallace habar n-avea despre ce vorbea tipa. Aproape că se putea convinge că *ea* era nebuna şi că nu era decât o fantasmă izvorâtă din imaginaţia lui.

— Au trecut trei zile!

Ea s-a hlizit la el.

— Exact! Asta îmi uşurează mult munca. Hugo o să fie foarte mulţumit de mine. Abia aştept să-i spun.

— Cine mama dracului mai e şi...

— Stai aşa! Asta e una din părţile mele preferate.

El şi-a îndreptat privirea spre locul pe care îl arăta ea. Partenerii stăteau în şir, cu Naomi în spatele lor. I-a văzut cum se apleacă unul câte unul, iau o mână de pământ şi o aruncă în groapă. La auzul sunetului ţărânei lovind capacul coşciugului, lui Wallace au început să-i tremure mâinile. Naomi era în picioare pe marginea mormântului deschis, cu pumnul ei de ţărână şi, înainte să-i dea drumul, o expresie curioasă i-a apărut pentru o clipă pe chip. A scuturat din cap, a aruncat ţărâna şi apoi s-a întors. Ultimul lucru pe care l-a văzut la fosta lui nevastă a fost jocul luminii soarelui prin părul ei în vreme ce se îndrepta în grabă spre taxiul care o aştepta.

— Te cam linişteşte de tot, a zis Mei S-a închis cercul. Din ţărână venim şi în ţărână ne întoarcem. Frumos dacă stai să te gândeşti.

— Ce se întâmplă? a şoptit el.

Mei i-a atins dosul palmei. Avea pielea rece, dar nu neplăcută la atingere.

— Ai nevoie de o îmbrăţişare? Dacă vrei pot să te îmbrăţişez.

El şi-a smuls mâna.

— Nu vreau nicio îmbrăţişare!

Ea a făcut semn că înţelege.

— Păstrăm distanţa. Super. Pot să respect asta! Promit să nu te îmbrăţişez fără permisiune.

La un moment dat, când Wallace avea şapte ani părinţii l-au dus la plajă. Stătea la marginea apei, privind cum nisipul i se strecoară printre degete. O senzaţie ciudată i s-a ridicat din picioare până în stomac. Se scufunda, deşi combinaţia de nisip mişcător şi apă învolburată, cu spumă albă, îl făcea să simtă ca şi cum ar fi fost mai mult de atât. Îl îngrozise şi refuzase să se întoarcă în apele oceanului, indiferent cât de mult se rugaseră părinţii de el.

Acum, Wallace Price avea aceeaşi senzaţie. Poate că era sunetul ţărânei pe coşciug. Poate că era fotografia lui aşezată lângă mormântul deschis, cu o coroană funerară dedesubt. În poză, zâmbea cu buzele strânse. Avea părul perfect aranjat, pieptănat spre dreapta. Ochii îi erau strălucitori. Naomi îi zisese cândva că îi amintea de sperietoarea de ciori din Vrăjitorul din Oz. „Dac-ai fi avut creier," îi zisese ea. Asta se întâmplase în timpul formalităţilor de divorţ, aşa că nu le-a pus la inimă, tratându-le ca pe o încercare a ei de a-l răni şi nimic mai mult.

S-a aşezat cu forţă pe pământ, cu degetele flexându-i-se peste marginea şlapilor, în iarbă. Mei s-a aşezat lângă el, încrucişându-şi picioarele sub ea şi rupând o păpădie. A smuls-o din pământ şi a dus-o aproape de gură.

— Pune-ţi o dorinţă! i-a zis ea.

Nu şi-a pus o dorinţă.

Ea a oftat şi a suflat în păpădie. Floarea a explodat într-un nor alb, puful ridicându-se în curenţii de aer şi învârtindu-se deasupra mormântului

— Ştiu că sunt multe de înţeles deodată.

— Zău? a mormăit el, cu faţa în mâini.

— Nu în sensul clasic, a recunoscut ea. Dar am o idee destul de bună.

El și-a ridicat privirea spre ea, cu ochii mijiți.

— Ai zis că e prima ta dată.

— Păi e. *Solo,* adică. Dar am fost în stagiu de pregătire și m-am descurcat destul de bine. Ai nevoie de empatie? Pot să-ți ofer asta. Ai nevoie să pocnești ceva, pentru că ești plin de furie? Pot să te ajut și cu asta. Nu să mă pocnești pe mine, se înțelege. Poate un perete, a zis și-a ridicat din umeri. Sau poate stăm aici și ne uităm în timp ce, în cele din urmă, o să vină cu un excavator și-o să care pământ peste fostul tău trup, întărind astfel faptul că s-a terminat. Jucătorul alege.

Wallace s-a holbat la ea.

Ea a dat din cap.

— Așa e. Ar fi trebuit să mă exprim mai bine. Îmi pare rău! Încă mă mai dumiresc ce-am de făcut.

— Ce se...? a zis el, încercând să înghită nodul dur din gât. Ce se întâmplă?

— Se întâmplă că ți-ai trăit viața, a spus Mei. Ai făcut ce-ai făcut și acum, pa! Cel puțin partea asta e pa. Și când ești gata să pleci de aici, o să te duc la Hugo. El o să-ți explice restul.

— Să plec? a mormăit el. Cu Hugo?

Ea a scuturat din cap, apoi s-a oprit.

— Mă rog, într-un fel. E un soi de luntraș.

— Un ce?

— Un luntraș, a repetat ea. Cel care te va ajuta să treci.

Mintea i-o luase la galop. Nu se putea concentra asupra niciunui lucru. I se părea că totul era prea mult ca să poată înțelege.

— Dar am crezut că tu ar trebui să...

— Vaaai! Îți place de mine. Ce dulce! a zis ea, râzând. Dar eu sunt doar un culegător de suflete, Wallace. Slujba mea e să te duc la luntraș. El o să se ocupe de restul. O să vezi. Odată ce ajungi la el, o să fie totul cum nu se poate mai bine. Hugo cam are efectul ăsta asupra oamenilor. O să-ți explice totul înainte să traversezi, o să-ți răspundă la toate întrebările astea iritante, persistente.

— Să traversez, a zis Wallace fără noimă. Spre... ce?

Mei a înclinat din cap.

— Păi, spre ce urmează, desigur.

— Spre Rai?

Imediat s-a albit la față, un gând cumplit străpungându-i nebunia de gânduri din cap.

— Spre Iad?

Ea a ridicat din umeri

— Sigur.

— Sigur ce? Asta nu explică absolut nimic.

Ea a râs.

— Știu, nu e tare? E haios rău. Eu mă distrez. Tu nu?

Nu, el chiar nu se distra.

Nu l-a grăbit de niciun fel. Au rămas pe loc, chiar și când cerul a început să fie brăzdat de fâșii de roz și portocaliu, soarele de martie coborând spre apus. Ba au rămas până când promisul buldozer a apărut, o femeie conducându-l cu pricepere, cu o țigară înfiptă între dinți și cu fumul scurgându-i-se prin nări. Mormântul s-a umplut mai repede decât s-ar fi așteptat Wallace. Când a terminat, primele stele începuseră deja să apară, deși nu erau foarte strălucitoare, dată fiind poluarea de deasupra orașului.

Și cu asta, basta.

Tot ce mai rămăsese din Wallace Price era o movilă de țărână și un trup care nu mai servea la nimic în afară de a fi hrană pentru viermi. Era o experiență profund devastatoare. Nu-și dăduse seama că așa va fi. Ciudat, a gândit el. Cât de incredibil de ciudat.

S-a uitat la Mei.

Ea i-a zâmbit.

El i-a zis:

— Eu...

N-a știut cum să continue.

Ea i-a atins iar dosul palmei.

— Da, Wallace. E real.

Și, minunea minunilor, o credea.

— Dorești să-l cunoști pe Hugo?

Nu. Nu dorea asta. Voia să fugă. Voia să urle. Voia să-și ridice pumnii spre stele și să înjure, să țipe plin de furie de cât de nedrept

era totul. Avusese planuri. Avusese ţeluri. Atât de multe lucruri îi mai rămăseseră de făcut şi acum niciodată nu avea să mai... poată să...

A fost surprins când i s-a prelins o lacrimă pe obraz.

— Am de ales?

— În viaţă? Întotdeauna.

— Şi în moarte?

Ea a ridicat din umeri.

— E ceva mai.. înregimentată treabă. Dar e pentru binele tău. Jur! a adăugat ea repede. Sunt motive pentru care se întâmplă astfel lucrurile astea. Hugo o să-ţi explice totul. E un tip foarte fain. O să vezi.

Asta nu l-a făcut să se simtă mai bine.

Chiar şi aşa, când s-a ridicat deasupra lui cu mâna întinsă, el doar s-a uitat la ea nemişcat o clipă sau două, abia apoi a luat-o, lăsând-o să-l tragă în sus.

S-a întors cu faţa spre cer. A respirat adânc, a dat aerul înapoi afară.

— Probabil c-o să te simţi un pic ciudat. Dar e o distanţă mare, aşa că e de aşteptat. O să se termine înainte să-ţi dai seama.

Şi, înainte ca el să poată reacţiona, ea a pocnit iar din degete şi totul a explodat.

CAPITOLUL 3

Wallace urla când a aterizat în mijlocul unei păduri, pe un drum pietruit. Aerul era rece, dar chiar dacă ţipa în continuare, în faţa lui nu se forma niciun fel de nor de abur. Nu avea sens. Cum putea să-i fie frig, când era mort? Mai respira sau... Nu. Nu. Concentrează-te! Concentrează-te pe ce e aici! Concentrează-te pe ce e acum! Câte un lucru pe rând.

— Ai terminat? l-a întrebat Mei.

Şi-a dat seama că încă mai urla. A închis gura brusc, durerea străfulgerându-l când şi-a muşcat limba. Ceea ce, desigur, l-a stârnit din nou, pentru că, sincer, cum mama dracului simţea *durere?*

— Nu, a mormăit, îndepărtându-se de Mei, cu gândurile amestecate într-un nod infinit. Nu poţi pur şi simplu să...

Şi apoi a fost lovit de o maşină.

Stai!

Ar fi trebuit să fie lovit de maşină. Aceasta s-a apropiat cu farurile sale strălucitoare. Wallace a reuşit la timp să-şi ducă mâinile la faţă ca să se apere, moment în care maşina a trecut, de fapt, *prin el.* A văzut cu coada ochiului chipul şoferului care a trecut la câţiva centimetri de al lui. N-a simţit nimic. Maşina şi-a continuat drumul, cu farurile clipind înainte să intre într-o curbă, ca apoi să dispară complet.

A rămas înlemnit, cu mâinile întinse dinaintea lui şi cu un picior îndoit.

Mei a început să râdă zgomotos.

— Oh, Doamne! Dacă ţi-ai vedea mutra! Dumnezeule, cât de *tare* a putut fi!

Încet-încet şi-a coborât piciorul, convins pe jumătate c-o să intre în pământ. Dar nu s-a întâmplat. Pământul era solid sub picioarele lui.

— Cum. Ce. De ce. Ce?

Ea şi-a şters lacrimile de râs, chicotind în continuare.

— Greşeala mea. Trebuia să te fi avertizat ce s-ar putea întâmpla, a zis ea, scuturând din cap. Dar e în regulă, nu? Adică, zi şi tu, cât de mişto e să nu mai poţi fi lovit de maşini?

— *Asta* e ce ai înțeles tu din toată faza? a întrebat el, incredul.

— Dacă stai să te gândești bine, e o chestie destul de semnificativă.

— Dar nu *vreau* să mă gândesc la asta! s-a răstit el. Nu vreau să mă gândesc la nimic din toate astea!

În mod inexplicabil, ea i-a zis:

— Eh, dacă aș avea câte un bănuț pentru fiecare dorință, am fi toți putred de bogați.

Wallace s-a holbat la ea, în vreme ce Mei a luat-o înainte pe drum.

— Asta nu explică *nimic!*

— Asta pentru că ești încăpățânat. Calmează-te, frate!

El a alergat după ea, nevrând să fie lăsat de unul singur în mijlocul pustietății. În depărtare vedea luminile a ceea ce părea a fi un sătuc. Nimic din jurul lui nu îi era familiar, dar ea vorbea fără suflare și el nu reușea să strecoare nici măcar un cuvânt.

— Nu e genul care să țină la formalități, așa că nu-ți face griji în privința asta. Nu-i spune domnule Freeman, pentru că nu poate suferi treaba asta. Pentru toată lumea, el e Hugo, OK? Și poate renunți la mutra asta încruntată. Sau nu renunța, cum vrei. Nu-ți zic eu cum să fii. Știe despre tine că... a zis Mei, apoi a tușit jenată. Mă rog, știe cât de complicate pot fi astfel de lucruri, așa că nu-ți bate capul cu asta. Întreabă tot ce ai de întrebat. Doar de asta suntem aici. O vezi deja?

El a dat să întrebe despre ce mama dracului vorbea, dar ea a făcut un semn spre pieptul lui. Wallace s-a uitat în jos, începând să se încrunte.

Remarca acidă pe care o avea pregătită pe vârful limbii a fost înlocuită cu un urlet de groază.

Din piept îi ieșea o bucată curbată de metal, asemănătoare unui cârlig de undiță de mărimea pumnului său. Avea culoare argintie și strălucea în lumina slabă. Nu-l durea, dar arăta așa cum *ar fi trebuit* să arate, dat fiind că vârful ascuțit părea să-i fie agățat de stern. De cealaltă parte a cârligului era atașat... un cablu? Un fir subțire care aducea a plastic și care lucea vag. Cablul se întindea pe drumul din fața lor, călăuzindu-le pașii. S-a lovit cu palma în piept, încercând să desprindă cârligul, dar mâinile i-au trecut prin el. Lumina emanată de cablu s-a intensificat, iar cârligul a vibrat degajând căldură,

umplându-l cu un sentiment de uşurare la care nu se aşteptase, având în vedere că tocmai *fusese* înjunghiat.

— Ce e asta? a ţipat el, încă pocnindu-se în piept. Ia-l de pe mine, ia-l *de pe mine!*

— Vezi să nu, a zis Mei, întinzându-se şi apucându-l de mâini. Chiar nu vrem să facem una ca asta. Ai încredere când îţi zic că te ajută. Ai nevoie de asta. N-o să-ţi facă niciun rău. Eu nu pot să văd, dar, judecând după reacţia ta, probabil că e la fel ca la toţi ceilalţi. Nu te stresa! Hugo o să-ţi explice, promit!

— Ce e? a cerut el iar să ştie, cu pielea de găină pe braţe.

Se holba la cablul care se întindea pe drumul dinaintea lor.

— O legătură, a zis ea şi l-a pocnit cu pumnul uşor în umăr. Te ţine legat aici. Te conduce la Hugo. El ştie că suntem aproape. Haide! Abia aştept să-l cunoşti.

În sat era linişte. Părea să fie o singură stradă principală, care trecea prin centru. Nu erau semne de circulaţie, nici vânzoleală de oameni pe trotuare. Doar vreo câteva maşini au trecut încoace şi încolo (Wallace sărea în lături, nevrând să retrăiască *acea* experienţă), dar, dincolo de asta, era linişte în mare parte. Magazinele de pe ambele părţi ale străzii erau deja închise, având ferestrele întunecate şi semnele atârnate pe uşi, promiţând să se redeschidă a doua zi dis-de-dimineaţă. Marchizele erau trase până peste trotuare, toate în culori strălucitoare de roşu şi verde, albastru şi portocaliu.

Pe fiecare trotuar a văzut felinare care proiectau o lumină caldă şi blândă. Drumul era pietruit, iar Wallace s-a dat la o parte din calea câtorva puşti pe biciclete care au trecut în viteză pe lângă el. Copiii nu i-au băgat în seamă pe niciunul dintre ei. Râdeau şi ţipau, aveau pe spiţele roţilor felicitări prinse cu cârlige de rufe, iar respiraţia lor făcea în aer rotocoale de abur care curgeau în urma lor ca fuioarele de fum lăsate de nişte mici locomotive. Gândul îi provoca lui Wallace o oarecare tristeţe. Erau liberi în feluri în care el nu mai fusese de foarte multă vreme. Sentimentul nu-i dădea pace, dar nu era în stare să-l transforme în ceva recognoscibil. Apoi a dispărut, lăsându-l pustiit şi tremurând.

— Locul ăsta e real? a întrebat, simţind cum cârligul din piept se

înfierbânta. Chiar dacă înaintau, cablul nu s-a destins cum se aşteptase. Crezuse că avea să se împiedice în el. În schimb, acesta a rămas la fel de întins ca prima dată când l-a văzut.

Mei s-a uitat la el.

— Ce vrei să zici?

Nu ştia nici el.

— Sunt... sunt toţi morţi?

— *Oh.* Mda, nu. Pricep acum. Da, locul e real. Nu, nu sunt toţi morţi. E un loc ca oricare altul, aş zice. A trebuit să călătorim destul de departe, dar nu e un loc în care n-ai fi putut veni chiar şi tu dacă te-ai fi hotărât vreodată să pleci din oraş. Dar se pare că nu ai ieşit aşa mult.

— Am fost prea ocupat, a mormăit el.

— Acum ai tot timpul din lume, i-a zis Mei şi l-a *surprins* cât de pline de sens erau vorbele ei.

A tresărit şi a clipit, încercând să scape de arsura bruscă din ochi. Mei mergea agale pe trotuar, privind peste umăr să se asigure că o urma.

O urma, dar doar pentru că nu voia să fie singur într-un loc nefamiliar. Clădirile, care îi păruseră la început banale, acum se înălţau împrejurul lui ameninţător, cu ferestrele întunecate ca nişte ochi neînsufleţiţi. S-a uitat la picioare, concentrându-se să pună unul în faţa celuilalt. Privirea i se îngusta, iar pielea începea să i se înăsprească. Cârligul acela din piept devenea din ce în ce mai insistent.

Nu mai fusese niciodată atât de speriat ca acum.

— Hei, hei! o auzea pe Mei zicând şi, când a deschis ochii, s-a trezit chircit, cu mâinile în jurul abdomenului şi cu degetele înfipte în piele suficient de puternic încât să lase în urmă vânătă!

Asta dacă mai putea să se învineţească.

— E în regulă, Wallace. Sunt aici.

— Pentru că *asta* ar trebui să mă facă să mă simt mai bine, a zis el, înecându-se.

— E mult de procesat pentru oricine. Putem să stăm aici o clipă, dacă de asta ai nevoie. Nu am de gând să te zoresc, Wallace.

Nu ştia de ce avea nevoie. Nu putea să gândească clar. A încercat

să se adune, a încercat să găsească ceva de care să se agațe și, când a găsit, a venit dinăuntrul lui, o amintire uitată care s-a ridicat din el ca o fantasmă.

Avea nouă ani și tatăl lui l-a chemat în camera de zi. Tocmai se întorsese de la școală și-și făcea un sendviș cu unt de arahide și banane. A înlemnit când l-a auzit strigându-l, încercând să-și dea seama ce-ar fi putut să facă astfel încât să intre în bucluc. Fumase o țigară în spatele tribunelor la sport, dar asta fusese cu săptămâni înainte și n-avea cum să fi aflat părinții lui decât dacă îl pârâse cineva.

A lăsat sendvișul pe blatul din bucătărie, încropind deja în cap tot felul de scuze, promisiuni cu *nu mai fac niciodată, jur, s-a întâmplat o singură dată.*

Părinții stăteau pe canapea și s-a oprit brusc când și-a dat seama că mama lui plângea, deși părea că încerca să se abțină. Avea obrajii pătați de lacrimi, iar șervețelul din mână era boțit într-o mingiuță. Îi curgea nasul și, deși a încercat să-i zâmbească de îndată ce l-a văzut, zâmbetul i-a tremurat pe buze și i-a pierit, în timp ce umerii i se zguduiau. Singura dată când a văzut-o plângând fusese la un film oarecare, în care un câine reușise să treacă peste toate obstacolele (țepușe de porc spinos) ca să-și găsească stăpânul.

— Ce s-a întâmplat? i-a întrebat el, neștiind ce-ar trebui să facă.

Înțelegea conceptul de a consola pe cineva, dar nu fusese niciodată în postura de a o face. Nu erau tocmai familia care își exprima liber sentimentele. În cel mai bun caz, tatăl lui îl strângea de mână, iar mama lui îl strângea de umăr de câte ori erau mulțumiți de el. Nu îl deranja. Lucrurile erau cum erau.

Tatăl lui i-a zis:

— A murit bunicul.

— Oh! i-a răspuns Wallace, respirând greu, moment în care a început să-l mănânce pielea peste tot.

— Înțelegi ce înseamnă moartea?

Nu, nu înțelegea. Știa ce era, știa ce presupunea cuvântul, dar era un soi de nebuloasă, un eveniment care li se întâmpla altor oameni, foarte, foarte departe. Nu-i trecuse niciodată prin minte că cineva cunoscut de el ar fi putut să moară. Bunicul locuia la patru ore depărtare de ei și casa lui mirosea a lapte acru. Îi plăcea să

meșterească tot felul de lucruri din cutii de bere: avioane cu elice care chiar se mișcau, pisicuțe care atârnau de sfori de tavanul verandei.

Și, de vreme ce era un copil care încerca să se descurce cu concepte mai mari decât el, următoarele cuvinte care i-au ieșit pe gură au fost: „L-a omorât cineva?" Bunicului îi plăcea să povestească despre cum luptase el în război (Wallace nu prea știa care război; nu reușise niciodată să pună întrebări lămuritoare), istorisiri cărora le urmau de obicei cuvinte care o făceau pe mama lui să urle la tatăl ei în timp ce-i acoperea urechile lui Wallace, ca mai apoi să-i interzică băiatului să repete *vreodată* ce auzise, pentru că era cumplit de rasist. Ar fi putut înțelege dacă cineva l-ar fi omorât pe bunicul. Chiar avea foarte mult sens.

— Nu, Wallace, i-a zis mama lui, înecându-se de plâns. N-a fost așa. A avut cancer. S-a îmbolnăvit și n-a mai rezistat. S-a... s-a terminat.

Acela a fost momentul în care Wallace Price și-a zis – așa cum își ziceau copiii, absolut și fără niciun fel de frică – că asta n-o să i se întâmple lui niciodată. Bunicul fusese viu, apoi n-a mai fost. Părinții lui erau supărați că se prăpădise. Lui Wallace nu-i plăcea să fie supărat. Așa că a îndesat gândul undeva adânc, l-a vârât într-o cutie și l-a ferecat.

A clipit încet, devenind conștient de împrejurimi. Era în continuare în sat. În continuare cu femeia.

Mei s-a așezat pe vine lângă el, cu cravata atârnându-i între genunchi.

— Ești bine?

Nu avea încredere în el destul cât să deschidă gura, așa că a încuviințat din cap că da, deși avea de bătut cale lungă până să fie *bine.*

— E normal ce se întâmplă, a zis ea, bătând cu degetele pe genunchi. Li se întâmplă tuturor celor care trec dincolo. Și să nu fii surprins dacă vei mai trece prin asta de câteva ori. Sunt multe de procesat.

— Tu de unde știi? a bălmăjit el. Ai zis că e prima dată pentru tine.

— Prima dată *solo,* l-a corectat ea. Până să fiu gata să mă descurc

de una singură, am avut vreo sută de ore de antrenament, așa că am mai văzut asta. Crezi că poți să te ridici?

Nu, nu credea. Dar s-a ridicat chiar și așa. Era niţel nesigur pe picioare, dar a reușit, prin simpla forță a minții, să stea țeapăn. Cârligul îi era în continuare înfipt în piept, iar cablul strălucea difuz. I s-a părut pentru o clipă că simte că îl trage cineva, dar nu a fost sigur.

— Gata, hai! a zis Mei.

Apoi l-a bătut pe piept:

— Te descurci bine, Wallace.

El s-a holbat la ea:

— Nu sunt un copil.

— Oh, știu! E mai ușor cu copiii, dacă îți vine să crezi. Cu adulții am probleme de obicei.

N-a mai știut ce să-i răspundă, așa că n-a mai zis nimic.

— Haide! a zis ea. Hugo ne așteaptă.

Au ajuns la capătul satului la scurt timp după asta. Nu mai erau clădiri, iar drumul care se întindea dinaintea lor se întortochea acum printr-o pădure de conifere, mirosul de pin amintindu-i lui Wallace de Crăciun, un timp în care lumea părea să-și tragă răsuflarea și să uite – măcar pentru o clipă – cât de dură poate să fie viața.

Se pregătea să întrebe cât mai aveau de mers când au ajuns la un drum nepavat, la ieșirea din sat. Lângă drum era instalat un indicator din lemn. Din cauza întunericului, n-a reușit să distingă cuvintele până n-a ajuns mai aproape.

Literele fuseseră cioplite în lemn cu o grijă deosebită.

POPASUL LUI CARON
CEAI ȘI BUNĂTĂȚI

— Ca-ron? a zis el.

Nu mai auzise niciodată un astfel de cuvânt.

— Kei-ron, a zis Mei, pronunțând rar. E un soi de glumă. Ăsta e Hugo, un haios.

— Nu mă prind.

— Normal că nu, a oftat Mei. Nu-ți bate capul! De îndată ce

ajungem la ceainărie, o să...

— Ceainărie, a repetat Wallace, privind semnul cu dispreț.

Mei s-a oprit.

— Uau! Ai ceva împotriva ceaiului, frate? N-o să fie bine primit.

— N-am nimic împotriva... am crezut că mergem să ne întâlnim cu Dumnezeu. Și el de ce-ar...

Mei a pufnit în râs.

— *Ce?*

— Hugo, a zis el, roșu la față. Sau cine-o fi.

— Oh, frate, abia *aștept* să-i zic ce mi-ai zis! Să-mi trag una. O să i se urce direct la cap, a zis ea și s-a încruntat. Poate e mai bine să nu-i zic.

— Nu văd ce e așa de comic.

— Știu, a zis ea. De asta și e atât de comic. Hugo nu e Dumnezeu, Wallace. El e luntrașul. Ți-am zis asta deja. Dumnezeu e... ideea de Dumnezeu e una umană. E un pic mai complicat de atât.

— Poftim? a zis Wallace cu jumătate de gură.

Se întreba dacă era posibil să mai facă un infarct, chit că era deja mort. Apoi și-a adus aminte că nu-și mai *simțea* inima bătând și iar a început să-l copleșească nevoia de a se face covrig. Agnostic sau nu, nu se așteptase să audă ceva atât de important zis cu atâta ușurință.

— Oh, nu! a zis Mei, apucându-l de mână ca să fie sigură că se ține pe picioare. Nu ne așezăm aici. E doar un pic mai încolo. Înăuntru o să fie mai comod.

S-a lăsat dus înainte pe drum. Copacii aveau trunchiuri groase, pini bătrâni care se înălțau spre cerul înstelat asemenea unor degete ieșind din pământ. Nu-și aducea aminte când fusese ultima dată într-o pădure, darămite noaptea. Preferase oțelul și claxoanele, sunetele unui oraș care nu dormea niciodată. Zgomotul însemna că nu era singur, indiferent unde s-ar fi aflat. Aici, tăcerea era mistuitoare, sufocantă.

Au luat o curbă și-au văzut lumini blânde printre copaci, ca un far călăuzitor care îl chema, îl chema mereu. Abia dacă își simțea picioarele atingând pământul. Se gândea că poate plutește, dar nu se putea convinge să se uite în jos.

Cu cât se apropiau mai mult, cu atât se simțea mai tare tras de

cârligul din piept. Nu era tocmai ceva enervant, dar nu putea nici să-l ignore. Cablul continua înainte pe drum.

Se pregătea s-o întrebe pe Mei despre asta când a văzut ceva mișcându-se undeva în fața lor. S-a crispat, mintea lui dând deja naștere unei creaturi cumplite care ieșea din pădurile întunecate, ceva cu colți ascuțiți și ochi strălucitori. În schimb, le-a apărut dinainte o femeie care a pornit rapid spre ei. Pe măsură ce se apropia, Wallace reușea să distingă și mai multe detalii. Părea de vârstă mijlocie, avea o gură subțire ca o linie și-și strângea haina pe ea. Sub ochi avea pungi grele, niște cercuri întunecate care păreau să-i fi fost tatuate pe față. Wallace nu știa de ce se aștepta să fie recunoscut și băgat în seamă, dar ea a trecut pe lângă ei fără să le arunce nici măcar o privire, cu părul blond fluturându-i în urmă în timp ce se îndepărta cu viteză.

Mei avea o mutră închistată, dar a scuturat din cap și expresia a dispărut.

— Haide! Nu vrem să-l lăsăm să ne aștepte mai mult decât a așteptat deja.

Nu a știut la ce să se aștepte după ce a citit semnul. Nu mai fusese niciodată într-un local care s-ar fi putut numi *ceainărie.* Cafeaua de dimineață și-o lua de la toneta din fața clădirii de birouri. Nu era vreun hipster. Dincolo de ținuta lui ridicolă de acum, nu era omul care să poarte coc sau să aibă un simț ironic al modei. Deși foarte scumpi ochelarii pe care îi purta în mod normal la citit erau practici. Nu era genul care avea ce căuta în ceea ce-ar putea fi descris drept *ceainărie.* Ce idee absurdă!

Motiv pentru care a fost surprins, când au ajuns în fața ceainăriei, să vadă că arăta ca o casă. E adevărat că se diferența de orice alta îi fusese dat să vadă până acum, dar era o casă până la urmă. În față avea o verandă de lemn și ferestre mari, poziționate de o parte și cealaltă a unei uși vopsite în verde aprins. Prin ele se vedeau lucind luminițe ca niște candele aprinse. Pe acoperiș era un horn din cărămidă, din care ieșea în spirală un firicel de fum.

Dar aici se oprea orice asemănare cu altă casă văzută de Wallace vreodată. În parte, asta se întâmpla din cauza cablului care se

întindea din cârligul din pieptul lui și care se ducea sus pe scări, dispărând după o ușă închisă. *Printr-o* ușă închisă.

Casa în sine arăta ca și cum ar fi fost începută într-un fel și, apoi, pe la jumătatea construcției, zidarii s-ar fi hotărât s-o ia în direcția complet opusă. Cel mai bun mod de a o descrie la care se putea gândi Wallace era că arăta ca o chestie făcută de un copil care a pus cub peste cub peste cub, realizând astfel un turn foarte instabil. Casa arăta ca și cum cea mai slabă adiere de vânt ar fi putut s-o pună la pământ. Coșul de fum în sine nu era șubred, ci mai degrabă *răsucit,* cărămizile ițindu-se în unghiuri imposibile. Etajul unu părea solid construit, dar etajul doi atârna într-o parte, etajul trei se ducea în partea opusă, iar etajul *patru* era pus drept pe mijloc, formând un soi de turlă cu draperii trase peste nenumărate ferestre. Lui Wallace i s-a părut că vede una din draperii mișcându-se, ca și cum cineva s-ar fi uitat afară, dar ar fi putut să fie și o iluzie provocată de lumini.

Exteriorul casei era construit din lambriuri.

Dar și din cărămidă.

Și din... chirpici?

O parte părea să fi fost construită din butuci de lemn, ca și cum, la un moment dat, ar fi fost o cabană. Arăta ca desprinsă dintr-un basm, o casă neobișnuită, ascunsă în pădure. Poate că înăuntru era un pădurar blând sau o vrăjitoare care voia să-l gătească pe Wallace în cuptor, cu pielea sfârâind în timp ce se pârlea. Wallace n-avea habar ce era mai rău. Auzise tot felul de povești despre ce lucruri îngrozitoare se întâmplau în astfel de case, toate în numele acelei „Valoroase lecții de viață". Asta nu-l făcea deloc să se simtă mai bine.

— Ce e locul ăsta? a întrebat el când s-au oprit lângă verandă.

Un scuter mic și verde era parcat lângă un strat de flori, cu inflorescențe galbene și verzi și roșii și albe, dar care, în întuneric, abia se distingeau.

— Grozav, nu? a zis Mei. Înăuntru e și mai nebunesc de atât. Oamenii vin de peste tot din lume ca s-o vadă. E destul de faimoasă, din motive evidente.

Și-a tras brațul din prinsoarea ei când a încercat să-l urce pe pridvor.

— Eu nu intru.

Ea s-a uitat peste umăr.

— De ce?

— Nu pare c-ar fi sigură, a zis el, făcând un semn spre casă. E evident că nu respectă nicio normă de construcţie. O să cadă în orice moment.

— De unde ştii?

El a privit-o cu ochii căscaţi.

— Doar vezi şi tu ce văd şi eu, nu? N-am de gând să fiu prins înăuntru când cade. E un proces care abia aşteaptă să ajungă în tribunal. Şi eu *ştiu* care e treaba cu procesele.

— Ha! a zis Mei, uitându-se înapoi la casă.

Şi-a înclinat capul cât de mult a putut.

— Dar...

— Dar?

— Eşti mort, a zis ea. Chiar dacă ar fi să cadă, n-ar conta.

— Asta e...

Nu ştia să spună cum e.

— Şi, în plus, casa e aşa de când stau aici. Încă n-a căzut. Şi nu cred că fix azi e ziua cea mare.

Wallace s-a holbat la ea cu ochii cât cepele.

— Stai *aici?*

— Da, i-a răspuns. Asta e casa noastră, deci poate ar trebui să arăţi un pic de respect! Şi nu-ţi face griji în privinţa ei. Dacă ne facem mereu griji de lucrurile mici, riscăm să le pierdem pe cele mari.

— Ţi-a zis cineva că vorbeşti în replici din prăjiturile chinezeşti cu răvaş? a mormăit Wallace.

— Nu, i-a zis Mei. Pentru că e cam rasistă afirmaţia, având în vedere că sunt asiatică şi toate cele.

Wallace s-a albit la faţă.

— Eu... nu e ce... n-am vrut să...

Ea s-a uitat o vreme la el fix, lăsându-l să bolmojească, apoi i-a spus:

— OK. Deci n-ai vrut să sune aşa. Mă bucur să aud asta. Ştiu că totul e nou pentru tine, dar hai să gândim un pic înainte să ne dăm drumul la gură, bine? Mai ales că sunt unul dintre puţinii oameni care te văd.

Mei a urcat scările către verandă câte două o dată, oprindu-se în faţa uşii. De tavan atârnau ghivece cu flori ai căror vlăstari lungi se legănau până jos. În fereastră era un semn pe care scria ÎNCHIS PENTRU UN EVENIMENT PRIVAT. Uşa în sine avea un ciocan vechi, din metal, sub formă de frunză. Mei a ridicat ciocănelul şi a bătut de trei ori în uşa verde.

— De ce baţi la uşă? a întrebat el. Nu stai aici?

Mei s-a întors spre el.

— Oh, ba da, dar azi e altfel. Aşa funcţionează lucrurile. Eşti gata?

— Poate ar trebui să ne întoarcem mai târziu.

Ea a zâmbit, părând amuzată, dar Wallace n-a reuşit să priceapă ce era aşa haios.

— E un moment la fel de bun ca oricare altul. Wallace, ideea e să faci primul pas, întotdeauna. Hai că poţi s-o faci! Ştiu că e greu să ai încredere, mai ales când eşti faţă în faţă cu necunoscutul. Dar am încredere în tine. Ai putea avea şi tu un pic de încredere în mine?

— Nici măcar nu te cunosc.

Ea a mormăit ceva în barbă.

— Sigur că nu mă cunoşti. Dar nu putem rezolva situaţia decât într-un singur fel, nu?

Wallace s-a uitat fix la ea.

— Chiar te străduieşti pentru zecele ăla, ha?

Ea a început să râdă.

— Întotdeauna, a zis ea, punând mâna pe clanţă. Vii?

Wallace a privit îndărăt, pe drum. Era întuneric beznă. Cerul era o cuvertură de stele, mai multe decât văzuse în toată viaţa lui. Se simţea mic, neînsemnat. Şi pierdut. Oh, cât de pierdut era!

— Primul pas, a şoptit el ca pentru sine.

Apoi s-a întors spre casă. A tras adânc aer în piept şi a pufnit cu sete. A ignorat clipocitul ridicol al şlapilor pe treptele verandei. Putea să facă asta. Că doar era Wallace Phineas Price. Lumea se făcea mică la auzul numelui său. Stăteau dinaintea lui cu admiraţie şi *teamă.* Era un ins rece şi calculat. Era ca un rechin în apă, mereu învârtindu-se în cercuri. Era...

...cât pe ce să se împiedice de ultima treaptă care s-a lăsat când a călcat pe ea, mai-mai să se ducă de-a berbeleacul.

— Mda, a zis Mei. Ai grijă la ultima treaptă. Scuze! Am tot vrut să-i zic lui Hugo s-o repare. N-am vrut să-ți întrerup transa sau ce ți s-o fi întâmplat. Părea important.

— Detest totul, a zis Wallace, cu dinții încleștați.

Mei a împins ușa ceainăriei Popasul lui Caron, Ceai și bunătăți. Aceasta a scârțâit în balamale, iar dinăuntru a izvorât o lumină caldă, urmată de arome puternice de condimente și ierburi: ghimbir și scorțișoară, mentă și cardamom. Nu știa cum de știa să le distingă, dar asta nu schimba cu nimic faptul că o putea face. Nu era ca la birou, un loc mai familiar decât propria-i casă, duhnind a dezinfectant și a aer artificial, totul numai oțel, fără niciun fel de podoabe și, deși detesta mirosul, se obișnuise cu el. Era mirosul siguranței. Era mirosul realității. Era ceea ce știa. Era *tot* ce știa, și-a dat el seama cu consternare. Ce zicea asta despre el?

Cablul legat de cârlig a mai vibrat o dată, părând să-l cheme înăuntru.

Voia să fugă cât de departe l-ar fi putut purta picioarele.

În schimb, cum nu mai avea nimic de pierdut, Wallace a urmat-o pe Mei, trecând pragul.

CAPITOLUL 4

Se aşteptase ca interiorul să arate ca exteriorul, un amalgam de atrocităţi arhitecturale mai potrivite unui plan de demolare, decât locuirii.

N-a fost dezamăgit.

Lumina era slabă şi venea din nişte lămpi diferite între ele, înfipte în pereţi şi de la o lumânare obscen de mare, aşezată lângă uşă pe o măsuţă. Din tavanul înalt atârnau coşuri de paie cu plante şi, deşi niciuna dintre ele nu era înflorită, mirosul era aproape copleşitor, amestecat cu aroma tare a condimentelor care părea să fi pătruns în porii pereţilor. Lianele plantelor se întindeau spre podea, legănându-se uşor în curentul care intra pe fereastra deschisă de pe peretele opus. S-a întins către una din ele, disperat dintr-odată să simtă frunzele pe piele, dar şi-a retras mâna în ultima clipă. Le simţea mirosul, deci ştia că sunt acolo, chiar dacă ochii îi jucau feste. Iar Mei îl putea atinge – ba chiar încă îi mai simţea pe piele degetele fantomatice –, dar dacă asta era tot? Wallace nu fusese niciodată un ins relaxat, care se oprea să adulmece trandafirii sau cel puţin aşa umbla vorba prin târg. Şi uite cum ea, îndoiala, îl copleşea tiptil, furişându-i-se pe umeri, apăsându-l cu degetele ca nişte gheare care i se înfigeau în carne.

În mijlocul încăperii mari erau vreo zece mese, cu suprafeţele strălucitoare, ca şi cum ar fi fost şterse de curând. Scaunele împinse dedesubt erau vechi şi uzate, dar nu stricate. Nici ele nu erau toate dintr-un set, unele având şezuturi şi spătare din lemn, altele, tapiserii groase şi uzate. Ba într-un colţ a văzut un fotoliu rotativ. Nu mai văzuse unul de genul acesta din copilărie.

Abia dacă a auzit-o pe Mei închizând uşa în urma lor. Zidurile încăperii îi distrăgeau atenţia, picioarele mişcându-se spre ele ca şi cum ar fi avut o voinţă a lor. Erau acoperite de tablouri şi postere, unele înrămate, altele bătute în piuneze. Spuneau o poveste, şi-a spus Wallace, doar că era o poveste pe care el n-o putea urmări. Undeva era o fotografie cu o cascadă ai cărei stropi reflectau lumina în crâmpeie infinite de curcubeu. Aici, o imagine a unei insule într-o

mare azurie, cu copacii atât de deşi, că nu se vedea pământul. Dincoace, o pictură murală uriaşă cu piramidele, pictată de o mână îndemânatică, dar neexperimentată. Apoi o fotografie a unui castel pe o stâncă, cu zidurile din piatră degradate şi acoperite de muşchi. Aici, un poster cu un vulcan ce se înălţa deasupra norilor, cu lava izbucnind în cascade clocotite. Dincoace, un alt tablou cu un oraş în miez de iarnă, cu lumini strălucitoare, care aproape clipeau, reflectate pe o pătură proaspătă de zăpadă. În mod ciudat, asta i-a provocat lui Wallace un nod în gât. Nu fusese niciodată în astfel de locuri şi acum nici că avea să mai poată merge vreodată.

A clătinat din cap şi a mers mai departe, uitându-se la şemineul care ocupa jumătate din peretele din partea lui dreaptă, în care lemnele se mişcau de la jarul care scăpăra. Era făcut din piatră albă, iar poliţa era din stejar. Pe poliţă erau câteva mărunţişuri: un lup cioplit în piatră, un con de pin, un trandafir uscat, un coşuleţ cu pietre albe. Deasupra şemineului, un ceas care nu părea să meargă. Secundarul ticăia, dar nu avansa niciodată. Un fotoliu cu spătar înalt era pus în faţa şemineului, iar pe unul dintre cele două braţe atârna o pătură groasă. Părea... ademenitor.

Wallace s-a uitat la stânga, spre o tejghea pe care se afla o casă de marcat şi, dedesubt, o vitrină goală, întunecată, cu câteva etichete scrise de mână şi lipite de sticlă cu bandă adezivă, indicând tot felul de produse de patiserie. Pe peretele din spatele tejghelei erau şiruri de borcane. Unele erau umplute cu frunze subţiri, altele cu pudră în tot felul de nuanţe. Alte etichete mici, scrise de mână, erau aşezate în faţa fiecărui borcan, descriind varietăţile de ceai.

Deasupra borcanelor era o tablă mare, lângă două uşi batante, cu hublouri. Cineva desenase pe tablă o căprioară, nişte veverişe şi câteva păsări în cretă verde şi albastră, în jurul unui meniu care părea să se întindă la infinit. Ceai verde şi ceai din plante, ceai negru şi oolong. Ceai alb, ceai galben, ceai fermentat. Sencha, essiac, matcha, moringa, pu-erh, urzică, păpădie... şi uite cum şi-a adus aminte Wallace de cimitirul din care Mei smulsese păpădia în care suflase, trimiţând în zbor un puf mic şi alb.

Toate se aflau în jurul unei inscripţii din mijlocul tablei. Cuvintele, scrise în litere înclinate şi ascuţite, zicea:

Prima dată când împarți ceaiul cu cineva, ești un străin.

A doua oară când împarți ceaiul cu cineva, ești un oaspete de cinste.

A treia oară când împarți ceaiul cu cineva, ești deja parte din familie.

Întregul loc părea ca o halucinație provocată de febră. Nu avea cum să fie real. Era prea... era ceva ce Wallace nu reușea să definească pe de-a-ntregul. S-a oprit în fața vitrinei, holbându-se la mesajul de pe tablă, incapabil să-și ferească privirea.

Incapabil până în clipa în care un câine a ieșit în fugă dintr-un zid.

Atunci a țipat, s-a dat înapoi și s-a împiedicat, nevenindu-i să-și creadă ochilor. Câinele, o potaie mare și neagră, cu un soi de model alb pe piept, care arăta aproape ca o stea, venea în fugă spre el, lătrând ca prostul. Bătea din coadă cu forță și îi dădea târcoale lui Mei, gudurându-se pe lângă ea.

— Cine-i băiat bun? a zis Mei prostindu-se, pe un ton pe care Wallace nu-l putea suferi. Cine-i cel mai bun băiat din toată lumea? *Tu* să fii acela? Aș zice că *tu* ești.

Aparent de acord că el era cel mai bun băiat din lumea întreagă, câinele lătra fericit. Avea urechile mari și ascuțite, dar cea stângă era cam bleagă. S-a prăbușit în fața fetei și s-a rostogolit pe spate, cu picioarele bătând aerul, iar Mei s-a lăsat pe genunchi – părând să nu-i pese câtuși de puțin că era îmbrăcată la costum, spre consternarea absolută a lui Wallace – și l-a frecat pe burtă cu mâinile. Câinelui i-a ieșit limba din gură și i s-a dus într-o parte, în timp ce se uita la Wallace. S-a rostogolit la loc și s-a ridicat în picioare, scuturându-se din cap până-n picioare.

Apoi a sărit pe Wallace.

Acesta abia a avut timp să-și ridice mâinile înainte ca dulăul să se izbească de el, căzând amândoi de-a berbeleacul. Wallace a aterizat pe spate, încercând să-și apere fața de limba udă cu care câinele îi lingea disperat fiecare bucățică de piele expusă.

— Ajută-mă! a urlat el. Încearcă să mă omoare!

— Cum să nu... a zis Mei. Nu e tocmai ce face. Apollo nu omoară. El iubește, s-a încruntat ea. Și chiar destul de mult, se pare. Apollo,

nu! Nu încercăm să călărim oamenii.

Şi apoi Wallace a auzit un chicotit sec, dogit, urmat de o voce adâncă, pârâitoare.

— Nu-l vezi de obicei aşa de entuziasmat. Mă întreb de ce oare?

Înainte ca Wallace să se poată concentra asupra vocii, câinele a sărit de pe el şi-a luat-o la fugă spre uşile batante din spatele tejghelei. Dar, în loc să împingă uşile să le deschidă, a trecut *prin* ele, uşile rămânând nemişcate. Wallace s-a ridicat la timp să-i vadă vârful cozii dispărând. Cablul din piept era învârtit în jurul tejghelei şi reuşea să vadă pe unde îl conducea.

— Cine dracu' a fost ăsta? a vrut el să ştie, auzind câinele lătrând undeva prin casă.

— Ăsta a fost Apollo.

— Dar... a... trecut prin *pereţi.*

Mei a ridicat din umeri.

— Păi, da, normal. E mort ca tine.

— *Poftim?*

— Da' ştiu că se prinde rapid individul, a zis vocea pârâitoare şi Wallace şi-a întors capul spre şemineu.

A ţipat la vederea unui moşneag care îl privea dintr-o parte a fotoliului cu spătar înalt. Părea bătrân ca marea, cu pielea de-un pământiu întunecat, brăzdată de riduri adânci. A rânjit, iar dinţii puternici au strălucit în lumina focului. Avea sprâncenele stufoase şi mari şi părul alb, pieptănat afro, de parcă i-ar fi stat pe cap ca un nor pufos. A plescăit şi l-a umflat iar râsul.

— Bravo ţie, Mei! Ştiam c-o să reuşeşti.

Mei s-a înroşit, schimbându-şi greutatea de pe un picior pe altul.

— Mersi! Am avut un pic de tras la început, dar apoi s-a rezolvat totul, a zis ea.

Wallace abia dacă o auzea, continuând să bodogănească despre câini-fantomă agresivi sexual şi bărbaţi care apăreau de nicăieri.

— Cel puţin aşa cred, a adăugat ea.

Bărbatul s-a ridicat de pe scaun, împingându-se în braţe. Era scund de statură şi uşor adus de spate. Wallace putea să jure că nu avea mai mult de un metru şaizeci Era îmbrăcat în pijamale din flanel şi purta o pereche de papuci de casă uzaţi. Lângă fotoliu era rezemat un

baston. Bătrânul l-a apucat și a luat-o târșâit spre ei. S-a oprit lângă Mei și a mijit ochii la Wallace, care zăcea pe podea. L-a bătut ușor cu bastonul în gleznă.

— Ah! a zis el. Pricep.

Wallace nu voia să știe ce pricepea. N-ar fi trebuit să se ia după Mei și să calce în ceainărie.

— Cam pierdut cu firea, amice, așa-i? a zis bătrânul și l-a lovit iar cu bastonul pe Wallace.

Acesta i-a împins bastonul într-o parte.

— N-ai vrea să te potolești?

Bărbatul nu s-a potolit. Ba, mai mult, l-a mai lovit o dată.

— Încerc să dovedesc ceva.

— Ce ești dumneata...

Dar apoi Wallace și-a dat seama pur și simplu. Acesta trebuia să fie Hugo, bărbatul pe care l-a adus Mei să-l vadă. Bărbatul care nu era Dumnezeu, ci ceva pe care ea îl numea luntraș. Wallace nu știa la ce se aștepta: poate la un bărbat în veșminte lungi și albe, cu o barbă lungă și ondulată, înconjurat de o aură de lumină orbitoare, cu un toiag de lemn în loc de un baston ordinar. Bărbatul acesta părea să aibă cel puțin o mie de ani. Avea un soi de prezență, ceva ce Wallace nu putea să identifice. Era ceva care îl... calma. Sau ceva atât de asemănător, că nu conta. Poate era parte a procesului, a ceea ce Mei numise *tranziție.* Wallace nu înțelegea *de ce* era musai să fie lovit cu bastonul, dar dacă lui Hugo i se părea necesar, cine era Wallace să-l contrazică?

Bărbatul și-a retras bastonul.

— Acum pricepi, amice?

Nu, nu prea pricepea nimic.

— Așa cred.

Hugo a înclinat din cap.

— Bun. Hai, sus, sus! N-ar trebui să stai pe podea. E curent. Să nu cumva să dai ortu' popii de la asta, a zis el și-a început să se hlizească, de parcă ar fi zis cel mai comic lucru din lume.

Wallace a început și el să râdă, deși era un sunet incredibil de forțat.

— Ha-ha, da. E de-a dreptul de... cascadorii râsului. Am priceput.

Bancuri. Matale spui bancuri.

Ochii lui Hugo străluceau de amuzament nedisimulat.

— Ajută să râzi, chiar dacă nu simți că-ți vine să o faci. Când râzi, nu poți să fii trist. În mare parte.

Wallace a început să se ridice încet în picioare, uitându-se cu prudență la cei doi. S-a scuturat, conștient cât de ridicol arăta. S-a îndreptat, până a ajuns la înălțimea lui maximă, și și-a tras umerii pe spate. Cât a trăit, a fost un om intimidant. Doar pentru că era mort nu însemna că permitea să-și bată cineva joc de el.

— Numele meu e Wallace, a început el...

— Ești lungan, amice, așa-i? a zis bărbatul.

Wallace a clipit.

— Ăăă... păi, sunt?!

Bărbatul a dat din cap.

— Ești, în caz că nu știai. Cum e vremea acolo sus?

Wallace s-a holbat la el în jos:

— Poftim?

Mei și-a dus mâna la gură, dar nu înainte ca Wallace să vadă că zâmbetul i se lărgea pe față.

Bărbatul (Hugo? Dumnezeu?) a pășit înainte târșâindu-și picioarele, lovind iar cu bastonul în picioarele lui Wallace și făcând roată în jurul lui.

— A-ha. Bun așa. Înțeleg. Deci. Mda. Cred că putem să lucrăm cu materialul ăsta.

Zicând acestea, s-a întins spre el și l-a ciupit de coaste. Wallace a schelălăit, dându-i peste mână. După ce i-a mai dat un ocol, Hugo a clătinat din cap, așezându-se din nou lângă Mei și rezemându-se în baston.

— Al naibii prim caz, Mei!

— Păi, nu?! Dar cred că reușesc să ajung la el, a zis ea, aruncând o privire încruntată spre Wallace. Poate.

— Dar n-ai făcut *nimic!* s-a răstit Wallace.

Hugo a dat din cap.

— Ăsta o să ne dea bătăi de cap. Stai să vezi, a răspuns Hugo, apoi a zâmbit larg, cu ridurile din jurul ochilor adâncindu-i-se. Îmi plac cei care-mi scot peri albi.

Wallace s-a zburlit tot.

— Numele meu este Wallace Price. Sunt avocat şi vin din...

Hugo l-a ignorat, uitându-se la Mei şi zâmbind.

— Cum a fost călătoria, draga mea? Te-ai pierdut niţel, aşa-i?

— Dap, a zis Mei. Lumea e mai mare decât mi-aduc eu aminte, mai ales când sunt de una singură.

— Cam aşa e de obicei, a spus Hugo. Asta e frumuseţea ei. Dar acum eşti acasă, aşa că nu-ţi face griji. Să sperăm că n-o să fii trimisă într-o nouă misiune imediat.

Mei a încuviinţat, ridicându-şi braţele deasupra creştetului, moment în care spatele i-a trosnit cu zgomot.

— Nu e nicăieri ca acasă.

Wallace a încercat din nou:

— Mi s-a zis c-am murit în urma unui atac de cord. Aş vrea să fac o plângere oficială, având în vedere că...

— Pare să se descurce bine cu ideea că e mort, a zis Hugo, măsurându-l pe Wallace din cap până-n picioare. De obicei urlă şi zbiară şi ameninţă. Îmi place când ameninţă.

— E, are şi ăsta momentele lui, a zis Mei. Dar, în mare, nu e aşa grav. Ghici unde am dat peste el.

Hugo l-a măsurat iar pe Wallace din cap până-n picioare.

Apoi:

— Unde a murit. Nu, stai. La el acasă, încercând să-şi dea seama de ce nu reuşeşte să facă ceva cu viaţa lui.

— La înmormântare, i-a zis Mei şi Wallace s-a simţit jignit de cât de veselă părea.

— N-ai cum! a continuat Hugo, cu răsuflarea întretăiată. Hai, serios?!

— Stând într-o strană şi toate cele.

— Măiculiţă! a zis Hugo. Ce penibil!

— Sunt chiar aici! s-a răstit Wallace.

— Desigur că eşti chiar aici, i-a zis Hugo, fără să fie lipsit de blândeţe. Dar îţi mulţumesc că ne-ai amintit.

— Uite care-i treaba, Hugo, Mei mi-a zis c-o să mă poţi ajuta. Mi-a zis că trebuie să mă aducă aici, la tine, pentru că tu eşti luntraşul şi că ar trebui să... nu ştiu ce. Recunosc că nu prea am fost atent la partea

asta, dar *nu asta e important.* Nu știu ce fel de escrocherie ai pus la cale aici, dar aș prefera să nu fiu mort dacă se poate. Am exagerat de multă treabă de făcut și toată situația asta îmi creează un deranj extraordinar. Am *clienți.* Trebuie să dau un raport până la sfârșitul săptămânii și nu se poate amâna orice ar fi! a zis și a mârâit morocănos, cu mintea la turație maximă. În plus, ar trebui să fiu la tribunal vineri, pentru că am o depoziție pe care n-am cum s-o ratez. Tu știi cine sunt eu? Pentru că, dacă știi, atunci știi și că n-am timp de așa ceva. Am responsabilități, da, responsabilități *extrem* de importante, care nu pot fi ignorate.

— Evident că știu cine ești, a zis Hugo sec. Ești Wallace.

S-a simțit inundat de o senzație de ușurare cum nu mai simțise niciodată în viața lui. Venise la persoana potrivită. Mei – cine sau ce va fi fost ea – părea să-i fie subordonată. Un satelit. Hugo era cel care deținea puterea. Ca să obții rezultate, întotdeauna, dar întotdeauna trebuie să vorbești direct cu directorul.

— Bun. Atunci înțelegi și că nu e o situație convenabilă pentru mine. Deci, dacă ai putea face ceea ce trebuie ca să rezolvi treaba asta, ți-aș fi teribil de recunoscător.

Și apoi, pentru că nu era convins până la capăt că bărbatul din fața lui nu era Dumnezeu, a adăugat:

— Te rog! Mulțumesc! Domnule.

— Ha! a zis Hugo. Ce mai poliloghie!

— Are tendința să facă din astea, i-a șoptit Mei destul de tare. Probabil pentru că a fost avocat.

Bătrânul l-a măsurat pe Wallace de sus până jos.

— Spune-mi Hugo. Ai auzit?

— A auzit, i-a zis Mei. Poate ar trebui să...

— Hugo Freeman, la dispoziția dumitale, a spus bătrânul, înclinându-se cât a putut de jos.

— Sau am putea s-o facem așa, a oftat Mei.

Hugo a pufnit pe nas.

— Învață să te distrezi puțin. Nu-i musai să fie totul negru. Bun, unde rămăseserăm? Ah, da! Eu sunt Hugo și tu, amice, ești supărat că ești mort, dar nu pentru c-ai fi avut prieteni sau familie ori alte mărunțișuri din astea, ci pentru că ai treabă și toate astea sunt un

deranj pentru tine, a zis și s-a oprit, cugetând. Un deranj *extraordinar.*

Wallace era ușurat. Se așteptase la o discuție ceva mai aprinsă. Era mulțumit că nu era nevoit să recurgă la amenințarea cu trimisul în judecată.

— Exact. E exact așa cum zici.

Hugo a ridicat din umeri.

— În regulă.

— Serios?

Deci putea să fie prezent la birou a doua zi după-amiază cel mai târziu, poate chiar peste două zile, în funcție de cât de mult îi ia să ajungă acasă. Va insista ca Mei să-l ducă înapoi, pentru că nu avea portofelul cu el. Dacă se ajungea la asta, în cele din urmă, o să dea un telefon la firmă și o s-o pună pe secretară să-i cumpere un bilet de avion. Bine, n-avea cu el un act de identitate, dar o chestie atât de trivială nu putea să-l oprească pe Wallace Price. În ultimă instanță, ar putea să ia un autobuz, dar voia să evite asta dacă se putea. Avea de recuperat munca pentru aproximativ o săptămână, dar era un preț mic de plătit. Va trebui să găsească o modalitate de a explica toată faza cu înmormântarea/coșciugul deschis, dar o să găsească el ceva. Naomi o să fie dezamăgită că nu ia nimic din averea lui, dar s-o ia dracu'. A fost rea la înmormântare.

— OK, a zis el. Sunt pregătit. Cum facem treaba asta? Faci o... incantație sau ceva? Sacrifici o capră?

Zicând acestea, s-a crispat:

— Stai, sper să nu sacrifici o capră. Mi se face rău când văd sânge.

— Ai noroc, a zis Hugo. Tocmai am terminat toate caprele.

Wallace s-a relaxat:

— Minunat. Sunt gata să fiu iar viu. Mi-am învățat lecția. Promit să fiu mai drăguț cu lumea și bla bla bla.

— Bucuria pe care o simt n-are limite, a zis Hugo. Ridică-ți brațele deasupra capului.

Wallace a făcut cum i s-a zis.

— Acum sari.

Wallace a făcut cum i s-a zis, cablul ridicându-i-se și căzând pe podea.

— Repetă după mine: vreau să fiu viu.

— Vreau să fiu viu.

Hugo a oftat.

— Trebuie să crezi. S-o aud în voce. Fă-mă să cred!

— Vreau să fiu viu! a urlat Wallace, sărind cu braţele deasupra capului. Vreau să fiu viu! Vreau să fiu viu!

— Aşaaaa! a strigat Hugo. Simt că se întâmplă ceva. Chiar se întâmplă. Ţine-o tot aşa. Sari în cerc!

— Vreau să fiu viu! a urlat Wallace din toţi plămânii, sărind în cerc. Vreau să fiu viu! Vreau să fiu viu!

— Şi acum opreşte-te! Orice s-ar întâmpla, să nu te *mişti!*

Wallace a înlemnit, cu braţele deasupra capului, cu un picior ridicat, cu şlapul atârnând de laba piciorului. Simţea că funcţionează. Nu ştia cum, dar simţea. În curând, toate astea se vor sfârşi şi o să se întoarcă printre cei vii.

Hugo a căscat ochii:

— Să stai aşa până îţi zic eu. Să nu îndrăzneşti nici *să clipeşti!*

Wallace a făcut cum i s-a zis. A rămas exact aşa cum era. Ar fi făcut orice ca să îndrepte lucrurile.

Hugo a încuviinţat.

— Bun. Acum vreau să repeţi iar după mine: Sunt un idiot.

— Sunt un idiot.

— Şi sunt mort.

— Şi sunt mort.

— Şi nu există nicio modalitate prin care să mă întorc printre cei vii, pentru că nu aşa merg lucrurile.

— Şi nu există... poftim?

Hugo a început să râdă în hohote, cât pe ce să se sufoce.

— Oh! Oh, Doamne! Ar trebui să-ţi vezi mutra. Merită toţi banii!

Lui Wallace a început să i se zbată pielea de sub ochi în timp ce-şi cobora braţele încet, punându-şi înapoi piciorul pe podea.

— *Poftim?*

— Eşti *mort,* a exclamat Hugo. Nu ai cum să fii reînviat. Nu aşa merg lucrurile. Serios, i-a zis el lui Mei, lovind-o uşor în coaste. Tu vezi treaba asta? Ce tăntălău! Îmi place. O să fie mare păcat să ne despărţim de el. E amuzant.

Mei s-a uitat spre uşile batante.

— Nelson, o să ne bagi în belea.

— Aiurea. Moartea nu trebuie să fie mereu aşa tristă.

Trebuie să învăţăm să râdem de noi înşine înainte să...

— Nelson, a zis Wallace încet.

Bărbatul s-a uitat la el:

— Da.

— Ţi-a zis Nelson.

— Asta pentru că aşa mă cheamă.

— Nu Hugo.

Nelson a făcut un semn cu mâna.

— Hugo e nepotul meu, a zis el şi-a mijit ochii. Să nu-i zici ce-am făcut dacă ştii ce-i bine pentru tine, amice.

Wallace s-a holbat la el cu gura căscată.

— Tu eşti... *serios?*

— Ca un infarct, a zis Nelson, iar Mei s-a înecat de râs. Hopa. Prea devreme?

Wallace a făcut un pas împiedicat spre bătrân – ca să facă... nu ştia exact ce. Nu putea gândi, nu putea să scoată nici măcar un cuvânt. S-a împiedicat în propriile-i picioare, căzând cu faţa înainte spre Nelson, cu ochii căscaţi, cu un sunet ca un scârţâit de uşă scăpându-i din gâtlej.

Dar nu s-a izbit de Nelson, pentru că acesta a dispărut, ceea ce l-a făcut pe Wallace să pice pe podea cât era de lung, cu faţa la pământ.

Şi-a ridicat capul la timp cât să-l vadă pe Nelson reapărut brusc la câţiva paşi distanţă, lângă şemineu. Şi-a fluturat degetul către Wallace.

Acesta s-a rostogolit pe spate, uitându-se ţintă în tavan. Pieptul i se umfla sacadat (nesuferită chestie să vadă că plămânii nu-i mai erau neapărat necesari în momentul ăsta), şi pielea îi zvâcnea.

— Eşti mort.

— De-a binelea, i-a zis Nelson. Sincer, a fost o eliberare. Trupul ăsta bătrân se rablagise de tot şi, oricât aş fi încercat, nu-l mai puteam face să funcţioneze ca înainte. Câteodată, moartea e o binecuvântare, chiar dacă nu ne dăm seama de asta imediat.

Şi atunci s-a auzit altă voce, adâncă şi caldă, iar cuvintele au

răsunat ca și cum ar fi avut greutate. Cablul din pieptul lui Wallace a fost întins cu forță. Ar fi trebuit să-l doară, dar nu l-a durut.

A fost aproape ca o eliberare.

— Bunicule, iar te ții de prostii?

Wallace și-a întors capul spre voce.

Prin ușile duble a apărut un bărbat.

Wallace a clipit încet.

Bărbatul a zâmbit domol, cu dinții șocant de albi. Cei doi din față erau puțin strâmbi și ciudat de fermecători. Era, poate, cu doi sau trei centimetri mai scund decât Wallace, cu brațe lungi și subțiri. Era îmbrăcat în blugi și cu o cămașă deschisă la gât, sub un șorț care avea cusute pe piept cuvintele *Popasul lui Caron.* Partea din față a șorțului stătea oarecum fixă peste abdomenul lui ușor bombat. Avea pielea închisă la culoare și ochii aproape cafenii, cu irizări verzi. Părul era la fel ca al bătrânului, cu cârlionți mici aranjați într-o tunsoare afro scurtă, dar al lui era negru. Părea tânăr; nu chiar așa de tânăr ca Mei dar sigur mai tânăr decât Wallace. Podelele scârțâiau la fiecare pas pe care îl făcea.

A pus pe tejghea tava pe care o căra, moment în care un ceainic a zăngănit lângă niște căni mari. Mirosea a mentă. S-a dus roată după tejghea. Wallace a văzut câinele – Apollo – răsucindu-se în jurul picioarelor bărbatului înainte să treacă direct *prin* ele. Tânărul a râs văzând câinele.

— Văd ce faci. Ce ciudat, nu?

Câinele a lătrat ca să-și exprime acordul.

Wallace s-a uitat insistent la bărbatul care se apropia. Nu știa de ce se concentra asupra mâinilor lui, a degetelor ciudat de delicate, a palmelor mai deschise la culoare decât a pielii de pe dosul lor, cu unghiile care niște semiluni. Și-a frecat mâinile, apoi s-a ghemuit lângă Wallace, păstrând distanța ca și cum ar fi crezut că Wallace e vreun sperios. Abia atunci a văzut că acel cablu care îi atârna din piept se întindea până la bărbat, deși nu părea să existe și acolo un cârlig. Cablul dispărea în coastele acestuia, chiar acolo unde ar fi trebuit să fie inima.

— Salut! a zis bărbatul. Wallace, nu? Wallace Price?

Wallace a aprobat din cap, incapabil să-și recapete vocea.

Zâmbetul bărbatului s-a lărgit, iar cârligul din pieptul lui Wallace a căzut ca și cum ar fi ars.

— Numele meu este Hugo Freeman. Eu sunt luntrașul. Sunt sigur că ai întrebări. O să mă străduiesc să-ți răspund la toate. Dar să începem cu începutul. Vrei o cană de ceai?

CAPITOLUL 5

Wallace n-a fost niciodată un mare amator de ceai. Dacă era musai să-şi spună părerea, zicea că nu a înţeles niciodată ce mare sfârâială. Erau doar nişte frunze uscate în puţină apă fierbinte.

Şi probabil că nici faptul că se holba în continuare la bărbatul care îşi spunea Hugo Freeman nu ajuta deloc. Mişcările acestuia erau graţioase, deliberate, aproape ca şi cum ar fi dansat. Nu şi-a întins mâna ca să-l ajute pe Wallace să se culeagă de pe jos, ci i-a făcut semn să se ridice singur. Wallace a făcut întocmai, deşi a păstrat distanţa. Dacă exista un Dumnezeu, atunci era bărbatul acesta, indiferent ce-i zisese Mei. Dacă l-ai fi întrebat pe el, nu era decât o şmecherie, un test ca să vadă cum reacţionează. Trebuia să fie precaut, mai ales dacă avea să insiste ca bărbatul acesta să-i dea viaţa înapoi. Nu ajuta nici faptul că vedea cablul legându-i unul de celălalt, întinzându-se şi contractându-se, în funcţie de cât de aproape erau.

Apollo stătea la picioarele lui Hugo, lângă tejghea, uitându-se în sus la el cu o privire încărcată de adoraţie, bătând cu coada încet în podea. Mei l-a ajutat pe Nelson să ajungă şi el la tejghea, mormăind că poate şi singur.

Wallace l-a privit pe Hugo luând de pe tavă ceainicul din cositor din care ieşeau aburi. Apoi l-a ridicat în dreptul feţei, inhalând adânc. A încuviinţat şi-a zis:

— A avut timp să se infuzeze. De-acum ar trebui să fie gata.

S-a uitat la Wallace parcă cerându-şi scuze.

— E ceai organic cu frunze libere, ceea ce nu pare să se potrivească deloc cu ce ştiu despre tine, dar de obicei mă pricep destul de bine la chestiile astea. După mine, nu-ţi place decât ce e organic. Şi menta.

— N-am nici în clin, nici în mânecă cu vreo chestie organică, a mormăi Wallace.

— Nu-i nimic, a zis Hugo, turnând ceaiul. Cred că ăsta o să-ţi placă.

Erau patru căni, fiecare cu un model floral diferit. I-a făcut semn lui Wallace să ia cana cu nişte flori care se ridicau pe margini şi duceau spre interiorul cănii.

— Sunt mort, i-a zis Wallace.

Hugo i-a zâmbit larg.

— Da. Da, aşa e.

Wallace a scrâşnit din dinţi.

— Nu asta voiam să... las-o baltă! Cum dracu' să apuc cana?

Hugo a început să râdă. Era un sunet jos şi gutural care venea din străfundul pieptului.

— Ah! Am înţeles. În orice altă parte ai avea dreptate. Dar nu şi aici. Nu cu astea. Încearcă! Îţi promit că n-o să fii dezamăgit.

Nimeni nu-i putea promite aşa ceva cu vreun fel de certitudine. Singurele lucruri pe care le putuse atinge fuseseră Mei şi pământul de sub picioare. Şi Apollo, dar cu cât aducea mai puţin vorba despre asta, cu atât mai bine. Totul îi părea un test şi nu avea încredere în individ nici cât negru sub unghie. Dar Wallace nu respinsese niciun bărbat până acum şi nu voia să înceapă acum.

A oftat şi s-a întins după cană, aşteptându-se ca mâna să-i treacă prin ea, pregătit să se încrunte la Hugo şi să-i zică „Vezi?"

Dar a simţit căldura ceaiului şi i s-a tăiat răsuflarea când a văzut că degetele îi ating suprafaţa cănii. Era solidă.

Era solidă.

A icnit când a zvâcnit din mână, vărsând ceai şi peste buza cănii, şi pe degete. A fost o senzaţie scurtă de căldură, dar apoi a dispărut. S-a uitat la degete. Erau la fel de palide ca întotdeauna, cu pielea neatinsă.

— Cănile astea de ceai sunt speciale, a zis Hugo. Pentru oameni ca tine.

— Oameni ca mine, a repetat Wallace fără noimă, uitându-se în continuare la degete.

— Da, i-a răspuns Hugo.

A terminat de turnat ceaiul în celelalte căni şi a pus ceainicul înapoi pe tavă.

— Pentru cei care au părăsit o viaţă, pregătindu-se pentru următoarea. Setul a fost un dar primit când am devenit ceea ce sunt acum.

— Un luntraş, a zis Wallace.

Hugo a încuviinţat.

— Da, a zis, bătând cu degetele peste literele cusute în piept.

Nu părea să bage de seamă cablul, degetele trecându-i prin el.

— Ştii despre Caron?

— Nu.

— A fost luntraşul grec care ducea sufletele la Hades, peste râurile Styx şi Acheron. Acestea despărţeau lumea viilor de cea a morţilor, a zis Hugo, chicotind. Ştiu, nu e foarte subtilă treaba, dar eram mai tânăr când am dat nume acestui loc.

— Mai tânăr, a repetat Wallace. Păi, deja eşti foarte tânăr.

Apoi, nesigur dacă nu cumva insultase un soi de zeitate care părea a fi stăpân pe... ceva, a adăugat:

— Cel puţin aşa pari. Adică, nu ştiu cum funcţionează toate astea şi...

— Mulţumesc! a zis Hugo, cu colţurile gurii răsucindu-se în sus, ca şi cum starea de disconfort a lui Wallace era de-a dreptul amuzantă.

— Valeu, omule! a mormăit Nelson, luând cana de ceai şi sorbind dintr-o margine. E bătrân de acu'. Poate nu aşa bătrân ca mine, dar cam pe-acolo.

— Am treizeci de ani, a zis Hugo sec.

Apoi i-a făcut un semn lui Wallace spre cana de ceai din faţa lui:

— Bea. E cel mai bun când e fierbinte.

Wallace s-a uitat la ceai. Erau *chestii* prin el care pluteau la suprafaţă. Nu era convins că voia, dar Hugo îl privea cu mare atenţie. Ceaiul nu părea să-i fi fript pe Mei sau Nelson, aşa că a ridicat cu mare grijă cana şi a adus-o aproape de faţă. Aroma de mentă era puternică şi ochii lui Wallace s-au închis fără veste, singuri. A auzit căscatul lui Apollo, cel specific câinilor, şi trosnetul scos de structura casei, dar pereţii şi podelele dispăruseră, iar acoperişul zburase spre ceruri şi el era, era, *era...*

A deschis ochii.

Era acasă.

Nu în casa lui de acum, adică în apartamentul de la un etaj superior, cu mobilă de import şi cu peretele roşu, contrastant, pe care se gândise să-l vopsească, şi cu ferestrele care dădeau spre un oraş de metal şi sticlă.

Nu, era în casa *copilăriei* lui, cea cu scări care scârţâiau şi cu

boilerul care nu avea niciodată destulă apă caldă. Stătea în uşa bucătăriei, ascultându-l pe Bing Crosby cântând dintr-un radio vechi şi urându-le tuturor un Crăciun Fericit.

„Iar până atunci", cânta mama lui, învârtindu-se prin bucătărie, „o să trebuiască să ne descurcăm cumva".

Afară ningea, iar pe dulapuri şi pe pervazurile ferestrelor erau întinse bucăţi de beteală. Clopoţelul cuptorului suna, iar mama râdea de una singură. A luat mănuşa de protecţie pe care era desenat un om de zăpadă şi a scos din cuptor o tavă de acadele de casă în formă de bastonaşe. Specialitatea ei de sărbători, o reţetă pe care o învăţase de la mama ei, o poloneză grăsană căreia Wallace îi zicea *pociecha.* Aroma de mentă umplea încăperea.

Mama s-a uitat la el cum stătea în cadrul uşii şi avea şi *zece,* şi *patruzeci de ani* în acelaşi timp, în pantalonii lui de trening, cu şlapii în picioare, dar şi în pijamaua din flanel, cu părul ciufulit, desculţ pe podeaua rece.

„Uite!", i-a zis mama, arătându-i acadelele în formă de bastonaşe. „Cred că asta e cea mai bună tură de până acum. Aş zice că *mamusia* ar fi mândră."

Wallace se îndoia. Bunica lui fusese o femeie înspăimântătoare, cu o limbă ascuţită şi rea de gură. Murise într-un azil de bătrâni. Wallace fusese şi trist, şi uşurat în acelaşi timp, dar nu mărturisise gândul nimănui.

A făcut un pas spre mama lui şi, totodată, a simţit eflorescenţa caldă a ceaiului care îi aluneca pe gât şi i se aşeza în stomac. Avea gustul bastonaşelor de zahăr şi totul era prea mult, prea greu de digerat, pentru că nu putea fi real. Şi totuşi, simţea gustul acadelelor ei, ca şi cum chiar ar fi fost acolo şi a zis „Mama?!," dar ea nu i-a răspuns, ci doar a continuat să îngâne odată cu Bing Cosby „Ol' Blue Eyes".

A clipit încet.

Era în ceainărie.

A clipit din nou.

Era în bucătăria copilăriei lui.

A zis „Mamă, eu..." şi a simţit o înţepătură în inimă, o împunsătură ascuţită, care l-a făcut să geamă. Mama lui murise. O clipă era acolo,

apoi, în cealaltă, nu mai era, tatăl lui vorbindu-i ursuz în telefon, zicându-i că se terminase repede, că, până şi-au dat seama ce era, devenise deja prea târziu, mult prea târziu. Se metastazase, îi zisese un văr mai târziu, i se dusese la plămâni. Nu voise ca Wallace să afle, mai ales că nu-şi mai vorbiseră de peste un an. Fusese atât de furios pe ea pentru asta. Pentru tot.

Acesta era gustul ceaiului. Amintiri Acasă. Tinereţe. Trădare. Amar şi dulce şi cald.

Wallace a clipit şi s-a trezit tot în ceainărie, cu cana tremurându-i în mâini. A pus-o înapoi pe tejghea, înainte să verse şi mai mult din ea.

— Ai întrebări, i-a zis Hugo.

Wallace i-a răspuns cu voce şovăitoare:

— S-ar putea să fie cea mai eufemistică exprimare rostită vreodată de o fiinţă umană.

— Are tendinţa de a fi hiperbolic, i-a zis Mei lui Hugo, ca şi cum asta ar fi explicat totul.

Hugo şi-a ridicat cana de ceai, sorbind uşor. S-a încruntat pentru o clipă, apoi s-a destins.

— O să-ţi răspund la toate pe cât îmi stă în puteri, dar nu ştiu totul.

— Nu?

Hugo a scuturat din cap.

— Evident că nu. Cum aş putea?

Lui Wallace i-a sărit muştarul de frustrare.

— Atunci o să încerc să mă exprim cât pot de limpede. De ce sunt aici? Care e noima tuturor chestiilor ăstora?

Mei a început să râdă.

— *Asta* înseamnă la tine limpede? Eşti tare, frate! Sunt de-a dreptul impresionată.

— Eşti aici pentru c-ai murit, a zis Hugo. Cât despre cealaltă chestiune, nu cred că pot să-ţi dau un răspuns, cel puţin nu la nivelul pe care ţi-l imaginezi tu. Nu cred că poate cineva, nu până la capăt.

— Şi atunci *tu* ce noimă ai aici? a vrut el să ştie.

Hugo a înclinat din cap.

— La asta pot să răspund. Sunt luntraşul.

— Asta i-am zis și eu, i-a șoptit Mei lui Nelson.

— E greu să reții informații imediat după, a șoptit Nelson înapoi. Eu i-aș mai da puțin timp.

— Și ce face un luntraș? a întrebat Wallace. Ești singurul?

Hugo a scuturat din cap.

— Suntem mulți. Oameni care... cum să zic. Oameni cărora li s-a dat o misiune. Să-i ajute pe cei ca tine. Să încerce să dea un sens lucrurilor pe care le simt în astfel de moment.

— Am deja un psiholog, s-a răstit Wallace. Face ce-l plătesc să facă și nu mă plâng.

— Serios? a zis Mei. N-ai nimic? Niciun fel de plângere?

— Mei! a avertizat-o Hugo iar.

— Bine, bine! a mormăit ea și a luat o înghițitură din ceai.

Ochii i s-au mărit ușor, apoi a băut ceaiul din trei guri mari:

— Măiculiță, dar bun e! a zis și s-a uitat la Wallace. Ha! Nu m-am așteptat la asta de la tine. Felicitări!

Wallace nu știa despre ce vorbea și nu-i păsa suficient cât să întrebe. Cârligul din piept devenise și mai greu și, deși tensiunea pe care o simțea era plăcută, era din ce în ce mai iritat de senzație.

— Sunt în munți.

— Da, ești, a aprobat Hugo.

— Nu sunt munți în apropierea orașului.

— Nu, nu sunt.

— Ceea ce înseamnă că am călătorit destul de mult.

— Așa e.

— Chiar dacă nu ești luntraș pentru toată lumea, a zis Wallace, cum funcționează treaba asta? Mor tot timpul oameni. Cu sutele. Cu miile. Ar trebui să fie mai mulți aici. De ce nu e coadă la ușă?

— Cei mai mulți dintre cei ce mor în oraș se duc la luntrașul *din* oraș, i-a răspuns Hugo, iar pe Wallace l-a speriat cu câtă grijă părea să-și aleagă cuvintele. Câteodată se pare că-mi sunt trimiși mie.

— Aglomerație.

— Cam așa ceva, a zis Hugo. Ca să fiu cinstit, nu știu mereu de ce oameni ca tine sunt trimiși la mine. Dar nu e treaba mea să întreb *de ce.* Ești aici și asta e tot ce contează.

Wallace s-a uitat la el cu gura căscată.

— Nu te întrebi *de ce?* De ce mama dracului nu te întrebi?

De ce-ul tuturor lucrurilor era specialitatea lui Wallace. Așa găsea adevărurile care țineau morțiș să stea ascunse. S-a uitat la Mei, care rânjea la el. Niciun ajutor din partea ei. Dar mai era Nelson. El era în aceeași barcă cu el. Poate l-ar fi putut ajuta cumva.

— Nelson, tu...

— Oh, nu! s-a repezit Nelson, uitându-se la încheietura goală a mâinii. Ia te uită cât e ceasul! Cred că la ora asta ar trebui să stau în fotoliu, în fața focului.

Apoi și-a târșâit picioarele spre șemineu, rezemat în baston. Apollo s-a luat după el, deși a aruncat o privire spre Hugo, ca să se asigure că rămânea exact unde era.

Asta cu siguranță nu l-a făcut pe Wallace să se simtă mai bine.

— Ar fi bine ca cineva să-mi ofere niște răspunsuri înainte să...

Nu știa cum să termine fraza asta.

Hugo s-a scărpinat după ceafă.

— Uite care-i treaba, Wallace – pot să-ți spun Wallace?

Apoi, fără să aștepte să primească un răspuns, a continuat:

— Wallace, moartea e... complicată. Nici măcar nu reușesc să-mi imaginez ce-ți trece în momentul ăsta prin minte. E diferit pentru toată lumea. Nu sunt doi oameni la fel, fie că sunt vii sau morți. Vrei să urli, să te cerți cu cineva și să amenințI. Pricep chestia asta. Vrei să te târguiești, să încheiem o înțelegere. Pricep și asta. Și, dacă te ajută cu ceva, aici poți să zici tot ce vrei tu. N-o să te judece nimeni.

— Mă rog, s-a băgat Nelson de pe fotoliul lui. Cel puțin nu cu voce tare.

— Ai suferit un infarct, i-a zis Hugo domol. S-a întâmplat din senin. N-ai fi putut face nimic ca să împiedici asta. N-a fost vina ta.

— Asta știu, s-a rățoit Wallace. N-am *făcut* nimic.

Apoi s-a oprit:

— Stai un pic! De unde ai știut că eu...

N-a putut termina.

— Știu anumite lucruri, a zis Hugo. Sau, mai degrabă, mi se dezvăluie anumite lucruri. Câteodată, totul e... vag. Mai mult un contur. În alte momente, lucrurile sunt clare ca bună-ziua, deși astfel de situații sunt rare. În cazul tău, a fost clar.

— Așa mă și aștept să fie, a zis Wallace sec. Ceea ce-mi ușurează munca, pentru că nu știu cum aș putea fi mai clar de atât. Trimite-mă înapoi!

— Nu pot să fac asta.

— Atunci găsește pe cineva care poate.

— Nu pot să fac nici asta. Wallace, nu așa merg lucrurile. Un rău nu se poate mișca decât într-un singur sens.

Wallace a dat din cap, cu gândurile învolburate. Era clar că nu-l înțelegea nimeni. Nu avea cum să găsească aici ajutor.

— Atunci o să vă zic la revedere și o să cer să fiu dus înapoi în oraș. Dacă nu mă poți ajuta, mă descurc și singur.

Nu știa *cum* anume, dar orice avea să fie mai bun decât să stea aici și să audă tot felul de nimicuri de la trei idioți care-și răceau gura de pomană.

Hugo a scuturat din cap.

— Nu poți pleca.

Wallace s-a uitat la el, mijind ochii.

— Vrei să zici că-s prizonier aici? Că mă ții împotriva voinței mele? Asta e răpire. O să am grijă să fiți toți puși sub acuzare pentru asta, să nu credeți că n-o voi face!

— Te-ai ridicat în picioare, i-a zis Hugo.

— Poftim?

Hugo i-a făcut semn spre podea.

— Poți să simți podeaua sub picioare?

Wallace și-a flexat degetele de la picioare. Și a simțit prin tălpile subțiri ale șlapilor lui ieftini presiunea lemnului podelelor.

— Da.

Hugo a luat o lingură de pe tavă și a pus-o pe tejghea.

— Ridică lingura.

— De ce?

— Pentru că așa spun eu. Te rog.

Wallace nu voia. Nu înțelegea care era sensul. Dar, în loc să se mai pună iar de-a curmezișul, s-a îndreptat spre tejghea. S-a uitat la lingură. Era un lucru așa de mic. Pe mâner erau încastrate flori. A întins mâna s-o ridice. Mâna a început să-i tremure în timp ce degetele i s-au înfășurau în jurul mânerului și a luat lingura.

— Bun, a zis Hugo. Acum pune-o înapoi jos.

Mormăind în barbă, a făcut cum i s-a zis.

— Şi acum?

Hugo l-a privit.

— Eşti o fantomă, Wallace. Eşti mort. Ridic-o din nou!

Dându-şi ochii peste cap, a dat să facă exact cum i s-a zis. Numai că, de data asta, mâna a trecut prin lingură. Şi nu numai asta, dar mâna i-a trecut şi *prin* tejghea. A simţit pe piele o senzaţie ciudată, înţepătoare şi efervescentă şi a icnit, trăgându-şi mâna de parcă ar fi fost arsă. Avea în continuare toate degetele, iar senzaţia de arsură deja trecea. A încercat din nou. Şi iar. Şi iar. De fiecare dată, mâna i-a trecut şi prin lingură, şi prin tejghea.

Hugo a întins mâna către mâna lui Wallace, dar s-a oprit deasupra ei şi a ţinut-o acolo, fără să se apropie mai mult de atât.

— Ai putut s-o faci prima dată, pentru că ai putut s-o faci dintotdeauna. Te-ai aşteptat la asta, pentru că aşa a fost mereu pentru tine. Dar, când ţi-am adus aminte că ai trecut dincolo, n-ai mai putut s-o atingi. Aşteptările ţi s-au schimbat. Ar fi trebuit să *dez*aştepţi, a zis şi a bătut cu degetul în tâmplă. Totul ţine de ce e în mintea ta şi de cum te serveşti de ea.

Wallace a început să intre în panică şi să se sufoce, mâinile tremurându-i pe lângă corp.

— Nu are niciun sens ce spui!

— Asta pentru că toată viaţa ta ai fost învăţat să vezi lucrurile într-un singur fel. Acum însă totul e diferit.

— Părerea *ta.*

A încercat să ia din nou lingura, dar a smucit mâna când a trecut iar prin ea. A lovit ceainicul şi l-a răsturnat. Ceaiul s-a vărsat pe tejghea. S-a dat în spate împiedicat, cu ochii mari, cu dinţii încleştaţi.

— Nu... nu pot să fiu aici. Vreau să mă duc acasă. Du-mă acasă!

Hugo s-a încruntat, venind de după tejghea:

— Wallace, trebuie să te linişteşti, OK? Trage aer în piept.

— Nu-mi spune tu mie să mă linişt*esc*! a urlat Wallace. Şi, dacă sunt mort, de ce-mi zici să trag aer în piept? Este *imposibil.*

— Are dreptate, a zis Mei, terminând a doua ceaşcă de ceai.

Cu fiecare pas pe care Hugo îl făcea spre el, Wallace îi răspundea

cu un pas înapoi. Nelson se uita la el de după spătarul fotoliului, cu o mână rezemată pe capul lui Apollo. Câinele bătea cu coada de pământ, măsurând timpul ca un metronom tăcut.

— Stai departe de mine! a mârâit el la Hugo.

Hugo a ridicat mâinile împăciuitor.

— N-am de gând să-ți fac vreun rău.

— Nu te cred. Nu te apropia de mine! Plec de aici și nu poți să mă oprești cu niciun chip!

— Oh, nu! a oftat Mei și a lăsat cana de ceai jos, apoi s-a uitat drept la Wallace. Asta cu siguranță nu e o idee bună. Nu poți...

— Nu-mi spune mie ce pot și ce nu pot să fac! a zbierat la ea și becul uneia dintre lămpi a sfârâit și a pocnit, apoi sticla a explodat și s-a răspândit peste tot.

Wallace și-a întors brusc capul spre el.

— Vai-vai! a șoptit Nelson.

Apoi Wallace s-a întors pe călcâie și-a rupt-o la fugă.

CAPITOLUL 6

Primul obstacol era uşa.

A dat să apuce clanţa.

Mâna a trecut direct prin ea.

Cu un urlet sugrumat, s-a aruncat spre uşă. Şi a căzut *prin* ea. Când a deschis ochii, s-a trezit pe veranda ceainăriei. S-a uitat în jos. Părea să fie întreg, cu toate membrele ataşate, deşi cablul şi cârligul erau şi ele agăţate de el, cablul întinzându-se înapoi spre ceainărie. Ceva greoi s-a auzit venind cu tumult spre uşă, iar Wallace s-a aruncat de pe verandă şi a aterizat în pietriş. Stelele de deasupra lui au clipit, iar copacii păreau şi mai ameninţători decât fuseseră când ajunsese aici. Parcă se aplecau şi se legănau, ca o chemare mută. S-a împiedicat când i s-a părut că vede mişcare dinspre copacii din stânga lui – o bestie mare care-l privea cu o coroană de coarne pe cap. Şi-a dat seama că e doar un joc de umbre, pentru că, după ce a clipit, a văzut că nu erau decât crengi.

A luat-o la fugă pe drum, înapoi de unde venise mai devreme cu Mei. Dacă ajungea în sat, poate dădea peste cineva care să-l ajute. O să le spună despre nebunii de la ceainăria din mijlocul pădurii.

Cârligul din piept a zvâcnit cu putere, iar cablul s-a tensionat cât s-a înfăşurat în jurul lui. Aproape l-a pus în genunchi. A reuşit să se menţină pe picioare, cu şlapii lovindu-i-se de tălpi. Cum, Dumnezeului, o fi crezut că şlapii sunt o idee bună?

A aruncat o privire peste umăr spre ceainărie, exact la ţanc ca să-i vadă pe Mei şi Hugo ieşind în viteză pe verandă, strigând după el.

„Dintre toate prostiile pe care le-ai fi putut face...” s-a auzit Mei, în acelaşi timp în care Hugo a zis „Wallace, *Wallace,* nu poţi pleca, nu ştii ce te aşteaptă...”. Dar el a luat-o şi mai rău la sănătoasa, fugind cât îl ţineau picioarele.

Nu fusese niciodată cine ştie ce alergător, darămite atlet. Avusese în birou o bandă de alergat şi, uneori, pe durata conferinţelor telefonice, mergea distanţe mari. Nu avea timp de nimic altceva, dar era mai mult decât nimic.

Aşadar a fost mirat că nu răsufla din greu, că nu-l trecea niciun

junghi. Nici șlapii nu păreau să-l încetinească. Aerul era ciudat de nemișcat, gros și opresiv, dar *alerga* mai repede decât o făcuse vreodată în viața lui. Se uita șocat în jos, la propriile-i picioare. Mai că nu le mai distingea când atingeau drumul care ducea spre sat. A râs fără să vrea, un chicotit sălbatic, pe care nu-l mai auzise vreodată ieșindu-i din gură, ca și cum n-ar fi fost în toate mințile.

S-a uitat iar peste umăr.

Nu era nimic acolo, nu venea nimeni după el, nu-i striga nimeni numele, zărea doar drumul întunecat și gol, spre o destinație necunoscută.

Asta ar fi trebuit să-l facă să se simtă mai bine.

Nu se simțea.

A fugit cât de repede a putut spre o benzinărie ale cărei felinare luminau ca un far, cu molii zburând împrejurul lor. Lângă una din pompele de carburant se afla un magazin vechi, în care vedea oameni mișcându-se. A alergat spre el, oprindu-se când a ajuns la ușile automate.

Nu s-au deschis.

A început să sară în fața lor, fluturându-și brațele.

Nimic.

„Deschideți ușile!" a strigat.

Bărbatul din spatele tejghelei a continuat să arate plictisit, butonând telefonul.

O femeie care se afla în partea din spate a benzinăriei stătea în fața unui dozator de răcoritoare, scărpinându-și bărbia și căscând.

Wallace a mormăit înfundat, apoi a întins mâinile spre uși ca să le deschidă, însă i-au trecut prin ele.

„Ah, da!" a zis el. „Mort. Fir-ar al dracului!"

A trecut prin uși.

În clipa în care a intrat, neoanele de deasupra au început să clipească și să sfârâie. Bărbatul de după tejghea – un puști cu niște sprâncene mari cât o zi de post și cu o față brăzdată de zeci de pistrui – s-a uitat în sus încruntat. A ridicat din umeri, apoi s-a întors la telefonul lui.

Wallace l-a plesnit peste mâini ca să-l facă să-l scape dintre degete.

Sau, mă rog, a încercat.

N-a mers.

Apoi a încercat să-l apuce pe individ de față, cu același succes. S-a tras crispat înapoi când a văzut că degetul i-a trecut omului prin *ochi.*

„Ce tâmpenie!" a mormăit el.

După aceea s-a întors către femeia din spate, care încă se holba la vitrinele cu răcoritoare. S-a dus la ea fără cine știe ce speranță. Femeia nu-l auzea. Nu-l vedea. În schimb, și-a luat un Mountain Dew de doi litri.

„Ce scârbos!" i-a zis el. „Ar trebui să-ți fie rușine. Măcar știi ce-i în ăla?"

Dar părerea lui a trecut neobservată.

Ușile automate s-au deschis și Wallace s-a lăsat pe vine cât l-a auzit pe casier zicând:

— Hei, Hugo! Ai ieșit târziu azi.

— N-am putut dormi, a zis acesta. Am zis să cumpăr câte ceva.

Wallace a încercat să se lipească de un raft de chipsuri. A înjurat cât a trecut prin el, clipind des când s-a trezit *înăuntrul* raftului. S-a smuncit din acesta, gata s-o ia la sănătoasa, moment în care ușile s-au deschis din nou. A înlemnit când l-a auzit pe bărbatul din spatele tejghelei zicând:

— Bună, Mei! Nici tu nu poți să dormi?

— Știi cum e, a zis Mei. Șefu-i treaz, ceea ce înseamnă că și eu sunt la datorie.

Bărbatul o vedea.

O putea *vedea.*

Ceea ce însemna...

Habar n-avea ce însemna.

Înainte să poată să înceapă să proceseze informația, s-a întâmplat ceva bizar: în jurul lui au început să plutească particule de praf.

S-a încruntat la ele și le-a privit cum se ridică dinaintea lui ducându-se spre tavan. Erau ciudat colorate, aproape de nuanța pielii. A întins mâna spre un fulg destul de mare, dar i-a împietrit brusc în aer, când a văzut de unde vine praful.

De pe propriile-i brațe.

Pielea i se descuama bucată cu bucată, stratul de piele de deasupra plutind în sus și dispărând.

A urlat, frecându-se agresiv pe braţe.

— Te-am prins! a zis Mei apărând lângă el.

Şi apoi:

— Oh, rahat! Wallace, trebuie să te ducem să...

Dar el s-a smuncit şi a luat-o în faţă, spre vitrinele frigorifice.

Prin vitrinele frigorifice.

A ţipat incoerent când a trecut printr-un rând de sucuri carbogazoase şi apoi printr-un zid de ciment. Era iar afară, de partea cealaltă a magazinului. Şi-a plimbat mâinile peste braţe, frenetic, căci pielea continua să se desfacă de pe el. Cârligul din piept s-a răsucit violent, cablul trecând prin zidul prin care tocmai păşise şi el. A alergat în partea din spate a magazinului. Dincolo de acesta se întindea un câmp gol, sub un cer nocturn care părea infinit. De partea cealaltă era un alt cartier, cu casele îngrămădite unele în altele, unele cu ferestrele luminate, altele întunecate şi ameninţătoare. A luat-o la picior înspre ele, tot frecându-şi braţele maniacal.

A traversat câmpul şi s-a dus între două case. Din cea din dreapta se auzea muzică tare, iar cea din stânga era întunecată şi tăcută. A trecut cu forţă prin zidul celei din dreapta, ajungând direct într-un dormitor în care o femeie într-un costum întreg din piele roşie se lovea cu o cravaşă de palmă, concentrată pe un bărbat în pijamale, care zicea *„O să fie mişto de tot”.*

„Doamne, Dumnezeule mare!” a horcăit Wallace, dând înapoi cu spatele şi ieşind din casă. Apoi a luat-o spre strada din faţa clădirii.

S-a oprit când a atins pavajul cu picioarele. Nu ştia încotro s-o apuce şi acum începea să i se descompună şi pielea de pe picioare, prin pantalonii de trening, şi de pe labele picioarelor. Avea un ţiuit în urechi, iar lumea părea să se înceţoşeze, toate culorile amestecându-se laolaltă. Cablul a strălucit intens, iar cârligul s-a zgâlţâit.

A mărit pasul pe trotuar, vrând să se îndepărteze cât mai mult posibil. Dar era ca şi cum tălpile şlapilor s-ar fi topit, lipindu-se de ciment. Fiecare pas era mai greu de făcut decât celălalt, ca şi cum s-ar fi mişcat sub apă. A gâfâit de atâta efort. Ţiuitul din urechi a devenit şi mai puternic şi nu se mai putea concentra. A strâns din dinţi, încercând să continue, în ciuda obstacolelor. Unghia de la degetul mic de la mâna dreaptă a căzut şi s-a dezintegrat.

A strâns mâna pumn, ridicând privirea. Acolo, în faţa lui, în picioare în mijlocul străzii, era un bărbat.

Dar, cumva, era ceva în neregulă cu el, în feluri care l-au paralizat pur şi simplu pe Wallace. Omul era aplecat şi stătea cu spatele la Wallace. Nu purta cămaşă, aşa că i se vedea pielea – cenuşie, bolnăvicioasă, cu spinarea ieşindu-i mult în relief. Umerii i se scuturau de parcă s-ar fi sforţat să respire. Pantalonii îi atârnau pe şolduri. Tenişii erau murdari şi tociţi. Braţele se bălăngăneau pe lângă el, de parcă erau de gumă.

Când a făcut încă un pas înainte, Wallace a simţit un fior pe şira spinării, totul în el urlând s-o ia îndărăt, să fugă înainte ca bărbatul să se întoarcă. Nu voia să vadă cum arăta faţa omului, convins că era la fel de îngrozitoare ca restul trupului. Sunetele păreau toate înfundate, ca şi cum urechile îi fuseseră îndesate cu vată. Când a dat să vorbească, vocea spartă i-a sunat de parcă ar fi venit din altă parte:

„Alo? Mă... mă auzi?"

Capul bărbatului s-a ridicat brusc, iar braţele au început să-i zvâcnească spastic. Pornind din încheieturi, pe lungimea braţelor urcau brazde adânci, care formau câte un T.

S-a întors cu încetinitorul.

Wallace Price era de o detaşare care mai că trecea dincolo de orice noimă umană. Amănuntele ţineau de slujba lui, de lucrurile mărunte pe care alţii poate că nu le băgau în seamă, de ceva spus în treacăt într-o depoziţie sau în timpul unui interviu preliminar. Şi tocmai această însuşire îl făcea să observe atent fiecare bucăţică din omul aflat în faţa lui: părul lipsit de strălucire şi de viaţă, gura deschisă, cu dinţi înnegriţi, privirea îngrozitoare, moartă, din ochii lui. Chestia aceea *avea* formă umană, dar părea o fiinţă sălbatică, periculoasă şi, dacă Wallace mai simţise frică înainte, nu se compara în niciun fel cu ce urla acum în el. O greşeală. Făcuse o greşeală. N-ar fi trebuit să încerce să-i vorbească acestei... creaturi, ce-o mai fi fost. Chiar aşa, cu pielea care continua să se ridice peste tot în jurul lui, Wallace a încercat să facă un pas înapoi.

Picioarele nu i-au răspuns.

Stelele au început să se stingă până când Wallace nu a mai ştiut nimic altceva decât întunericul nopţii şi umbrele care se întindeau de

jur-împrejurul lui, aproape de el, tot mai aproape.

Bărbatul venea înspre el, dar se mişca bizar, ca şi cum încheieturile genunchilor ar fi fost blocate. La fiecare pas se legăna dintr-o parte într-alta. A ridicat un braţ, cu toate degetele îndreptate spre pământ, excepţie făcând unul singur, care era întins spre Wallace. A deschis iar gura, dar, în loc de cuvinte, a auzit doar un mormăit animalic. Mintea lui Wallace s-a blocat de o groază pură şi a ştiut, *a ştiut* că, atunci când omul avea să-l atingă, pielea urma să-i fie ca pergamentul, subţire, uscată şi catastrofică. Şi, deşi i se spusese că Dumnezeu nu exista, Wallace i s-a rugat pentru prima dată după ani şi ani, un gând ca o răsuflare chinuită străbătându-i mintea, ca o stea căzătoare:!! AJUTĂ-MĂ FĂ SĂ SE OPREASCĂ OH TE ROG FĂ SĂ SE OPREASCĂ!!

Apoi s-a produs o mişcare bruscă şi rapidă, Hugo apărând între ei, cu spatele la Wallace. O uşurare cum Wallace nu mai simţise până atunci se bulucea în el, lovindu-l cu violenţă în cutia toracică. Cablul se scurtase la doar câţiva metri, întinzându-se de la Wallace până în pieptul lui Hugo.

— Cameron, nu! i-a zis Hugo. N-ai voie. Nu e al tău.

Atunci s-a auzit un clămpănit surd şi, deşi Wallace nu vedea bărbatul, ştia că zgomotul venea de la dinţii lui care muşcau în gol.

— Ştiu, a zis Hugo domol. Dar nu e pentru tine. N-a fost de la bun început.

Wallace a întors capul când Mei a apărut lângă el. S-a încruntat şi, ridicându-se în vârful picioarelor, s-a uitat peste umărul lui Hugo.

— Rahat!

S-a lăsat înapoi pe călcâie şi a ridicat palma dreaptă aproape de piept şi palma stângă spre cer. Apoi a început să lovească ritmic cu degetele de la mâna dreaptă în palma celei stângi. Din mână a ţâşnit un şuvoi de lumină şi s-a întins spre Wallace, apucându-l de braţ.

— Du-l acasă! a zis Hugo.

— Şi cu tine cum rămâne? l-a întrebat ea, trăgându-l pe Wallace în spate.

S-a crispat când a văzut că pielea de pe încheietura lui devine transparentă.

— Vin şi eu după voi, a zis Hugo, uitându-se fix la bărbatul

dinaintea lui. Trebuie să mă asigur că Cameron rămâne exact unde e.

Mei a oftat.

— Să nu faci nimic prostesc. Deja am trecut prin destule pentru o singură zi.

Chiar înainte ca Mei să-l tragă pe după colţ, Wallace a mai aruncat o privire în urmă. Cameron şi-a ridicat capul spre cer, cu gura deschisă şi cu limba albă scoasă de parcă ar fi încercat să prindă fulgi de nea. Mai târziu, Wallace avea să priceapă că nu fulgi de nea cădeau pe limba lui Cameron.

N-a scos un cuvânt tot drumul înapoi.

În schimb, Mei a vorbit, mormăind în barbă: *evident* că prima ei misiune avea să fie o pacoste nenorocită, că era supusă unui test, dar că, pe toţi Dumnezeii, avea să termine misiunea asta şi dacă e ultimul lucru pe care avea să-l facă.

Mintea lui Wallace era într-un tumult total. A băgat de seamă, cu o senzaţie de uimire soră cu groaza, că, pe măsură ce se apropiau de ceainărie, pielea lui se dezintegra din ce în ce mai puţin. Totul a continuat să se calmeze până când au ajuns pe cărarea nepietruită care ducea spre Popasul lui Caron, unde s-a oprit de tot. S-a uitat la braţele lui şi a văzut că erau la fel ca întotdeauna, deşi avea pielea de găină. Cârligul şi cablul erau în continuare ataşate de el, iar cablul ducea în direcţia din care veniseră.

Mei l-a tras pe scările verandei şi l-a împins pe uşă înăuntru.

— Stai aici! i-a zis ea, apoi i-a trântit uşa în nas.

El s-a dus la fereastră şi s-a uitat afară. A văzut-o stând pe verandă, frământându-şi mâinile şi uitându-se departe în întuneric.

— Ce dracu'? a şoptit el.

— Ai văzut unul, aşa-i?

Wallace s-a întors brusc. Era Nelson, şezând în fotoliul din faţa focului. Acum, focul era mai mult jar, tăciunii arzând strălucitor în tonuri de roşu şi portocaliu. Apollo stătea pe spate în faţa fotoliului, agitându-şi labele în aer. S-a rostogolit pe-o parte şi a pufnit, apoi fălcile i-au trosnit de la un căscat şi a închis ochii.

Wallace a scuturat din cap.

— Nu... nu ştiu ce-am văzut.

Nelson a gemut când s-a ridicat din fotoliu, proptit în baston. Wallace se întreba de ce nu băgase de seamă până atunci că papucii de casă din picioarele lui Nelson erau niște iepurași din pâslă, cu urechi clăpăuge și destul de rebegiți. S-a uitat iar pe fereastră. Mei bătea veranda în sus și-n jos, drumul dinaintea ceainăriei întinzându-se întunecat și pustiu.

Nelson a plescăit și a venit spre el, târșâind picioarele. L-a măsurat de sus până jos, înainte să se uite și el pe fereastră.

— Ești încă întreg, văd. Ar trebui să zici mulțumesc.

Wallace nu știa cât de întreg era. Se simțea de parcă mintea îi zburase în vânt odată cu celelalte bucăți din el. Nu se putea concentra și-i era frig.

— Ce s-a întâmplat cu mine? Omul acela... Cameron?

Nelson a oftat.

— Bietul suflet! Mă gândeam eu că încă mai bântuie pe undeva pe afară.

— Ce e cu el?

— E mort, i-a zis Nelson. De vreo câțiva ani sau, mă rog, așa ceva. Timpul... curge altfel aici. Câteodată trece pe furiș și se oprește de tot, apoi sare și alunecă. Cam asta presupune să trăiești cu un luntraș. Uite care-i treaba, domnu' Price. Ar trebui să...

— Wallace.

Nelson a clipit ca o bufniță. Apoi:

— Wallace. Tu, amice, ar trebui să te concentrezi pe ce-ai tu de făcut. Cameron nu te privește. Nu ai ce să faci pentru el. Cât de departe ai ajuns până a început să ți se întâmple?

Wallace s-a gândit să se prefacă o clipă că n-avea idee despre ce vorbea Nelson. În schimb i-a zis:

— Până la benzinărie.

Nelson a fluierat grav.

— Mai departe decât m-aș fi așteptat, trebuie să recunosc, a zis el, apoi a ezitat. Lumea aceea e pentru cei vii. Nu mai aparține celor care au trecut dincolo. Iar cei care încearcă să reintre în ea, se pierd. Zi-i nebunie, zi-i un alt fel de a muri. Zi-i cum vrei, dar din momentul în care ieși de pe ușile astea, începe să te afecteze. Cu cât mai mult stai dincolo, cu atât mai mult se înrăutățește.

Wallace i-a spus îngrozit:

— Am fost dincolo. *Zile întregi.* Mei n-a apărut decât la înmormântare.

— Procesul se intensifică în clipa în care calci în Popasul lui Caron. Și, dacă încerci să pleci, ți se va întâmpla același lucru care i s-a întâmplat și lui Cameron.

Wallace s-a dat înapoi.

— Sunt prins aici.

Nelson a oftat.

— Nu asta am vrut să...

— Ba *da.* Ce-mi zici e că nu pot să plec. Mei m-a răpit și m-a adus aici și sunt un nenorocit de prizonier!

— Prostii, a zis Nelson. În spatele casei e o scară. O să te ducă la etajul patru. La etajul patru e o ușă. Poți să treci prin ușa aceea și totul, *totul* va dispărea. O să pleci din locul ăsta și tot ce-o să simți o să fie liniște și pace.

Și i-a picat fisa lui Wallace, un lucru la care nu se gândise. Nu pricepea cum de nu se prinsese până atunci. Era clar ca bună ziua.

— Tu ești încă aici.

Nelson s-a uitat la el obosit:

— Așa e.

— Și ești mort.

— Nimic nu-ți scapă, așa-i?

— N-ai traversat, a zis Wallace începând să țipe. Ceea ce înseamnă că tot ce zici e o vrăjeală.

Nelson a pus mâna pe brațul lui, strângându-l mai tare decât s-ar fi așteptat Wallace.

— Nu e. Nu te-aș minți, nu despre treaba asta. Dacă pleci din locul ăsta, o să sfârșești precum Cameron.

— Doar că asta nu ți se întâmplă și ție.

— Nu, a zis Nelson domol. Pentru că eu n-am plecat niciodată.

— De cât timp ești...

Nelson a pufnit.

— Îmi bat joc de tine, băiete, a râs Nelson. Trebuie să mă distrez și eu pe aici cum pot. Sunt mort de niște ani.

Wallace a început să se clatine. *Ani.*

— Dar eşti încă aici, a zis el fad.

— Da, sunt. Am motivele mele, dar nu e treaba ta care sunt acestea. Stau aici pentru că aşa am ales eu. Cunosc riscurile. Ştiu ce presupune asta. Au încercat să mă facă să trec dincolo, dar le-am arătat io' ce şi cum.

A scuturat din cap şi a continuat:

— Nu poţi lăsa asta să afecteze ce trebuie Hugo să facă pentru tine, amice. Wallace, ia cât timp îţi trebuie. Nu e nicio grabă, câtă vreme înţelegi că ăsta e ultimul loc în care o să fii vreodată înainte să treci dincolo, asta dacă ştii ce-i bine pentru matale. Dacă poţi să accepţi asta, atunci o să fie totul cum nu se poate mai bine. Iacă! Vine!

Wallace s-a întors spre fereastră. Hugo venea pe drum, cu mâinile în buzunarele şorţului, cu capul plecat.

— E un băiat aşa de bun, a zis Nelson cu afecţiune. Are atâta empatie, chiar de când era ţânc de-o şchioapă. Îl face să ia pe umeri toată greutatea lumii. Ai face bine să-l asculţi. Nu cred c-ai fi putut încăpea pe mâini mai bune de atât. Adu-ţi aminte de asta înainte să începi să zvârli cu acuzaţii.

Mei îl aştepta pe Hugo pe verandă. Hugo a ridicat privirea spre ea, zâmbindu-i obosit. Când au vorbit, aveau vocile înfundate, dar clare.

— E în regulă, a zis el. Cameron e... bine. E Cameron. Wallace?

— E înăuntru, i-a răspuns Mei. Crezi c-o să-l aducă pe director?

Hugo a scuturat din cap.

— Probabil că nu. Dar s-au întâmplat lucruri mai ciudate de atât. Dacă vine, o să-i explicăm.

— Directorul? a şoptit Wallace.

— Ooh, nu vrei să ştii, i-a îndrugat Nelson, luând bastonul ca să-şi târşâie picioarele înapoi la fotoliu. Crede-mă când îţi zic. Şefu' lui Mei şi al lui Hugo. Nesuferit individ. Roagă-te să n-ai de-a face cu el! Dacă ai totuşi de-a face cu el, îţi sugerez să faci exact ce-ţi zice.

L-a mângâiat pe Apollo pe spate cu o mână, când câinele s-a ridicat de la locul lui, lătrând fericit şi umblând dintr-o parte în alta în faţa uşii. S-a dat la o parte când s-a deschis, prin ea intrând ca furtuna Mei, cu Hugo după ea. Apollo le-a dat târcoale amândurora. Hugo şi-a întins mâna. Câinele i-a adulmecat degetele şi-a încercat să le lingă, dar limba i-a trecut direct prin mâna lui Hugo.

— Totul bine? a întrebat Hugo exact când Mei s-a uitat spre Wallace.

Nu, Wallace nu era bine. Nimic din toate astea nu era bine.

— De ce nu mi-ai zis că sunt prizonier aici?

Hugo a oftat:

— Bunicule.

— Care-i treaba? A trebuit să i-o zic pe aia dreaptă[1], a zis Nelson, apoi s-a oprit să se gândească. Ceva despre care probabil tu nu ştii nimic, nu-i aşa? Din cauza chestiunii ăleia cu homosexualitatea...

— Bunicule.

— Sunt bătrân. Am voie să zic ce vreau eu. Ştii foarte bine.

— Mă căpiezi! a mormăit Hugo, dar Wallace a văzut zâmbetul blând care i se aşezase pe chip.

Cârligul din piept s-a smucit uşor, cald şi blând. Zâmbetul de pe chipul lui Hugo s-a stins când s-a uitat spre Wallace.

— Vino cu mine.

— Nu vreau să ies pe uşa aceea, a bombănit Wallace. Nu sunt pregătit.

— Uşa, a repetat Hugo.

— Din capul scărilor.

— *Bunicule.*

— Ce? a zis Nelson, ciulind urechea. Nu te aud! Cred că surzesc. Vai de mine şi de mine! De parcă viaţa mea n-ar fi deja o povară. Să nu mai vorbească nimeni cu mine tot restul serii, ca să pot să mă adun.

Hugo a clătinat din cap.

— Moşule, o să-ţi arăt eu ţie într-o bună zi!

Nelson a pufnit.

— Asta arată cât de multe ştii tu.

Hugo a aruncat o privire spre Wallace.

— N-am de gând să te duc la uşă. Nu până când nu eşti pregătit. Îţi promit!

Wallace nu ştia de ce, dar îl credea pe cuvânt.

— Unde mergem?

---

[1] Joc intraductibil de cuvinte bazat pe omonimia cuvântului *straight,* care înseamnă atât „drept/corect", cât şi „heterosexual".

— Vreau să-ți arăt ceva. Nu durează mult.

Mei se uita la el cu o privire urâtă.

— Dacă încerci iar să fugi, te aduc înapoi de păr.

Wallace mai fusese amenințat și altădată – ba chiar de multe ori; viață de avocat, ce să faci –, dar asta era una dintre puținele dăți când chiar o lua în serios. Pentru cineva așa de mic, Mei era de-a dreptul înspăimântătoare.

Înainte să poată să scoată un cuvânt, Hugo i-a zis:

— Mei, n-ai vrea tu să termini de pregătit ce-avem de făcut mâine? N-ar mai trebui să fie chiar așa mult. Am reușit să fac cea mai mare parte înainte să te întorci.

Ea a bombănit și mai multe amenințări, croindu-și drum pe lângă Hugo și îndreptându-se spre ușile duble de după tejghea. În timp ce se bălăngăneau înainte și înapoi, Wallace a văzut ceea ce părea a fi o bucătărie încăpătoare, cu electrocasnice din oțel și podele acoperite cu dale pătrate.

Hugo i-a făcut semn din cap spre un coridor din spatele încăperii.

— Haide! O să-ți placă, probabil.

Wallace se îndoia enorm.

CAPITOLUL 7

Apollo părea să știe exact încotro se îndreptau, pentru că țopăia pe coridor și dădea din coadă. Se uita înapoi din când în când, ca să se asigure că Hugo venea după el.

Hugo a luat-o printr-un alt intrând, fără să se uite dacă Wallace îl urmărea. Pe pereți era tapet vechi, dar curat: flori mici, gravate în așa fel încât, când treceai pe lângă ele, păreau să înflorească, deși Wallace credea că putea fi o iluzie optică. O ușă din dreapta ducea într-un birou mic, iar înăuntru se afla o masă acoperită cu hârtii, lângă un computer vechi de când lumea.

În stânga era o ușă închisă, dar părea să ducă tot în bucătărie. O auzea pe Mei trebăluind înăuntru cu mormanele de vase de spălat, cântând din toți plămânii un cântec rock care trebuie să fi fost mai vechi decât ea. Dar cum Wallace nu știa ce vârstă avea Mei (sau, dacă era cinstit cu sine însuși, *ce* era Mei de fapt), s-a hotărât să lase să treacă de la el, fără să mai adauge ceva.

Încă o ușă în dreapta ducea la o jumătate de baie și avea pe ea un semn care zicea: BĂIEȚI, FETE & PRIETENII NOȘTRI NON-BINARI. Dincolo de ușă era o scară și, dacă Wallace ar mai fi avut o inimă care să bată, sigur acum ar fi bătut de nebună în piept.

Dar Hugo nu l-a băgat în seamă, ci a trecut de scări, îndreptându-se spre ușa de la capătul coridorului. Apollo nu l-a așteptat s-o deschidă, ci a trecut prin ea. Wallace a înțeles atunci că era ceva cu care încă nu se obișnuise. Și, deși era convins că putea să facă și el la fel, a așteptat totuși ca Hugo să deschidă ușa.

Ducea afară, în întuneric.

Wallace a ezitat până când i-a făcut Hugo semn să iasă.

— E OK. Nu e decât curtea din spate. N-o să ți se întâmple nimic aici.

Era și mai frig. Wallace a început să tremure și se întreba iar *de ce* tremura. Reușea să distingă coada lui Apollo, dar i-a trebuit ceva ca ochii să i se adapteze. A icnit când Hugo a aprins o lumină lângă ușă.

Ghirlandele de becuri înșirate deasupra capetelor lor s-au trezit brusc la viață. Stăteau pe un soi de prispă. Acolo erau și mai multe

mese, cu scaunele întoarse și puse peste ele. Luminițele fuseseră întinse peste balustradele prispei și peste burlanele de deasupra. Și mai multe plante atârnau în jur, flori strălucitoare care se încinseseră ca să nu sufere de la întunecimea nopții.

— Aici, a zis Hugo. Privește!

S-a dus la marginea prispei, lângă trepte. A apăsat încă un întrerupător de lângă un stâlp de lemn și pe terasă s-au revărsat și mai multe lumini, scoțând la iveală un pământ uscat și nisipos și șiruri întregi de...

— Plante de ceai, a zis Hugo înainte să apuce Wallace să întrebe. Pe cât posibil încerc să am propria producție și să import numai frunzele care n-ar supraviețui aici climatului. Nimic nu se compară cu o cană de ceai din frunze crescute cu mâna ta.

Wallace s-a uitat la câinele care tropăia peste șirurile de plante, în lung și-n lat, oprindu-se doar cât să adulmece ușor frunzele. Wallace s-a întrebat dacă Apollo simțea ceva. Wallace avea în nări o aromă bogată de pământ, lucru care îl liniștea mai mult decât se așteptase.

— Nu știam că plantele astea cresc în pământ, a recunoscut Wallace.

— Dar de unde te gândeai că vin? l-a întrebat Hugo, părând amuzat.

— Păi... nu m-am gândit niciodată la treaba asta, cred. Nu am timp de astfel de lucruri, a zis el și, de îndată ce i-au ieșit cuvintele din gură, și-a dat seama cum sunau.

În mod normal, puțin i-ar fi păsat, dar astea nu erau zile normale.

— Nu că ar fi ceva *rău,* a adăugat el, dar...

— Viața îți cam scapă printre degete, a zis Hugo simplu.

— Mda, a mormăit Wallace. Ceva de genul ăsta. De ce ceai?

L-a urmat pe Hugo în jos pe scări. Plantele erau înalte, cele mai mari și mai mature trecând de mijlocul lui Wallace. A băgat de seamă, așa, într-o doară, cablul care se întindea între el și Hugo.

S-a oprit când Hugo s-a lăsat pe vine în dreptul lor, întinzându-se să atingă frunzele uneia dintre cele mai înalte plante. Frunzele în sine erau mici, plate și verzi. A atins scurt una, degetele trecându-i peste vârf.

— Ghici cât de bătrână e planta asta!

— N-am idee.

S-a uitat în jur la celelalte plante.

— Șase luni? Un an?

Hugo a chicotit.

— Ceva mai bătrână de atât. Asta e una dintre primele puse de mine. Săptămâna viitoare face zece ani.

Wallace a clipit.

— Poftim?

— Nu toată lumea poate să cultive ceai, a zis Hugo. Cele mai multe plante de ceai nu se maturizează decât după trei sau patru ani. Poți să culegi frunzele și mai devreme de atât, dar lipsește ceva din savoare și aromă. Trebuie să dedici timp și răbdare. Prea devreme și riști să distrugi planta și să trebuiască s-o iei de la capăt.

— Ăsta e unul din momentele alea când vorbești despre o chestie, dar te referi la cu totul altceva?

Hugo a ridicat din umeri.

— Vorbesc despre plantele de ceai, Wallace. Ai ceva anume în minte?

Wallace nu era convins că-l credea pe cuvânt.

— Am multe în minte.

— Toamna, a zis Hugo, unele dintre plante înfloresc, de exemplu, astea mici de aici, cu miezul galben și petalele albicioase. Mirosul e imposibil de descris în cuvinte. Se întrepătrunde cu aroma pădurii și nu e nimic pe lumea asta care să-i semene. E perioada mea preferată din an. Care e a ta?

— Ce-ți pasă?

— E doar o întrebare, Wallace.

Wallace s-a holbat la el.

Hugo a lăsat-o baltă.

— Uneori vorbesc cu plantele. Sună ciudat, știu, dar s-au făcut studii care au arătat că plantele răspund la încurajări. Studiile nu sunt concluzive și nu contează atât că le vorbești, ci că le transmiți vibrațiile vocii. Mă gândesc să amplasez curând niște boxe și să le pun plantelor muzică. Ai vorbit vreodată cu plantele?

— Nu, a zis el, distras de șirurile de verde ținute la un loc de solul negru.

Plantele erau puse la un metru, un metru jumătate unele de celelalte, iar frunzele lor luceau în lumina lunii și erau atât de aromate, că Wallace s-a strâmbat adulmecând. Nu era un miros rău (ba, dimpotrivă), ci doar copleșitor.

— E o prostie.

Hugo a zâmbit.

— Oarecum. Dar eu o fac chiar și așa. Până la urmă, ce rău poate să facă?

Apoi și-a plecat iar privirea spre planta dinaintea lui.

— Trebuie să fii atent când recoltezi frunzele. Dacă ești prea dur, riști să omori planta. Mi-a luat mult până am reușit s-o fac cum trebuie. Nici măcar nu pot să-ți zic câte plante a trebuit să smulg din pământ și să arunc din cauza grabei mele.

— Plantele sunt ființe vii, a zis Wallace.

— Da, sunt. Nu ca mine și ca tine, dar în felul lor.

— Există și plante-fantomă?

Hugo s-a holbat la el, cu gura căscată.

Wallace i-a aruncat o privire furioasă.

— Nu te uita așa la mine. Mi-ai zis să-ți pun întrebări.

Hugo a închis gura, scuturând din cap.

— Nu, nu asta era... Nu m-am gândit niciodată în felul ăsta.

Apoi l-a privit pe Wallace cu ochii mici:

— Îmi place încotro se duce mintea ta.

Wallace și-a ferit privirea.

— Nu, a continuat Hugo. Nu cred că există plante-fantomă, deși ar fi fost interesant. Sunt vii, da. Și poate că răspund la încurajări. Sau poate că nu răspund și e doar o povestioară pe care ne-o spunem ca să transformăm lumea într-un loc mai misterios decât e în realitate. Dar nu au un suflet, cel puțin nu unul de care să știu eu. Asta e diferența între noi și ele. Ele mor și cu asta, basta. Noi murim și...

— Sfârșim într-o ceainărie, la dracu-n praznic, împotriva voinței noastre, a adăugat Wallace acru.

Hugo a oftat.

— Hai să încercăm altceva. Ți-a plăcut să fii viu?

Luat prin surprindere, Wallace a zis:

— Evident că-mi place.

Apoi expresia i s-a înăsprit:

— *Mi-a plăcut.* Evident că mi-a plăcut.

Suna fals până şi pentru el.

Hugo şi-a şters iar mâinile pe şorţ, ridicându-se încet.

— Ce anume ţi-a plăcut? a zis şi-a luat-o de-a lungul rândului de plante.

Deşi nu asta îi dicta judecata, Wallace s-a dus după el.

— Nu tuturor le place să trăiască?

— Cred că celor mai mulţi, a răspuns Hugo. Nu pot să vorbesc în numele tuturor. Dar tu nu eşti ca majoritatea oamenilor şi nu mai e nimeni altcineva aici, de asta te întreb pe tine.

— Ţie ce-ţi place la a fi viu? a întrebat Wallace, întorcându-i întrebarea.

Era nervos, din ce în ce mai iritat.

— Multe lucruri, a zis Hugo cu uşurinţă. Plantele, în primul rând. Pământul de sub picioare. Locul ăsta. E altfel aici şi nu datorită a ceea ce sunt sau ce fac. Multă vreme n-am putut respira. Mă simţeam... sufocat. Strivit. Ca şi cum aş fi avut o greutate pe umeri şi nu ştiam cum s-o dau jos de pe mine. Ştii cum e sentimentul ăsta?

Zicând asta, a aruncat o privire în urmă spre Wallace.

Ştia, dar nu avea de gând să recunoască aici. Nu acum. Sau vreodată.

— Nu eşti terapeutul meu.

Hugo a clătinat din cap.

— Nu, nu sunt. Nu prea am pregătire pentru aşa ceva, deşi, din când în când, joc şi rolul ăsta. E parte din afacere.

— Afacere, a repetat Wallace.

— Vânzarea de ceai, a zis Hugo. Oamenii vin aici şi unii dintre ei n-au nici cea mai vagă idee ce caută. Încerc să-i cunosc, să aflu care le e felul înainte să mă hotărăsc care e ceaiul care li se potriveşte cel mai bine. E un proces de descoperire. De obicei, alegerea mea e corectă, deşi nu întotdeauna.

— Mentă, a zis Wallace.

— Mentă, a confirmat Hugo. Am ghicit bine?

— Nici măcar nu mă cunoscuseşi.

Hugo a ridicat din umeri.

— Câteodată e un presentiment.

— Un presentiment.

Wallace nici măcar nu s-a chinuit să oprească dispreţul care se scurgea din cuvinte.

— Mă gândesc că nu se poate să nu ştii cum sună chestia asta.

— Ba ştiu. Dar e doar ceai. Nimic pentru care să te ambalezi aşa.

Wallace simţea că-i vine să urle.

— Ai avut un *presentiment* care ţi-a zis mentă.

— Aşa a fost, a zis Hugo şi s-a oprit în faţa altei plante, lăsându-se pe vine ca să culeagă frunze moarte de pe pământ.

Le-a pus în buzunarul de la şorţ cu cea mai mare grijă, ca şi cum s-ar fi temut să le strivească.

— Am greşit?

— Nu, a răspuns Wallace cu ciudă. N-ai greşit.

S-a gândit că Hugo o să-i ceară să explice, să-i spună ce însemna menta pentru el.

Nu l-a întrebat nimic.

— Bun. Îmi place să cred că mă prind destul de repede, dar, cum ziceam, nu-mi iese întotdeauna. Am încercat să am grijă cum abordez problema. Nu vrei să ajungi în situaţia în care să nu vezi pădurea de copaci.

Wallace habar n-avea despre ce vorbea. Totul era un tăvălug şi cârligul din piept trăgea din nou. Voia să-l smulgă, i se rupea de consecinţe.

— Mi-a plăcut să fiu viu. Aş vrea să fiu viu din nou.

— Kübler-Ross.

— Ce?

— Era o femeie pe nume Elisabeth Kübler-Ross. Ai auzit de ea?

— Nu.

— A fost psihiatră...

— Dumnezeule mare!

— O psihiatră care a studiat moartea şi experienţele de moarte clinică. Ştii poveştile cu te ridici deasupra trupului, spre o lumină strălucitoare şi albă, deşi mă aştept să fie ceva mai complicat de atât. O bună parte din asta poate fi greu de înţeles, a zis şi şi-a frecat barba. Kübler-Ross a vorbit despre aspecte precum transcendenţa

egoului și limitele spațio-temporale. E complex. Iar eu chiar nu sunt.

— Nu ești? a întrebat Wallace nevenindu-i să creadă.

— Ai grijă, Wallace, a zis Hugo, cu gura întinzându-se într-un zâmbet. Asta a sunat aproape ca un compliment.

— Ba bine că *nu.*

Hugo l-a ignorat.

— Era notorie pentru multe chestii, dar cred că realizarea ei cea mai mare a fost modelul Kübler-Ross. Știi care e acela?

Wallace a scuturat din cap.

— Probabil că știi, deși nu după numele ăsta. Și, desigur, parte din studiile făcute ulterior nu sunt de acord cu descoperirile ei, dar cred că e un punct bun de plecare. E vorba de cele cinci stadii ale doliului.

Wallace voia să se întoarcă înăuntru. Hugo s-a ridicat iar în picioare, întorcându-se cu fața spre el. Nu s-a apropiat mai mult, dar Wallace nu s-a putut mișca, având gura aproape dureros de uscată. El era o plantă de ceai, care prinsese rădăcini acolo, nu încă suficient de matură ca să fie cultivată. Cablul vibra între ei.

— Fac asta de suficient timp cât să-mi dau seama câtă dreptate avea, a zis Hugo. Negare. Furie. Negociere. Depresie. Acceptare. Nu sunt întotdeauna în ordinea asta și nu întotdeauna sunt urmați toți pașii. Tu, spre exemplu. Pari să fi sărit peste negare. Ai trecut direct la furie, în combinație cu ceva negociere. Poate mai mult decât „ceva".

Wallace a înlemnit.

— Nu pare să fie ceva pentru morți. E pentru cei care rămân în urmă. Nu pot să port doliu pentru *mine.*

Hugo a scuturat din cap domol.

— Sigur că poți. O facem tot timpul – fie că suntem vii sau morți, jelim după lucrurile mici și după lucrurile mari. Tot timpul se întâmplă ca lumea să fie un pic tristă. Da, Kübler-Ross vorbea despre cei vii, dar se potrivește foarte bine și pentru cei ca tine. Ba chiar mai bine. M-am întrebat adesea cum trebuie să fi fost pentru ea, după ce-a trecut în neființă. Dacă a trecut ea însăși prin toate stadiile sau dacă încă au mai existat surprize. Ce zici?

— N-am idee despre ce vorbești.

— OK, a zis Hugo.

— OK?

— Sigur. Îți plac plantele?

Wallace s-a zgâit la el.

— Sunt plante.

— Șșș! l-a atenționat Hugo. Să nu te audă că zici asta. Sunt foarte sensibile.

— Nu ești în toate mințile.

— Prefer să cred despre mine că sunt un excentric, a zis el și zâmbetul i-a revenit pe buze. Cel puțin asta cred oamenii din târg despre mine. Ba unii chiar cred că locul e bântuit.

A început să râdă de unul singur. Wallace nu era genul care să bage de seamă cum sunau oamenii când râdeau, dar pentru toate exista un început. În cazul lui Hugo, era un râs din tot trupul, jos și adânc.

— Te deranjează?

Hugo a înclinat capul.

— Nu. De ce m-ar deranja? E adevărat. Tu ești o fantomă. La fel sunt și bunicul, și Apollo. Și nu ești primul și n-o să fii nici ultimul. Popasul lui Caron a fost întotdeauna bântuit, deși nu așa cum crede lumea. Nu avem pe nimeni care să zăngănească lanțuri sau să facă tărăboi pe aici.

Apoi s-a încruntat.

— Mă rog, nu în cea mai mare parte a timpului. Bunicul știe să fie cam țâfnos de fiecare dată când vine inspectorul sanitar, dar în mod normal reușim să stăm departe de capcanele unei case bântuite. Nu face bine afacerii.

— Ei sunt încă aici, a zis Wallace. Nelson. Apollo.

Hugo a venit lângă el și a luat-o spre casă. Și-a trecut degetele peste vârfurile celor mai înalte plante. Ele se plecau sub atingerea lui, apoi reveneau brusc la loc.

— Așa e.

Wallace s-a luat după el.

— De ce?

— Nu pot să vorbesc pentru bunicul, a zis Hugo. Va trebui să-l întrebi pe el.

— L-am întrebat.

Hugo i-a aruncat o privire îndărăt, surprins.

— Ce-a zis?

— Să-mi văd de treaba mea.

— Mda, tipic lui. Așa e el, îndărătnic.

— Și Apollo?

La auzul propriului nume, câinele a început să latre gutural și ascuțit. Venea în salturi pe lângă unul dintre straturile din stânga lor. Deși labele lui loveau pământul, nu se ridica în aer niciun fir de praf sau de țărână. S-a oprit lângă verandă cu spinarea arcuită, cu nasul și mustățile alerte, în timp ce se uita în adâncurile pădurii întunecate. Wallace nu putea să vadă foarte departe și și-a dat seama, cu uimire, cât de diferită era noaptea aici față de oraș, umbrele fiind aproape vii, ca o prezență fizică.

— Nu cred că pot să-ți dau un răspuns nici la asta, a zis Hugo.

Înainte ca Wallace să poată să comenteze, a adăugat:

— Nu pentru că n-aș vrea, dar pentru că nu știu până la capăt. Câinii... ei bine, nu seamănă cu noi. Ei sunt... puri, într-un fel în care noi nu suntem. Până acum n-a mai venit niciun câine pe aici care să aibă nevoie de ajutor să treacă dincolo. Am mai auzit de luntrași, bărbați și femei, ale căror slujbe presupun să aibă grijă de anumite animale, dar eu nu fac asta. Dar mi-ar plăcea. Animalele nu sunt la fel de complicate decât oamenii.

— Atunci de ce să fi...

Wallace s-a oprit brusc, apoi a continuat:

— A fost al tău.

Hugo s-a oprit la capătul scărilor. Apollo a ridicat ochii spre el cu adorație și cu un zâmbet caraghios pe chip, uitând complet de ce-i atrăsese atenția în pădure. Hugo a întins mâna spre botul lui Apollo. Câinele i-a adulmecat degetele.

— Da, a fost, a zis Hugo încet. Este în continuare. A fost câine utilitar. Sau, mă rog, a încercat să fie. A eșuat la majoritatea antrenamentelor, dar nu-i bai. Îl iubesc oricum.

— Câine utilitar? a întrebat Wallace. Ca pentru...

Nu știa cum să termine fraza.

— Oh, probabil nu e cum te gândești, a zis Hugo. Nu sunt veteran. Nu am sindrom de stres posttraumatic, a adăugat și-a ridicat din umeri. Când eram mai tânăr, lucrurile erau dificile. Aveam zile când

abia dacă reușeam să mă dau jos din pat. Depresie, anxietate, un întreg arsenal de diagnostice cu care nu știam cum să mă descurc. Am avut parte de doctori, de medicamente și de „Hugo, fă asta, Hugo, fă aia, Hugo, o să te simți mai bine dacă *îți dai voie* să te simți mai bine!".

A chicotit și a continuat:

— Eram alt om pe atunci. Nu știam ce știu acum, deși o să fie mereu parte din mine.

Apoi a făcut un semn spre Apollo:

— Într-o bună zi am auzit un schelălăit mic lângă fereastra mea. Plouase și avusesem parte de astfel de vreme câteva săptămâni la rând. Aproape că am ignorat sunetul când l-am auzit prima dată, nevrând decât să-mi trag păturile peste cap, ca să nu mai aud nimic. Dar ceva m-a făcut să mă îmbrac și să ies afară. Am găsit un câine sub un tufiș de lângă casa mea, atât de subnutrit, că puteai să-i numeri coastele pe sub piele. L-am luat și l-am dus în casă. L-am uscat și i-am dat să mănânce. N-a mai plecat niciodată. Ciudat, nu?

— Nu știu.

— E în regulă să nu știi, i-a răspuns Hugo. Nu știm majoritatea lucrurilor și nu le vom ști niciodată. Eu unul nu știu cum de a venit și de unde a venit. M-am gândit că ar putea fi un câine bun pentru serviciu. Părea destul de inteligent. Și a fost – este. Dar nu prea i-a reușit. Aproape orice îi distrăgea atenția, dar cine îl putea învinovăți? Sigur nu eu, pentru c-a dat ce-a avut mai bun și asta e tot ce contează. În cele din urmă, s-a dovedit a fi... acea parte din mine de care n-am avut habar că lipsește. Nu era răspunsul pentru tot, dar era un început. A trăit o viață bună. Nu atât de lungă cât mi-ar fi plăcut, dar totuși bună.

— Dar e aici

— E aici, a fost de acord Hugo.

— Blocat aici, a zis Wallace, cu mâinile strânse pumni.

Hugo a scuturat din cap.

— Nu. Are de ales. Am încercat să-l duc la ușa din capătul scărilor de nu știu câte ori. I-am zis că e OK să treacă dincolo, spre ce urmează. Că n-o să-l uit niciodată și că întotdeauna o să fiu recunoscător pentru timpul pe care l-am petrecut împreună. Dar el a

ales. Bunicul a ales și el, a adăugat și s-a uitat spre Wallace. Și tu ai de ales, Wallace.

— De ales? a scuipat Wallace. Dacă plec, mă transform în una dintre... chestiile *alea.* Dacă pun piciorul afară, mă transform în țărână. Ca să nu mai zic de chestia asta din pieptul meu, a zis și s-a uitat în jos la cablul care se întindea între ei.

Acesta a strălucit scurt.

— Ce e asta?

— Mei îi zice firul roșu al sorții.

Wallace a clipit.

— Nu e roșu. Nici măcar nu e fir.

— Știu, a zis Hugo. Dar, după mine, e un nume potrivit. Mei a zis... stai, cum a zis? Ah, OK. În mitologia chinezească, vechii zei leagă un fir roșu de călcâiele celor cărora le e sortit să se întâlnească, cărora le e menit să se ajute. E un gând simpatic, nu crezi?

— Nu, a răspuns Wallace sec. E o cătușă. Un lanț.

— Sau e un pripon, a zis Hugo, dar cu blândețe. Deși știu că în momentul ăsta nu gândești așa. Dar te ține legat câtă vreme ești aici. Iar pe mine mă ajută să te găsesc dacă te pierzi vreodată.

Asta sigur nu-l făcea să se simtă mai bine.

— Ce se întâmplă dacă îl scot?

Hugo s-a uitat la el cu tristețe.

— O să plutești.

Wallace a rămas ca trăsnit de fulger.

— *Poftim?*

— Dacă încerci să scoți cârligul cât timp ești pe teritoriul ceainăriei, o să... plutești. Și nu știu dacă o să te oprești vreodată. Dar dacă îl scoți cât ești *dincolo* de ceainărie, o să începi să-ți pierzi umanitatea, o să te descompui bucată cu bucată, până nu mai rămâne decât o carcasă.

— Asta... n-are nicio noimă! a bălmăjit Wallace. Cine dracu' face regulile astea?

Hugo a ridicat din umeri.

— Bănuiesc că universul. Nu e ceva rău, Wallace. Mă ajută să te ajut. Și, câtă vreme ești aici, tot ce pot să fac e să-ți arăt opțiunile, alegerile care sunt deja dinaintea ta. Ca să mă asigur că înțelegi că n-a

mai rămas nimic de care să te temi.

Pe Wallace au început să-l usture ochii. A clipit rapid, incapabil să se uite în ochii lui Hugo.

— Nu poţi să zici asta. Nu ştii ce înseamnă. Nu e drept.

— Ce anume?

— Chestia asta! a ţipat Wallace, bătând din braţe înnebunit. Toată chestia asta. Totul. N-am cerut nimic din toate astea. Aveam *o viaţă.* Cum poţi să zici că am de ales, când de fapt nu pot alege decât între a deveni precum Cameron sau a ieşi pe uşa ta nenorocită?

— Bănuiesc că negarea a fost mereu acolo.

Wallace s-a holbat urât la el.

— Nu-mi place de tine.

Era capricios şi răutăcios, dar Wallace nu se putea convinge să-i pese.

Hugo n-a muşcat din momeală.

— Nu e nimic. O să ajungem şi acolo. N-o să te forţez să faci ceva ce nu vrei. Sunt aici să te îndrum. Tot ce-ţi cer e să mă laşi să încerc.

Wallace a înghiţit în sec.

— De ce-ţi pasă aşa de tare? De ce faci ce faci? *Cum* faci ce faci? Care e sensul în toate astea?

Hugo a zâmbit larg.

— E un început. S-ar putea să nu fii lipsit de speranţă în cele din urmă.

Şi cu asta, a urcat scările verandei, cu Apollo săltând lângă el. S-a oprit la uşă, uitându-se în urmă după Wallace, care încă mai stătea printre plantele de ceai.

— Vii?

Wallace şi-aplecat capul şi şi-a târât picioarele pe scări.

Hugo a căscat în timp ce a tras uşa după el. A clipit somnoros, frecându-şi bărbia. Wallace auzea ceasul din faţă ticăind, iar şi iar şi iar. Înainte să fugă din ceainărie, secundele păruseră pierdute, pornind împiedicat şi oprindu-se, pornind împiedicat şi oprindu-se. Acum păreau să se fi domolit. Erau iar normale. Wallace nu ştia ce însemna asta.

— E târziu, i-a zis Hugo. Ne începem ziua devreme aici. Produsele

de patiserie trebuie să fie coapte și ceaiul trebuie infuzat.

Wallace se simțea nelalocul lui, nesigur. Nu știa ce-ar trebui să se întâmple mai departe.

— Bine. Dacă ai putea să-mi arăți camera, vă las cu ale voastre.

— Camera?

Wallace a scrâșnit din dinți.

— Sau dă-mi o pătură și pot să dorm pe podea.

— N-ai nevoie să dormi.

Wallace s-a crispat.

— Ce?

Hugo s-a uitat la el intrigat.

— Ai dormit de când ai murit?

Păi... nu. Nu dormise. Dar nu avusese timp de așa ceva. Fusese mult prea ocupat să deslușească toată nebunia. Nu-i trecuse prin minte c-ar putea să doarmă nici măcar când lucrurile păruseră destul de confuze, trezindu-se la propria înmormântare. Apoi Mei își făcuse apariția și-l târâse în locul ăsta. Așa că, nu. Nu dormise.

— Am avut altele de făcut.

— Sigur că da. Ești obosit?

Nu era, ceea ce părea dubios. Ar fi trebuit să fie epuizat complet. Cu toate câte se întâmplaseră, se aștepta să fie absolut stors și să se miște cu încetinitorul. Dar nu era cazul. Nu fusese nicicând mai treaz.

— Nu, a mormăit el. N-are niciun sens.

— Ești mort, i-a adus Hugo aminte. O să-ți dai seama, cred, că de acum înainte somnul va fi printre ultimele tale griji. În toți anii mei de luntraș, n-am dat niciodată peste o fantomă somnoroasă. Bănuiesc c-ai putea încerca. Să-mi zici cum merge.

— Și ce-ar trebui să fac? a vrut Wallace să știe. Să stau aici și să aștept să te trezești tu?

— Ai putea, a zis Hugo. Dar sunt locuri mult mai comode în care să aștepți.

Wallace s-a uitat iar furios la el.

— Nu ești amuzant.

— Sunt un pic, a zis Hugo. Poți să faci ce vrei, câtă vreme nu pleci din împrejurimile ceainăriei. Mi-ar plăcea să nu mai trebuiască să alerg iar după tine.

— Ce vreau?

— Sigur.

Pentru prima dată de când venise în ceainărie, Wallace a zâmbit.

— Mei.

— Dispari!

— Mei.

— Cât îi ceasu'?

— Mei. Mei. *Mei.*

Ea s-a ridicat în capul oaselor, cu așternuturile împrăștiindu-se în jurul ei. Era îmbrăcată într-o cămașă de noapte cu fața lui Friedrich Nietzsche imprimată pe ea. Și-a mișcat cu putere capul în față și-n apoi, cu privirea fixată pe Wallace, care stătea într-un ungher al camerei.

— Ce e? Ce s-a întâmplat? E ceva rău? Suntem sub asediu?

— Nu, a zis Wallace. Ce faci?

Ea s-a zgâit la el.

— *Încerc* să dorm.

— Nu, zău? Și reușești?

Mei a început să se încrunte.

— Nu prea.

— Știai că eu n-o să mai pot dormi niciodată?

— Da, a zis ea încet.

El a dat din cap.

— Bun.

Apoi s-a întors și-a ieșit din camera ei.

„Oooooh!" a gemut el cât de tare a putut. „Ooooooooh!" A luat la pas coridorul de la parter, puțin confuz de faptul că nu reușea să tropăie indiferent cât de mult încerca. A bătut cu palmele în pereți, dar tot a trecut întruna prin ei. Din acest motiv, a început să zbiere cu forță orice sunet de fantomă pe care îl auzise prin filmele de groază. Era dezamăgit că nu avea un lanț pe care să-l zăngănească. „Sunt mooooooort. Mooooooooooort! Vaaai mieee!"

— Taci odată din *gură?* a urlat Mei din camera ei.

— Fă-mă! a zbierat și apoi a început să urle și mai hotărât.

Wallace a ţinut-o aşa încă şaisprezece minute, apoi a primit un baston peste cap.

— Au! a ţipat el, frecându-şi ceafa.

S-a întors şi a dat peste Nelson, care stătea în faţa lui, încruntat.

— Pentru ce-a fost asta?

— Ai de gând să te porţi cum trebuie? Că dacă n-ai de gând, pot să te pocnesc din nou.

Wallace s-a întins după bastonul bătrânului, voind să i-l ia şi să i-l arunce, dar nu a reuşit să-l apuce. În schimb a plonjat în gol în locul în care stătuse Nelson, care se evaporase între timp.

Wallace s-a uitat prin ceainărie cu ochii bulbucaţi, ca scos din minţi.

— Ăăă, a zis el. Alo? Unde... unde-ai dispărut?

— Bu! i-a şoptit o voce în ureche.

Wallace a chiţăit mai degrabă decât a ţipat. Când a dat să se întoarcă, mai că s-a dus de-a rostogolul. Nelson stătea în spatele lui, arcuind o sprânceană albă şi stufoasă.

— Cum ai făcut asta?

— Sunt fantomă, a zis Nelson sec. Pot să fac aproape orice.

Apoi a ridicat bastonul să-l trosnească iar pe Wallace. Acesta s-a dat înapoi.

— Aşa, mai bine. Ajunge cu toate prostiile tale, amice. Poate că nu-ţi place că eşti aici, dar asta nu înseamnă că poţi să-i faci pe toţi ceilalţi să sufere din pricina asta. Ori îţi ţii gura, ori vii cu mine.

— De ce-aş merge *oriunde* cu tine?

— Păăăi, hai să vedem, a zis Nelson. Poate pentru că sunt singura fantomă umană de aici în afară de tine? Poate pentru că sunt mort de mult mai multă vreme decât tine, amice, şi, drept urmare, ştiu mai multe? Sau poate, doar poate, pentru că nici eu nu dorm şi ar fi plăcut să mai fie cineva care să stea treaz cu tine? Alege una dintre variante, băiete, sau nu alege nimic, atâta vreme cât pui capăt acestui scandal infernal înainte să-ţi arăt iar capătul bastonului meu.

— De ce-ai vrea să mă ajuţi?

Sprâncenele lui Nelson s-au ridicat.

— Ai impresia că fac asta pentru tine, amice? a pufnit bătrânul. Nu. Îmi ajut nepotul. Şi să nu uiţi treaba asta.

L-a împins pe Wallace într-o parte și și-a târșâit picioarele pe coridor spre partea din față a casei, cu urechiușele de pe papucii de casă fâlfâind după el.

— Auzi mata, crede că e despre el! a mormăit moșul.

Wallace s-a uitat lung după el. S-a gândit să continue de unde rămăsese, dar amenințarea bastonului nu era plăcută. A luat-o repejor după bătrân.

Nelson s-a întors la fotoliul din fața focului și a gemut în timp ce s-a așezat. Apollo era întins pe o parte lângă foc și respira domol. Cineva curățase sticla becului care se spărsese mai înainte, iar luminile lămpilor se diminuaseră.

— Trage un scaun! i-a zis Nelson fără să se uite la el.

Wallace a oftat, dar a făcut cum i s-a zis.

Sau a încercat.

S-a dus la cea mai apropiată masă și a pus ochii pe un scaun dintre cele întoarse cu susul în jos. S-a încruntat când i-a trecut mâna direct prin piciorul acestuia. A tras aer pe nas cu zgomot și a încercat din nou, cu același rezultat. Și iar. Și iar. Și iar.

Wallace îl auzea pe Nelson râzând. Dacă bătrânul putea sta într-un fotoliu, atunci era ceva ce și Wallace putea face. Doar că trebuia să se prindă cum anume.

Câteva minute mai târziu a devenit și mai frustrat când a văzut că tot nu reușește să atingă scaunul.

— Acceptare.

— Poftim?

— Ai acceptat că ești mort, i-a răspuns Nelson. Sau, cel puțin, într-o oarecare măsură. Și crezi că din pricina asta nu poți interacționa cu lumea fizică. Mintea îți joacă feste.

Wallace a pufnit:

— Păi nu asta vreți de la mine? Să accept că sunt mort?

Nu i-a plăcut râjnetul de pe fața lui Nelson.

— Vino-ncoa!

Wallace s-a dus.

Nelson i-a făcut semn să se așeze pe podea, în fața lui. Wallace a oftat, dar nu avea de ales. S-a lăsat pe podea, încrucișându-și picioarele și agitându-și mâinile pe genunchi. Apollo a ridicat capul și

s-a uitat la el. A bătut din coadă. S-a întors către el, s-a rostogolit pe spate şi a început să dea din picioare. Pentru că Wallace nu i-a acceptat invitaţia evidentă de a-l scărpina pe burtă, a început să scâncească jalnic.

— Nu! a zis Wallace. Câine rău!

Ca răspuns, Apollo a tras un pârţ cu un sunet prelung şi pronunţat.

— Oh, Dumnezeule mare! a mormăit Wallace, neştiind cum avea să găsească puterea de a trece peste noapte.

— Cine e băiat bun? a gângurit Nelson.

Apollo aproape că l-a răsturnat pe Wallace când s-a dus vesel şi dând din coadă să-şi primească laudele.

— Ai de gând să mă ajuţi sau nu?

— Roagă-mă frumos, i-a zis Nelson, lăsându-se în fotoliu. Doar pentru că suntem răposaţi, nu înseamnă că nu mai avem maniere.

— Te rog! a zis Wallace, scrâşnind din dinţi.

— Mă rogi ce?

Wallace îşi dorea să fie amândoi vii, ca să-l poată omorî pe Nelson.

— Te rog să mă ajuţi!

— Mult mai bine, i-a zis Nelson. Cum e podeaua? Comodă?

— Nu.

— Dar stai pe ea. Asta aşteptai să se întâmple. Podeaua e mereu acolo. Nu te gândeşti la asta. Doar că acum ai început s-o faci, nu-i aşa?

Aşa era. Se gândea destul de mult.

Motiv pentru care s-a trezit că trece *prin* podea.

S-a străduit să apuce ceva, să găsească un lucru de care să se agaţe, astfel încât să nu cadă şi mai mult. Când i-a întins Nelson bastonul, chicotind de mama focului, se scufundase deja până la piept. Wallace a apucat de el de parcă ar fi fost un colac de salvare şi s-a tras în sus, dar doar ca să înceapă să se scufunde iar, aproape imediat.

— Încetează să te mai gândeşti la asta!

— *Nu pot!*

De fapt, nu făcea decât să se gândească la asta. Ba mai mult, se întreba ce s-ar fi întâmplat dacă ar fi căzut de tot, dacă ar fi ajuns la pământul de dedesubt şi-ar fi trecut *şi* de el.

Dar înainte să se scufunde spre centrul pământului ca să piară

(posibil) în miezul lui fierbinte, Nelson i-a zis:

— Te-a durut când ai murit?

Wallace a clipit, cu mâinile încleştate pe baston.

— Poftim?

— Când ai murit, a repetat Nelson. Te-a durut?

— Păi... un pic. A fost rapid. Acum eram aici şi apoi nu mai eram deloc. Nu ştiam ce mi se întâmplă. Nu pricep ce legătură are asta cu...

— Şi când erai aici şi apoi nu mai erai deloc, care a fost primul lucru care ţi-a trecut prin minte?

— Că nu putea fi real. Că trebuia să fie o greşeală undeva. Poate doar un coşmar oribil.

Nelson a încuviinţat ca şi cum primise răspunsul pe care îl aşteptase.

— Ce te-a făcut să-ţi dai seama că nu visezi?

Wallace a ezitat, strângând şi mai tare bastonul.

— A fost ceva ce mi-am amintit. Am auzit sau am citit. Că într-un vis nu ai cum să-ţi vezi chipul într-o oglindă cu vreun soi de claritate.

— Ah! a spus Nelson. Şi-n acel moment era clar pentru tine?

— Ca apa de izvor, i-a răspuns Wallace. Vedeam pe nas urmele adânci lăsate de ochelari, iar pe bărbie şi pe obraji, barba de-o zi. Atunci am început să mă gândesc că s-ar putea să nu fie un vis.

Un gând trecător, unul pe care l-a îngropat cât de adânc a putut.

— Şi apoi... a spus, înghiţind greu. La înmormântare. Mei era... N-o mai văzusem niciodată până atunci.

— Exact! a zis Nelson. Mintea e o trebuşoară dubioasă. Când visăm, subconştientul nostru nu-i în stare să construiască feţe noi din nimic. Toţi cei pe care îi vedem în visele noastre sunt oameni pe care i-am mai văzut cândva, fie şi numai în trecere. Şi, când suntem treji, totul e clar, pentru că privim cu ochii noştri. Sau auzim cu urechile noastre, mirosim cu nasul nostru. Nu e la fel când murim. Trebuie s-o iei de la capăt. Trebuie să înveţi să te păcăleşti să crezi în lucrurile la care nu te aştepţi. Şi ce să vezi! Tu, amice, ai reuşit. E un început.

Wallace s-a uitat în jos. Stătea din nou pe podea. O simţea solidă sub picioare. Înainte să se gândească iar c-ar putea să cadă, i-a zis lui Nelson:

— Mi-ai distras atenţia.

— A mers, nu?

Apoi bătrânul și-a retras bastonul și s-a așezat iar în fotoliu.

— Ai noroc cu mine.

— Zău? l-a întrebat, mai mult decât incredul.

— Absolut, i-a zis Nelson. Când am murit, eu am fost nevoit să învăț toate astea de unu' singur. Hugo nu era mulțumit, dar s-a străduit cât a putut să-mi reproșeze cât mai puțin. În cele din urmă, nu se cade să-i vorbești pe morți de rău. A fost nevoie de timp. A fost ca și cum trebuia să învăț din nou să merg, a chicotit el. Am căzut de vreo câteva ori, ici și colea. Am spart câteva ceșcuțe de ceai, spre jalea lui Hugo. Își iubește ceșcuțele.

— Pare să aibă o fascinație nesănătoasă pentru ceai, a mormăit Wallace.

— Asta a luat de la mine, a zis Nelson și lui Wallace mai că i-a părut rău pentru ce zisese.

Mai că.

— L-am învățat tot ce știe. Avea nevoie să-și găsească o preocupare și cultivarea plantelor de ceai l-a ajutat cu asta.

— De ce mă ajuți?

Nelson și-a înclinat capul într-o parte.

— De ce nu te-aș ajuta? Așa trebuie făcut.

Wallace era confuz.

— Dar nu-ți dau nimic în schimb. Nu pot. Nu așa.

Nelson a oftat.

— E un fel ciudat de a privi lucrurile. Nu te ajut pentru că mă aștept să primesc ceva înapoi. Serios, Wallace. Când a fost ultima dată când ai făcut un lucru fără să aștepți ceva la schimb?

2006. Wallace avea în buzunare niște mărunțiș care îl scotea din sărite. La un colț de stradă, lângă biroul lui, era un om al străzii care cerșea. A vărsat tot mărunțișul în cana omului. Fuseseră cam 74 de cenți cu totul. Omul i-a mulțumit. Zece minute mai târziu, Wallace a uitat complet de existența lui. Până acum.

— Nu știu, a răspuns.

— Hm, a îngânat Nelson. Asta cu siguranță e... ce e. Cu siguranță ai un avantaj în fața mea la treaba asta.

— Serios?

Nelson i-a făcut un semn din cap spre lămpile din pereți.

— Eu am scurtcircuitat becul ăla. Eu am spart sticla. Mi-a luat mult să adun atâta amar de energie.

— N-am vrut să te provoc, a recunoscut Wallace. Nu eram... Eram furios.

— Am observat, a zis Nelson, încruntându-se din nou. Ar trebui să eviți furia pe cât posibil. Poți să provoci necazuri care ar trebui evitate.

Wallace a închis ochii.

— Am sentimentul că e mai ușor de zis, decât de făcut.

— Este, a fost Nelson de acord. Dar o să ajungi și acolo. Asta dacă n-o să te hotărăști să treci dincolo de ușa aceea.

Wallace a deschis brusc ochii.

— Nu vreau să...

Nelson a ridicat mâinile.

— O să știi când vine vremea aceea. Trebuie să recunosc că e plăcut să am pe cineva cu care să vorbesc târziu, în noapte. Trece vremea mai repede așa.

— Ani, zice Wallace. Ai zis că ești mort de câțiva ani.

— Așa e.

Wallace a simțit un junghi bizar în stomac. Nu era un sentiment diferit față de cel dat de cârligul din piept, dar ardea ceva mai tare.

— Ai fost aici în fiecare noapte de unul singur?

— În cele mai multe nopți, l-a corectat Nelson cu blândețe. Se întâmplă ca, din când în când, să mai vină pe aici cineva ca tine, deși nimeni nu stă prea mult. E tranzitorie situația. Un picior în lumea asta și celălalt în următoarea.

Wallace s-a îndreptat spre foc. Era aproape stins.

— Nu vreau să mai vorbim despre asta.

— Ah, a zis Nelson. Sigur că nu. Despre ce-ai vrea să vorbim?

Wallace nu i-a răspuns imediat. S-a întins pe podea și s-a făcut covrig, cu brațele încrucișate în jurul pieptului, cu genunchii în stomac. Cârligul din piept a vibrat și nu putea să suporte senzația. A închis ochii, dorindu-și să se întoarcă în timp, într-o vreme în care totul avea noimă. Îl durea mai mult decât s-ar fi așteptat.

— Bine, a zis Nelson încet. Putem să facem și asta. Wallace, ia-ți

cât timp ai nevoie. Când ești gata, sunt aici. Nu-i așa, Apollo?

Apollo a lătrat, cu coada bătând domol în podea.

CAPITOLUL 8

A deschis iar ochii când a auzit alarma sunând undeva la etajul superior. Era încă întuneric afară şi ceasul de deasupra şemineului zicea că e patru jumătate dimineaţa.

Nu dormise. Indiferent cât de mult încercase, nu reuşise defel să se relaxeze. Nu ajuta nici că nu era obosit nici cât negru sub unghie. Amorţise oarecum, dar nu aţipise propriu-zis. Revăzuse în minte, iar şi iar, momentul de dinaintea morţii, întrebându-se dacă ar fi putut schimba ceva. Nu se putea gândi la nimic şi asta îl făcea să se simtă şi mai rău.

Ţevăria din pereţi a început să geamă şi să scârţâie când cineva dintr-o încăpere de deasupra a dat drumul la duş. Sunetul apei i-a provocat încă un val de suferinţă. Nu avea să mai facă niciodată duş.

Mei a fost prima care a coborât scările. Apollo a întâmpinat-o bătând din coadă. Fata a căscat până i-a trosnit maxilarul în timp ce a scărpinat câinele după urechi. Nu era îmbrăcată în costum, cum fusese cu o zi înainte. În schimb, purta o salopetă, o cămaşă albă şi apretată şi, peste ele, un şorţ precum cel pe care îl purtase Hugo cu o seară înainte.

Nelson nu mai era în fotoliul lui. Wallace nici măcar nu-l auzise plecând.

— De ce zaci pe podea? l-a întrebat Mei.

— De ce facem tot ce facem? a zis Wallace fără chef. Nu e niciun sens.

— Oh, Doamne! a exclamat Mei. E mult prea dimineaţă pentru angoasele tale existenţiale. Lasă-mă măcar să mă trezesc de-a binelea înainte să trebuiască să am de-a face cu un astfel de Gică-contra.

El şi-a închis iar ochii.

I-a deschis din nou când a simţit pe cineva deasupra lui.

Hugo stătea acolo, uitându-se la el de sus, îmbrăcat cu aceleaşi haine de cu o zi înainte. Singura diferenţă era o bandană de un roz deschis pe care şi-o legase în jurul capului. Wallace nu-l auzise apropiindu-se.

Hugo i-a zâmbit:

— Ce e asta?

— Cum reușești să vii așa, pe nesimțite? a întrebat Wallace.

— Am mult exercițiu, a chicotit Hugo, bătându-se pe abdomenul bombat. Sau poate doar n-ai băgat de seamă. Haide! Scularea.

— De ce? a zis și și-a strâns și mai mult genunchii la piept.

— Pentru că vreau să-ți arăt bucătăria.

— Aveți și o bucătărie, a zis Wallace. Dacă ai văzut una, le-ai văzut pe toate.

— Fă-mi pe plac.

— Chiar mă îndoiesc rău de tot că am chef să-ți fac pe plac.

Hugo a încuviințat.

— Faci cum dorești. Apollo!

Wallace a scâncit când câinele a trecut prin cel mai apropiat perete. S-a învârtit în jurul lui Hugo, adulmecându-i picioarele și tălpile. După ce și-a încheiat inspecția, s-a lăsat jos lângă Hugo, cu o ureche pe spate.

— Ce băiat bun! a zis Hugo.

Apoi i-a făcut semn spre Wallace.

— Linge-l!

Wallace a sărit imediat:

— *Ce?* Stai, nu! Fără lins. Nu...

Dar Apollo a început să-l lingă cu putere. L-a umplut de bale pe față și apoi pe brațe când Wallace a încercat să se apere împotriva a ceea ce sigur putea fi catalogat drept atac canin. A încercat să împingă câinele de pe el, dar Apollo era greu. Respirația lui era îngrozitoare și, pentru o clipă, Wallace și-a pus problema propriei respirații, pentru că nu se mai spălase pe dinți de zile întregi. Dar apoi șirul gândurilor a deraiat spectaculos când a deschis gura ca să urle, moment în care limba câinelui a șters-o pe-a lui.

— Bleah! Nu! De ce? *De ce?*

— Apollo, a zis Hugo cu blândețe.

Apollo s-a dat imediat înapoi și s-a așezat din nou lângă Hugo, privind în jos la Wallace, ca și cum *el* era ticălosul din toată situația.

— Bucătărie? a întrebat Hugo.

— O să distrug tot ce îndrăgești! l-a amenințat Wallace.

— Chestia asta funcționează vreodată cu cineva? a întrebat Hugo

de-a dreptul curios.

— *Da.* Tot timpul.

Mă rog, adevărul e că nu mai folosise până acum *exact aceste* cuvinte, dar oamenii învăţaseră să se teamă de el. Cei care lucrau pentru el, cei care *nu* lucrau pentru el. Colegi. Judecători. Câţiva copii, dar cu cât mai puţin se vorbea despre asta, cu atât mai bine.

— Prea bine, a zis Hugo. Păi, atunci... Până faci ce-ai spus, ar trebui să vii să-mi vezi prăjiturelele. Sunt mândru de ele.

— Brioşele *tale?* a strigat Mei din bucătărie. Cum îndrăzneşti?

Hugo a început să râdă.

— Vezi ce trebuie să suport eu? Hai, ridică-te, Wallace! Nu vrei să fii acolo când deschidem. Oamenii or să te calce în picioare şi nimeni nu vrea aşa ceva. Tu cel mai puţin dintre toţi.

S-a întors pe călcâie şi s-a dus după tejghea, apoi a împins uşile duble, cu Apollo în urma lui.

Wallace se gândea la modul cel mai serios să rămână exact unde era.

În cele din urmă, s-a ridicat.

Dar numai pentru că aşa alesese el.

Bucătăria era mult mai mare decât şi-a închipuit. Era clasică: de-o parte erau două cuptoare industriale şi o plită cu opt arzătoare din metal, aproape toate pornite. De partea cealaltă, erau o chiuvetă şi cel mai mare frigider pe care l-a văzut Wallace vreodată. În partea din spate se afla un colţişor în care se putea lua micul dejun, cu o masă şi nişte ferestre mari, franţuzeşti, care dădeau spre o grădină de ceai.

Mei se fâţâia dintr-o parte în alta a bucătăriei cu făină pe frunte, încruntându-se la cratiţele care fierbeau. La un moment dat a început să mormăie.

— Aşa ar trebui să facă? a întrebat şi a ridicat din umeri, apoi s-a aplecat să se uite în fiecare cuptor.

Pe un dulap era un radio şi Wallace a fost şocat de muzica heavy metal care curgea din boxe, bubuitoare şi cumplită şi... în germană? Mei înrăutăţea lucrurile şi mai mult, cântând şi ea odată cu radioul, cu voce groasă, guturală. Suna de parcă încerca să-l invoce pe Satana. Wallace n-ar fi băgat mâna în foc că nu făcea chiar asta. Şi, vai, scena

i-a provocat niște gânduri pe care nu voia cu niciun chip să le întreţină!

A tresărit când l-a văzut pe Nelson stând pe unul dintre scaunele de la masă, cu mâinile odihnindu-i-se pe baston. Își... schimbase hainele? Nu mai era îmbrăcat în pijamale și nu mai purta papucii cu iepurași. Acum era îmbrăcat într-un pulover albastru gros, cu niște pantaloni crem și tenișI cu scai. Mormăia și el în ritmul melodiei de la radio ca și cum ar fi știut fiecare cuvânt.

— Cum ai făcut asta? a vrut Wallace să știe.

Toată lumea s-a oprit ca să se uite la el, Hugo înghețând cu legătorile de la șorț în mână.

— Ce să fac? a întrebat Mei, întinzându-se să dea radioul mai încet.

— Nu vorbesc cu... Nelson, cum ai făcut asta?

Bătrânul s-a uitat în jur, de parcă ar mai fi fost un Nelson în bucătărie. Când a văzut că nu mai e niciunul, a zis:

— La mine te referi?

Poate că nu era așa de rău să te scufunzi în podele.

— Da, cu *tine.* Ți-ai schimbat hainele!

Nelson s-a uitat în jos.

— Păi, și de ce n-aș fi făcut-o? Pijamalele sunt pentru seară. Nu știai trebușoara asta?

— Dar... asta e... eşti *mort.*

— Acceptare, a zis Mei. Super!

Apoi a reluat cu forță mestecatul în oale, luându-le la rând.

— Așa, și? a întrebat Nelson. Doar pentru că-s mort, nu înseamnă că nu trebuie să arăt cât pot de bine.

Apoi și-a ridicat picioarele, bătând din tălpi.

— Îți plac? Au scai, pentru că șireturile sunt pentru fraieri.

Nu, lui Wallace nu-i plăceau.

— Cum ai făcut asta?

— Ah! a zis Nelson vesel nevoie mare. Păi, e vorba de lucru' ăla neașteptat despre care vorbeam aseară, după ce tu, amice, ai trecut prin podea.

— După ce ce? a sărit Hugo, cu sprâncenele ridicate.

Wallace l-a ignorat.

— Pot să fac și eu asta?

Nelson a ridicat din umeri.

— Nu știu. Poți? a zis bătrânul, apoi a luat bastonul și a bătut în podea.

Și, uite așa, din senin, era îmbrăcat într-un costum cu dungi, asemănătoare celor care atârnau în dulapul lui Wallace. A bătut iar din baston și purta blugi și o haină grea de iarnă. A bătut *iar* din baston și avea pe el un smoching, cu un joben înclinat haios pe cap. Bastonul a mai lovit o dată podeaua și era iar în hainele de la început, cu pantofii cu scai și tot restul.

Wallace a rămas cu gura căscată.

Nelson a rânjit.

— Mă descurc grozav cu majoritatea lucrurilor.

— Bunicule! l-a avertizat Hugo.

Nelson a dat ochii peste cap.

— Ia mai slăbește-mă! Vreau și eu să mă distrez nițel. Wallace, vino-ncoa'!

Wallace s-a dus. S-a oprit în fața lui Nelson, care l-a privit de sus până jos cu un ochi critic.

— Aha. Da. Chiar așa. Înțeleg. E... cum să zic, ghinion, a spus uitându-se la picioarele lui Wallace. Șlapi. Eu nu prea am avut de ce să-i port vreodată. Am unghiile de la picioare prea lungi.

Wallace s-a crispat.

— Nu mi se pare că e ceva de împărtășit cu ceilalți.

Nelson a ridicat din umeri.

— Nu avem secrete aici.

— Ar trebui, a intervenit Hugo, scoțând o tavă de brioșe din unul dintre cuptoare.

Erau groase și pufoase și din ele se scurgea ciocolată. Poate că le-ar fi observat și Wallace dacă n-ar fi fost atât de concentrat asupra faptului că ar fi putut *să-și schimbe hainele după bunul plac.*

— Cum funcționează? a întrebat.

Nelson s-a strâmbat.

— Trebuie să vrei suficient de mult.

Wallace voia mai mult decât orice. *Aproape* mai mult decât orice.

— Se rezolvă. Ce altceva?

— Asta e tot.

— Îți bați joc de mine?

— Nici nu mi-ar trece așa ceva prin cap, l-a asigurat Nelson. Gândește-te la ce ți-ar plăcea să porți, cum s-ar simți pe piele, cum ar arăta pe trup. Și închide ochii.

Wallace a făcut cum i s-a zis, oarecum jenat. Ultima dată când Nelson i-a zis să facă ceva, ajunsese să sară în cercuri. Cântecul se terminase și începuse altul, de data asta se pare că unul cu și mai multe zbierete.

— Bun, acum imaginează-ți o ținută. Începe cu ceva simplu. O pereche de pantaloni lejeri și o cămașă. Nu vrei să încerci cu mai multe haine, cel puțin nu încă. O să ajungi și acolo.

— OK, a șoptit Wallace. Pantaloni lejeri și o cămașă. Pantaloni lejeri și o cămașă. Gata, am priceput.

— Te vezi îmbrăcat așa?

Se vedea. Era în dormitorul din apartamentul lui, în fața oglinzii de pe spatele ușii. Dulapul era deschis. Pe străzile de dedesubt se auzeau claxoane, iar bărbați și femei cu căști de șantier strigau unii la alții. Un cântăreț zdrăngănea un violoncel la un colț de stradă.

— Da. Mă văd.

— Acum fă să se împlinească.

Wallace a deschis furios un ochi.

— Cred că am nevoie de mai mult decât atât.

A țipat când a simțit bastonul lovindu-l peste fluierele picioarelor.

— Nu te concentrezi!

A închis iar ochii și a tras aer în piept, expirând încet.

— Am priceput. Mă concentrez. Pantaloni lejeri și o cămașă încheiată până la gât. Pantaloni lejeri și o cămașă încheiată până la gât.

Și să vezi cea mai mare drăcie!

Și-a simțit pielea furnicându-l, ca și cum l-ar fi trecut un soi de curent electric. A început din degetele de la picioare, apoi s-a ridicat pe picioare și s-a dus spre piept. Cârligul – mereu acolo, deja se obișnuise cu el, spre marea lui nefericire – se răsucea ușor.

— Oh, Doamne! a zis Nelson, în timp ce Mei s-a înecat.

Wallace a deschis ochii.

— Ce e? A mers?

— Păăăi, a început Nelson, dregându-şi vocea. Păi... aş zice că da? Te îmbraci aşa de obicei? Nu te judec sau ceva. Ce faci tu, amice, cu timpul liber e treaba matale'. Doar că nu ştiu dacă e potrivit pentru o ceainărie.

— Ce...

Wallace s-a uitat în jos.

Îşi schimbase hainele. Pantalonii de trening şi şlapii dispăruseră.

A icnit de parcă l-ar fi strâns cineva de gât când a văzut că acum purta o pereche de bikini cu dungi care nu-i mai lăsa imaginaţiei mare lucru. Şi nu purta doar *slip,* în niciun caz. Avea şi un sutien întins peste piept şi legat în spatele gâtului, cu capetele atârnând pe spate. Era desculţ, dar asta era cea mai mică dintre problemele lui.

— Ce e asta?! a ţipat el. Ce mi-ai făcut?!

Nelson a pufnit ţâfnos:

— N-are treabă cu mine. Tu, amice, ai făcut totul, a zis şi s-a uitat la Wallace cu ochii mijiţi. Asta purtai matale în timpul liber? Pare cam... strâmt. Repet, nu te judec.

Minţea, evident. Se simţea puţin din vocea lui.

A fost momentul în care Wallace a deplâns faptul că umanitatea evoluase astfel încât oamenii să aibă doar două mâini. A încercat să-şi acopere bărbăţia cu o mână, în timp şi-o apăsa pe cealaltă pe piept, dar fără vreun rezultat, de parcă s-ar fi aşteptat la vreunul.

Mei a fluierat uşor:

— Ţi se potriveşte mai bine decât m-aş fi aşteptat. Chiar sunt un pic invidioasă. Ai un fund simpatic.

Wallace s-a întors, acoperindu-şi posteriorul cu mâinile. S-a uitat urât la Mei. Ea i-a zâmbit dulce.

— Bunicule! a zis Hugo.

Nelson s-a înfuriat.

— N-am făcut asta eu. Sincer, nici nu mă aşteptam să funcţioneze. Mie mi-a luat luni întregi să-mi dau seama cum să-mi schimb hainele. De unde să ştiu eu că dumnealui e în stare să facă asta din prima încercare? Se pricepe destul de bine la toată chestia asta cu statutul de fantomă, a adăugat el, strâmbându-se când l-a văzut pe Wallace. Poate un pic cam prea bine.

Wallace se întreba ce zicea despre viaţa (şi despre moartea) lui faptul că sfârşise într-o bucătărie dintr-o casă într-o dungă, aflată în mijlocul pustiului, îmbrăcat doar într-un costum de baie.

— Nu-i nimic, a zis Hugo cu blândeţe, în timp ce Wallace se uita în jur după ceva cu care să se acopere, doar ca să-şi aducă aminte că nu putea *atinge* nimic. Nu funcţionează întotdeauna de prima dată. E o mică eroare.

— Eroare? a mârâit Wallace. Mi-a intrat în... Cum scap de chestia asta?

— Nu ştiu dacă poţi, a zis Nelson serios. S-ar putea să rămâi aşa cât timp eşti prins aici. Şi dincolo.

Hugo a oftat:

— Nu e adevărat. Bunicul se cam trage de şireturi cu tine. Să-l fi văzut când a reuşit el să-şi schimbe hainele prima dată. A sfârşit într-un costum de iepure de Paşte.

— Ba chiar aveam şi un coşuleţ cu ouă mici, din plastic, a încuviinţat Nelson. Ciudăţenia ciudăţeniilor. Ouăle erau umplute cu conopidă, ceea ce, evident, era scârbos rău.

— *Ştiai* c-o să mi se întâmple una ca asta! s-a răstit Wallace.

— Evident că nu ştiam, i-a răspuns Nelson. M-am gândit c-o să stai acolo şi c-o să-ţi sucească mutra în fel şi chip vreo treij' de minute şi apoi c-o să te laşi păgubaş, a chicotit el. Dar treaba asta e mult mai haioasă. Mă bucur rău de tot c-ai venit aici. Cu siguranţă te pricepi să însufleţeşti atmosfera, a adăugat rânjind. Ştii ce zic? Să însufleţeşti? E comic tare, pentru că tu nu eşti însufleţit. Ah, jocuri de cuvinte! Vai, mor de dragul tău!

Wallace trebuia să recunoască faptul că, din punct de vedere juridic, nu dădea bine să pocneşti un bătrân (şi mai era şi ilegal), chiar dacă bătrânul în cauză o merita pe deplin.

— Schimbă-mă la loc!

Dar, înainte ca Nelson să deschidă iar gura – şi, fără doar şi poate, să înrăutăţească lucrurile, şi-a zis Wallace în sinea lui –, a intervenit Hugo.

— Wallace, uită-te la mine!

S-a uitat. Aproape că nu se putea abţine să se uite. Cablul fremăta între ei.

— Nu e nicio problemă. E doar o mică piedică. Se întâmplă. Nu e nimic de care să te superi.

— Nu tu eşti cel îmbrăcat în bikini, i-a adus aminte Wallace.

Hugo a zâmbit:

— Nu, aşa e. Însă nu-i deloc rău. Ai picioare potrivite pentru asta.

Wallace a gemut, iar Mei s-a înecat iar de râs.

Hugo a ridicat mâna spre pieptul lui Wallace, cu palma şi degetele la câţiva centimetri de pielea lui. Cârligul a început să vibreze uşor. Wallace a tras aer în piept. Furia lui se topea împreună cu groaza şi ruşinea. Nu se simţea *bine,* dar începea să se simtă mai calm.

— Ce faci?

— Te ajut, a zis Hugo, iar pe frunte au început să-i apară riduri. Închide ochii

I-a închis.

Şi, în mod ciudat, a simţit un soi de căldură de la mâna lui Hugo, deşi nu credea că e posibil. Wallace putea atinge câinele, îi putea atinge pe Nelson şi pe Mei (care îi putea atinge pe toţi), dar nu-l putea atinge pe Hugo. Păreau să existe nişte reguli pe care începea să le înveţe, deşi nu prea aveau noimă. Senzaţia aceea de furnicare s-a întors, cuprinzându-i pielea.

— Vine din pământ, a zis Hugo domol. Energie. Viaţă. Moarte. Toate la un loc. Ne ridicăm şi cădem şi ne ridicăm la loc. Toţi mergem pe căi diferite, dar moartea nu discriminează. Moarte vine pentru toţi. Ce te diferenţiază de ceilalţi este ce faci cu ea. Concentrează-te, Wallace! O să-ţi arăt încotro să cauţi. O să pricepi. Nu trebuie decât un pic de... iată. Vezi?

Wallace a deschis ochii şi a privit în jos.

Şlapii. Pantalonii de trening. Tricoul vechi. Exact ca înainte.

— Cum ai făcut asta? l-a întrebat, trăgând de tricou.

— Eu n-am făcut nimic, a zis Hugo. Tu ai făcut. Eu doar te-am ajutat să găseşti calea corectă. E mai bine?

Mult mai bine. Nu s-ar fi gândit niciodată c-o să fie atât de uşurat să-şi vadă iar şlapii.

— Bănuiesc că da.

Hugo a dat din cap.

— O să pricepi tu ce şi cum. Am încredere în tine, a zis el şi-a făcut

un pas în spate. Asta dacă rămâi aici mai multă vreme.

O expresie ciudată a trecut pe chipul lui, dar a dispărut înainte ca Wallace să reușească să priceapă ce-a fost.

— Sunt convins că, indiferent de ce urmează, nu va trebui să-ți faci astfel de griji, a adăugat Hugo.

Suna amenințător.

— Lumea nu... poartă haine în... Rai? În viața de dincolo? Cum trebuie să-i zic?

Pe Nelson l-a umflat râsul.

— Ah, sunt sigur c-o să afli într-un fel sau altul. Ar putea la fel de bine să fie o colonie gigantică de nudiști.

— Deci Iad în cazul ăsta, a mormăit Wallace.

— Ce zici de brioșe? a întrebat Hugo, făcând semn spre tava de pe plită.

Wallace a oftat.

— Nu pot să le mănânc, nu?

— Nu.

— Atunci de ce mama naibii mi-ar păsa cum arată?

Nu le-a zis că le simțea aroma, mirosul atât de profund și de cald, pentru că nu-l făcea decât să se simtă singur. Era bizar că niște brioșe aveau un asemenea efect asupra sa, aproape încurajându-l să întindă mâna și să dea greș în a lua ceva ce n-ar putea să mai fie niciodată al lui.

Hugo s-a uitat la ele, apoi înapoi la Wallace.

— Pentru că arată frumos. Nu e vorba despre ce putem sau nu putem avea, ci despre efortul pe care îl depunem.

Wallace și-a zvârlit mâinile în aer.

— Asta nu... Știi ceva? Prea bine. Arată ca niște brioșe.

— Mulțumesc! a zis Hugo cu seriozitate. E drăguț din partea ta.

Wallace a mormăit.

La șapte jumătate fix, Popasul lui Caron și-a deschis porțile pentru clienți.

Wallace l-a privit pe Hugo cum descuie ușa din față și întoarce semnul din geam de la ÎNCHIS la DESCHIS! VĂ AȘTEPTĂM ÎNĂUNTRU! Nu știa la ce să se aștepte. Ceainăria era la ieșirea din

oraș și se gândea că, dacă ar fi existat ceva mușterii, atunci aveau să vină greu, pe tot parcursul zilei.

Așa că imaginați-vă uimirea lui când a văzut că afară deja erau oameni la coadă. De îndată ce s-a auzit zăvorul trăgându-se și ușa s-a deschis, un șuvoi de oameni s-a revărsat înăuntru.

Unii au format o coadă la casă, salutându-l pe Hugo ca și cum l-ar fi știut de o grămadă de vreme. Alții s-au așezat la mese, frecându-se la ochi ca să alunge somnul și căscând de zor. Erau îmbrăcați în costume sau în uniforme de lucru. Printre ei erau tineri cu fesuri pe cap și cu genți le atârnându-le pe umeri. Era șocat să vadă că nimeni nu scosese încă un laptop sau nu se holbase încă la telefon.

— Nu avem Wi-Fi, i-a zis Mei, când a întrebat.

Trebăluia prin bucătărie cu o lejeritate câștigată din experiență.

— Când oamenii vin la noi, Hugo vrea să vorbească între ei, nu să-și fixeze ochii într-un ecran.

— Se putea să nu vrea asta? a zis Wallace. Că doar e o chestie hipsterească, nu?

Mei s-a întors încet ca să se uite la el:

— Te rog, lasă-mă să fiu de față când îi zici asta lui Hugo! Vreau să-i văd expresia de pe față când îl numești hipster. Am nevoie de asta ca de aer.

Hugo încasa comenzile la vechea lui casă de marcat fără să-și piardă vreo clipă zâmbetul de pe buze în timp ce punea produsele de patiserie în punguțe sau când ducea ceainicele la mesele care îl așteptau. Wallace stătea în bucătărie, privindu-l prin hublouri. Se gândise să se ducă în față, dar rămăsese pe loc. Și-a zis că făcea asta pentru că nu voia să stea în calea nimănui.

Nu că ar fi putut.

Nelson s-a întors în fotoliul din fața focului. Wallace a observat că nu încercase nimeni să stea în acel fotoliu, deși nu aveau cum să vadă că e ocupat. Apollo se ducea de la o masă la alta și dădea din coadă chiar dacă era ignorat.

Când s-a deschis ușa din nou, era aproape nouă. A intrat o femeie. Era îmbrăcată într-o haină grea, încheiată până în gât. Era palidă și scofâlcită, cu pungi negre sub ochi. Nu s-a dus la casă, ci s-a așezat la o masă goală de lângă șemineu.

Wallace s-a încruntat prin geam. I-a luat o clipă să-şi dea seama de unde s-o ia. O văzuse cu o seară înainte, când Mei îl adusese la Popasul lui Caron. Se îndepărtase cu repeziciune de ceainărie.

— Cine e? a întrebat Wallace.

— Cine? a zis Mei, venind la uşă şi stând pe vârfuri ca să se uite prin hublou în ceainărie.

— Femeia de lângă Nelson. A fost aici aseară, când am ajuns noi. A trecut direct pe lângă noi.

Mei a oftat, lăsându-se înapoi pe călcâie.

— Nancy. Rahat, a venit devreme! De obicei vine după-amiaza. Probabil c-a avut o noapte grea, a zis ea şi s-a şters de şorţ. Va trebui să mă duc să stau la casa de marcat. Vrei să rămâi aici?

— De ce trebuie să...? a început el, dar a făcut un pas înapoi când Mei l-a dat la o parte ca să iasă pe uşă.

A privit-o cum se duce la Hugo şi îi şopteşte ceva la ureche. El s-a uitat la femeia care stătea la masă, apoi a dat din cap. A luat-o pe lângă tejghea, a apucat în mers un ceainic şi o singură cană şi le-a aşezat pe o tavă. I le-a dus femeii. Ea nu l-a băgat în seamă când a pus tava pe masă. A continuat să se uite pe fereastră, ţinând strâns poşeta din poală.

Hugo s-a aşezat pe scaunul gol din partea opusă a mesei. N-a vorbit. A turnat ceai în cană, iar aburul s-a ridicat în rotocoale. A pus ceainicul înapoi pe tavă, apoi a luat cana şi-a pus-o pe masă, în faţa femeii.

Ea a ignorat şi cana, şi pe el.

Hugo nu părea să se simtă descurajat. Şi-a împreunat mâinile pe masă şi a aşteptat.

Wallace se întreba dacă nu cumva era şi ea o fantomă, un spirit asemenea lui. Dar apoi a venit un tip la masă şi şi-a pus mâna pe umărul lui Hugo, vorbind domol. Câteva clipe mai târziu, i-a făcut femeii un semn din cap şi s-a îndreptat spre uşa de la intrare.

Hugo şi femeia au stat aşa aproape o oră. Ea n-a băut ceaiul oferit şi n-a scos niciun cuvânt. Hugo a procedat la fel. Era ca şi cum doar existau în acelaşi spaţiu şi nimic mai mult.

Când s-a mai rărit coada de la casă, Mei s-a întors în bucătărie.

— Ce fac?

Mei a scuturat din cap.

— Nu e... Nu cred că e treaba mea să-ţi spun.

Wallace a pufnit cu dispreţ.

— Chiar nu e nimeni aici care să spună ceva substanţial?

— Ba da, noi, a zis Mei deschizând uşa de la cămară şi scoţând o cutie de plastic plină cu pliculeţe de zahăr şi îndulcitor. Doar că tu nu vrei să auzi ce avem noi de zis. Ştiu că e greu de priceput, dar nu totul e despre tine, Wallace. Tu ai povestea ta. Ea o are pe a ei. Dacă îţi va fi dat s-o cunoşti, atunci o s-o cunoşti.

S-a simţit de-a dreptul pus la punct. Şi mai rău era că i se părea că Mei avea dreptate.

Ea a oftat.

— Ai voie să pui întrebări. Ba, chiar e foarte bine să pui întrebări. Dar problema ei rămâne între ea şi Hugo, a mai adăugat, apoi s-a dus cu cutia spre uşile de la bucătărie.

Wallace s-a dat din calea ei. Înainte să iasă, s-a oprit, a ridicat privirea spre el, a ezitat şi apoi i-a zis:

— Dacă întrebi, Hugo probabil c-o să-ţi dea nişte amănunte, dar să ştii că are motivele ei pentru care e aici. Ştii că tu eşti primul meu caz *solo,* nu-i aşa?

Wallace a aprobat din cap.

Mei şi-a ciupit buza de jos cu dinţii.

— Hugo a mai avut un culegător de suflete înaintea mea. A lucrat cu Hugo de când a început el ca luntraş. Au existat... complicaţii şi nu doar în privinţa lui Cameron. Culegătorul a forţat nota când nu era cazul şi s-au făcut nişte greşeli. Nu l-am cunoscut, dar am auzit poveşti, a zis Mei, dându-şi părul de pe frunte. Noi suntem aici să îndrumăm, să-i ajutăm pe Hugo şi pe oamenii pe care îi aducem aici. Dar primul culegător al lui Hugo a uitat de asta. A crezut că ştie mai bine decât Hugo ce e de făcut. Şi nu s-a sfârşit bine. A trebuit să intervină directorul.

Wallace mai auzise de personaj şi înainte. Nelson zisese că e nasol tipul.

— Directorul?

— E mai bine pentru tine să nu-l cunoşti, a zis Mei repede. E şeful nostru. E cel care m-a alocat lui Hugo şi m-a învăţat cum să culeg

sufletele. E... mai bine că nu se află aici Nu vrem să-i atragem atenţia.

Pe Wallace l-a trecut un fior.

— Ce face?

— Administrează, a zis Mei, ca şi cum asta ar fi explicat totul. Nu-ţi face probleme. N-are nicio legătură cu tine şi nu cred că o să-l cunoşti vreodată, a adăugat ea mormăit. Sper să nu fie cazul.

Şi a ieşit pe uşi.

Wallace s-a uitat iar prin hublou, la timp s-o vadă pe femeie – Nancy – arătând de parcă ar fi vrut să vorbească. A deschis gura, apoi a închis-o la loc. Buzele ei au format o linie subţire, palidă. S-a ridicat brusc, târâind scaunul sub ea. Ceainăria a amuţit şi toată lumea s-a întors să se uite la ea, dar femeia nu avea ochi decât pentru Hugo. Wallace s-a crispat la expresia ei de furie. Avea ochii aproape negri. S-a gândit că o să-l pocnească pe Hugo. Dar n-a făcut-o, ci doar s-a dus pe după masă şi a luat-o spre uşă.

S-a oprit doar când Hugo i-a zis:

— Mă găseşti aici. Întotdeauna. Când o să fii gata. O să fiu aici.

Femeia s-a gârbovit în timp ce ieşea pe uşa ceainăriei Popasul lui Caron.

Hugo a privit de la fereastră cum se îndepărta. Mei s-a dus la masă şi i-a pus mâna pe umăr. A vorbit încet, rostind cuvinte pe care Wallace nu le distingea. Hugo a oftat şi a scuturat din cap, apoi a luat ceaşca şi a pus-o înapoi pe tavă. S-a ridicat – moment în care Mei s-a dat în spate ca să-i facă loc – şi s-a întors în bucătărie cu tava într-o mână.

Wallace s-a dat repede îndărăt, nedorind să fie prins spionând. Când a intrat Hugo, s-a prefăcut că cercetează electrocasnicele. Zgomotul din ceainărie s-a înteţit iar.

— Nu e nevoie să stai aici, a zis Hugo.

Wallace a ridicat din umeri, jenat.

— Nu voiam să vă stau în cale.

Ştia cât de penibil suna. Însă nu ştia cum să pună în cuvinte ce voia de fapt să spună, anume că nu dorea ca oamenii să se mişte prin jur (sau, ferească sfântul, *prin el)* ca şi cum n-ar fi fost acolo deloc.

Hugo a pus tava lângă chiuvetă.

— Câtă vreme eşti aici, locul ăsta îţi aparţine la fel de mult pe cât

ne aparţine nouă. Nu vreau să te simţi ca un prizonier.

— Dar sunt, totuşi, i-a adus aminte Wallace, făcând un semn din cap spre cablul din piept. Ţii minte? A fost o întreagă tevatură aseară.

— Ţin minte, a zis Hugo uitându-se în jos, la ceaşca cu ceai, şi scuturând din cap. Dar, cât timp eşti aici, poţi să te duci oriunde vrei în raza ceainăriei. Nu vreau să ai impresia că nu poţi.

— De ce-ţi pasă ţie dacă mă simt prizonier?

Hugo i-a aruncat o privire.

— De ce nu mi-ar păsa?

Era atât de frustrant!

— Nu te înţeleg.

— Nu mă cunoşti.

N-a zis-o cu răutate, fiind pur şi simplu o afirmaţie. Hugo a ridicat mâna înainte ca Wallace să apuce să-i răspundă.

— Ştiu cum sună. Nu încerc să fiu obraznic, promit, a zis şi a coborât mâna, uitându-se la tavă.

Ceaiul se răcise, iar lichidul din ceaşcă se închisese la culoare.

— E uşor să începi să derapezi şi să cazi. Iar eu am fost în cădere multă vreme. Am făcut eforturi să nu se întâmple, dar tot s-a întâmplat. Lucrurile n-au fost mereu ca acum. N-a existat mereu o ceainărie numită Popasul lui Caron. N-am fost luntraş mereu. Am făcut greşeli.

— Zău?

Wallace nu ştia de ce suna aşa de uimit.

Hugo a clipit încet.

— Sigur că da. Indiferent de ce sunt sau ce pot să fac, sunt totuşi un om. Fac greşeli întruna. Femeia cu care eram adineauri, Nancy... a continuat el clătinând din cap. Am încercat pe cât mi-a stat în putinţă să fiu un luntraş cât mai bun, pentru că ştiu că lumea se bazează pe mine. Nu cred că poate cineva să ceară mai mult. Am învăţat din greşelile mele, chiar dacă fac altele noi mereu.

— Nu ştiu dacă asta mă face să mă simt mai bine, a zis Wallace.

Pe Hugo l-a pufnit râsul.

— Nu pot să-ţi promit că n-o să fac vreo prostie, dar vreau să mă asigur că timpul petrecut aici va fi unul odihnitor şi calm. Meriţi, cu toate câte s-au petrecut.

Wallace și-a ferit privirea.

— Nu mă cunoști.

— Nu, nu te cunosc, a zis Hugo. Dar de asta facem chestia asta de acum. Ca să pot să te cunosc și să știu cum să te ajut cel mai bine.

— Nu vreau ajutorul tău.

— Știu că asta crezi, a spus Hugo. Dar sper că-ți dai seama că nu trebuie să treci prin asta de unul singur. Pot să te întreb ceva?

— Și dacă zic nu?

— Atunci zici nu. N-am de gând să te forțez să faci ceva pentru care nu ești pregătit.

Nu știa ce-i mai rămăsese de pierdut.

— Bine. Întreabă-mă ce-ai de întrebat.

— Ai avut o viață bună?

Wallace și-a ridicat capul brusc.

— Poftim?

— Viața ta, a zis Hugo. A fost bună?

— Definește „bună".

— Tragi de timp.

Cam trăgea și detesta cât de ușor se prindea Hugo. Simțea că-l mănâncă pielea. Avea senzația că e un exponat, dezvăluind lucruri pe care nu credea vreodată că o să fie pregătit să le dezvăluie. Nu încerca să se ascundă; pur și simplu, în modul cel mai autentic, nu se gândise niciodată în felul acesta. Se trezea dimineața. Se ducea la muncă. Stătea la muncă. Își făcea treaba și și-o făcea bine. Câteodată pierdea. De cele mai multe ori, nu. Exista un motiv pentru care firma lui avea succesul pe care îl avea. Ce altceva însemna viața dacă nu succes? Nimic, sincer.

Sigur, nu avea prieteni Nu avea familie. Nu avea un partener de viață, nu avea pe cineva care să-l jelească în timp ce zăcea într-un coșciug scump, într-o biserică ridicolă, dar asta n-ar trebui să fie singura măsură a unei vieți trăite din plin. Totul ține de perspectivă. Făcuse lucruri importante și, în cele din urmă, nimeni n-ar fi putut să-i ceară mai mult.

— Am trăit, a zis.

— Da, ai trăit, a zis Hugo, ținând în continuare ceașca de ceai în mână. Dar asta nu-mi răspunde la întrebare.

Wallace l-a privit cu mânie.

— Nu eşti terapeutul meu.

— Ai mai zis asta, a răspuns Hugo, apoi a ridicat ceaşca şi a turnat ceaiul în chiuvetă.

Gestul părea să-i provoace suferinţă. Lichidul întunecat s-a împrăştiat, apoi Hugo a dat drumul la robinet, ca să spele resturile.

— Eşti aşa... eşti la fel şi cu ceilalţi?

Hugo a oprit robinetul şi a pus cu delicateţe ceaşca în chiuvetă.

— Toată lumea e diferită, Wallace. Nu există un singur fel de a trata problema, nu sunt reguli uniforme pe care să le aplic oricărei persoane ca tine care-mi trece pragul. N-ar avea niciun sens, pentru că tu nu eşti la fel ca toată lumea, aşa cum nimeni altcineva nu e ca tine, a zis el şi s-a uitat pe fereastra de deasupra chiuvetei încă nu ştiu cine sau ce eşti. Dar învăţ. Ştiu că eşti speriat şi ai tot dreptul să fii aşa.

— Poţi să fii al naibii de sigur că-s speriat! s-a repezit Wallace. De ce n-aş fi?

Hugo a zâmbit tăcut, întorcându-se spre el.

— S-ar putea să fie cel mai cinstit lucru pe care l-ai zis de când ai venit aici să vezi şi să nu crezi. Faci progrese. E grozav.

Lauda primită n-ar fi trebuit să-l surprindă atât de plăcut pe cât a făcut-o. Simţea că nu merită asemenea laudă, mai ales că nici nu şi-o dorise.

— Mei mi-a zis că ai mai avut un culegător de suflete înaintea ei.

Zâmbetul de pe chipul lui Hugo a dispărut, iar expresia i s-a înăsprit.

— Aşa e. Dar discuţia asta ţi-e interzisă. Nu are nimic de-a face cu tine.

Wallace a făcut un pas în spate şi, pentru prima dată în viaţa lui, a vrut să-şi ceară iertare. Şi era ciudat, căci situaţia era înrăutăţită de cât de *greu* îi era să scoată cuvintele pe gură. S-a încruntat şi s-a chinuit să le rostească.

— Îmi... pare rău?

Lui Hugo i-au căzut umerii şi a lăsat mâinile pe hiatul din faţa chiuvetei.

— Dacă eu îţi pun întrebări, ar trebui ca şi tu să poţi să faci acelaşi

lucru. Sunt unele lucruri despre care nu-mi place să vorbesc, cel puțin nu încă.

— Atunci poate înțelegi că același lucru e valabil și pentru mine.

Hugo l-a privit surprins. Zâmbetul i-a revenit.

— Eu... mda. OK. Înțeleg. E drept așa.

Și cu asta, s-a întors și a ieșit din bucătărie, lăsându-l pe Wallace să se uite după el.

CAPITOLUL 9

Ceainăria Popasul lui Caron a stat relativ plină cam toată ziua. A fost un moment de respiro undeva pe la amiază, ca apoi lumea să vină iar de îndată ce cerul s-a pregătit pentru lăsarea nopţii. Wallace a rămas în bucătărie, privind lumea care intra şi ieşea, simţindu-se ca un voyeur.

Era uimit (dracu' s-o ia pe Mei!) să vadă că nicio persoană nu pornise un laptop şi nici nu stătuse pe telefon. Chiar şi cei care veniseră singuri păreau mulţumiţi să stea în scaunele lor, bucurându-se de zgomotul din ceainărie. A fost oarecum amuzat (şi uşor îngrozit) când a încercat să-şi dea seama ce zi era, doar ca să realizeze că n-avea nici cea mai vagă idee. I-a luat o clipă să numere zilele. Murise într-o duminică, înmormântarea fusese miercuri.

Ceea ce însemna că era joi, deşi avea senzaţia că trecuseră săptămâni întregi. Dacă ar mai fi fost viu, s-ar fi aflat acum în birou, cu perspectiva a câteva ore bune de muncă până la finalul zilei de lucru. Se menţinuse mereu extrem de ocupat până la epuizare, în aşa hal încât, odată ajuns acasă, pica lat, aruncându-se pe pat cu faţa în perne şi stând aşa până a doua zi de dimineaţă, când ar fi sunat alarma ca s-o ia de la capăt.

Era revelator.

Atâta muncă, toate lucrurile pe care le făcuse, toată viaţa pe care şi-o construise. A contat vreun pic? Ce sens avusese totul?

Nu ştia. Îl durea să se gândească la asta.

Cu astfel de gânduri bubuindu-i în cap, a jucat în continuare rolul voyeurului, de vreme ce n-avea nimic altceva de făcut.

Mei intra şi ieşea din bucătărie, spunându-i lui Wallace că prefera să stea în spate cât mai mult posibil.

— Hugo e cel sociabil, i-a zis ea. Îi face plăcere să sporovăiască mereu cu toată lumea. Mie nu.

— Dacă e aşa, ţi-ai greşit vocaţia.

Ea a ridicat din umeri.

— Îmi plac cei răposaţi mai mult decât cei vii. Morţilor nu le pasă de micile neajunsuri ale vieţii.

Nu se gândise niciodată la asta. Ar fi dat orice să aibă din nou acele mici neajunsuri. Ticăloasă mai era mintea de pe urmă.

În majoritatea timpului, Nelson a stat în fotoliul din faţa focului. În unele momente, s-a plimbat printre mese, dând din cap în ritmul conversaţiilor la care nu lua parte.

Apollo intra şi ieşea din casă. Wallace l-a auzit lătrând feroce la o veveriţă, scos complet din minţi de faptul că aceasta îl ignora complet.

Dar cel mai mult l-a privit pe Hugo.

Hugo, care părea să aibă tot timpul din lume pentru oricine îi solicita atenţia. Pe la începutul amiezii, a intrat în ceainărie un grup de babe gălăgioase, care s-au dat pe lângă el extaziate, ciupindu-l de obraji şi chicotind când îl vedeau că roşeşte. Le ştia pe toate după nume şi era clar că ele îl adorau. Au plecat toate cu un zâmbet pe faţă, cu paharele de ceai fierbinţi în mâini.

Nu a fost aşa doar cu babele, ci cu toată lumea. Copiii îi cereau să îi ridice şi el exact asta făcea, doar că nu cu mâinile. Cei mici se prindeau de bicepşii lui subţiri, iar el înălţa braţele, moment în care copiii loveau aerul cu picioarele, râzând zgomotoşi şi fericiţi. Femeile tinere flirtau cu el şi băteau din gene. Bărbaţii îi strângeau mâna cu sete, prinsorile lor părând dure. Îi ziceau pe numele mic. Toţi păreau încântaţi să-l vadă.

Când Hugo a întors în sfârşit semnul din fereastră pe partea cu ÎNCHIS şi a încuiat uşa, Wallace era stors de puteri. Nu ştia cum Hugo şi Mei reuşeau să facă asta zi de zi. Se întreba dacă simţeau vreodată că e prea mult pentru ei fiind mereu faţă în faţă cu dovezile clare ale vieţii ştiind ce-i aştepta pe toţi.

În aceeaşi ordine de idei...

— De ce nu sunt şi alţi oameni aici? a întrebat-o pe Mei în timp ce aceasta târa după ea un coş plin cu vase murdare.

Prin uşile batante, îl vedea pe Hugo măturând podeaua, apoi întorcând pe rând scaunele pe mese.

Ea a gemut când a pus coşul pe masă, lângă chiuvetă.

— Alţi oameni a repetat Wallace.

Apoi:

— Fantome. Sau ce-om fi.

— De ce-ar mai fi? a întrebat Mei, începând să bage vasele în maşina de spălat, pentru a şasea oară în ziua aceea.

— Oamenii mor întruna.

Mei a icnit şocată.

— Nu, *zău!* Doamne, dar asta schimbă totul! Nu pot să cred că nu m-am... Hopa, *asta* da expresie pe mutra ta.

Wallace s-a crispat.

— Nu ştiu cine ţi-a zis că eşti haioasă, dar evident te-a minţit şi ar trebui să-ţi fie ruşine.

— Uite că nu mi-e, l-a asigurat Mei. Gen deloc.

— Dar deloc, deloc.

— Se pare că am vorbit cu aceeaşi persoană.

— Hei!

— Nu sunt alte fantome aici pentru că încă nu am primit nicio altă misiune. Câteodată vin una după alta şi lucrurile se suprapun. Dar apoi sunt zile în care nu primim pe nimeni.

S-a uitat la el, apoi s-a întors la maşina de spălat vase.

— Nu primim în mod normal chiriaşi pe termen lung. Şi nu, Nelson şi Apollo nu se pun la socoteală. Cred că cel mai mult am avut în acelaşi timp... trei, fără ei doi. A fost un pic cam aglomerat.

— Evident că nu se pun, a mormăit Wallace. Cât a stat cineva aici cel mai mult?

— De ce? Te gândeşti să prinzi rădăcini?

Wallace şi-a încrucişat braţele defensiv.

— Nu. Întreb şi eu.

— Ah. Aha. Păi, ştiu că Hugo a avut pe cineva care a stat două săptămâni. A fost un... caz greu. De obicei aşa se întâmplă cu sinucigaşii.

Wallace a înghiţit un nod greu.

— Nu-mi imaginez cum e să ai de-a face cu aşa ceva.

— Nu avem *de-a face,* a zis Mei. Şi nici Hugo. Facem ce facem pentru că vrem să ajutăm oamenii. Nu suntem aici pentru că aşa trebuie. Suntem aici pentru că aşa am ales. Să ţii minte diferenţa asta, da?

— Bine, bine, n-am vrut să ofensez pe nimeni!

A atins un nerv spre care habar n-a avut că ţintise. Trebuia să fie

mai atent.

Ea s-a relaxat.

— N-o să mă prefac că știu prin ce treci. Cum aș putea? Și chiar dacă aș *crede* că știu cum e pentru tine, probabil că aș greși. E altfel pentru fiecare, frate. Prin ce-au trecut cei dinaintea ta și prin ce vor trece cei de după tine, ei bine, n-o să vedem niciodată același lucru de două ori. Dar asta nu înseamnă că nu știu ce fac.

— Ești nouă, i-a reamintit Wallace.

— Sunt. Am făcut practică timp de doar doi ani înainte să primesc cazul tău. E mai rapid decât s-a întâmplat cu oricare culegător de suflete din istorie.

Asta cu siguranță nu-l făcea să se simtă mai bine. A schimbat tactica, un truc vechi pe care-l învățase ca să prindă lumea pe picior greșit. A făcut-o mai mult din reflex, altminteri neștiind ce anume căuta.

— La magazinul de la colț.

— Ce-i cu el? a zis ea și a închis mașina de spălat vase, rezemându-se apoi de ea și așteptând să continue.

— Vânzătorul, a zis Wallace. Te putea vedea. Și oamenii de aici pot.

— Da, așa e, a zis ea încet.

— Dar lumea de la înmormântarea mea n-a putut.

— E o întrebare pe acolo, pe undeva?

Wallace i-a aruncat o privire furioasă.

— Mereu ești așa de enervantă?

Ea a ridicat din umeri

— Depinde pe cine întrebi.

— Ești... ființă umană?

Știa cât de ridicol suna, dar apoi și-a adus aminte că el era o fantomă care stătea de vorbă cu o femeie ce putea pocni din degete și-l putea târî sute de kilometri într-o clipă.

— Oarecum, a răspuns ea.

Apoi s-a ridicat pe blat, lăsându-și picioarele să se bălăngănească deasupra unui șir de dulapuri din lemn.

— Sau, mă rog, am fost cândva. Încă mai am toate părțile mele omenești, dacă la asta te refereai

— Nu cred deloc că la asta m-am referit. Nu mă gândesc la părţile tale.

Ea a pufnit, amuzată.

— Ştiu. Fac mişto de tine, frate. Hai relaxează-te un pic! Nu ţi-au mai rămas aşa multe de care să-ţi faci griji.

Asta l-a usturat mai mult decât ar fi vrut să recunoască.

— Nu e adevărat, a zis el înţepat.

Ea a devenit serioasă dintr-odată.

— Hei, nu! N-am vrut să sune ca şi cum... Ai voie să pui întrebări, Wallace. Ba chiar m-aş îngrijora dacă n-ai face-o. E firesc. Nu e ceva ce ţi s-a mai întâmplat şi altădată. Evident că vrei să înţelegi imediat totul. Nu poate fi simplu să nu primeşti răspunsurile pe care eşti obişnuit să le primeşti. Aş vrea să pot să ţi le *dau* pe toate, dar nu le am. Nu ştiu dacă le are cineva, cu adevărat, a zis şi s-a uitat la el printre gene. Te ajută cu ceva?

— N-am idee cum să-ţi răspund.

— Bun, a zis ea.

El a clipit nedumerit.

— Serios?

Ea a încuviinţat.

— Poate e doar părerea mea, dar cred că aş fi uşurată să aflu că sunt lucruri pe care nu le ştiu. Opusul nu poate fi ceva sănătos, ştii?

— Evident, a zis el cu voce slabă. Am murit.

Ea a râs şi a părut şocată de propria-i reacţie.

— Evident. Wallace, nu încerca să forţezi nimic. O să vină când o să vină. Am mai văzut asta şi altă dată. O să ştii când e momentul.

Wallace s-a gândit că ea vorbea despre mai mult decât ce discutaseră până atunci şi mintea i-a zburat la uşa de la ultimul etaj. Încă nu găsise curajul s-o găsească, darămite să întrebe mai multe despre ea.

— Timpul se scurge puţin altfel aici, a zis ea. Nu ştiu dacă ai băgat de seamă, dar e ceva aici care...

— Ceasul.

Ea a ridicat o sprânceană.

— Ceasul?

— Aseară, când am ajuns aici. Secundarul se mişca aiurea. Bătea

când înainte, când înapoi și câteodată nu se urnea din loc.

— Ai observat asta, ha? a zis ea, părând impresionată.

— Ar fi fost cam greu să nu o fac. E mereu așa?

Ea a scuturat din cap.

— Doar când avem vizitatori ca tine și numai în prima zi. Logica e să te ajute să te aclimatizezi. Să te facă să pricepi situația în care te găsești în majoritatea timpului, înseamnă să stăm aici și să așteptăm ca cei ca tine să înceapă să vorbească.

— În schimb, eu am luat-o la fugă, a zis Wallace.

— Dap. Și ceasul a început să meargă iar normal din secunda în care ai luat-o la picior. Se întâmplă peste tot unde sunt astfel de locuri.

— Nelson i-a zis stație de tranzit.

— E o denumire potrivită, a spus Mei. Deși cred că e mai mult o sală de *așteptare.*

— Și eu ce aștept? a vrut Wallace să știe, conștient de profunzimea întrebării lui.

— Asta numai tu hotărăști Wallace. Nu poți să forțezi lucrurile și nimeni de aici nu va încerca să te împingă să faci ceva pentru care nu ești pregătit. Sperăm să fie bine, știi?

— Asta nu mă alină cine știe ce.

— Până acum a funcționat. Mai mult sau mai puțin.

Cameron. Nu era un subiect de discuție pentru care să fie pregătit. Încă nu putea să audă sunetul acela nearticulat pe care îl scosese omul când a dat cu ochii de el. Dacă ar mai fi putut visa, probabil c-ar fi avut coșmaruri din cauza asta.

— De ce faci asta?

— E un pic cam prea personal.

El a clipit.

— Oh! Am... Bănuiesc că e. Nu trebuie să zici nimic dacă nu vrei.

— Dar tu de ce vrei să știi? a întrebat ea pe un ton care nu te lăsa să ghicești nimic.

Wallace nu știa exact ce să răspundă.

— Încerc să fiu... mai bun. Nu cu asta ar trebui să mă ajuți?

Mei bătea ușor cu călcâiele în ușile dulapurilor, făcându-le să zăngănească.

— Nu cred că treaba noastră e să te facem să fii mai bun. Treaba noastră e să te trecem de uşa aceea. Îţi dăm timp să te împaci cu asta, dar orice altceva ţine de tine.

— OK, a zis el neputincios. O să... o să ţin minte asta.

Ea l-a privit fix un moment îndelungat.

— Până să fi venit aici, nu ştiam să fac nimic la cuptor.

El s-a încruntat. Ce legătură avea *asta* cu orice?

— A trebuit să învăţ, a continuat ea. În copilărie, la mine în casă nu se coceau lucruri. Nu foloseam cuptorul. Aveam o maşină de spălat vase, dar n-o foloseam niciodată, pentru că vasele trebuiau să fie spălate de mână şi apoi puse în maşina de spălat care era folosită pe post de uscător, a zis ea şi s-a crispat. Ai încercat vreodată să baţi ouă cu telul? Frate, e greu al dracu'! Apoi s-a întâmplat să pun enorm de mult săpun în maşina de spălat vase astfel că a dat pe afară şi a inundat bucătăria. Mi-a părut un pic rău.

— Nu înţeleg, a recunoscut Wallace.

— Mda, a mormăit Mei, trecându-şi o mână peste faţă. E o chestie culturală. Părinţii mei au imigrat aici când aveam cinci ani. Mama... eh. Era fascinată de ideea de a fi americancă. Nu chinezoaică. Nu chinezoaică-americancă. Americancă. Nu-i plăcea propria istorie. China secolului XX a fost plină de războaie şi de foamete, de opresiune şi de violenţă. În timpul Revoluţiei Culturale, religia a fost interzisă şi cine nu se supunea era bătut sau ucis ori... dispărea pur şi simplu, ca şi cum n-ar fi fost.

— Nu-mi pot imagina ce a însemnat asta, a recunoscut Wallace.

— Nu, nu poţi, a zis ea aspru. Mama voia să scape de toate. Voia artificii de 4 Iulie şi garduri albe, voia să devină cu totul altcineva. Voia acelaşi lucru şi pentru mine. Dar chiar şi după ce a ajuns aici, au fost anumite lucruri în care a crezut în continuare. Nu te duci la culcare cu părul ud pentru că răceşti la cap. Nu-ţi scrii numele cu roşu pentru că e tabu, a adăugat Mei şi şi-a ferit privirea. Când am început să... manifest puteri, am zis că e ceva în neregulă cu mine, că sunt bolnavă. Vedeam lucruri care nu erau acolo. Ea nici nu voia să audă de aşa ceva, a zis şi-a râs fără amuzament. Ştiu că nu ai cum să înţelegi aşa ceva, dar la noi în familie nu se discutau astfel de lucruri E... în sângele nostru. Nu m-a lăsat să caut ajutor nicăieri, să mă duc

la vreun doctor, pentru că, deși tot ce-și dorea era să fie americancă, erau unele lucruri care pur și simplu nu se puteau întâmpla. Că doar ce aveau să zică vecinii dacă aflau așa ceva?

— Ce s-a întâmplat? a întrebat Wallace, neștiind dacă era treaba lui să afle.

— A încercat să mă țină ascunsă, a răspuns Mei. M-a ținut acasă, zicându-mi că joc teatru, că nu e nimic în neregulă cu mine. De ce să-i fac una ca asta, după câte făcuse ca să-mi ofere o viață bună? Când nimic din toate astea n-a funcționat, mi s-a dat de ales. Fie făceam cum zicea ea, fie mă duceam unde vedeam cu ochii. Și mi-a zis-o așa, direct, și a fost *mândră* de asta, pentru că era așa, un fel american de a vorbi

— Dumnezeule! a zis Wallace cu răsuflarea întretăiată. Câți ani aveai?

— Șaptesprezece. În urmă cu aproape zece ani a răspuns ea, apucând cu mâinile tejgheaua. Mi-am văzut de drumul meu. Am făcut alegeri bune. Câteodată, și alegeri mai puțin bune, dar din care am învățat. Iar ea... ce să zic. Ea nu a devenit *mai bună,* nu tocmai, dar să zicem că se străduiește. O să ne ia mult timp să refacem ce-am avut cândva, asta dacă mai e posibil, dar vorbim la telefon de câteva ori pe lună. Ba chiar ea a fost prima care a dat un semn. Am discutat cu Hugo și el a fost de părere că e un semn de pace, dar că, în cele din urmă, alegerea era a mea, a adăugat Mei și a ridicat din umeri. Mi-era dor de ea. În ciuda tuturor lucrurilor care se întâmplaseră. A fost... plăcut să-i aud vocea. Spre finalul anului trecut, mi-a zis să mă duc s-o vizitez. I-am spus că încă nu sunt pregătită, nu încă. N-am uitat ce mi-a zis. A fost dezamăgită, dar a zis că înțelege și n-a forțat nota. Tot nu schimbă ce mi-e dat să văd.

— Și ce vezi?

— Oameni ca tine. Fantome. Suflete rătăcitoare care încă nu și-au găsit calea, a zis ea oftând. Știi cum sunt dispozitivele alea electrice pentru muște? Chestiile alea cu lumină albastră pe care le atârni de verandă și care prăjesc gângăniile ce ajung în ele.

Wallace a aprobat din cap.

— Eu sunt cam așa, a zis ea. Doar că la mine nu-s gângănii, ci fantome și nu încerc să le prăjesc când se apropie. Sunt atrase de ceva

din mine. Când mi s-a întâmplat prima dată, n-am știut cum să fac să scap. Abia când...

— Când ce?

Privirea lui Mei a alunecat în gol, lipsită de concentrare.

— Până când a venit cineva și mi-a oferit o slujbă. Mi-a zis cine... *ce* sunt. Și, cu antrenamentul necesar, mi-a arătat ce pot face. M-a adus aici, la Hugo, să vadă dacă facem echipă bună.

— Directorul, a zis Wallace.

— Mda. Nu-ți face griji în privința lui. Ne descurcăm cu el.

— Atunci de ce ți-e așa de frică de el?

— Nu mi-e frică de nimic! a zis ea, tresărind.

Nu era convins. Dacă nu-l mințea și chiar era o ființă umană, atunci întotdeauna era ceva de care să-i fie frică. Așa funcționa umanitatea. Instinctul de supraviețuire era bazat pe o doză sănătoasă de frică.

— Sunt precaută în preajma lui, a zis ea. E... intens. Și asta e așa, un eufemism. Îi sunt recunoscătoare că m-a adus aici și că m-a învățat tot ce știe, dar e mai bine când nu e aici.

După toate câte auzise despre director, Wallace spera să stea departe de el.

— Și el... te-a făcut așa cum ești acum?

Ea a dat din cap.

— A rafinat ce era deja acolo. Sunt un soi de medium și, *da,* știu cum sună asta, așa că ține-ți fleanca!

Wallace și-a ținut-o.

— Am... și s-a oprit.

Apoi:

— E ca și cum ai sta într-o ușă. Ai un picior într-o parte și pe celălalt în cealaltă parte. Ești în două locuri în același timp. Așa sunt eu. El doar mi-a arătat cum să mă las mai mult într-o parte și cum să mă trag la loc.

— Și cum poți să faci asta? a întrebat Wallace, simțindu-se deodată foarte mic. Cum poți să fii permanent înconjurată de moarte și să nu te lași afectată?

— Aș vrea să-ți pot spune că o fac pentru că mereu mi-am dorit să ajut oamenii, a zis Mei. Dar aș minți. N-am... N-am știut cum să *fiu.* A

trebuit să mă dezvăț de o grămadă de lucruri pe care le învățasem. Ce mă-sa, prima dată când m-a îmbrățișat Hugo, nu i-am răspuns pentru că nu era ceva ce mai făcusem vreodată până atunci. Contactul uman, mai ales cel care presupunea emoții nu era ceva cu care să fiu obișnuită. Mi-a luat o vreme să apreciez gestul așa cum era oferit, a zis și i-a zâmbit larg. Acum sunt o mare amatoare a îmbrățișărilor.

Wallace și-a adus aminte senzația pe care a simțit-o când i-a luat mâna în mâna ei, sentimentul de ușurare care l-a inundat. Nu-și putea imagina cum ar fi fost să trăiești o viață întreagă fără să simți așa ceva.

— Într-un fel a fost cam cum e acum pentru tine, a zis ea. Și tu trebuie să te dezveți de tot ce-ai învățat până acum. Aș vrea să pot să apăs un buton pentru tine, dar nu așa merg lucrurile. E un proces, Wallace, și durează. Pentru mine a început când mi-a fost prezentat adevărul. M-a schimbat, dar cu siguranță nu imediat.

A sărit de pe blatul de bucătărie, dar a menținut distanța dintre ei.

— Fac ceea ce fac, a continuat ea, pentru că știu că n-a existat niciun alt moment în viața ta în care să fi fost mai confuz și mai vulnerabil. Și dacă pot face ceva ca măcar să-ți ușurez situația cât de cât, atunci așa să fie. Moartea nu e sfârșitul tuturor lucrurilor, Wallace. E *un* sfârșit, dar unul care te pregătește pentru un nou început.

Wallace a fost șocat să simtă o lacrimă care îi curgea pe obraz. A șters-o, incapabil să o privească pe Mei.

— Ești teribil de ciudată.

— Mulțumesc, a zis ea și Wallace i-a auzit zâmbetul din voce. S-ar putea să fie cel mai drăguț lucru pe care mi l-ai zis vreodată. Și tu ești teribil de ciudat, Wallace Price.

Când Wallace a ieșit din bucătărie, Hugo era în fața șemineului și punea lemne pe foc sub directa supraveghere a lui Nelson. Apollo stătea pe labele din spate, uitându-se când la unul, când la altul, cu limba atârnându-i de un cot.

— Mai sus, a zis Nelson. Fă un foc mare! Simt frig în oase. O să fie o noapte rece. Primăvara minte adesea, cu străfulgerări de verde și de soare.

— Sigur că da, a zis Hugo. N-am vrea să-ţi fie frig.

— Absolut, a fost Nelson de acord. N-aş vrea să dau ortu' popii de la asta; ce s-ar alege de mine?

Hugo a clătinat din cap.

— Nici n-aş vrea să-mi imaginez.

— Băiat bun. Ah, iată-l!

Focul creştea, flăcările înălţându-se strălucitoare.

— Am zis întotdeauna că omul n-are nevoie decât de o companie bună şi de un foc sănătos.

— Interesant, a zis Hugo. Nu-mi aduc aminte să te fi auzit vreodată spunând asta.

— Asta înseamnă că nu mă ascultai, a pufnit Nelson. Zic asta tot timpul. Eu sunt mai bătrân decât tine, Hugo, ceea ce presupune ca tu să sorbi fiecare cuvânt care îmi iese pe gură şi să-l mai şi crezi.

— Păi eu chiar aşa fac, l-a asigurat Hugo, ridicându-se. Nu te-aş putea ignora nici dacă aş încerca.

— Poţi să fii al dracului de sigur de asta! a zis Nelson.

Apoi a bătut cu bastonul în pământ şi a fost din nou în pijamale, cu papucii cu iepuraşi în picioare.

— Mult mai bine. Wallace, nu sta acolo cu gura căscată! Nu e frumos. Mişcă-ţi curu' încoace să te văd la faţă!

Wallace s-a dus.

— Eşti OK? l-a întrebat Hugo când Wallace s-a oprit stingher lângă fotoliul lui Nelson.

— N-am idee, i-a răspuns Wallace.

Hugo a zâmbit larg, de parcă Wallace ar fi zis ceva profund.

— E minunat.

— Ai zice? a întrebat Wallace clipind.

— Foarte. Să nu ştii e mai bine decât să te prefaci că ştii.

— Dacă zici tu, a mormăit Wallace.

Hugo a zâmbit cu gura până la urechi.

— Da, aşa zic eu. Stai aici şi ţine-i companie bunicului în locul meu, OK? O să mă întorc în curând.

Şi a plecat în bucătărie, înainte ca Wallace să apuce să-l întrebe unde se duce.

Nelson şi-a sucit gâtul pe după fotoliu, a aşteptat să se audă uşile

închizându-se, apoi s-a uitat la Wallace.

— Mănâncă, i-a zis ca și cum i-ar fi împărtășit un mare secret.

Wallace s-a uitat în jos la el.

— Poftim?

Acum, că Nelson adusese vorba, simțea mirosul, aromele invadându-i nasul. Ruladă? Da, ruladă. Cu broccoli la grătar drept garnitură.

— Cina, a zis Nelson. Ei nu mănâncă de față cu noi. Nu e politicos.

— Pe bune? a întrebat Wallace strâmbându-se. Ce, vorbesc cu gura plină de mâncare?

Nelson și-a dat ochii peste cap.

— Nu mănâncă în fața noastră pentru că noi nu putem mânca. Hugo crede că e ca și cum ai flutura un os pe la nasul unui câine, doar ca să i-l iei înapoi

Urechile lui Apollo au țâșnit în sus la auzul cuvântului „os". S-a ridicat și a început să adulmece pe la picioarele lui Nelson, ca și cum bătrânul avea o recompensă pentru el. Însă Nelson doar l-a scărpinat după urechi.

— Noi nu putem... mânca? a zis Wallace.

Nelson s-a uitat la el.

— Ți-e foame?

Nu, nu-i era foame. Nici măcar nu se *gândise* la mâncare, nici măcar când scoseseră brioșele din cuptor dimineață. Miroseau delicios și Wallace știa că erau pufoase și ușoare și că i s-ar fi topit în gură, dar era așa, mai curând o idee și nimic mai mult.

— Nu putem mânca, a zis el.

— Nu.

— Nu putem dormi.

— Nu.

Wallace a gemut.

— Și atunci ce mama dracului *putem* face?

— Putem să arătăm bestial în bikini, probabil. Asta ți-a reușit magistral.

— N-ai de gând să mă lași să uit de asta, așa-i?

— Nici gând, a zis Nelson. A fost o revelație pentru mine să văd că, în timpul vieții, ai fost un promotor al îngrijirii stufărișului masculin.

Nu vreau să mă gândesc cum ar fi fost să-l neglijezi și să ajungi aici cu o grădină ornamentală în pantaloni.

Wallace s-a holbat la el cu gura căscată.

Nelson a bătut din baston.

— Ia un loc! Nu suport când oamenii stau deasupra mea.

— N-am de gând să stau pe podea.

— Bine, a zis Nelson. Atunci trage un scaun!

Wallace s-a întors să se ducă spre scaun, dar s-a oprit la jumătatea drumului spre cea mai apropiată masă, amintindu-și că de fapt *nu putea.* S-a încruntat și s-a întors spre Nelson.

— Nu e nostim deloc.

Nelson a mijit ochii la el.

— Păi nici nu voiam să fie. Nu-ți zic un banc. Sau dacă vrei tu, amice, să-ți zic un banc...

Nu voia.

— E în regulă, nu trebuie să...

— Unde-și face concediul o fantomă?

Clar era în Iad. Nu conta ce-i spuseseră Mei și Hugo.

— Chiar nu...

— La Marea Moartă.

Wallace a simțit că i se zbate un ochi.

— Sincer, pot să mă așez pe podea.

— Cum e construită casa unei fantome?

— Nu-mi pasă.

— Într-un unghi mort.

Tăcere.

— Hm, a îngânat Nelson. Nimic? Serios? Și astea erau bancurile mele mai răsărite.

Apoi s-a încruntat.

— Bănuiesc că aș putea recurge la arsenalul greu dacă te gândești că asta ar putea ajuta. Ce face o fantomă să nu i se întâmple nimic într-o mașină? Își pune cearșaful de siguranță.

Wallace s-a lăsat pe podea. Apollo a fost încântat de treaba asta, așezându-se lângă el, rostogolindu-se pe spate și privindu-l cu înțeles.

— Oprește-te! Te implor! Fac orice!

S-a întins fără să mai stea pe gânduri și-a început să-l scarpine pe

Apollo pe burtă.

— *Orice?* a întrebat Nelson părând mai degrabă vesel. Va trebui să țin minte trebușoara asta.

— Nu era o ofertă.

— Mie așa mi-a sunat. Vorba bate curu', așa zic eu mereu.

Wallace nu l-a luat în seamă. S-a uitat la foc. A simțit căldura venind din șemineu și n-a priceput cum e posibil așa ceva.

— Cum poți să suporți?

— Ce? a întrebat Nelson.

— Să stai aici.

— Nu e un loc nasol, a zis Nelson tăios. E chiar frumos dacă mă întrebi pe mine. Aș fi putut sfârși în locuri mult mai rele de atât.

— Nu, nu asta... nu asta am vrut să zic.

— Păi, atunci zi ce-ai vrut să zici! Pare destul de ușor, nu?

— Și asta e o altă chestie, a zis Wallace, fără să gândească. Poți să-ți schimbi hainele.

— Nu e *atât* de greu. Trebuie doar să te concentrezi.

Wallace a scuturat din cap.

— De ce ești așa cum ești?

— Vrei să zici... fizic? Sau filosofic? Dacă e vorba de filosofic, sper că ești pregătit pentru o poveste lungă. Totul a început când...

— Fizic, a zis Wallace. De ce ești încă bătrân?

Nelson a lăsat capul într-o parte.

— Pentru că *sunt* bătrân. Optzeci și șapte de ani, mai exact. Sau, mă rog, atât aveam când mi-am dat obștescul sfârșit.

— De ce nu te faci mai tânăr? a întrebat Wallace. Ești...

Ar fi vrut să zică suntem, dar a renunțat.

— ...blocat așa pe vecie?

S-a speriat când Nelson a început să râdă zgomotos. Când și-a ridicat privirea, l-a văzut ștergându-și ochii.

— Doamne, ești o minune! Te duci direct în miezul problemei. Mă gândeam c-o să-ți ia cel puțin o săptămână sau două. Posibil șapte.

— Mă bucur că pot să-ți dau peste cap așteptările, a mormăit Wallace.

— De fapt, e simplu, a zis Nelson și Wallace a încercat să ascundă cât de dornic era să afle răspunsul. Îmi place să fiu bătrân.

Ăsta... nu era răspunsul pe care-l aşteptase Wallace.

— Îţi place? De ce?

— Ai vorbit exact ca o persoană tânără.

— Nu sunt *atât* de tânăr.

— Asta văd, a zis Nelson. Riduri de expresie în jurul ochilor, dar niciunul în jurul gurii. N-ai râs foarte mult.

Nu era o întrebare. Şi chiar dacă ar fi fost, Wallace n-ar fi ştiut cum să răspundă fără să sune defensiv. În schimb, şi-a dus mâna la faţă, atingând pielea din jurul ochilor. Nu fusese vreodată genul care să-şi facă griji în privinţa unor astfel de lucruri. Îi plăcuseră hainele scumpe, iar tunsorile lui costaseră suficient cât să hrănească o familie de patru persoane timp de o săptămână. Dar, deşi avusese o înfăţişare impozantă, nu se gândise niciodată prea mult la omul de dincolo de ea. Fusese mult prea ocupat ca să se intereseze de astfel de chestii. Dacă existaseră momente în care se văzuse în oglinda de la baie, nu fusese nimic mai mult decât un gând răzleţ. Nu întinerea. Poate că, dacă s-ar fi preocupat mai mult, n-ar fi fost acum aici. A simţit că felul ăsta de a gândi era periculos, aşa că a încetat.

— Mi-aş putea schimba înfăţişarea, a zis Nelson. Cred. N-am încercat niciodată, aşa că nu ştiu dacă-ar merge sau nu. Dar nu-mi imaginez că ar fi musai să rămânem aşa cum eram când am murit, dacă nu vrem.

Wallace s-a uitat în pământ precaut. Nu se scufunda, deci probabil era şi ăsta un început.

— Spune-mi ceva ce nu ştie nimeni altcineva.

— De ce?

— Pentru că te-am întrebat. Nu trebuie, dacă nu vrei, dar ajută să spui anumite lucruri cu voce tare în loc să le ţii încuiate în tine. Repede! Fără să te gândeşti. Primul lucru care îţi vine în minte.

— Cred că am fost un singuratic, a zis Wallace, surprinzându-se pe sine însuşi.

S-a încruntat şi a scuturat din cap.

— Nu asta am vrut să zic. Nu ştiu de ce mi-a ieşit asta pe gură. Uită ce-am zis!

— Putem să uităm dacă asta vrei, a zis Nelson cu blândeţe.

N-a insistat. Wallace a simţit un sentiment ciudat de drag faţă de

el, un sentiment străin şi cald. Era... bizar. Nu-şi aducea aminte ultima dată când îi păsase de cineva în afara propriei persoane. NU ştia ce zicea o astfel de reacţie despre el.

— Nu aveam... asta.

— Asta?

Wallace a făcut un semn cuprinzător cu mâna.

— Un loc ca ăsta. Cu oameni ca ăştia, cum ai tu.

— Ah! a zis Nelson, ca şi cum era perfect logic.

Se gândea cum se putea ca bărbatul ăsta să spună aşa de multe fără să spună mare lucru. Deşi cuvintele îi veniseră întotdeauna uşor lui Wallace, puterea lui de observaţie fusese cea care-l diferenţiase de cei din breasla lui. Băga de seamă micile ticuri pe care le aveau oamenii când erau trişti sau fericiţi ori îngrijoraţi. Când minţeau, ridicau privirea, se fâţâiau dintr-o parte în alta, gura li se răsucea în câte o grimasă – era ceva cu care Wallace se mândrea. Ce ciudat că nu reuşise niciodată să facă acelaşi lucru şi faţă de sine. Poate era o formă de negare? Asta nu-l făcea să se simtă mai bine. Introspecţia nu era punctul lui forte, dar cum se poate să nu fi băgat de seamă nimic din toate astea până acum?

Nelson nu părea să aibă aceeaşi problemă, ceea ce-l făcea pe Wallace să se simtă mai umil decât s-ar fi aşteptat.

— N-am observat atunci, a recunoscut el, frecându-şi faţa cu o mână. Am avut avantaje. Am avut parte de o *viaţă* privilegiată. Am avut tot ce am crezut că vreau şi acum...

Nu ştia cum să termine.

— Şi acum toate astea ţi-au fost luate, lăsându-te cu tine însuţi şi nimic mai mult, a zis Nelson domol. Evaluarea trecutului e ceva extrem de puternic, Wallace. Nu vedem mereu ce e drept sub nasul nostru, darămite să mai şi apreciem. Abia când ne uităm în urmă aflăm ceea ce-ar fi trebuit să ştim de la bun început. Nu vreau să crezi despre mine că sunt un om perfect. Asta ar fi o minciună. Dar am aflat că poate sunt o persoană mai bună decât mă aşteptam. Şi nu cred că poate cineva să ceară mai mult. Ai avut pe cineva care să te ajute să scapi de singurătate?

N-a avut. A încercat să-şi aducă aminte cum fusese înainte ca totul să se ducă la vale, cum îl privise Naomi, cu strălucire în ochi şi cu

colţurile gurii întoarse într-un zâmbet blând. Nu l-a dispreţuit dintotdeauna. La un moment dat, chiar a fost dragoste între ei. Iar el a crezut orbeşte în ea, sperând că va fi mereu acolo. Nu asta îşi juraseră? „Împreună până când moartea ne va despărţi"? Însă despărţirea lor venise mult înainte să-l găsească moartea pe Wallace şi, odată cu ieşirea ei din viaţa lui, tot ce construiseră împreună se prăbuşise. Ea a plecat şi Wallace s-a afundat în munca lui, dar oare chiar fusese altfel înainte ca ea să plece? Şi-a adus aminte de una dintre ultimele zile ale căsniciei lor, în care ea a stat în faţa lui cu privirea rece, spunându-i că avea de făcut o alegere, că voia mai mult decât avea el de dat.

El nu a scos niciun cuvânt.

Nu conta. Ea a auzit tot ce nu a zis. Nu era vina ei. Nimic din ce s-a întâmplat n-a fost vina ei, indiferent ce încercase el să-şi spună. De asta nici n-a contestat divorţul, dându-i tot ce a cerut. S-a gândit că era mai bine să termine odată totul. Dar acum înţelegea că fusese din cauza vinei care-l mâncase de viu, deşi, atunci, n-o identificase în niciun fel. Era mult prea mândru pentru aşa ceva.

Fusese.

— Nu, a şoptit el. Nu cred c-am avut.

Nelson a dat din cap ca şi cum ăsta era răspunsul la care se aşteptase.

— Înţeleg.

Wallace nu mai voia să se gândească la asta.

— Acum spune-mi tu ceva ce nu mai ştie nimeni altcineva.

Nelson a zâmbit larg.

— E cinstit aşa, a zis bătrânul şi şi-a frecat bărbia. Să nu spui nimănui.

Wallace s-a aplecat spre el, surprins de propria nerăbdare

— N-o să zic.

Nelson s-a uitat întâi în direcţia bucătăriei, apoi la Wallace.

— Vine pe aici un inspector de sănătate publică. Un individ absolut detestabil. Cu un pai înfipt în cur. Crede că i se cuvin diverse chestii pe care nu le poate avea. Îl bântui de câte ori e aici.

— *Ce-i* faci?

— Doar nişte chestii micuţe. Îi zbor pixul din mână sau îi mut

scaunul când încearcă să se aşeze.

— Poţi să faci asta?

— Pot să fac multe lucruri, a zis Nelson. Omul i-a pus gând rău lui Hugo al meu. Mă asigur că primeşte ce merită.

Înainte ca Wallace să întrebe mai multe, Apollo s-a întors la loc, ridicând capul spre bucătărie. O clipă mai târziu, Hugo şi-a făcut apariţia pe uşi, urmat de Mei

— Despre ce vorbiţi voi doi? a întrebat el. Sunt sigur că ar trebui să-mi fac griji.

— Cel mai probabil, a zis Nelson, făcându-i cu ochiul lui Wallace. Cu siguranţă suntem puşi pe tot felul de şotii.

Hugo a zâmbit.

— Wallace, ai putea să vii cu mine? Aş vrea să-ţi arăt ceva.

Wallace s-a uitat spre Nelson, iar acesta i-a confirmat din cap.

— Hai, du-te! Mei şi Apollo îmi vor ţine companie.

Wallace a oftat şi s-a ridicat.

— Încă o şedinţă de terapie?

Hugo a ridicat din umeri.

— Dacă aşa vrei s-o consideri, sigur. Sau ar putea fi vorba doar de doi oameni care încearcă să se cunoască. Ca prieteni, aş zice.

Wallace a bodogănit de unul singur, urmându-l pe Hugo spre coridor.

Au ieşit iar afară, pe terasa din spate, care dădea spre grădina de ceai. Hugo a aprins ghirlandele de lumini înfăşurate în jurul balustradelor albe şi strălucitoare.

Înainte să închidă uşa casei în urma lor, Hugo a aprins şi lumina de pe verandă. Copacii se legănau în noapte.

— Ai avut o discuţie bună cu bunicul? a întrebat el, venind să se aşeze lângă Wallace pe trepte.

— Aşa cred.

— Poate fi un pic... cam insistent. Să nu te simţi obligat să faci cum îţi zice el. Mai ales dacă sună ca şi cum ar fi ilegal, a zis, încruntându-se.

— Nu e ca şi cum are vreo importanţă acum, nu?

— Nu, a răspuns Hugo. Nu cred că are. Dar fă-mi, totuşi, pe plac.

Pentru liniștea mea sufletească.

Apoi și-a aranjat bandana roz.

— Prima ta zi plină aici. Cum a fost?

— Am stat tot timpul în bucătărie.

— Am văzut, a zis Hugo și s-a rezemat de balustradă. Nu e nevoie.

— Asta ar trebui să mă facă să mă simt mai bine?

— Nu știu. Te face?

— Știi, pentru cineva care spune că nu e certificat să fie terapeut, cu siguranță știi să te comporți ca unul.

Hugo a început să chicotească.

— Fac asta de ceva vreme.

— Parte din fișa postului, a zis Wallace.

Hugo părea mulțumit că-și amintea. Wallace nu era sigur de ce era important pentru el. S-a scărpinat în piept, cârligul mișcându-se ușurel.

— Exact.

— Ce-ai vrut să-mi arăți?

— Uită-te în sus!

Wallace s-a uitat.

— Ce vezi?

— Cerul.

— Și mai ce?

Era ca în seara de dinainte, când mersese pe un drum nepietruit, cu o femeie ciudată alături. Stelele erau strălucitoare. Cândva, în copilărie, i se pusese pata că trebuie să le numere pe toate. În fiecare noapte se uita pe cer de la fereastra dormitorului și le număra pe rând. Nu ajungea foarte departe înainte să adoarmă, trezindu-se a doua zi dimineață și mai hotărât să încerce din nou.

— Stele, a șoptit Wallace, străduindu-se să-și aducă aminte când a ridicat ultima dată fața spre cer înainte să ajungă la ceainărie. Atât de multe stele.

În oraș nu era așa. Avusese grijă de asta poluarea luminoasă, lăsând doar niște rămășițe de stele care atârnau pe cerul nopții.

— Sunt așa de multe, a adăugat, simțindu-se minuscul.

— Așa e aici, a zis Hugo. Departe de tot și de toate. Nu-mi pot imagina cum arată cerul în locul din care vii tu. Nu prea știu nimic

altceva în afară de locul ăsta.

Wallace l-a privit cu atenţie.

— De ce? Nu pleci niciodată de aici?

— Nu prea am cum, i-a răspuns Hugo. Nu ştii niciodată când apare aici cineva ca tine. Trebuie să fiu pregătit întotdeauna.

— Eşti prins aici? a întrebat Wallace, oripilat. De ce dracu' să accepţi aşa ceva?

— Nu sunt prins, a spuse Hugo. Asta ar presupune că n-am – sau n-am avut – de ales. Am avut. Nu m-a obligat nimeni să fiu luntraş. Am ales să fiu. Şi nu e ca şi cum n-aş putea pleca. Mă duc întruna în oraş. Am un scuter şi câteodată mă duc la o plimbare ca să-mi limpezesc mintea şi să iau o gură de aer.

— Scuter, a repetat Wallace. Te sui pe aşa ceva?

Hugo a ridicat o sprânceană.

— Da, mă sui. De ce?

— Oh, nu ştiu, a început el, aruncându-şi mâinile în aer. Poate pentru că mori dacă faci accident?

— Atunci e foarte bine că nu fac accident, a răspuns Hugo, cu un zâmbet strengar. Sunt atent, Wallace, dar apreciez că eşti îngrijorat în privinţa mea. Mulţumesc că-ţi faci griji! a adăugat, încântat, iar Wallace refuza să se lase fermecat.

A eşuat în ultimul hal.

— Cineva trebuie s-o facă şi pe asta, a mormăit el şi, de cum i-au ieşit cuvintele pe gură, şi-a dorit cu disperare să le poată lua înapoi.

I-a zis mai departe, încercând jenat să schimbe subiectul:

— Locul ăsta e ca o închisoare.

— Zău? De ce? N-am nevoie de prea multe. N-am avut niciodată. Am tot ce vreau exact aici unde sunt.

— Dar... asta e...

Wallace nu ştia ce e. Ciudat, cu siguranţă. Nu cunoscuse pe nimeni atât de mulţumit în pielea lui.

— Nu te deranjează? Atâta moarte, tot timpul?

Hugo a clătinat din cap.

— Eu nu privesc lucrurile aşa, deşi înţeleg ce încerci să-mi spui. Cred...

S-a oprit, ca şi cum ar fi vrut să-şi aleagă cuvintele cu atenţie.

— Moartea nu e întotdeauna ceva de temut. Nu e sfârșitul tuturor lucrurilor.

Wallace și-a adus aminte ce-i spusese Mei.

— Un sfârșit. Care duce spre un nou început.

— Corect. Înveți. Poate să fie o experiență frumoasă, dacă vrei, deși îmi dau seama de ce nu crezi asta, a zis el, privind spre stele. Cea mai bună descriere e sentimentul de ușurare pe care îl simt majoritatea oamenilor când sunt gata să treacă de acea ușă. Poate că unora le trebuie timp ca să ajungă până în acel punct, dar e întotdeauna la fel.

Hugo a ezitat o clipă, apoi a continuat:

— Ți-aș putea spune cum e, ce-am văzut. Privirea de pe chipurile lor în momentul în care se deschide ușa, în momentul în care aud sunetele care răzbat de pe tărâmul celălalt. Dar nu știu dacă aș putea să-ți redau așa cum merită, pentru că, indiferent ce-ți zic eu, n-aș reuși să-ți redau nici măcar o frântură. Te schimbă, Wallace, te schimbă în feluri la care nu te aștepți. Sau, cel puțin asta s-a întâmplat cu mine. Zi-i credință, zi-i dovadă, zi-i cum vrei tu. Dar știu că ce fac e corect pentru că le-am văzut expresia de pe chip, încărcată cu uimire și încântare. Poate că nu aud ce aud ei, dar am ales să cred că e tot ce și-au dorit vreodată.

— Nu te deranjează că nu poți auzi?

Hugo a scuturat din cap.

— O să aflu și eu într-o bună zi. Și, până atunci, o să-mi fac treaba pentru care sunt aici, o să te pregătesc să afli de unul singur.

Wallace își dorea să-l creadă. Dar gândul în sine al unei uși pe care încă n-o văzuse îl îngrozea. Îi ridica părul pe ceafă, așa că a schimbat subiectul cum se pricepea el mai bine.

— Cum ai devenit luntraș?

— Ooo! a exclamat Hugo, deși Wallace nu credea că se lăsase păcălit. Direct în miezul lucrurilor, nu?

— De ce nu?

— De ce nu, a repetat Hugo. A fost o întâmplare, dacă îți vine să crezi așa ceva.

Nu putea crede așa ceva. În ruptul capului.

— Ai devenit din întâmplare persoana care ajută fantomele să traverseze spre... ce-o fi dincolo.

— Bine, când o zici *așa,* înțeleg de ce sună ridicol.

— Păi, așa ai zis-o!

Hugo s-a uitat la el. Wallace s-a forțat să nu-și ferească privirea. Era mai ușor decât s-ar fi așteptat.

— Părinții mei au murit.

— Îmi pare rău! a zis Wallace, conștient de faptul că îi era din ce în ce mai ușor să-și ceară iertare.

Hugo a făcut un semn din mână.

— Mersi, dar nu trebuie să-ți ceri scuze pentru asta.

— Păi asta se zice.

— Asta se zice? Mă întreb de ce. Ai zis-o cu sentiment?

— Ăă... așa cred?

Hugo a încuviințat.

— E bine așa. Locuiam încă acasă. Am crescut la câțiva kilometri de aici. Probabil că ai trecut pe lângă casa mea în timpul micii tale aventuri de ieri-noapte.

Nu era sigur dacă ar fi trebuit să-și ceară din nou iertare sau nu, așa că și-a ținut gura.

— S-a întâmplat repede, a zis Hugo, privind în întuneric.

Și-a lăsat mâinile să atârne deasupra balustradei.

— Drumurile erau alunecoase. Lapovița și ploaia înghețată căzuseră toată ziua și mama și tata au ieșit în oraș, la cină. S-au gândit să rămână acasă în seara aceea, dar eu le-am zis să se ducă câtă vreme erau atenți. Munciseră din greu și mă gândeam că meritau să aibă o seară pentru ei în oraș, știi? Așa că am forțat lucrurile. Le-am zis să se ducă, a adăugat, scuturând din cap. N-am... E ciudat. N-am știut că aceea urma să fie ultima dată când aveam să-i văd așa cum erau atunci. Tata m-a strâns ușor de umăr și mama m-a sărutat pe obraz. Am mormăit ursuz, zicându-le că nu mai sunt un copil. Au râs de mine și mi-au zis că o să fiu mereu băiețelul lor, chiar dacă nu mai eram de mult un băiețel. Au murit. Mașina a prins o porțiune cu gheață și a ieșit de pe carosabil. S-a rostogolit. Mi s-a zis că s-a terminat instantaneu. Dar mi-a rămas asta în minte multă vreme, pentru că se terminase instantaneu și pentru mine și, totuși, încă mai am câteodată senzația că se întâmplă în continuare.

— Doamne! a zis Wallace cu un oftat.

— Am adormit pe canapea. M-am trezit pentru că stătea cineva deasupra mea. Am deschis ochii și... erau acolo amândoi. Stăteau pur și simplu și se uitau în jos la mine, îmbrăcați în hainele lor de oraș. Tata nu putea să sufere cravata aceea, zicea că-l strângea de gât, dar mama îl obliga s-o poarte, zicându-i că îi stătea atât de bine cu ea. I-am întrebat cât e ceasul. Știi ce mi-au zis?

Wallace a scuturat din cap.

Hugo a schițat un zâmbet.

— Nimic. Nu mi-au zis absolut nimic. Pâlpâiau, apărând și dispărând, și am zis că poate visez. Dar apoi a apărut un culegător de suflete.

— Măiculiță!

— Dap, a zis Hugo. A fost ceva special. Mi-a luat părinții de mână și eu i-am cerut să-mi spună cine e și ce dracu' caută în casa noastră. N-o să uit niciodată expresia șocată de pe fața lui. N-ar fi trebuit să-l pot vedea.

— Și cum de îl vedeai?

— Nu știu, a recunoscut Hugo. Nu sunt ca Mei. N-am văzut niciodată fantome până atunci, nimic de felul ăsta. Nu aveam vreo putere specială, nu simt și nu văd chestia aia care îi face pe oamenii ca Mei așa cum sunt. Eu nu eram decât... eu. Dar iată-mă încercând să-i apuc pe părinți de mână, să nu le dau drumul, să-i trag de lângă străinul acela, dar mâinile mi-au trecut prin ei. Apoi am încercat să-l apuc pe necunoscut și, pentru o clipă, am reușit. L-am simțit. A fost ca și cum în capul meu ar fi bubuit artificii în explozii strălucitoare. Dar dureroase. Când mi s-a limpezit privirea, dispăruseră. Am încercat să-mi spun că-mi imaginasem toată scena, dar apoi, zece minute mai târziu, cineva a bătut la ușă și am știut că nu fusese doar în închipuirea mea, pentru că la ușă era poliția, spunându-mi lucruri pe care nu voiam să le aud. Le-am zis că trebuie să fie o greșeală. Am urlat la ei să plece dracului de lângă mine. La scurt timp după aceea, a venit bunicul și l-am implorat să-mi spună adevărul. Mi l-a zis.

— Câți ani aveai?

— Douăzeci și cinci, a zis Hugo.

— Dumnezeule!

— Mda. A fost... copleșitor. Apoi a venit directorul să mă vadă, a

adăugat, cu vocea ușor înăsprită. La trei zile de la înmormântarea lor. Într-un moment făceam inventarul lucrurilor noastre ca să văd ce putea fi donat la Goodwill și în următorul stătea în fața mea. Mi-a... zis niște chestii. Despre viață și moarte. Despre un ciclu care nu se sfârșește niciodată, care va fi la fel pe veci. Doliul, zicea el, e un catalizator. O transformare. Și apoi mi-a oferit o slujbă.

— Și *ai primit-o?* L-ai crezut?

Hugo a aprobat din cap.

— Directorul e multe lucruri, majoritatea fiind imposibil de descris. Dar nu e un mincinos. Vorbește doar în adevăruri, chiar și atunci când nu vrem să auzim ce-are de zis. Nu am avut imediat încredere în el. Nu știu nici acum dacă am. Dar mi-a arătat niște lucruri care ar trebui să fie imposibile. Moartea are ceva frumos în ea. N-o vedem pentru că nu vrem s-o vedem. Și are noimă așa. De ce-am vrea să ne concentrăm asupra unui lucru care ne îndepărtează de tot ce știm? De unde am începe să înțelegem că există mai mult în lume decât ceea ce vedem?

— Nu știu răspunsul la asta, a recunoscut Wallace. La niciuna dintre întrebările astea.

Și asta îl punea pe gânduri, pentru că simțea că ar fi *trebuit* să știe, ca și cum avea răspunsul pe limbă.

— Credința, a zis Hugo și Wallace a gemut. Hai, potolește-te! Nu vorbesc despre religie sau Dumnezeu ori la ce te mai gândești tu. Credința nu e mereu... nu e doar despre astfel de lucruri. Nu e ceva ce pot să te oblig să accepți, chiar dacă tu crezi că asta fac.

— Și nu asta faci? a întrebat Wallace, străduindu-se să-și mențină vocea egală. Nu încerci să mă faci să cred în ceva în care nu vreau să cred?

— Și de ce crezi tu că se întâmplă treaba asta?

Wallace nu știa.

Hugo părea s-o lase baltă.

— Directorul mi-a zis că sunt altruist, motiv pentru care m-au și luat în vizor de la bun început. Vedea în mine calitatea asta. I-am râs în față. În ce fel eram altruist, când aș fi dat orice să-i am înapoi? I-am zis că, dacă îmi pune în față părinții și o persoană oarecare și mă pune să aleg cine trăiește și cine moare, îi aleg pe tata și pe mama fără să

clipesc. Nu așa acționează un altruist.

— De ce nu?

Hugo a părut surprins.

— Pentru că aș fi ales ce m-ar fi făcut pe mine fericit.

— Asta nu înseamnă că nu ești altruist. Dacă n-am vrea niciodată nimic pentru noi înșine, ce-am deveni? Erai în doliu. Evident că asta ai fi spus.

— Asta a zis și directorul.

Wallace nu știa exact ce simțea în privința asta. Într-un fel, *și el* fusese director și comparația asta nu-i pica tocmai bine.

— Dar tot ai zis da.

Hugo a dat încet din cap, trăgând ușor de ghirlanda de lumini de pe balustradă.

— Nu imediat. Mi-a zis că-mi lasă timp, dar că oferta n-o să fie mereu pe masă. Și, o bucată bună de vreme după aceea, intenția mea a fost să zic nu, mai ales după ce mi-a explicat ce-ar fi presupus. Nu puteam... N-aș fi avut o viață normală. Nu ca toți ceilalți. Slujba avea să fie mereu pe primul loc, mai presus de orice altceva. Era o misiune pe care ți-o asumai, una de care aveai să fi legat până la ultima suflare dacă erai de acord cu ea.

Wallace Price fusese acuzat de multe lucruri în viața lui, dar de altruism nu l-a bănuit nimeni. Se gândea prea puțin la cei din jurul lui, și asta doar dacă-i stăteau cumva în cale. Și vai de steaua celor care o făceau. Dar chiar și așa simțea cum greutatea vorbelor lui Hugo îi apasă umerii ca o povară. Și nu neapărat din cauza lucrurilor pe care le zisese, ci a sensului lor. Se asemănau în feluri la care Wallace nu s-ar fi așteptat, alegând o slujbă și punând-o mai presus de orice altceva. Dar aici se opreau asemănările. Poate că Wallace pornise în tinerețea lui, când anii fuseseră puțini și idealurile mari, cu intenții nobile, dar le lăsase repede în urmă, nu-i așa? Apoi totul s-a redus la rezultate și la ce era mai bine pentru firmă. Pentru *Wallace.*

Poate la un nivel superficial, el și Hugo ar fi putut să fie considerați asemănători, dar atât, nimic nu se ducea în profunzime. Hugo era mai bun decât ar fi putut fi el vreodată. Wallace nu credea că Hugo ar fi făcut vreodată alegerile lui.

— Ce te-a făcut să te răzgândești?

Hugo și-a trecut o mână prin păr. Un gest atât de mic și atât de minunat de uman, că l-a pus pe gânduri pe Wallace. Totul la Hugo îl punea pe gânduri. Era uimit de bărbatul acesta și de forța tăcută pe care o emana. Hugo era neașteptat și Wallace simțea iar că se scufundă.

— Poate de curiozitate? Din pricina unei dorințe de a pricepe, care friza disperarea? Mi-am zis că, dacă făceam așa ceva, atunci poate aveam să aflu răspunsurile la întrebările pe care nici măcar nu știam că le am. Fac asta de cinci ani deja și *încă* mai am întrebări. Nu sunt aceleași, dar nu știu dacă o să vină vreodată un moment în care n-o să-mi mai pun întrebări, a zis el, râzând, deși era un râs sugrumat și domol. Ba chiar m-am convins că o să pot să-i văd din nou.

— Dar nu i-ai mai văzut, așa-i?

Hugo s-a uitat la plantele de ceai.

— Nu. Trecuseră deja... dincolo. N-au rămas o vreme pe aici. Au fost zile în care am fost furios, dar, cu cât îmi făceam treaba mai mult, cu cât îi ajutam mai mult pe alții în clipele lor de restriște, cu atât înțelegeam mai bine motivele. Trăiseră o viață bună. Făcuseră ce era mai bine pentru ei și pentru mine. Nu le mai rămăsese nimic de făcut aici. Desigur că au trecut dincolo.

— Și acum ești prins aici cu de-alde mine, a mormăit Wallace.

Lui Hugo i-a revenit zâmbetul.

— Nu e așa de rău. Faza cu bikini a fost chiar reușită.

Wallace a mormăit:

— Urăsc totul.

— Nu cred asta nicio secundă. Poate că tu crezi asta, dar nu e așa. Nu chiar.

— Ei bine, urăsc *asta.*

Hugo a făcut un gest eșuat să-l atingă. Degetele lui au fremătat deasupra mânii lui Wallace pe balustradă, apoi și le-a retras, strângând mâna în pumn.

— Trăim și respirăm. Murim și încă mai simțim că respirăm. Și nu este vorba mereu despre morți în adevăratul sens al cuvântului Să nu uităm de morțile mici, pentru că asta înseamnă de fapt doliul. Eu am murit puțin și directorul mi-a arătat o modalitate de a trece dincolo de acea moarte mică. N-a încercat să mi-o ia, pentru că a știut că-mi

aparţine mie şi nimănui altcuiva. Indiferent ce e el, indiferent dacă sunt sau nu de acord cu unele dintre alegerile lui, îmi reamintesc asta. Tu crezi că sunt prizonier aici că sunt prins aici, că *tu* eşti prins aici. Şi, într-un fel, poate chiar suntem. Dar nu pot s-o numesc închisoare când nu mi-aş dori să mă aflu în niciun alt loc din lumea asta.

— Pozele. Fotografiile. Posterele care atârnă pe pereţi.

Hugo s-a uitat la el, dar n-a zis nimic. Aştepta ca Wallace să pună singur cap la cap micile fragmente de puzzle împrăştiate între ei.

— Nu vei putea niciodată să te duci în acele locuri, a zis Wallace încet. Să le vezi în persoană. Sunt un soi de... aducere-aminte?

Nu-i părea tocmai cea mai bună descriere.

— O uşă?

Hugo a încuviinţat.

— Sunt fotografiile unor locuri pe care nici măcar nu mi le pot închipui. E o lume întreagă dincolo de locul ăsta, dar eu nu pot s-o văd decât prin astfel de frânturi. Mă întrebi dacă îmi doresc să le văd în persoană? Sigur că da. Şi totuşi, dacă ar fi să aleg din nou, aş alege la fel. Sunt lucruri mai importante decât castelele în ruină de pe crestele bătute de ocean. Mi-a luat multă vreme să pricep treaba asta. Nu pot zice că mă bucură situaţia, dar m-am împăcat cu ideea, pentru că ştiu că munca mea e esenţială. Însă îmi place în continuare să mă uit la ele. Îmi aduc aminte cât de mici suntem dinaintea tuturor lucrurilor.

Wallace s-a frecat pe piept, durându-l locul în care era cârligul.

— Încă nu te înţeleg.

— Încă nu mă cunoşti. Dar îţi promit că nu sunt atât de complicat.

— Nu cred asta nicio clipă.

Hugo l-a privit vreme îndelungată, cu un zâmbet formându-i-se încet pe chip.

— Îţi mulţumesc, Wallace! Apreciez.

Wallace s-a înroşit şi a încleştat mâinile pe balustradă.

— Nu te simţi singur?

Hugo a clipit.

— De ce m-aş simţi? Am ceainăria. Am familia. Am o slujbă pe care o iubesc pentru binele pe care îl fac altora. Ce-aş putea să-mi

doresc mai mult?

Wallace şi-a întors iar faţa spre stele. Chiar erau deosebite. Se întreba cum de nu le observase până atunci. Nu în felul ăla.

— Nu ai... a început tuşind, după care şi-a dres vocea. O prietenă, o soţie sau...

Hugo i-a zâmbit larg.

— Sunt gay. Probabil că mi-ar fi destul de greu să-mi găsesc o prietenă sau o soţie.

Wallace s-a făcut foarte roşu în obraji.

— Un prieten, atunci. Un partener, a zis, uitându-se la mâini. Ştii ce vreau să zic.

— Ştiu. Te tachinez. Relaxează-te, Wallace! Nu totul trebuie să fie serios, a zis el, dar apoi a devenit şi el serios. Poate într-o bună zi. Nu ştiu. Ar fi cam greu de explicat că ceainăria mea e de fapt un paravan în spatele căruia morţii au conversaţii pseudo-intelectuale.

Wallace a pufnit:

— Ba să ştii că sunt *extrem* de intelectual.

— Nu zău? N-aş fi ghicit.

— Eşti un ticălos!

— Eh! a zis Hugo. Câteodată. Încerc să nu fiu. Doar că îmi vine uşor cu tine. Dar tu?

— Dar eu ce?

Hugo a ridicat din umeri, cu degetele bătând în balustradă.

— Ai fost însurat.

Wallace a oftat.

— S-a terminat în urmă cu multă vreme.

— Mei a zis că a venit la înmormântare.

— Evident că ţi-a zis, a bodogănit Wallace. Ţi-a povestit şi ce-a zis acolo?

Buzele lui Hugo s-au crispat uşor.

— Una, alta. Pare să fi fost ditamai scena de teatru.

Wallace şi-a lăsat capul în palme.

— Se poate spune şi aşa.

— Ţi-e dor de ea?

— Nu, a zis, ezitând. Şi chiar dacă mi-ar fi, n-aş avea niciun drept. Am distrus totul. Nu sunt un om bun. N-am fost cu ea. Îi e mai bine

fără mine. Dar cred că încă și-o mai trage cu grădinarul.

— N-are cum!

— Ba are cum. Dar n-o învinuiesc. Omul era beton. Probabil că aș fi făcut același lucru dacă aș fi crezut că e interesat.

— Mamă! a zis Hugo. Pe asta n-am anticipat-o. Ești complex, Wallace. Sunt impresionat.

Wallace a pufnit demn.

— Mda, păi, am ochi, nu? Îi plăcea să muncească în curte fără cămașă. Probabil că-și făcea de cap cu jumătate dintre femeile din cartier. Dacă aș fi arătat și eu ca el, aș fi făcut la fel.

Hugo l-a măsurat din cap până-n picioare, iar Wallace a început să se fâțâie, simțindu-se nelalocul lui.

— Dar nu arăți așa rău.

— Te rog, oprește-te! Ești mult prea amabil. E insuportabil. Cum naiba ești încă singur cu astfel de replici?

Hugo s-a uitat la el printre gene.

— Adică tu crezi că pe astea le-aș folosi?

Renunță! Renunță! Renunță!

— Ăăă. Nu... știu.

— Complex, a zis Hugo din nou, de parcă asta explica tot.

Wallace s-a uitat la el, ușurat că nu bagă de seamă cât de jenat se simțea.

— E un lucru bun?

— Cred că da.

Wallace s-a apucat să descojească vopseaua de pe balustradă, vag conștient de ce făcea.

— N-am mai fost niciodată atât de surprinzător pentru cineva până acum.

— Întotdeauna există prima dată pentru ceva.

Și poate că motivul au fost stelele, care străluceau puternic și se întindeau la nesfârșit. Sau poate că nu mai avusese niciodată o conversație precum cea pe care tocmai o avusese cu Hugo: cinstită, deschisă. Autentică, fără tot zgomotul și toată vânzoleala unei vieți contrafăcute. Sau poate, doar poate, motivul era că descoperea adevărul despre sine. Oricare va fi fost, nu s-a abținut să zică:

— Mi-aș fi dorit să cunosc pe cineva ca tine înainte.

Hugo a rămas tăcut o vreme, apoi a repetat:

— Înainte?

Wallace a ridicat din umeri, refuzând să se uite în ochii lui Hugo.

— Înainte să mor. Poate că lucrurile ar fi stat altfel. Am fi putut să ne împrietenim.

A sunat de parcă ar fi fost o mare taină, ceva adânc şi devastator.

— Putem fi prieteni şi acum. Nu ne stă nimic împotrivă.

— În afară de toată faza asta cu muritul, desigur.

A tresărit când Hugo s-a îndepărtat brusc de balustradă, cu o expresie hotărâtă pe chip. L-a privit întinzându-i o mână. S-a holbat la ea îndelung înainte să ridice ochii spre Hugo.

— Ce?

Hugo a răsfirat degetele, mişcându-le.

— Sunt Hugo Freeman. Mă bucur să te cunosc. Cred că ar trebui să fim prieteni.

— Nu pot să... a dat să zică scuturând din cap. Ştii că nu pot să dau mâna cu tine.

— Ştiu. Dar întinde-o oricum.

Wallace a întins-o.

Şi aşa, sub o puzderie de stele, Wallace s-a trezit înaintea lui Hugo, cu mâinile întinse unul spre celălalt. Palmele lor erau la câţiva centimetri distanţă şi, chiar dacă între ei se mai simţea ca un golf infinit, Wallace a fost sigur că, pentru o clipă, a simţit *ceva.* Nu era tocmai căldura mâinii lui Hugo, deşi o simţea aproape. L-a imitat pe Hugo, ridicând mâna şi mişcând-o în sus şi în jos, mimând o strângere de mână. Cablul dintre ei a strălucit puternic.

Pentru prima dată de când stătuse în birou deasupra propriului trup, cu respiraţia oprită pe veci, Wallace s-a simţit uşurat, natural şi liber.

Era un început.

Şi îl îngrozea al dracului de mult.

CAPITOLUL 10

Câteva nopți mai târziu, Wallace era foarte hotărât. Enervat, dar hotărât.

S-a oprit în fața unui scaun. Nelson îl dăduse jos de pe una dintre mese, punându-l în mijlocul sălii. Peste tot în jurul lor, pe măsură ce atmosfera se liniștea, casa a început să geamă și să scârțâie. O auzea pe Mei sforăind în camera ei. Probabil că și Hugo făcea la fel undeva la etaj, într-un loc în care Wallace încă nu îndrăznea să se ducă, din motive pe care încă nu și le putea explica. Știa că aveau de-a face cu ușa, dar se gândea că și Hugo e un motiv.

Singurii treji la ora aia erau morții și la momentul respectiv, Wallace nu putea să sufere două treimi din ei. Nelson îl privea calm și Apollo, care stătea direct lângă fotoliul lui Nelson, avea expresia aceea caraghioasă pe mutră.

— Bun, a zis Nelson. Ce ți-am zis?

Wallace a scrâșnit din dinți.

— E un scaun.

— Și mai ce?

— Trebuie să n-am așteptări.

— Și?

— Și să nu forțez nota.

— Exact, a zis Nelson, de parcă asta ar fi lămurit totul.

— Nimic din toate astea nu funcționează așa.

— Zău! a zis Nelson sec. Carevasăzică tu, amice, știi mai bine cum funcționează chestia asta. Unde mi-o fi fost capul?

Wallace a început să geamă de nervi. Nu era obișnuit cu eșecul, mai ales nu cu unul atât de răsunător. Când Nelson i-a promis că va începe să-l învețe arta fină a existenței ca fantomă, Wallace și-a zis că va dezvolta rapid abilitățile necesare, așa cum i se întâmplase cu orice altceva: cu mare succes și cu prea puțină grijă față de oricine îi stătea în cale.

Asta fusese în prima oră.

Acum erau în ora a cincea și scaunul *zăcea* acolo, pur și simplu, râzând de el.

— Poate e stricat, a zis Wallace. Ar trebui să încercăm alt scaun.

— Bine, i-a răspuns Nelson. Atunci du-te şi apucă alt scaun!

— Eşti sigur că nu vrei să treci dincolo? a bodogănit Wallace. Pentru că pot să-l chem pe Hugo chiar în clipa asta să te treacă pragul uşii ăleia.

— Ţi-ar fi prea tare dor de mine.

— Continuă să-ţi zici treaba asta, a spus el, apoi a tras aer în piept. Să n-am aşteptări. Să n-am aşteptări. Să n-am aşteptări.

A întins mâna spre scaun.

Mâna a trecut direct prin el.

Şi *vai,* cât de tare l-a scos din sărite! A mârâit la el, încercând să-l apuce iar şi iar şi iar, mâna trecând prin lemn ca şi cum lemnul (sau Wallace) nici măcar n-ar fi fost acolo. A dat cu piciorul urlând şi, evident, piciorul a trecut prin scaun la fel de uşor. Avântul l-a trimis direct în sus, apoi l-a dat pe spate, Wallace venind grămadă pe podea. A clipit, uitându-se în tavan.

— A mers brici, a zis Nelson. Te simţi mai bine?

A dat să zică nu, dar s-a oprit. Pentru că, în mod dubios, *chiar* se simţea mai bine.

— Mare prostie, a zis.

— Nu-i aşa? a fost Nelson de acord. Chiar e mare.

Wallace a întors capul spre el.

— Cât ţi-a luat să te prinzi cum se face?

Nelson a ridicat din umeri.

— Nu ştiu dacă m-am prins *până la capăt.* Dar mi-a luat peste o săptămână, o să recunosc treaba asta.

Wallace s-a ridicat în fund.

— Atunci de ce crezi că pentru mine o să fie altfel?

— Pentru că, evident, tu mă ai pe mine, a zis Nelson, cu un zâmbet. Hai, scularea!

Wallace s-a ridicat în picioare.

Nelson i-a făcut semn spre scaun.

— Încă o dată.

Wallace şi-a încleştat pumnii Dacă Nelson putea s-o facă, atunci şi Wallace putea. Era adevărat că Nelson nu-i spusese în detaliu cum s-o facă. Dar Wallace era hotărât.

S-a uitat la scaun, apoi a închis ochii. Şi-a lăsat gândurile să zboare, ştiind că, cu cât se concentra mai mult, cu atât mai rău avea să-i meargă. A încercat să nu se gândească la absolut nimic, dar sub pleoape îi jucau crâmpeie de lumină ca nişte stele căzătoare şi din ele s-a format o amintire. Era o chestie banală, nimic semnificativ. Abia începuse să iasă cu Naomi. Era stresat în preajma ei. Ea era prea bună pentru el şi avea o minte extrem de agilă. Nu ştia ce dracu' căuta cu el, cum ajunseseră în punctul ăla. Nu i se mai întâmplase aşa ceva până atunci, fiind un ins mult prea timid şi dezlânat ca să facă el primul pas în vreo aventură amoroasă. Avusese câteva tentative vagi la finalul liceului şi în facultate, fusese cu femei în pat, unde se prefăcuse că ştie ce face, poate chiar şi cu un bărbat sau doi, deşi cu ei nu fuseseră mai mult de câteva pipăieli prin colţuri întunecate, care îi dăduseră câteva mici senzaţii palpitante şi ciudate. Îi luase mult timp să recunoască faţă de sine că era bisexual, dar asta i-a adus un sentiment de uşurare pentru că în sfârşit avea un nume pentru ce simţea. Şi când i-a zis lui Naomi puţin stresat, dar ferm, ei nu i-a păsat nici cât negru sub unghie, zicându-i că putea să fie ce voia el.

Dar asta n-avea să se întâmple decât după vreo şase luni. Acum era a doua – sau a treia? – lor întâlnire şi erau la un restaurant scump, pe care nu şi-l putea permite de nicio culoare, dar s-a gândit că ei avea să-i placă. Se îmbrăcaseră în haine scumpe *(scumpe* fiind un termen relativ: mânecile costumului erau prea scurte, iar pantalonii i se ridicau deasupra gleznelor, în timp ce ea arăta ca un fotomodel, într-o rochie albastră, albastră, albastră), iar valetul i-a preluat rabla de maşină fără să ridice măcar o sprânceană. El i-a ţinut uşa, iar ea a *râs* la gestul lui, scoţând un chicotit jos, răguşit. „Mvai, dar mulţumesc!" i-a zis. „Sunteţi prea drăguţ."

Managerul i-a privit pe amândoi cu insistenţă, mustaţa lui sclifosită strâmbându-se la Wallace când acesta i-a zis numele de pe rezervare. I-a condus la o masă din spatele restaurantului, unde duhoarea înţepătoare de fructe de mare i-a întors lui Wallace stomacul pe dos. Înainte ca managerul să apuce să facă ceva, Wallace a ocolit repede masa şi a tras scaunul pentru Naomi.

Ea a râs din nou, roşind şi ferindu-şi privirea, apoi s-a aşezat pe scaun.

S-a gândit cât era de frumoasă.

Relația lor avea să se înrăutățească. Urmau să-și arunce acuzații ca niște grenade, fără să le pese că detunătura îi va afecta pe amândoi. Se iubiseră și avuseseră parte de ani buni dar asta n-a fost destul ca să se ferească de ruină. Multă vreme, Wallace a refuzat să-și asume orice fel de vină. *Ea* era cea care-și făcuse de cap cu grădinarul. *Ea* era cea care știa foarte bine cât de importantă era slujba pentru el. *Ea* era cea care îl împinsese să investească totul în propria firmă, chiar dacă părinții nu i-au dat nimic în afară de amenințări cu dezmoștenirea și avertizări că o să ajungă pe străzi, fără un ban în buzunar, în mai puțin de un an.

Numai vina ei, și-a zis în sala de primire a avocatului ei, în timp ce-l privea cum trage scaunul ca ea să se așeze. Naomi i-a mulțumit. Avea o rochie albastră. Desigur, nu era aceeași rochie, dar ar fi putut la fel de bine să fie. Nu era aceeași rochie, iar ei nu mai erau aceiași oameni care fuseseră la acea a doua sau a treia întâlnire, când el și-a vărsat vin pe cămașă și i-a dat ei cu furculița bucăți de chiftele scumpe de crab.

Iar acum, într-o ceainărie aflată mai departe de tot ce știuse cândva, simțea un val imens de tristețe pentru tot ce-i aparținuse și tot ce pierduse. Un scaun. Nu era decât un scaun și, cu toate astea, nu era în stare nici măcar de atâta lucru. Nu era de mirare că eșuase cu Naomi.

— Ia te uită! l-a auzit pe Nelson exclamând încet.

A deschis ochii.

Ținea scaunul în mâini. Simțea în degete textura lemnului. A fost atât de surprins, că l-a scăpat. Scaunul a zăngănit pe podea, dar n-a căzut. S-a uitat la Nelson cu ochii mari.

— Am reușit!

Nelson i-a aruncat un zâmbet larg, arătându-i ce-i mai rămăsese din dinți.

— Vezi? Nu trebuia decât un pic de răbdare. Mai încearcă odată.

A mai încercat.

Numai că, de data asta, când s-a întins după scaun, s-a auzit un pârâit ciudat chiar înainte să-l poată apuca. Lămpile din pereți au clipit scurt, iar scaunul s-a târât cu viteză în partea cealaltă a încăperii

izbindu-se de perete. Apoi a căzut într-o parte pe podea, iar unul dintre picioare i s-a rupt.

Wallace s-a uitat după el cu ochii mari.

— N-am... n-am vrut să fac asta!

Până și Nelson a fost șocat.

— Ce dracu'!

Apollo s-a pus pe lătrat când tavanul încăperii a început să scârțâie. O clipă mai târziu, Hugo și Mei și-au făcut apariția pe scări, privind amândoi zăpăciți în jur. Mei era în pantaloni scurți și o cămașă veche, cu gulerul lăsat peste umeri și cu părul zburlit.

Hugo era doar într-o pereche de chiloți. Multă piele cafenie la vedere, astfel că Wallace a găsit ceva foarte interesant de văzut în direcția opusă, unde nu se aflau pieptul slab și abdomenul bombat ale acestuia.

— Ce s-a întâmplat? a întrebat Mei Suntem sub asediu? Încearcă cineva să ne intre în casă? O să-i dau așa o *mamă de bătaie* de n-aveți habar!

— Wallace a aruncat un scaun, a zis Nelson calm.

Mei și Hugo s-au uitat la Wallace cu gura căscată.

— Trădătorule! a mormăit Wallace. Nu l-am *aruncat.* Doar l-am... proiectat în partea cealaltă a camerei cu puterea gândirii pozitive? a zis încruntându-se. Poate.

Mei s-a dus la scaun, lăsându-se pe vine lângă el și împungând piciorul rupt cu un deget.

— Ha! a exclamat ea.

Hugo nu se uita la scaun.

Îl fixa cu privirea pe Wallace.

— Ce e? a vrut Wallace să știe, încercând să se facă mai mic.

Hugo a dat încet din cap.

— Complex.

Ca și cum asta explica ceva.

— Poate că ar fi indicat să nu-i înveți pe oameni să-mi distrugă scaunele, i-a zis bunicului său.

— Ete na! a pufnit Nelson. Un scaun e un scaun e un scaun și nimic mai mult. Abia dacă l-a *atins,* Hugo. Mie mi-a luat săptămâni doar ca să-l pot simți, a zis bătrânul.

A părut dubios de mândru și Wallace abia și-a mai încăput în piele.

— Dacă e să mă întrebi pe mine, începe să se descurce binișor cu toată șmecheria asta cu fantoma, a adăugat.

— Ucigându-mi mobila, a zis Hugo sec. Nu știu ce ți-ai pus în cap să faci, dar o să te potolești în secunda asta!

— Nu știu despre ce vorbești, a spus Nelson. Nu mi-am pus nimic în cap.

Nici măcar Wallace nu-l credea pe cuvânt. Nu voia să știe ce-i trecuse lui Nelson prin cap ca să-i aducă pe chip expresia aceea total drăcească.

Mei a ridicat scaunul. Piciorul a căzut pe podea.

— Cam are dreptate, Hugo. Ai văzut pe cineva făcând ceva atât de avansat după doar câteva zile?

Hugo a dat din cap, fără să-și ia ochii de la Wallace.

— Nu. Bănuiesc că nu. Ciudat, așa-i? Cum ai făcut-o?

— Mi-am... adus aminte de ceva. De când eram mai tânăr. A fost o amintire.

Se aștepta ca Hugo să vrea să știe ce amintire fusese. Dar, în schimb, l-a întrebat:

— A fost o amintire bună?

Fusese. În ciuda lucrurilor care aveau să se întâmple, a greșelilor pe care le făcuse, momentul acela în care a tras scaunul pentru Naomi a fost ceva la care nu se mai gândise de mulți ani, dar se pare că nu uitase defel.

— Așa cred.

Hugo a zâmbit.

— Încercați să-mi lăsați scaunele întregi, pe cât se poate.

— Nu promitem nimic, a zis Nelson. Abia aștept să văd ce altceva mai poate face. Dacă trebuie să mai sacrificăm câteva scaune făcând asta, atunci, aia e. Să nu îndrăznești să ne tai tu macaroana, Hugo, că n-o să te las!

— Sigur că nu, a oftat Hugo.

Intraseră toți într-un soi de ritm. Sau, mai bine zis, îl adăugaseră pe Wallace la unul pe care și-l formaseră deja. Mei și Hugo se trezeau

înainte să răsară soarele, clipind adormiți și căscând de zor, apoi coborau scările, gata de o nouă zi la Popasul lui Caron, Ceai și bunătăți. La început, Wallace nu a priceput cum reușeau, de vreme ce la ceainărie nu existau nici zile libere, nici măcar în weekenduri, și nici alți angajați. Mei și Hugo făceau totul. În cea mai mare parte din timp, Mei era stăpână pe bucătărie în timpul zilei, în timp ce Hugo stătea la casa de marcat și făcea ceaiul. Erau o echipă, mișcându-se unul în jurul celuilalt, ca într-un dans și, când îi privea, Wallace simțea cârligul din piept zvâcnind încet.

În primele zile a stat în bucătărie, ascultând muzica îngrozitoare a lui Mei, privindu-l pe Hugo cum îi întâmpina pe cei mai mulți spunându-le pe nume, întrebându-i de prieteni și familii și slujbe în timp ce apăsa butoanele străvechii sale case de marcat. Râdea cu ei, ascultându-i răbdător chiar și pe cei mai vorbăreți dintre clienți. Din când în când arunca rapid o privire înspre ușile de la bucătărie, văzându-l pe Wallace care îi privea. Îi zâmbea ușor, apoi se întorcea să-și salute următorii clienți.

Abia în a opta zi petrecută în ceainărie, Wallace a luat o hotărâre. Petrecuse o bună parte a dimineții încercând să-și facă ceva curaj, neștiind exact de ce îi lua așa de mult. Clienții din ceainărie n-ar fi avut cum să-l vadă. Nici măcar n-ar fi știut că era acolo.

Mei îi zicea cum încercase să facă ceai, sfârșind cumva aproape dând foc bucătăriei, prin urmare nu mai avea voie să atingă vreodată nici măcar cea mai mică frunză de ceai.

— Hugo a fost îngrozit, a zis ea, aplecându-se să se uite la o tavă de fursecuri din cuptor. Ai fi zis că i-am înfipt un cuțit în spate. Cred că astea s-au ars. Sau poate că așa ar trebui să arate.

— Aha! a zis Wallace neatent. Ies la plimbare.

— Nu-i așa? Adică nu sunt chiar *așa* de rele. Poate doar un pic afumate, dar... stai! Ce-ai zis?

— Ies la plimbare, a repetat el.

Apoi a ieșit pe ușile bucătăriei, intrând în ceainărie fără să mai aștepte vreun răspuns de la ea.

O parte din el încă se mai aștepta ca toată lumea să se oprească brusc și să se întoarcă la el, holbându-se. Și cu toate că era în stare să miște un scaun (mai rupsese doar încă două, dar unul dintre ele

reușise să facă găuri în tavan după ce l-a lovit din greșeală cât de tare a putut), încă nu izbutise să-și dea seama cum să-și schimbe hainele. Șlapii lui pocneau pe podea și se simțea ciudat de vulnerabil în tricoul lui vechi și pantalonii de trening.

Dar nimeni nu l-a băgat în seamă. Toți și-au văzut de ale lor, ca și cum n-ar fi fost acolo.

Nu știa dacă să fie ușurat sau dezamăgit.

Înainte să se poată hotărî, a simțit că e privit și s-a uitat spre tejghea. O femeie mărunțică și în vârstă se văicărea că nu putea mânca brioșe cu alune, că nu avea voie nici măcar *să atingă* o alună, că i s-ar fi umflat gâtul și-ar fi murit de o moarte cumplită, că *Hugo, ți-am zis și altădată, dar sunt cât se poate de serioasă!*

— Desigur, a zis Hugo, dar nu se uita la ea.

Se uita la Wallace, cu un zâmbet tainic pe chip.

— Nu face din asta o mare chestie, i-a zis Wallace.

— Nici prin gând nu mi-a trecut așa ceva, i-a răspuns Hugo.

— Mulțumesc! i-a răspuns bătrâna. Mi se umflă limba și mi se face fața ca o piftie și arăt ceva de groază. Fără alune, Hugo! Fără alune.

După asta, Wallace și-a petrecut majoritatea zilelor printre mesele din ceainărie.

Nelson a fost încântat.

— Poți să tragi cu urechea la cele mai ciudate chestii, i-a zis lui Wallace, trecând printre mese. Oamenii nu se feresc să-și spună secretele nici măcar când sunt în public. Pe bune, de fapt nici măcar nu e tras cu urechea.

— Nu cred că e așa cum zici tu. Chiar deloc.

Nelson a ridicat din umeri.

— Trebuie să ne distrăm și noi cumva. Câtă vreme nu intervenim în viețile lor, Hugo nu pare să fie deranjat.

— Ba sunt chiar foarte deranjat, a bodogănit Hugo trecând pe lângă ei cu o tavă de ceai pentru un cuplu care stătea lângă fereastră.

— Vorbește ca să se afle în treabă, dar nu crede ce zice, a șoptit Nelson. Ah, uite! Doamna Benson a venit iar cu prietenele ei. Vorbesc întruna despre funduri. Hai să auzim ce zic!

Și *chiar* vorbeau despre funduri. Inclusiv despre al lui Hugo. Au chicotit toate în timp ce-l priveau, bătând din gene când s-a oprit la

masa lor, ca să afle dacă mai voiau și altceva.

— Oh, dacă ați ști ce l-aș lăsa să-mi facă! a zis o femeie cu jumătate de gură când Hugo s-a întins peste tejghea ca să scrie specialitatea zilei: ceai de roiniță. Așa niște mâini frumoase.

Alta a adăugat:

— Mama le zicea mâini de pianist.

— Cu siguranță l-aș lăsa să cânte și la pianul meu, a șoptit doamna Benson, răsucindu-și verigheta ieftină. Și, prin pian, vreau să zic...

— Ah, te rog! s-a băgat cea de-a treia femeie. E gay. Îți lipsesc niște piese importante ca să afli vreodată ce pot face degetele lui.

— Fii atent la asta! a șoptit Nelson, dându-i un cot lui Wallace în stomac.

Apoi a strigat:

— Hei Hugo! *Hugo.* Duduile iar vorbesc nerușinat despre degetele tale și-l fac pe Wallace să roșească!

Creta din mâna lui Hugo s-a sfărâmat când s-a răsucit brusc dinspre tablă, făcând serviciile de ceai să zăngănească.

Nelson a chicotit când nepotul lui s-a uitat furios la amândoi, ignorând felul în care cei din ceainărie îl priveau nedumeriți.

— Scuze! a zis el. Am alunecat un pic.

— Nu roșesc! a mârâit Wallace furibund la Nelson.

— Un pic tot roșești a zis Nelson. Nici măcar nu știam că poți să faci asta. Ha! Să zic și altceva ca să vedem cât de mult ești capabil să roșești?

Wallace trebuia să fi rămas în bucătărie.

Femeia s-a întors. Nu venea în fiecare zi și câteodată apărea dimineața sau târziu după-masă, când soarele începea să alunece de pe cer.

Întotdeauna se întâmpla la fel. Se așeza la masa de lângă fereastră. Mei venea în față, la casa de marcat, iar Hugo îi ducea tava de ceai cu o singură ceașcă și o punea pe masă. Apoi se așeza în fața ei, împreuna mâinile pe masă și aștepta.

Femeia – Nancy – abia dacă a băgat de seamă că e și el acolo, dar Wallace a văzut cum a mijit ochii de încordare când Hugo a tras un scaun și s-a așezat.

În unele zile părea plină de furie, aruncând priviri fulgerătoare, cu pielea întinsă pe obrajii scofâlciți. În alte zile avea umerii căzuți și abia dacă reușea să-și ridice capul. Părea mereu epuizată, ca și cum ar fi fost și ea un spirit și nu mai putea dormi. Wallace simțea mereu un gol în stomac și nu știa cum reușea Hugo s-o suporte.

El stătea departe de ea. La fel și Nelson.

Acesta a privit-o pe femeie ridicându-se, moment în care scaunul a scrâșnit pe podea.

Nancy s-a oprit când Hugo i-a zis:

— O să fiu aici. Mereu. Indiferent când ești pregătită, eu o să fiu aici.

Același lucru de fiecare dată. Și de fiecare dată ea se oprea ca și cum l-ar fi auzit.

Dar nu vorbea niciodată.

În cele mai multe zile, Hugo ofta și ducea tava înapoi în bucătărie. Stătea o vreme acolo, cu Mei păzind ușile cu o expresie îngrijorată. Apoi ieșea în cele din urmă și totul era ca și cum nimic nu s-ar fi întâmplat.

Dar azi a fost altfel.

Azi, ușa s-a trântit, bălăngănindu-se în balamale.

Hugo s-a uitat după ea, privind-o cum se îndepărtează pe drum, cu umerii căzuți și strângându-și hainele pe ea ca să se apere de frig.

S-a ridicat de la masă când n-a mai văzut-o, dar n-a mai luat tava. În schimb s-a dus la tejghea și a căutat într-un sertar, de unde a scos un set de chei.

— Mă întorc, i-a zis lui Mei.

Ea i-a făcut un semn din cap.

— Stai cât e nevoie. O să am eu grijă de ceainărie. Îți zic dacă se întâmplă ceva.

— Mulțumesc, Mei!

Wallace a fost ușor alarmat când a văzut că Hugo iese fără să zică nici măcar un cuvânt. A rămas la fereastră, privindu-l cum se duce spre scuter. Apoi a ridicat un picior peste șa și s-a așezat bine. A ambalat motorul și a pornit din loc, ridicând praful în urma lui.

Wallace s-a întrebat cum ar fi fost să meargă cu el pe scuter, cu spatele lui protejându-l de vânt, cu mâinile încleștate în jurul taliei

lui. A fost un gând melancolic, acaparat repede de un soi de panică din ce în ce mai mare.

— Pleacă? a întrebat Wallace cu vocea ridicată și aspră.

Cablul se întindea și se tot întindea pe măsură ce Hugo se îndepărta, dispărând după colț.

— Nu credeam că poate... a zis, înghițind greu și abia reușind să reziste tentației de a se duce după Hugo.

Se aștepta să se rupă cablul. Nu s-a rupt.

— Nu se duce departe, i-a zis Nelson din fotoliul lui. Nu se duce niciodată. Doar că vrea să-și limpezească gândurile. O să se întoarcă, Wallace. N-ar pleca.

— Pentru că nu poate, a spus Wallace cu un ton tem.

— Pentru că nu vrea, a răspuns Nelson. Asta e diferența.

Cum n-avea nimic mai bun de făcut, Wallace a așteptat la fereastră. A ignorat-o pe Mei, care a întors semnul din geam pe ÎNCHIS, în urma ultimului client al ceainăriei Popasul lui Caron. L-a ignorat pe Apollo, care îi adulmeca degetele. L-a ignorat pe Nelson, care stătea în fotoliul lui din fața șemineului.

Se lăsase întunericul când s-a întors Hugo.

Wallace l-a întâmpinat în ușă.

— Hei! a început el.

— Bună! a zis Hugo. Scuze. Am...

Wallace a dat scurt din cap.

— Nu e nevoie să explici, a zis el.

S-a simțit ciudat de vulnerabil, astfel că a coborât privirea în pământ.

— Ai voie să te duci unde vrei.

S-a crispat, pentru că nu era tocmai adevărat, nu-i așa?

A urmat un moment de tăcere.

— Vino cu mine! Hai să mergem afară! a zis Hugo.

În seara aceea, nu și-au vorbit. În schimb, au stat aproape umăr la umăr. De fiecare dată când Wallace deschidea gura să zică ceva, *orice,* se oprea. Ar fi fost banal. Neimportant. Așa că n-a mai zis nimic, întrebându-se de ce simțea permanent nevoia să umple tăcerile.

În schimb, l-a privit pe Hugo cu colțul ochiului, sperând, dincolo de orice noimă, că e destul.

Înainte să se întoarcă în casă, Hugo i-a zis:
— Îți mulțumesc, Wallace! Aveam nevoie de asta.
A bătut ușor cu degetele în balustradă, apoi a intrat.
Wallace s-a uitat lung după el, cu un nod în gât.

CAPITOLUL 11

În cea de-a treisprezecea zi a ședерii lui Wallace Price la ceainăria Popasul lui Caron, s-au întâmplat două lucruri notabile.

Primul a fost neașteptat.

Și cel de-al doilea a fost la fel, iar haosul care i-a urmat putea să-i fie atribuit fără ezitare lui Mei și nimeni nu-l putea convinge pe Wallace de altceva, chiar dacă, în mare parte, a fost vina lui.

Dimineața devreme. Alarmele aveau să sune în curând, anunțând încă o zi în ceainărie. Hugo și Mei dormeau.

Iar Wallace își dorea să fie oriunde numai aici nu.

— Ce-ai zice să nu mă mai *lovești?* a mârâit el, frecându-și brațul în locul în care a fost lovit cu bastonul pentru a suta oară.

— Nu faci cum trebuie, i-a zis Nelson.

Apollo a lătrat slab, ca și cum ar fi fost de acord, privindu-l pe Wallace cu capul înclinat și urechile ridicate.

— O să-mi fac și eu un baston și o să te pocnesc cu el. Vedem atunci dacă ți-o plăcea.

— Vai, dar speriat mai sunt! l-a batjocorit Nelson. Dă-i bătaie! Fă un baston din nimic. Cu siguranță o să fie mai bine decât să aștept să te prinzi tu, amice, cum se schimbă hainele. Măcar așa s-ar întâmpla *ceva,* a adăugat, oftând dramatic. Ce pierdere de vreme! Și eu care mă gândeam că ești altfel. Bănuiesc că treaba cu scaunul n-a fost decât un noroc chior.

Wallace încerca să se abțină să-i mai dea o replică usturătoare când a simțit că îl furnică tălpile. S-a uitat în jos. Șlapii dispăruseră.

— Uau! a șoptit el. Cum am...?

— Se pare că reacționezi la furie mai mult decât la orice altceva, a zis Nelson vesel. Ciudat, dar cine sunt eu să te judec? Pot să te lovesc din nou dacă tu crezi că ajută.

— Nu, nu cred, a răspuns Wallace. Doar că... ia stai puțin!

S-a încruntat la picioare. Simțea podeaua sub călcâie, între degete avea o firimitură de la un fursec. Și-a imaginat perechea lui de Berluti Scritto, cei din piele, care îl costaseră mai mult decât câștiga multă

lume într-o lună.

N-au apărut.

În schimb, purta deodată niște papuci de balet.

— Ha! a exclamat Nelson, uitându-se la picioarele lui Wallace. Cu siguranță e... altceva. Nu știam c-ai fost balerin, a zis el, privindu-l chiorâș pe Wallace. Dar bănuiesc că-i de la picioare, sunt potrivite pentru așa ceva.

— Ce e cu voi, oameni buni, ce aveți cu *picioarele* mele? s-a răstit el.

Apoi, fără să mai aștepte răspuns:

— Nu știu cum s-a întâmplat.

— Da, cum să nu. Așa cum nu știi nici cum au apărut bikinii atunci. Te cred pe cuvânt.

Wallace i-a aruncat o privire furibundă, moment în care papucii de balet au dispărut, fiind înlocuiți de o pereche veche de tenișI. Apoi de cizme de cowboy, cu tot cu pinteni. Și apoi, spre groaza lui absolută, de o pereche de sandale maro cu șosete albastre.

A început să intre în panică, sărind de pe un picior pe celălalt, în timp ce Apollo dansa în jurul lui, schelălăind exaltat.

— Doamne, Dumnezeule mare, cum fac să se oprească? *De ce nu se oprește?*

Nelson s-a uitat încruntat la picioarele lui Wallace chiar în clipa în care sandalele și șosetele au cedat locul unei perechi de pantofi cu toc care s-ar fi potrivit mai bine în picioarele unui dansator exotic pe o scenă, pentru fanii care aruncă cu bani S-a ridicat opt centimetri de la pământ doar ca să cadă la loc, pentru că pantofii au fost înlocuiți cu o pereche de cizme de ploaie galbene, cu rățuște într-o parte.

— Iaca! a zis Nelson. Lasă-mă să te ajut!

L-a pocnit pe Wallace cu bastonul în fluierele picioarelor.

— Au! a țipat Wallace, aplecându-se să se frece de durere. Nu era nevoie să...

— Te-am făcut să te oprești sau nu?

Îl făcuse. Wallace purta acum... adidași cu crampoane? Nu jucase fotbal în viața lui, prin urmare nici nu purtase astfel de încălțări. Pe de altă parte, nu purtase niciodată nici pantofi cu toc sau bikini și cu toate astea... Erau o alegere dubioasă. Mă rog, Wallace nu era convins

că *alegere* era cuvântul potrivit.

— E ridicol, a bodogănit în vreme ce Apollo adulmeca adidaşii strănutând apoi îngreţoşat.

— Aşa e, a fost Nelson de acord. Cine ar fi crezut că eşti atât de eclectic. Poate că simt nişte simple manifestări a ceea ce-şi doreşte inima ta cu adevărat.

— Mă îndoiesc de asta extrem de mult.

Wallace a făcut un pas ezitant, căci adidaşii cu crampoane îi erau nefamiliari. Aştepta să dispară, să se schimbe în altceva. Dar nu s-a întâmplat. A respirat uşurat, închizând ochii

— Cred că s-a terminat.

— Ah, că tot veni vorba... a continuat Nelson.

Nu-i plăcea cum suna asta. Wallace a deschis iar ochii Pantalonii de trening au dispărut.

La fel şi tricoul cu Rolling Stones. Adidaşii cu crampoane erau în continuare acolo, aşa că putea să fie recunoscător pentru atâta lucru, dar acum era îmbrăcat într-o salopetă din elastan, care punea la treabă imaginaţia. Şi bomboana de pe colivă – nu era o simplă salopetă din elastan, nici gând; pentru că viaţa de apoi a lui Wallace era, după toate aparenţele, o farsă de proporţii uriaşe, salopeta avea imprimat pe ea conturul unui schelet, ca şi când ar fi fost un costum de Halloween deşi nici nu trecuse de sfârşitul lui martie.

Abia atunci Wallace şi-a dat seama că totul era absolut îngrozitor. I-a mărturisit asta lui Nelson, vorbindu-i cu jale în timp ce trăgea de elastan şi-l privea cum se întindea. L-a fugărit pe Apollo care încerca să se strecoare printre picioarele lui, dornic să prindă materialul ca să-l rupă.

— Putea să fie mai rău, a zis Nelson, analizându-l din cap până-n picioare într-un fel care cu siguranţă era ilegal în cel puţin cincisprezece state, lucru de care Wallace era convins. Deşi trebuie să te felicit pentru dotările de jos. Sigur că mărimea nu contează, dar nu pare că matale ar trebui să-ţi faci griji în privinţa asta.

— Îţi mulţumesc! a zis Wallace neatent, căci Apollo încerca să se strecoare iar printre picioarele lui, cu limba atârnând şi cu o expresie caraghioasă de bucurie pe mutră.

Apoi:

— Stai, ce-ai zis?

Când Hugo și Mei au coborât în cele din urmă, Wallace era complet panicat, căci acum nu avea pe el decât o pereche de chiloți în culori deschise și niște cizme înalte până la coapse, din piele sintetică. Nelson își pierdea încet-încet stăpânirea de sine, în timp ce Wallace mergea împiedicat și promitea oricui l-ar fi ascultat că n-avea să se mai plângă vreodată de pantaloni de trening și șlapi. S-a oprit doar când a văzut că nou-veniții se uitau la el chiori de somn.

— Pot să vă explic! a zis Wallace, acoperindu-se cum putea mai bine.

Apollo, în schimb, se hotărâse că nu era bine deloc așa, apucându-l blând pe Wallace de mână.

— E prea devreme pentru asta, a mormăit Mei, dar asta n-a împiedicat-o ca, în drum spre bucătărie, să se uite gură-cască la întreaga ofertă.

— Ai avut o noapte încărcată, văd, a zis Hugo cu blândețe.

Wallace s-a uitat furios la el.

— Nu e ceea ce pare.

Hugo a ridicat din umeri, în vreme ce Apollo îi dădea târcoale pe la picioare.

— Fie cum zici tu, de vreme ce oricum nu știu cum ar fi trebuit să fie.

— Ăsta îmi face de ruşine costumul de Paşte, a zis Nelson ștergându-și ochii.

Wallace s-a albit la față când a văzut că Hugo se apropie de el, cu degetele mișcându-se pe lângă corp. Se aștepta să râdă de el, dar nu s-a întâmplat.

— O să prinzi șpilul până la urmă, i-a zis el. Nu e ușor sau, mă rog, așa mi s-a zis, dar tu o să te prinzi în cele din urmă.

Apoi a înclinat capul, încruntându-se. A dat să-l atingă pe Wallace, dar s-a oprit.

— Asta depinde de cât de mult timp o să fii aici, a adăugat el, zâmbind crispat.

Și iată. Lucrul pe care Wallace se chinuise, cu atâta sârg, să-l evite. Și, dincolo de faptul că era aici de câteva zile deja, nu existase încât nicio discuție despre traversări, treceri, uși sau ce o fi fost dincolo de

viața aproximativă pe care o primise aici, în ceainărie. Era recunoscător, dar și precaut, pentru că Hugo nu-l pistona. Așa credea că avea să fie, dar n-a făcut-o, iar Wallace aproape s-a convins pe sine că uitase. Sigur că Hugo nu uitase nimic. Era slujba lui. Situația asta nu era permanentă. Nu fusese niciodată și Wallace ar fi fost nesăbuit să creadă altceva.

Nu știa ce să zică. Era speriat de ce avea să facă Hugo în continuare.

— Aș face bine să mă duc la treabă, a zis acesta, cu o voce ciudat de aspră.

Apoi s-a îndreptat spre bucătărie, cu Apollo țopăind la picioarele lui, urmându-l prin ușile batante.

— Aoleu! a zis Nelson.

— Ce? a întrebat Wallace, privind lung în urma lui Hugo și simțind cârligul din piept mai greu ca oricând.

Nelson a ezitat o clipă, apoi a clătinat din cap.

— Păi... nu, nu e nimic. Nu-ți bate capul!

— Adevărul e că, atunci când îmi zici tu să nu-mi fac griji, asta chiar mă face să *nu*-mi fac griji.

Nelson a oftat.

— Concentrează-te! Asta dacă nu ții morțiș să stai îmbrăcat așa.

Astfel, în zori de zi, cu lumina rece strecurându-se pe podea și pe perete, cei doi s-au apucat din nou de treabă.

Când s-a petrecut cel de-al doilea incident notabil, în cea de-a treisprezecea zi a șederii lui Wallace în ceainărie, reușise să se îmbrace în blugi și un pulover larg, cu mânecile prea lungi, astfel că îi atârnau peste mâini. Cizmele dispăruseră. În locul lor apăruse o pereche de mocasini. Luase în calcul să încerce să-și pună pe el unul dintre costumele bune, dar a renunțat la idee după ce s-a gândit mai bine. Un costum bun era făcut să denote putere. Dacă era purtat cum trebuie, atunci căpăta o notă intimidantă, arătând ceva foarte clar și anume că persoana care îl purta era foarte importantă și știa despre ce vorbește, chiar și atunci când nu era cazul. Dar aici, acum, cărui scop i-ar fi servit?

Niciunuia, a gândit Wallace. Prin urmare, blugi și pulover.

Ceainăria propriu-zisă era plină de zgomot – nu era tocmai ora prânzului, deşi mulţimea venită la masă se aduna deja –, dar Wallace era mult prea impresionat de propria-i persoană ca să bage de seamă. Nu-i venea să creadă că un lucru aşa de mic, cum ar fi o nouă ţinută, îi putea aduce atâta linişte.

— Iată! a zis el, aşteptând zece minute, ca să se asigure că nu e o ţeapă. Mult mai bine. Nu?

— Depinde pe cine întrebi, a mormăit Nelson.

Wallace s-a uitat chiorâş la el.

— Poftim?

— Poate că unora le-ar fi plăcut mai mult decât altora cu ce erai matale îmbrăcat.

Wallace nu a ştiut ce să comenteze la aşa ceva.

— Oh, vai! Mulţumesc? Sunt flatat, dar nu cred că noi doi suntem...

Nelson a pufnit.

— Mda, exact cum credeam. Tu, domnu' avocat, nu prea vezi ce e drept sub nasu' tău, aşa-i?

Wallace a clipit.

— Ce e drept sub nasul meu?

Nelson s-a lăsat iar în fotoliu, ridicând capul spre tavan.

— Ce întrebare adâncă şi plină de sens. Ţi-o pui des?

— Nu, i-a răspuns Wallace.

Pe Nelson l-a apucat râsul.

— Ceva cât se poate de proaspăt. Frustrant, dar proaspăt. Cum merg discuţiile cu Hugo?

Schimbul de replici l-a debusolat pe Wallace, făcându-l să se întrebe dacă nu cumva Nelson se prinsese de câteva dintre trucurile lui profesionale.

— Păi... merg.

Poate că nu era afirmaţia cea mai potrivită. În ultimele nopţi, nu vorbiseră despre ceva anume. Cu o noapte înainte, discutaseră o oră în contradictoriu despre faptul că era acceptabil, în anumite circumstanţe, să trişezi la Scrabble, mai ales când jucai împotriva unui poliglot. Wallace nu ştia sigur *cum* ajunseseră la un asemenea subiect, dar era convins că Hugo greşea. Era întotdeauna acceptabil

să trișezi la Scrabble când jucai împotriva unui poliglot.

— Te ajută?

— Nu sunt sigur, a recunoscut Wallace. Nu știu ce-ar trebui să fac.

Nelson nu părea surprins.

— O să știi când vine vremea aceea.

— Ticălos criptic, a bombănit Wallace. Ce crezi că...

N-a avut ocazia să termine.

Ceva a început să-i înflorească în minte.

S-a încruntat, ridicând capul ca să se uite în jur.

Totul era ca întotdeauna. Oamenii stăteau la mese, cu mâinile în jurul cești aburinde de ceai și cafea. Râdeau și vorbeau, sunetele reverberând prin toată ceainăria. La casă se făcuse o coadă scurtă și Hugo punea produse de patiserie în pungi maro de hârtie pentru un tânăr într-o salopetă de mecanic, cu mâinile pătate de ulei de motor. Prin ușile de la bucătărie, Wallace auzea radioul. A surprins-o pe Mei prin hublouri, mișcându-se înainte și înapoi, de la un blat la altul.

— Ce e? l-a întrebat Nelson.

— Nu... știu. Tu nu simți asta?

Nelson s-a lăsat în față.

— Ce să simt?

Wallace nu era sigur.

— E ca și cum...

S-a uitat spre ușă.

— Ar veni ceva.

Ușa din față s-a deschis.

Au intrat doi bărbați. Amândoi în costume negre, cu pantofi lăcuiți. Unul era îndesat, de parcă în perioada creșterii s-ar fi lovit de un plafon inexistent și se dezvoltase pe orizontală mai degrabă decât pe verticală. Pe frunte avea o peliculă de transpirație. Cu ochii ca de nevăstuică săgeta prin toată ceainăria.

Celălalt nici că ar fi putut să fie mai diferit. Deși era îmbrăcat asemănător, era slab ca o umbră și aproape la fel de înalt ca Wallace. Costumul atârna pe el ca pe gard. Părea făcut doar din piele și oase. Căra după el o servietă cu marginile roase și stricate.

Bărbații s-au pus de-o parte și de alta a ușii și-au rămas nemișcați.

Zgomotele din ceainărie, aflată în plină activitate fiind prânz, s-au

oprit când toată lumea s-a întors să se uite la nou-veniţi.

— Ah, nu! a mormăit Nelson. Nu iar. Lui Mei n-o să-i placă treaba asta.

Înainte ca Wallace să apuce să întrebe ceva, a apărut în uşă o a treia persoană. Era o apariţie stranie. Părea tânără, cam de vârsta lui Hugo, sau chiar mai tânără de atât. Era mignonă, vârful capului abia ajungându-i la umerii bondocului. Se mişca sigură pe ea, cu ochii strălucitori şi cu părul creţ şi nefiresc de roşu sub o pălărie fedora demodată, cu o pană de corb prinsă în bandă. Restul costumaţiei ei fusese probabil *en vogue* cândva la sfârşitul secolului al XIX-lea. Avea botine cu nişte şireturi groase şi ciorapi negri. Rochia îi venea până la gambe, părea greoaie şi era confecţionată dintr-un material negru cu roşu. Era strânsă pe talie, cu un decolteu adânc prin care i se vedea pieptul generos, cu pielea deschisă la culoare. Mănuşile albe se asortau cu şalul de caşmir înfăşurat în jurul umerilor.

Toată lumea se uita la ea.

Ea a ignorat pe toată lumea. A pus o mână peste cealaltă şi a început să scoată mănuşa, trăgând de fiecare deget în parte.

— Da, a zis ea cu voce mai joasă decât s-ar fi aşteptat Wallace.

Suna de parcă fumase zilnic pe puţin două pachete de ţigări din ziua în care începuse să meargă.

— Azi îmi pare... altfel.

— Sunt de acord, a zis rotofeiul.

— Absolut, a zis şi lunganul.

Şi-a scos mănuşa de pe mâna stângă, apoi a întins-o cu palma sus, spre tavan. După aceea şi-a răsfirat degetele.

— Cât se poate de diferită. Cred că azi vom găsi ce căutăm.

Şi-a coborât mâna şi s-a îndreptat spre casa de marcat, podelele scârţâind la fiecare pas.

Clienţii din ceainărie au început să şuşotească între ei când cei doi bărbaţi au urmat-o îndeaproape, mergând în acelaşi ritm. Au trecut pe lângă Wallace şi Nelson fără să arunce nicio privire în direcţia lor. Indiferent cine era femeia asta, nu era directorul de care se temea Wallace. Doar dacă nu cumva îl ignora special ca să-i atragă atenţia. Wallace a păstrat o expresie neutră, deşi simţea că îl furnică pielea.

Cât despre Hugo, nu părea la fel de tulburat ca Wallace. De fapt,

părea chiar resemnat. Clienții de la casa de marcat s-au împrăștiat când s-a apropiat femeia.

— Te-ai întors așa de repede? a întrebat-o Hugo cu voce egală.

— Hugo, a zis ea în loc de bună ziua. Sper că n-o să-mi faci viața grea, nu?

Hugo a ridicat din umeri.

— Doamnă Tripplethorne, doar știi că ești mereu binevenită. Ceainăria Popasul lui Caron e deschisă pentru toată lumea.

— Oh! a spus ea. Ce drăguț ești tu, șarlatan romantic. Deschisă pentru *toată* lumea, ha? Oare ce vrei să zici cu asta?

— Știi bine ce vreau să zic.

Ea s-a aplecat. Wallace și-a adus aminte de un documentar pe care-l văzuse cândva despre obiceiurile de împerechere ale păsării paradisului, cu tot penajul la vedere. Era evident conștientă de anumite trăsături mai... generoase.

— Știu. Și știi și tu ce-am vrut *eu* să zic. Să nu crezi că mă păcălești. Lucrurile pe care le-am văzut eu străbătând lumea în lung și-n lat te-ar umple de groază, a zis ea, mângâindu-l pe Hugo cu degetul pe dosul palmei pe care o ținea pe tejghea.

— N-am nici cea mai vagă îndoială, a răspuns el. Câtă vreme nu-mi deranjezi clienții și stai departe de...

— *Oh, fir-aș al dracului!* a mârâit o voce.

Ușile din spatele tejghelei s-au deschis cu aplomb, trântindu-se de perete și zguduind borcanele pline cu ceai în momentul în care Mei a ieșit din bucătărie, cu un prosop în mâini.

— ...Mei, o să ne descurcăm, a terminat Hugo fraza.

— Mei, a zis femeia, cu o doză imensă de dispreț.

— Desdemona, a spus Mei printre dinți.

— Văd că încă mai trudești în bucătărie. Bravo ție!

Hugo a reușit s-o împiedice pe Mei să se urce pe tejghea și să se arunce asupra femeii.

Aceasta – Desdemona Tripplethorne, un nume lung cât o zi de post – n-a schițat niciun gest. S-a lovit ușor cu mănușile peste mână, privind-o pe Mei fără interes.

— Ah, floricică, ar trebui să ai grijă cu stările astea de furie! Nu sunt potrivite unei doamne, nici măcar uneia de calibrul tău. Hugo, o

să iau ceaiul la masa mea obișnuită. Să nu întârzii. Se pare că spiritele sunt cam încinse azi aici și n-am de gând să-mi ratez șansa.

Mei nu intenționa să se potolească.

— N-ai decât să-ți iei ceaiul și să ți-l bagi în...

Ce urma să zică a rămas la latitudinea imaginației fiecăruia, căci Hugo a tras-o în bucătărie înainte să termine.

Desdemona s-a întors și s-a uitat la fiecare dintre curioșii din ceainărie care se holbau la ea. Buzele i s-au ridicat într-un soi de rânjet plin de dispreț.

— Vedeți-vă de treabă! le-a zis ea. Se întâmplă aici lucruri dincolo de înțelegerea voastră de simpli muritori. Hai, repejor!

Toți s-au întors instantaneu, dar șușotelile s-au intensificat pe dată.

Nelson l-a apucat pe Wallace de mână, smucindu-l spre bucătărie. Înainte să treacă prin ușă, s-a uitat îndărăt la femeie și la cei doi handralăi și i-a privit îndreptându-se spre o masă de lângă peretele din spate, de sub un poster înrămat cu piramidele. Ea a tras cu degetul peste suprafața mesei, apoi a scuturat din cap.

— ...și, dacă m-ai lăsa, i-aș pune doar *un pic* de otravă în ceai, îi zicea Mei lui Hugo când au intrat împreună în bucătărie.

Apollo stătea lângă ea cu urechile ciulite, privind când la unul, când la celălalt.

— Nu destul cât s-o omor, dar destul cât să fie considerată o infracțiune pentru care accept bucuroasă să mă duc la închisoare. Câștig pe toate fronturile.

Hugo avea o mutră îngrozită.

— Nu poți să distrugi ceaiul așa. Fiecare ceașcă e specială și otrava i-ar strica savoarea.

— Nu și dacă n-ar avea gust, l-a contrazis Mei. Am citit undeva că arsenicul nu are gust, a zis ea și s-a oprit o clipă. Nu că aș ști de unde să iau arsenic în secunda asta. Fir-ar să fie! Ar fi trebuit să mă interesez ultima dată.

— Noi nu ucidem oameni, a zis Hugo și n-a părut să fie prima dată când îi zicea așa ceva.

— Atunci s-o mutilăm un pic.

— Nu facem nici asta.

Ea și-a încrucișat mâinile și s-a îmbufnat.

— Nu ne oprește nimic. Mereu mi-ai zis că ar trebui să încercăm să ne îndeplinim visurile.

— Când ți-am zis asta, nu mă gândeam la crimă, i-a zis Hugo sec.

— Asta pentru că nu te gândești suficient de departe. Fă-o lată de tot sau n-o mai face! a adăugat ea și a aruncat o privire spre Wallace. Zi-i și tu! Ești de partea mea, nu? Și știi legea mai bine decât oricare dintre noi, ăștia de aici. Ce zice legea despre uciderea cuiva care o merită din plin?

— E ilegal, i-a zis Wallace.

— Dar nu e *complet* ilegal, gen, nu? Crimă justificabilă e un concept real. Așa cred.

— Bine, întotdeauna există pledoaria pentru nevinovăție din motive de sănătate mintală, dar e greu să dovedești...

Mei a dat din cap frenetic.

— Asta e! Asta va fi apărarea mea. Sunt atât de nebună, că n-am știut ce fac când i-am pus arsenic în ceai!

Wallace a ridicat din umeri.

— Nu e ca și cum aș putea să depun mărturie că ai fi premeditat totul.

— Nu ești de prea mare ajutor, a zis Hugo.

Probabil, dar nu era ca și cum credea vreo secundă că Mei avea să omoare pe cineva pe *bune.* Sau cel puțin asta spera.

— Care e problema cu femeia aia? Cine e? Și cu ce-a greșit în afara faptului că are un nume îngrozitor?

— Își zice medium, a zis Mei cu ură. Spiritist. La care se *adaugă* că e îndrăgostită de Hugo.

— Ba nu e! a oftat Hugo.

— Normal că nu e, s-a băgat Nelson. Cele mai multe femei își pun țâțele pe tejghea cum face ea. Absolut firesc.

— E inofensivă, a zis Hugo, ca și cum ar fi încercat să-l convingă pe Wallace. Vine aici o dată la câteva luni și încearcă să facă o ședință de spiritism. Dar nu se întâmplă nimic și pleacă. Nu stă niciodată prea mult și nu face rău nimănui.

— Tu te *auzi?* a exclamat Mei.

Wallace rămăsese blocat la cuvântul *îndrăgostită.* Se zburlise mai

mult decât s-ar fi aşteptat.

— Am crezut că eşti gay.

Hugo a clipit.

— Păi... sunt?!

— Atunci de ce se dă la tine?

— Păi... nu ştiu.

— Pentru că e oribilă, a zis Mei. La propriu – cea mai cumplită persoană de pe faţa pământului.

Zicând acestea a luat bucătăria la pas.

— Din cauza ei, oameni ca mine au o reputaţie proastă. E o escroacă şi nu caută decât să stoarcă oamenii de bani zicându-le c-o să-i ajute să comunice cu cei dragi. E o demenţă totală. Nu face decât să le dea speranţe deşarte, spunându-le doar ce vor să audă. N-are nicio idee prin ce-am fost nevoită să trec şi, *chiar* dacă ar fi ştiut, mă îndoiesc că ar fi oprit-o. Vine aici ca şi cum locul i-ar aparţine şi-şi bate joc de tot ce facem.

Hugo a oftat iar.

— Mei, nu putem s-o dăm afară în şuturi.

— Ba *putem,* i-a întors-o Mei. E foarte uşor. Ia fii atent, o fac chiar acum!

Hugo a oprit-o înainte să apuce să iasă pe uşi.

O clipă, Wallace a crezut că joacă amândoi teatru. Că Mei exagera, că juca un rol. Dar avea gura schimonosită într-un fel pe care nu-l mai văzuse până atunci, iar în ochi, o strălucire care nu fusese acolo în urmă cu câteva minute. Îşi muşca buza de jos, clipind rapid. Şi-a adus aminte ce-i zisese Mei despre cum fusese în copilărie, când nimeni n-o credea când spunea că ceva nu era în regulă.

— Şi cum face? a întrebat el.

— Se foloseşte de o placă Ouija, a zis Nelson. A zis că ar fi găsit-o într-un magazin de antichităţi şi că a aparţinut cândva sataniştilor de pe la 1800. Pe spatele ei e un timbru pe care scrie că e făcut în Hasbro, în 2004.

— Pentru că mănâncă rahat, de asta! s-a răstit Mei.

— Cam aşa, a zis Nelson. Şi mai şi înregistrează tot şi pune pe internet. Mei a căutat-o la un moment dat. Are un canal de YouTube, „Şedinţele sexy de spiritism ale Desdemonei Tripplethorne", a zis şi s-

a strâmbat. Nu e tocmai conţinut de calitate, dacă e să mă întrebi pe mine, da' ce ştiu eu.

— Dar... a ezitat Wallace. Dacă le zice oamenilor ce vor să audă, ce e rău în asta?

Mei l-a săgetat din priviri.

— Pentru că-i minte. Chiar dacă îi face să se simtă mai bine, tot minciună se cheamă. Nu ştie nimic despre ce facem noi sau despre ce e dincolo. Tu ai vrea să fii minţit?

Nu, nu credea că ar fi vrut aşa ceva. Dar vedea lucrurile şi din perspectiva cealaltă şi, dacă alţii voiau să-i dea bani ca să primească puţină alinare, atunci era doar treaba lor.

— Cere bani pentru asta?

Mei a dat din cap că da. Hugo şi-a trecut un braţ pe după umerii ei, dar Mei l-a respins, scuturându-se.

— După ce i-a făcut lui Nancy, chiar am crezut că o s-o citeşti. Dar iată în ce situaţie suntem.

Hugo s-a dezumflat:

— Păi... a încercat el şi şi-a trecut o mână peste faţă. A fost alegerea ei, Mei.

— Ce i-a făcut lui Nancy? a întrebat Wallace.

Toţi l-au ţintuit brusc cu privirea, liniştea din jur devenind asurzitoare. Wallace s-a întrebat în ce nou coşmar nimerise.

— Ea a găsit-o pe Nancy, i-a zis Mei în cele din urmă. Sau, mă rog, Nancy a găsit-o pe ea. Nu ştiu care şi cum, dar nici nu contează. Ce contează e că Desdemona i-a umplut lui Nancy capul cu tot felul de căcaturi despre spirite şi despre darul ei de a intra în contact cu ele. I-a dat lui Nancy speranţe deşarte şi a fost cel mai odios lucru pe care l-ar fi putut face. Nancy a *crezut-o* pe Desdemona când i-a zis că o poate ajuta. A venit aici arătând mai vie decât a fost de când a păşit în ceainărie prima dată. Nu s-a întâmplat nimic. Nancy a fost devastată, dar Desdemona tot şi-a luat comisionul.

Când a terminat de vorbit, Mei era roşie în obraji, iar pe buze avea broboane de salivă.

Înainte ca Wallace să apuce să întrebe ce se întâmplase cu Nancy de intrase în vorbă cu cineva ca Desdemona, Hugo a zis:

— Nu e... Nu încerc să... uite, Mei! Eu pricep ce vrei tu să zici. Dar

a fost alegerea lui Nancy. Ea a vrut să caute ceva ce n-avea cum să...

Acela a fost momentul în care Wallace Price a luat o hotărâre. Şi-a zis că avea să acţioneze pentru că îl întrista expresia de pe faţa lui Mei şi că decizia sigur n-avea nimic de-a face cu faptul că cineva flirtase cu Hugo.

Venise momentul să ia lucrurile în propriile mâini.

S-a întors şi a ieşit pe uşi, ignorând strigătele celorlalţi, care îl chemau înapoi.

Desdemona Tripplethorne se aşezase la o masă. Rotofeiul şi lunganul luaseră loc lângă ea. Servieta fusese deschisă. Pe masă erau lumânări aprinse, care emanau un miros înecăcios şi dulceag, ca şi cum cineva mâncase o baniţă de mere şi apoi le vomitase şi acoperise resturile regurgitate cu scorţişoară. Cei mai mulţi muşterii o şterseseră deja de acolo, dar mai erau câţiva care o priveau cu precauţie.

Placa Ouija fusese întinsă pe masă, pe o pânză neagră pe care o adusese femeia. Teatralitatea întregii scene l-a făcut pe Wallace să se strâmbe. Pe placă se afla o tăbliţă mică din lemn, pe care Desdemona n-o atingea. Lângă Ouija era o pană de scris, pusă peste nişte coli de hârtie răsfirate în jur.

Desdemona stătea pe scaunul ei, ţeapănă ca o scândură, uitându-se într-o cameră fixată pe un trepied, pe masă. O luminiţă roşie clipea în partea superioară a acesteia. Fără să i se spună, rotofeiul s-a dus spre ea, i-a luat şalul de pe umeri şi l-a împăturit cu atenţie. Lunganul a scos din servietă o sticluţă cu lichid şi o pipetă din sticlă. A băgat pipeta în sticluţă şi a strâns capătul, trăgând lichid. Apoi a dus-o deasupra mâinilor Desdemonei, a lăsat să cadă câte două picături şi a pus pipeta deoparte. După aceea a întins picăturile pe dosul palmelor ei. Mirosea a lavandă.

— Da, a zis ea către lungan, trăgând aer în piept. O simt. E ceva aici. O prezenţă. Adu repede cutia spiritelor! Hai, fuguţa! a zis, zâmbind în cameră. Aşa cum ştiu urmăritorii mei, placa Ouija e forma mea preferată de comunicare, dar aş vrea să încerc ceva nou, dacă spiritele mi-o vor permite.

Zicând acestea, a trecut cu degetul de-a lungul penei de scris.

— Scris automat. Dacă spiritele doresc, le acord permisiunea de a

pune stăpânire pe mâinile mele şi de a scrie orice mesaj vor dori. Nu-i captivant?

Rotofeiul a căutat în servietă şi a scos un dispozitiv cum Wallace nu mai văzuse nicicând în viaţa lui. Era de forma şi mărimea unei telecomenzi şi de aici totul începea să fie ciudat. Dintr-un capăt ieşeau câteva fire rigide, fiecare având la capăt un bec minuscul. Rotofeiul a apăsat un întrerupător dintr-o margine şi dispozitivul s-a animat, luminile verzi aprinzându-se. Apoi a scos un sunet ca un schelălăit ciudat, pe o frecvenţă foarte înaltă, plină de energie statică. Rotofeiul s-a uitat în jos cu ochii bulbucaţi, apoi a lovit aparatul de palmă. Schelălăitul s-a mai domolit, iar luminile s-au potolit.

— Ciudat, a mormăit el. N-a mai făcut aşa până acum.

— *Distrugi* atmosfera! a spus Desdemona printre dinţi, fără să-şi ia privirea din camera de filmat. Ai încărcat drăcia?

Rotofeiul şi-a şters transpiraţia de pe frunte.

— Rezolvat. Bateria e plină, a zis el, învârtind-o încoace şi-n colo.

Wallace s-a dat din cale. Dispozitivul a scos doar un amărât de bip când a ajuns la câţiva centimetri de el.

— Ce faci? i-a şoptit o voce lângă el. Mă rog, orice-ar fi, contează pe mine, mai ales dacă se lasă cu scandal.

S-a întors şi-a dat cu ochii de Nelson, care îi rânjea ca un drăcuşor. Wallace nu s-a putut abţine să zâmbească şi el.

— O să-mi bat joc de ea.

— Ura! a exclamat Nelson. Ai binecuvântarea mea.

Slăbănogul s-a încruntat.

— Ai auzit ceva?

— Singurul sunet pe care l-am auzit e vocea ta, pe care o *detest,* i-a răspuns Desdemona.

Apoi s-a uitat urât la cei câţiva clienţi rămaşi în ceainărie până când şi aceştia s-au ridicat şi au plecat.

— Mai puţină vorbărie şi mai multă concentrare.

Slăbănogul a închis gura, în vreme ce rotofeiul s-a urcat pe un scaun, cu dispozitivul îndreptat spre tavan.

— Spirite! a zis Desdemona strident. Vă ordon să-mi vorbiţi! Ştiu că sunteţi aici.

Zicând acestea, a pus mâinile pe placă.

— Tabla asta ne va permite să comunicăm unii cu ceilalţi. Mă înţelegeţi? Nu aveţi de ce să vă temeţi. Nu vreau decât să vorbesc cu voi. N-o să vă fac niciun rău. Dacă preferaţi hârtia şi pana, atunci faceţi-vă intenţiile cunoscute. Intraţi în mine! Lăsaţi-mă să fiu vocea voastră!

Şi nimic.

Desdemona s-a încruntat.

— Nu vă grăbiţi.

Tot nimic.

— Aveţi tot timpul... N-ai vrea să nu te mai *freci* pe aici? Strici tot!

Slăbănogul s-a ridicat rapid şi s-a îndepărtat.

— Ciudat, a mormăit rotofeiul, oprindu-se lângă şemineu.

Dispozitivul a ţiuit iar când bărbatul l-a vânturat deasupra fotoliului lui Nelson.

— E ca şi cum ar fi ceva aici. Sau a fost. Sau ar putea fi. Sau n-a fost niciodată.

— Evident că a fost, a zis Desdemona. Dacă ai fi studiat dosarul pe care ţi l-am dat, ai fi ştiut că bunicul lui Hugo a trăit aici înainte să moară. Probabil că spiritul lui e cel pe care îl simt azi. Sau poate că locul ăsta a aparţinut cândva unui ucigaş în serie şi victimele lui încearcă să comunice cu mine de dincolo de mormânt după ce-au fost mutilate şi apoi ucise.

S-a uitat în cameră şi şi-a rotit umerii, moment în care pieptul i s-a ridicat şi i s-a lăsat. Wallace s-a întrebat cum de Hugo nu a observat până atunci ce nuanţă ţipătoare de roşu avea femeia pe buze.

— Exact cum s-a întâmplat anul trecut, când am fost la Herring House. Doamne, bietele suflete!

— Ha! a zis Nelson. Poate că, până la urmă, chiar simte ceva.

— Întoarceţi-vă în bucătărie! le-a zis Hugo printre dinţi, în timp ce trecea pe lângă ei cu o tavă de ceai.

Wallace şi-a îndreptat iar privirea spre bucătărie şi a văzând-o pe Mei aruncându-le celor trei săgeţi înveninate prin hublouri.

— Ce-a fost asta? a vrut să ştie Desdemona. Ai zis ceva, Hugo?

S-a uitat iar în cameră şi a continuat:

— Dragi urmăritori ai canalului meu, probabil că vi-l amintiţi pe Hugo de la ultima noastră vizită. Ştiu că e foarte popular pentru unii

dintre voi, a zis ea, chicotind când i-a așezat tava lângă placa Ouija.

Wallace voia să-i scoată ochii.

— E un bărbat cu adevărat minunat, a zis ea, trecându-și un deget de-a lungul brațului lui Hugo, înainte ca acesta să apuce să-și retragă mâna. N-ai vrea să rămâi alături de noi pentru ceea ce sigur va fi evenimentul paranormal al deceniului? Ai putea să te așezi lângă mine. Nu m-ar deranja deloc. Am putea chiar să împărțim un scaun, dacă ai vrea.

Hugo a scuturat din cap că nu.

— De data asta, nu. Vă mai pot fi de folos cu ceva, doamnă Tripplethorne?

— Ah, cum să nu! a zis ea. Doar că sunt și copii care îmi urmăresc canalul și n-aș vrea să le corup mințile prețioase.

— Oh, Dumnezeule mare! a zis Wallace. Cum de există o *astfel* de femeie?

Hugo a tușit răgușit.

— Atunci... asta e, a zis Hugo și s-a dat înapoi. Dacă nu mai doriți și altceva, nu vă mai stau în cale. Ba chiar am să spun același lucru oricui s-ar mai putea afla acum în încăpere – nu-i mai stați doamnei în cale.

Wallace a pufnit.

— Hai, vezi să nu! Fix asta o să fac. Privește, Hugo! Privești? Ia uită-te cum mă dau eu din cale!

Hugo s-a uitat.

Wallace i-a arătat degetul mijlociu.

Pe Nelson l-a umflat râsul, apoi a făcut același lucru.

Hugo nu era mulțumit. S-a dus înapoi după tejghea, a luat o cârpă și a început să șteargă blatul, fixându-i cu privirea pe Wallace și pe Nelson. Când Desdemona și lacheii nu erau atenți, și-a dus două degete la ochi, apoi le-a îndreptat spre Wallace, mimând că spune *Oprește-te!*

— Ce-ai zis? i-a răspuns Wallace, ridicând vocea. Nu te aud!

Hugo s-a enervat și a oftat adânc, apoi a început să frece tejgheaua cu furie, mormăind în barbă. Nu ajuta nici faptul că Mei încă bântuia pe la hublouri, de data asta și cu un cuțit mare, de măcelar, în mână, ducându-și lama dintr-o parte în cealaltă a gâtului și dându-și ochii

peste cap, cu limba atârnându-i din gură.

În timp ce rotofeiul tot bătea ceainăria în lung și-n lat (și-a dat seama repede, când Hugo l-a săgetat cu privirea, că nu era indicat să se ducă și în spatele tejghelei), lunganul a scos din servietă un caiet și un stilou cu cerneală. S-a așezat lângă Desdemona, gata să ia notițe de orice fel. Nu era conștient de prezența lui Apollo lângă el, câinele adulmecându-l și apoi făcând pipi pe picioarele acestuia. Wallace a fost distras pentru o clipă de jetul de urină pe care lunganul nu l-a simțit, iar Desdemona și-a pus iar mâinile pe placă și și-a dres vocea.

— Spirite! a zis iar. Nu simt decât un receptacul pentru voi. Vorbiți prin mine și împărtășiți cu mine secretele celor morți! Nu vă fie teamă, căci eu sunt aici să vă fiu de ajutor.

Apoi și-a rotit iar umerii, cu degetele răsfirate pe placă.

Wallace a pufnit. Și-a mișcat gâtul dintr-o parte în alta și și-a pocnit degetele.

— OK. Hai să-i oferim experiența *spirituală* pe care și-o dorește cu atâta disperare.

— Oooh! a zis Desdemona cu răsuflarea întretăiată. Simt.

A început să-și sugă buza de jos și a continuat:

— Simt un soi de căldură și fiori pe piele. Ca o mângâiere. Ooh! *Ooh!*

Wallace a tras adânc aer în piept, și-a scuturat mâinile și apoi le-a așezat de o parte și de cealaltă a plăcii, ignorând pana de scris. La început, degetele i-au trecut prin ea și s-a încruntat.

— Fără așteptări, a șoptit el. Fără așteptări.

Și așa placa a devenit solidă sub mâinile lui. A tresărit surprins și a împins ușor placa într-o parte.

Desdemonei i s-a tăiat respirația și și-a tras repede mâinile înapoi.

— Ai... ai văzut asta?

Lunganul a aprobat din cap, cu ochii cât cepele.

— Ce s-a întâmplat?

— Nu știu.

Femeia s-a aplecat cu fața la câțiva centimetri de placa Ouija. Apoi a părut să-și aducă aminte că era filmată, așa că și-a ridicat privirea și s-a uitat în cameră zicând:

— Și așa începe. Spiritele au ales să vorbească.

Și-a pus mâinile înapoi pe placă și a continuat:

— Oh, dragi răposați! Folosiți-mă! Folosiți-mă cât de tare puteți! Transmiteți prin mine mesajul vostru și eu îl voi dezvălui lumii!

Wallace nu era un fan al Desdemonei Tripplethorne. A împins placa, încercând s-o miște, dar Desdemona o ținea cu forță.

— Se mișcă, a șoptit ea din colțul gurii. Pregătește-te! Cu chestia asta o să prindem patru milioane de vizualizări și un contract de televiziune, jur pe ce-am mai sfânt!

Lunganul a dat din cap și s-a pregătit să mâzgălească pe carnet.

— Ce-ar trebui să facem? l-a întrebat Wallace pe Nelson.

Nelson s-a strâmbat, apoi trăsăturile i s-au normalizat la loc, dar avea o strălucire diavolească în priviri.

— Ceva înspăimântător. Sari peste partea cu *da* și *nu* de pe placă. E plictisitoare. Prefă-te că ești un demon și că vrei să pui stăpânire atât pe sufletul, cât și pe laringele ei!

— *Fără* posedări de suflete! a zis Hugo cu voce tare.

Desdemona, lunganul și rotofeiul s-au întors toți spre el.

— Ce-ai zis? a întrebat femeia.

Hugo s-a albit la față.

— Am zis că... mă gândesc să fac niște sufleuri?

— Ba s-o crezi tu, nu în ceainăria *mea!* a urlat Mei din bucătărie.

Cumva a dat peste al doilea cuțit, mai mare decât primul.

Prin hublouri arăta destul de înfricoșătoare. Wallace era impresionat.

— Are dreptate, i-a zis Desdemona lui Hugo. Nu s-ar potrivi în meniul tău. Pe bune, Hugo, doar îți cunoști clienții.

Apoi s-a întors la masă, apăsând ferm cu vârfurile degetelor pe placă.

— Spirite! Umpleți-mă cu ectoplasma voastră spirituală! Nu lăsați nimic la mila hazardului. Dați-mi mie ocazia să fiu vocea voastră senzuală și incredibilă! Spuneți-mi secretele voastre! *Oooh!*

— Facă-se voia ta, cucoană! a zis Wallace și a început să miște placa.

I-a trebuit mai multă concentrare decât s-ar fi așteptat. Hainele erau o chestie, mișcatul scaunelor, cu totul alta. Asta era ceva *minor* și, totodată, neașteptat de dificil. S-a chinuit și a fost convins că, dacă

ar mai fi putut transpira, i-ar fi curs acum șuvoaie de pe frunte. Desdemona a icnit la vederea tăbliței de lemn care, după ce s-a mișcat dintr-o parte în alta, a început să se învârtă încet în cerc.

— Va trebui să te oprești asupra fiecărei litere pe rând, i-a zis Nelson.

— *Încerc!* s-a răstit Wallace. E mai greu decât pare.

S-a încruntat, concentrându-se asiduu, cu limba între dinți. S-a mișcat mai încet și i-a luat câteva clipe până să prindă ritmul.

— B, a șoptit Desdemona.

— B, a repetat și lunganul, scriind pe carnet.

— U.

— U.

— N.

— N.

— Ă.

— Ă.

Wallace s-a oprit.

Desdemona s-a încruntat.

— Asta e... tot?

Apoi și-a ridicat privirea spre lungan.

— Ce-a zis?

Lunganul era palid când a întors carnetul spre ea, cu mâinile tremurând.

Desdemona a mijit ochii, apoi s-a dat înapoi.

— Bună. Zice *bună.* Doamne, Dumnezeule mare! E real. E cât se poate de real, a zis ea, tușind aspru. Adică, *evident* că e real. Știam asta. Desigur.

A rânjit spre cameră, deși mai crispată decât înainte, și a continuat:

— Spiritele vorbesc cu noi, a zis ea, dregându-și iar vocea. Bună, spirite! Am primit mesajul vostru. Cine sunteți? Ce vreți? Ați murit în chinuri cumplite, poate omorâți în bătaie, loviți cu un ciocan, într-o crimă pasională și mai aveți de reglat niște conturi cu care eu, Desdemona Tripplethorne, inițiatoarea *Ședințelor sexy de spiritism ale Desdemonei Tripplethorne* (urmează să-mi patentez invenția), vă pot ajuta? Cine este cel care v-a ucis? E cineva din camera asta?

— O să te omor eu *pe tine* cât ai clipi! a strigat Mei din bucătărie.

— Da, a zis Desdemona, după ce Wallace a mutat tăbliţa de pe placă pe cele două litere ale acestui cuvânt. *Chiar* ai fost omorât. Eram sigură! Spune-mi, spirite măreţ! Spune-mi cine te-a ucis! Voi cere dreptate în numele tău şi, când o să am propria emisiune TV, promit că n-o să te uit. Dă-mi un nume!

Tăbliţa s-a mişcat din nou.

— D, a şoptit ea. E. S. D. E. M. O. N...

Lunganul a scos un chiţăit sugrumat.

— Scrie *demon.*

— Doamne, ăştia doi zici că-s scăpaţi de pe undeva! a zis Nelson, uitându-se spre rotofeiul care stătea pe scaun cu dispozitivul îndreptat spre tavan.

— A! a sărit Desdemona când tăbliţa s-a oprit. Nu e demon. Are prea multe litere. Le-ai dibuit pe toate?

Lunganul a aprobat din cap.

— Păi? a vrut ea să ştie. Ce zice?

Bărbatul i-a arătat din nou carnetul.

Pe pagină apăruse scris cu litere mari DESDEMONA.

S-a uitat la cuvânt cu ochii mijiţi, apoi la placa Ouija, apoi iar la carnet, în timp ce lunganul a întors cuvântul spre camera de filmat.

— E numele meu, a zis ea, albindu-se la faţă şi trăgându-şi rapid mâinile de pe tăbliţă. Adică vrei să zici că eu... te-am ucis?

A râs neliniştită şi a continuat:

— E imposibil. N-am ucis niciodată pe nimeni până acum.

Lunganul şi Desdemona au îngheţat când tăbliţa de lemn a început să se mişte din nou fără ca ea s-o atingă. A citit răspicat literele asupra cărora se oprea Wallace, iar lunganul le-a scris pe carnet.

— „Ba fix tu m-ai omorât", a citit Desdemona de pe hârtie, apoi a clipit nedumerită. Poftim? N-am făcut *aşa ceva.* Cine eşti? E un soi de glumă? a întrebat şi s-a aplecat sub masă, apoi s-a ridicat. Nu sunt magneţi. Hugo. *Hugo.* Tu faci asta? Nu-mi place să-şi bată cineva joc de mine!

— Te pui cu forţe pe care eşti departe de a le înţelege vreun pic, i-a zis Hugo solemn.

Tăbliţa s-a mişcat din nou.

— „Ha, ha", a citit lunganul cu voce tare, în timp ce scria literele.

„Eşti praf!”

— Câţi ani ai, zece? l-a întrebat Nelson pe Wallace, deşi se chinuia să nu zâmbească. Trebuie să fii mai înspăimântător. Zi-i că eşti Satana şi că o să-i haleşti ficatul.

— „Sunt Satana”, a zis lunganul, în timp ce tăbliţa se mişca. O să-ţi mănânc dumicatul.

— Ficatul, a zis Nelson. *Ficatul.*

— Fac şi eu ce *pot,* a spus Wallace, scrâşnind din dinţi. Tăbliţa e alunecoasă!

— Dumicatul? a repetat Desdemona, părând nedumerită. N-am auzit de cuvântul asta în viaţa mea.

Tăblia s-a mişcat din nou.

— „Scuze”, a zis lunganul în timp ce scria noul mesaj. „Autocorector cretin. Am vrut să zic ficat.”

Hugo şi-a ascuns faţa în palme şi a gemut.

Desdemona s-a ridicat brusc, hârşâind scaunul pe podea. S-a uitat în jur frenetic. Lunganul a început să strângă la piept carnetul, iar rotofeiul a venit lângă ei, ţinând dispozitivul deasupra plăcii Ouija. Acesta a ţiuit din nou, mai tare decât înainte, iar luminile verzi au strălucit puternic.

— Ne băgăm în lucruri pe care nu le pricepem, a zis Desdemona cu răsuflarea întretăiată.

Apoi şi-a lipit dosul palmei de frunte şi, respirând greu, a privit în cameră:

— Sunteţi primii care aţi fost martori la asta. Satana e aici şi vrea să-mi mănânce ficatul. Dar nu mă voi lăsa intimidată, a zis şi şi-a coborât mâna. Satana sau cine vei fi fiind, nu eşti binevenit aici! Acesta e un spaţiu al păcii şi al delicateselor la suprapreţ.

— Hei! s-a răstit Hugo.

Wallace a mişcat tăbliţa şi mai repede.

— Tu eşti cea care nu e binevenită aici, a mormăit el, iar lunganul a repetat cu voce tare. Pleacă din locul ăsta! Nu te mai întoarce niciodată.

Apoi, după ce s-a gândit o clipă, a adăugat:

— Şi să te porţi ceva mai frumos cu Mei, altfel o să-ţi mănânc şi creierul.

— Uite, a zis lunganul, arătându-i scrisul cu un deget tremurând.

Wallace a întors capul şi l-a văzut pe Nelson stând lângă lămpile de pe perete. Bătrânul şi-a pus mâinile deasupra lor şi becurile au început să clipească. Wallace a zâmbit larg când Nelson i-a făcut cu ochiul. Apoi becurile au început să zornăie.

— Pleacă! i-a zis Wallace, mişcând tăbliţa şi mai rapid. Pleacă! Pleacă! Pleacă!

După ce a terminat, a împins tăbliţa cât de tare a putut, aruncând-o de pe masă. Aceasta a aterizat în şemineu şi a început să ardă. Placa Ouija a zburat şi ea de pe masă, zăngănind pe podea.

— *Nu* am venit aici pentru căcaturi *d-astea!* A zis rotofeiul, luând-o încet înapoi.

Când a dat peste un scaun, a schelălăit şi a început să se învârtă haotic.

Nelson a lăsat lămpile şi s-a dus la camera de filmat. A cercetat-o cu atenţie, apoi a înclinat capul, ca pentru sine.

— Arată ca şi cum ar fi dat multe parale pe ea, a zis el şi a răsturnat-o.

Camera s-a izbit de pământ şi i s-a crăpat obiectivul.

— Hopa, vai de mine!

Hugo a mai oftat o dată, în timp ce Wallace i-a zis bătrânului:

— Aşa, Nelson. *Aşa!*

— Trebuie să ne cărăm de aici! a şoptit cu înfrigurare lunganul.

A pornit spre uşă, dar Wallace a împins înspre el un scaun cu piciorul.

Scaunul a alunecat pe podea şi s-a izbit în fluierele picioarelor lunganului. Acesta a urlat şi aproape s-a dus de-a berbeleacul, iar carnetul i-a căzut din mână.

— Nu accept aşa ceva! a exclamat Desdemona. Nu vom fi intimidaţi de unii ca tine! Eu sunt Desdemona Tripplethorne. Am cincizeci de mii de urmăritori şi îţi *ordon* să...

Dar orice ar fi vrut să ordone Desdemona s-a pierdut în momentul în care Mei a ieşit buluc pe uşi, cu ambele cuţite ridicate deasupra capului şi zbierând:

— Eu sunt Satana! Eu sunt Satana!

Tot ce-a mai apucat Wallace să vadă din Desdemona, lungan şi

rotofei a fost spatele lor în timp ce fugeau din Popasul lui Caron, Ceai și bunătăți. Cei doi bărbați au încercat să iasă pe ușă în același timp și au rămas blocați până s-a izbit Desdemona în ei și i-a împins, aruncându-i pe veranda din față. Au început să zbiere când ea i-a călcat pe spate și pe brațe ca să treacă peste ei, cu rochia ridicată aproape obscen. A sărit peste trepte și a luat-o la sănătoasa pe drum, fără să arunce nici măcar o privire spre ceainărie, cu lunganul și rotofeiul, care reușiseră să se pună pe picioare, pe urma ei.

Peste Popasul lui Caron s-a lăsat liniștea.

Dar n-a durat cine știe ce.

Nelson a început să chicotească, la început subtil, apoi din ce în ce mai tare. Mei a făcut la fel – o tuse cu sughițuri la început, care s-a transformat într-un râs cu lacrimi, apoi într-un hohot răsunător în timp ce lăsa jos cuțitele.

Și apoi un alt sunet a umplut fiecare ungher și cotlon al ceainăriei, unul pe care nu-l mai auziseră până atunci. I-a făcut pe Nelson și pe Mei să se potolească, iar pe Hugo să iasă încet de după tejghea.

Wallace râdea. Râdea mai tare decât o făcuse vreodată, cu o mână ținându-se de burtă și cu cealaltă plesnindu-se pe genunchi.

— Ați *văzut* ce s-a întâmplat? a strigat el. Ați văzut ce mutră aveau? Doamne, a fost *incredibil!*

Și a râs și a tot râs. Ceva în pieptul lui se relaxase, ceva ce nu știuse că stătea înnodat și încâlcit. Și, cumva, se simțea mai ușor. Mai liber. I se scuturau umerii în timp ce se apleca, străduindu-se să tragă în piept un aer de care nu avea nevoie. Pe măsură ce hohotele de râs s-au atenuat ușor, transformându-se într-un chicotit, senzația de ușurare nu a dispărut. Ba, dimpotrivă, a sporit, iar nenorocirea aceea de cârlig, care nu mai părea să dispară, nu s-a mai simțit ca o piatră de moară care-l ținea legat de pământ. S-a gândit că poate era una dintre puținele dăți din viața lui în care făcuse ceva bun fără să aștepte ceva la schimb. Cum de nu se gândise la asta până acum?

Și-a șters ochii de lacrimi și s-a îndreptat de spate.

Nelson avea pe chip un amestec de admirație și uimire. Oglindea expresia de pe chipul nepotului.

Mei a fost cea care a vorbit prima:

— O să vă îmbrățișez pe amândoi de-o să vă meargă fulgii!

Asta l-a șocat, mai ales că-și amintea ce-i zisese Mei despre gesturile de afecțiune.

— Numai tu ești în stare să faci asta să sune a amenințare.

Și-a pus cuțitele pe cea mai apropiată masă, apoi a bătut cu degetele în palmă. În aerul din jurul lor s-a simțit un fior, apoi Mei a fost călare pe el. Aproape că l-a dat jos când l-a cuprins atât de strâns cu brațele. L-a surprins atât de tare, că a fost incapabil să se miște, dar numai pentru o clipă. Una extrem de fragilă, în care Wallace nu și-a putut aminti ultima dată când îl îmbrățișase cineva. Și-a ridicat precaut brațele și le-a dus spre ceafa lui Mei, cuprinzând-o.

— Strânge mai tare! i-a zis ea cu nasul în gâtul lui. N-o să mă sparg.

Ochii îi ardeau în cap. Nu știa de ce. Dar a făcut cum i-a zis. A strâns cât de tare a putut.

Când a deschis ochii, a văzut că Hugo îl privea cu o expresie ciudată pe chip. S-au privit unul pe altul vreme îndelungată.

CAPITOLUL 12

În noaptea aceea, Wallace s-a dus după cablu și a dat peste Hugo în spate, rezemat de balustradă. Norii ascundeau stelele. S-a oprit în ușă, nesigur dacă era binevenit. L-a învăluit un sentiment ciudat de vină, pe care nu l-a lăsat să se mărească. Zâmbetul de pe chipul lui Mei meritase.

Înainte să se întoarcă și să se retragă în ceainărie, Hugo i-a zis:

— Bună!

Wallace s-a scărpinat după ceafă:

— Bună, Hugo!

— Totul OK?

— Cred că da. Vrei să... fii lăsat singur? Nu vreau să te deranjez sau ceva.

Hugo a scuturat din cap, fără să se întoarcă.

— Nu, e în regulă. Nu mă deranjezi.

Wallace s-a îndreptat și el spre balustradă, păstrând ceva distanță între el și Hugo. Îl măcina că era furios pe el, deși nu credea că ar fi trebuit să se supere pentru ceva atât de banal ca faptul că se folosise de o placă Ouija ca să sperie o escroacă. Totuși n-avea niciun drept să-i spună lui Hugo ce trebuia să simtă, mai ales că era ceainăria lui. Casa lui.

— Te gândeai să-ți ceri scuze, așa-i? i-a zis Hugo.

Wallace a oftat.

— E evident, nu?

— Puțin. Să n-o faci.

— Să nu-mi cer scuze?

Hugo a aprobat din cap, i-a aruncat o privire, apoi s-a uitat din nou spre grădina de ceai.

— Ai făcut ce trebuia să faci.

— I-am zis unei femei că sunt Satana și c-o să-i mănânc ficatul, a spus el crispat. Uite ceva ce nu m-aș fi gândit vreodată că o să zic cu voce tare.

— Pentru orice există un început, i-a zis Hugo. Pot să te întreb ceva?

— Sigur.

— De ce-ai făcut-o?

Wallace s-a încruntat și și-a încrucișat brațele.

— De ce mi-am bătut joc de ei în halul ăla?

— Dap.

— Pentru că am putut.

— Atât?

Păi nu chiar. Doar că nu-i plăcuse felul în care Desdemona flirtase cu el și asta nu era ceva ce Wallace ar fi putut *vreodată* să recunoască. Îl făcea să pară ridicol, chiar dacă era un sâmbure de adevăr acolo pe undeva. Nu putea face nimic în privința asta și n-avea de gând să zică ceva care l-ar fi făcut să pară îndrăgostit. Ideea în sine îl făcea să-i fie atât de rușine, că simțea cum îi arde fața. Era stupid, serios. Nimic n-avea cum să iasă din treaba asta. El era mort. Hugo, nu.

Așa că a zis prima chestie care i-a venit în minte și care nu-l făcea să pară leșinat de dragul lui.

— Mei.

Și, pronunțând acel cuvânt, spre totala lui consternare, și-a dat seama că era adevărat.

— Ce e cu ea?

Wallace a oftat.

— Păi... era supărată. Nu mi-a plăcut felul în care îi vorbea Desdemona. Ca și cum Mei ar fi fost mai prejos decât ea. Nimeni n-ar trebui să fie tratat așa.

Și, pentru că Wallace era totuși Wallace, a adăugat:

— Adică, OK, Mei era dispusă să încalce legea, dar cred că e o tipă de treabă.

— E o laudă în toată legea.

— Știi ce vreau să zic.

A fost surprins să-l audă pe Hugo adăugând:

— Cred că da. Ai văzut că i se întâmpla ceva cuiva pe care îl consideri prieten și ai simțit nevoia să intervii.

— Nu i-aș spune chiar *prietenă...*

— Wallace.

Acesta a gemut.

— Bine. Fie. Suntem prieteni.

Nu a fost așa de greu s-o spună cu voce tare pe cât crezuse. Se întreba dacă nu cumva își îngreunase mereu situația singur.

— De ce-ai lăsat să se întâmple asta?

Hugo a părut bulversat.

— Ce vrei să zici?

— Nu e prima dată când vine aici. Desdemona.

— Nu, a zis Hugo încet. Nu e.

— Și știai că Mei n-o suportă. Mai ales când a băgat-o pe Nancy la mijloc.

— Mda.

— Și atunci de ce n-ai oprit-o?

Era atent să nu pună prea multă emfază. Nu era tocmai furios – nu pe Hugo –, doar că nu înțelegea. Chiar se așteptase la mai mult. Nu știa când începuse, dar nu mai conta.

— Mei e și prietena ta. N-ai văzut cât de mult o tulbură chestia asta?

— Nu atât de mult pe cât ar fi trebuit, i-a zis Hugo.

Apoi s-a uitat adânc în întunericul pădurii din jurul lor.

— Îi știi povestea, i-a zis Wallace, neștiind exact de ce forța nota.

Poate pentru că era important.

— Cei s-a întâmplat. Înainte.

— Ți-a zis.

— Mi-a zis. Nu aș dori asta nimănui. Nu-mi dau seama cum e să nu te asculte nimeni când ești...

S-a oprit, amintindu-și cum țipase după cineva după ce se prăbușise în birou, în speranța că avea să fie auzit. Apoi cum încercase să facă pe cineva, pe *oricine,* să-l vadă. Se simțise invizibil.

— Nu e corect, a adăugat el.

— Nu, a fost de acord Hugo. Bănuiesc că nu e.

Și-a încleștat maxilarul și a continuat:

— Nu că ar conta cine știe ce, dar mi-am cerut scuze față de Mei. N-ar fi trebuit să las lucrurile să degenereze atât de rău.

Apoi a scuturat din cap.

— Cred că parte din mine voia să vadă ce-ai de gând să faci, chiar și după ce ți-am zis nu.

— De ce?

— Ca să văd de ce eşti în stare, i-a zis Hugo domol. Nu eşti viu, Wallace. Dar încă exişti. Nu cred că ţi-ai dat seama de asta până azi.

Aproape că-i venea să creadă, venind de la Hugo.

— Şi totuşi n-ar fi trebuit să-i faci una ca asta. Sau s-o laşi pe Desdemona să se bage în viaţa lui Nancy aşa cum a făcut-o.

— Mda. Îmi dau seama de asta acum. Nu sunt perfect. Nici n-am pretins vreodată c-aş fi. Încă mai fac greşeli ca toată lumea, chiar dacă mă străduiesc din răsputeri. A fi luntraş nu mă scuteşte de a fi om. Ba, dimpotrivă, complică lucrurile. Dacă fac o greşeală, pot să provoc rău. Tot ce-mi rămâne e să promit să fac mai bine data viitoare şi să nu mai las să se întâmple una ca asta şi altădată, a zis el, zâmbind întristat. Nu că aş fi de părere că Desdemona se va mai întoarce. Nu pentru multă vreme. Aţi avut voi grijă de asta.

— Poţi să fii al dracului de sigur de asta! a zis Wallace, umflându-se în pene. Cum şi-au aşternut, aşa au dormit.

— Trebuie să încetezi să-ţi mai petreci timpul cu bunicul.

— Păi, e de treabă. Dar nu-i zice că ţi-am spus asta. N-o să mă lase să uit vreodată, a zis el, întinzându-se ca să atingă mâna lui Hugo şi dându-şi seama că n-avea cum.

Şi-a retras mâna repede. Hugo, în schimb, n-a reacţionat nicicum. Wallace îi era recunoscător pentru asta, chiar dacă şi-a amintit cum s-a simţit când Mei l-a îmbrăţişat cu toată fiinţa ei. Nu ştia când devenise atât de disperat după contact fizic.

S-a chinuit să găsească ceva de zis, ceva care să le distragă atenţia amândurora.

— Am făcut şi eu greşeli. Înainte, a zis şi s-a oprit. Nu, nu e chiar adevărat. *Încă* mai fac greşeli.

— De ce? a întrebat Hugo.

Mda, chiar aşa, de ce.

— A greşi e omeneşte, bănuiesc. Nu am fost ca tine, totuşi. N-am lăsat să mă afecteze. Ar fi trebuit, doar că... nu ştiu. Am dat mereu vina pe alţii şi mi-am zis că am învăţat din greşelile *lor* şi nu neapărat din ale mele.

— Ce crezi că înseamnă asta?

Nu era un adevăr uşor de înfruntat şi unul pentru care nu era convins că era pregătit.

— Nu știu dacă am fost un om bun.

A lăsat cuvintele să atârne între ei o vreme, așa amare cum erau.

— Ce presupune a fi un om bun? a întrebat Hugo. Fapte? Motivație? Altruism?

— Poate toate la un loc, a zis Wallace. Sau poate niciuna dintre ele. Mi-ai zis că nu știi ce e de partea cealaltă a ușii, chiar dacă vezi expresiile de pe chipurile celor care trec dincolo. De unde știi că nu există Iad sau Rai? Dacă ies pe ușa aia și o să fiu judecat pentru fiecare rău pe care l-am făcut și o să cântărească mai greu decât orice altceva? Merit eu să ajung în același loc cu cei care își devotează viața pentru... chestia aia, ce-o fi ea?! Cum ar fi o călugăriță sau ceva.

— O călugăriță, a repetat Hugo, chinuindu-se să nu-l apuce râsul. Te compari cu o călugăriță.

— Mai taci, a mormăit Wallace. Pricepi ce vreau să zic.

— Pricep, a răspuns el, pe un ton glumeț. Aș cam da orice să te văd într-un costum de călugăriță.

Wallace a oftat.

— Sunt sigur că ar fi blasfemie.

Hugo a pufnit în râs, dar apoi a devenit serios iar. Părea să-l frământe un gând anume. Wallace a așteptat, nevoind să forțeze. În cele din urmă, Hugo a zis:

— Pot să-ți spun ceva?

— Da. Sigur. Orice.

— Nu e așa mereu, a zis Hugo șoptit. Ți-aș putea spune că sunt ferm în convingerile mele, dar n-ar fi chiar adevărul gol-goluț. E cam ca... locul ăsta. Ceainăria. E solidă, cu o fundație solidă, dar nu cred că i-ar trebui mult s-o pună ceva la pământ. O trepidație. Un cutremur. Pereții s-ar prăbuși, podeaua ar crăpa și n-ar mai rămâne decât dărâmături și praf.

— Ai trecut printr-un cutremur, a zis Wallace.

— Da. Chiar prin două.

Wallace nu voia să știe. Voia să schimbe subiectul, să vorbească despre orice altceva, ca Hugo să nu mai arate atât de nefericit. Dar, în cele din urmă, n-a mai zis nimic. Nu știa care dintre ei era mai laș.

— Când a venit la mine, Cameron era... tulburat, a zis Hugo. Am văzut de cum a intrat pe ușă, târându-și picioarele după culegătorul

meu de suflete.

— Care nu era Mei.

Hugo a dat din cap.

— Nu. Asta se întâmpla înaintea ei, a continuat el, apoi s-a încruntat, furios. Culegătorul ăsta nu era... ca ea. Am lucrat împreună, dar ne certam de cele mai multe ori. Dar mă gândeam că știa ce face. Fusese culegător de suflete cu mult înainte ca eu să devin luntraș și mi-am zis că el știa mult mai multe decât aș fi putut eu vreodată, mai ales că eram nou în toată povestea. Nu voiam necazuri și mă gândeam că, dacă mă țin deoparte, o să reușim să conlucrăm. L-a adus pe Cameron. Nu voia să fie aici. Refuza să creadă că e mort. Era furibund. Atât de furios, că aproape o simțeai. Bineînțeles că era ceva de așteptat. E greu să accepți o nouă realitate când singura viață pe care o știai a dispărut pentru totdeauna. Mi-a zis că locul ăsta e o închisoare, că e prizonier aici și că eu nu sunt altceva decât un temnicer.

Și iată sentimentul de vină pe care Wallace voia să-l evite. Simțea că-i sfâșie pieptul.

— N-am vrut să...

— Știu, a zis Hugo. Tu nu... nu ești ca el. N-ai fost niciodată. Am știut că tot ce trebuie să fac e să-ți dau timp ca să te lămurești singur. Chiar dacă nu erai de acord, chiar dacă nu-ți plăcea, aveai să înțelegi. Și nu știu dacă ai ajuns încă acolo, dar o să ajungi.

— Cum? a întrebat Wallace. Cum ai știut că așa o să fie?

— Ceaiul de mentă, a răspuns Hugo. Era atât de tare, mai tare decât orice alt ceai pe care l-am făcut vreodată pentru cineva în situația ta. Nu erai furios. Erai speriat și *te purtai* ca și cum ai fost furios. E o diferență.

Wallace s-a gândit la mama lui, care făcea acadele în cuptor.

— Ce s-a întâmplat cu Cameron?

— A plecat, a zis Hugo. Și eu n-am putut să zic sau să fac nimic ca să-l opresc.

Vocea i s-a înăsprit.

— Culegătorul de suflete mi-a zis să-l las să plece. Că așa o să-și învețe lecția și o să se întoarcă alergând de îndată ce-și va vedea pielea descompunându-i-se. Și pentru că n-am știut ce altceva să fac,

l-am ascultat.

Wallace a simţit că-l furnică pielea.

— Nu s-a mai întors.

Hugo era îndurerat. Îi vedea suferinţa întipărită pe chip. Îl făcea să pară imposibil de tânăr.

— Nu, nu s-a mai întors. Fusesem avertizat şi altădată de ce se poate întâmpla dacă cineva ca tine pleacă. De ce pot deveni astfel de oameni. Dar nu m-am gândit că se putea întâmpla aşa de repede. Voiam să-i dau timp şi spaţiu, să-l las să hotărască singur să se întoarcă. Culegătorul de suflete mi-a zis că-mi pierdem vremea degeaba. Singurul motiv pentru care m-am dus a fost pentru că legătura dintre noi... s-a rupt pur şi simplu. Culegătorul avusese dreptate în felul lui. Când l-am găsit, în cele din urmă, era deja prea târziu.

Hugo a ezitat o clipă, apoi a continuat:

— Le zicem *umbre.*

Wallace s-a încruntat.

— *Umbre?* Ce vrea să însemne?

Hugo a lăsat capul jos.

— E un termen... potrivit. Pentru ce este el. O carcasă goală, o rămăşiţă a celui ce-a fost. Umanitatea lui nu mai există. Tot ceea ce-l făcea ce era ca om, fiecare amintire, fiecare sentiment au... dispărut pur şi simplu. Şi eu nu mai pot să fac nimic ca să-l aduc înapoi. În calitate de luntraş, ăsta a fost primul dintre cele două „cutremure" despre care ţi-am spus mai devreme. Am eşuat şi cineva a avut de suferit din cauza asta.

Wallace s-a întins iar să-l atingă – să-l aline? –, dar s-a oprit când şi-a adus iar aminte că nu avea cum. Şi-a strâns degetele în pumn, lăsând mâna în jos.

— Dar nu te-ai oprit.

— Nu, a zis Hugo. Cum m-aş fi putut opri? Mi-am zis că făcusem o greşeală şi, deşi fusese una îngrozitoare, nu puteam lăsa să i se mai întâmple şi altcuiva. A venit directorul. Mi-a zis că era parte din fişa postului şi că nu aş fi avut ce face ca să-l ajut pe Cameron. Că fusese alegerea lui. Directorul mi-a vorbit despre ghinion şi mi-a spus că stătea în puterea mea să mă asigur că nu se va mai întâmpla. Şi l-am

crezut. Abia după câteva luni, când culegătorul de suflete a adus o fetiță, am înțeles cât de puține știam de fapt.

O fetiță.

Wallace a închis ochii. Nancy era acolo, în întuneric, cu ochi obosiți, cu riduri adânci pe față.

— Era o copilă plină de viață, a zis Hugo și Wallace și-a dorit să se oprească. Avea părul rebel, dar cred că așa fusese mereu. Vorbea, vorbea întruna, întrebare după întrebare. „Cine ești? Cine sunt eu? Ce e locul ăsta? Când pot să plec acasă?"

Lui Hugo a început să-i tremure vocea.

— „Unde e mami?" Culegătorul nu voia să-i răspundă. Nu era ca Mei. Ea are un soi de... bunătate înnăscută. Poate fi ușor necioplită uneori, dar are o oarecare reverență în atitudine. Înțelege cât de importantă e slujba asta. Nu vrem să creăm și mai mult traumă. Trebuie să le oferi blândețe, pentru că nu există un moment într-o viață sau o moarte de om în care cineva să fie mai vulnerabil.

— Cum a murit? a șoptit Wallace.

— Sarcom Ewing. Tumori în oase. A luptat până în ultima clipă. Se credea că starea ei se îmbunătățise. Și poate că, o vreme, așa s-a și întâmplat. Dar s-a dovedit a fi fost prea mult pentru ea.

Wallace a deschis ochii la timp să-l vadă pe Hugo ștergându-și fața și suspinând.

— A stat aici șase zile. Ceaiul ei avea gust de căsuțe și castele din turtă dulce. Cu uși din jeleu și turnuri din fursecuri. Cu ziduri făcute din glazură albastră. Era... minunată. Niciodată furioasă, doar curioasă. Copiii nu sunt întotdeauna la fel de speriați cum sunt adulții. Nu de moarte.

— Cum o chema?

— Lea.

— Frumos.

— Așa e, a fost de acord Hugo. Râdea mult. Bunicul o plăcea. Toți o plăceam.

Și, deși nu voia să afle, Wallace a întrebat:

— Ce s-a întâmplat cu ea?

Hugo și-a plecat iar capul.

— Copiii sunt altfel. Legăturile lor cu viața sunt mai puternice.

Iubesc cu toată inima pentru că nu știu cum altfel să fie. Trupul lui Lea a fost devastat ani la rând. Spre sfârșit, n-a mai ieșit deloc din salonul ei de spital. Mi-a povestit despre o vrabie care venea la fereastra ei aproape în fiecare dimineață. Stătea acolo, pur și simplu, și o privea. Se întorcea mereu. Se întreba dacă, acolo unde se ducea, avea să primească aripi. I-am zis că poate să primească tot ce vrea ea. Și s-a uitat la mine, Wallace. S-a uitat la mine și mi-a zis „Nu chiar orice. Nu încă". Și am știut la ce se referea.

— La mama ei.

— Parte din sufletul lor rămâne pe tărâmul ăsta pentru că ard cu asemenea intensitate într-un timp atât de scurt. În timp ce dormeam, Lea se gândea la mama ei. Și cumva, îi apărea lui Nancy. Era la sute de kilometri depărtare.

Apoi cuvintele lui au început să sune amar.

— Nu știu exact cum ne-a găsit. Dar a venit aici, în locul ăsta, cerând să-i dăm fata înapoi. A sunat la poliție, a adăugat el, vizibil îndurerat.

— Oh, nu!

Hugo părea că se sufocă.

— N-au găsit nimic, evident. Și, când au aflat ce se întâmplase cu fiica ei, au crezut că era... știi tu. Sărită de pe fix. Și cine ar fi putut s-o condamne dacă ar fi fost așa? Nimeni nu știa că Lea era chiar acolo, că striga după mama ei, că *urla* de-a dreptul. Becurile au început să pocnească. Ceștile de ceai, să se crape. Mi-a zis că vrea să plece acasă. Am încercat să-l opresc. Pe culegătorul de suflete. Am încercat să-l opresc când a apucat-o de mână. Am încercat să-l opresc când a târât-o pe scări. Nu voia să plece. Îl implora: „Te rog, nu mă face să dispar!"

Wallace a simțit că-l trec fiori de gheață.

— Culegătorul a obligat-o să treacă dincolo, a zis Hugo cu asemenea amăreală, că Wallace aproape o simțea. Ușa s-a trântit înainte să ajung la ea. Când am încercat iar s-o deschid, nu s-a clintit. Își împlinise menirea și nu avea niciun motiv să se deschidă la loc. Și, sincer, Wallace, am fost atât de *furios.* Culegătorul mi-a zis că așa era cel mai bine, că dacă am fi permis să continue, n-am fi făcut decât să le facem rău amândurora. Și, mai mult de atât, era ceea ce ar fi vrut

directorul, ce ne zisese că trebuia să înfăptuim. Dar nu l-am crezut. Cum aș fi putut să cred așa ceva? Nu trebuie să forțăm pe nimeni, trebuie să fie pregătiți. Nu asta e treaba noastră. Suntem aici ca să ne asigurăm că lumea pricepe că viața nu e doar despre a fi viu. Viața are multe părți și existența continuă chiar și după moarte. E frumos chiar și când doare. Lea ar fi ajuns acolo, cred. Ar fi înțeles.

— Ce s-a întâmplat cu el? a zis Wallace fără expresie. Cu culegătorul de suflete?

Chipul lui Hugo s-a înăsprit.

— A făcut-o de oaie. N-a avut niciodată temperamentul pe care îl consider necesar pentru slujba asta, dar ce dracu' știu eu, a zis și-a clătinat din cap. Mi-a zis că fusese singurul lucru care trebuia făcut și că, în cele din urmă, aveam să pricep și eu asta. Dar n-a făcut decât să mă înfurie și mai rău. Apoi a venit directorul.

Wallace începea să înțeleagă imaginea de ansamblu care se forma pe dinaintea lui

— Ce e directorul?

— Un gardian al ușilor, a zis Hugo încet. Un soi de zeu mic. Una dintre cele mai vechi ființe din câte există. Alege tu. Oricare dintre variantele astea e corectă. El zice că e ordinea din mijlocul haosului. E și un ticălos dur, căruia nu-i place când cineva îi tulbură ordinea. A venit la ceainărie. Culegătorul a încercat să justifice ce-a făcut. „Zi-i, Hugo! Zi-i c-am făcut ce trebuia, ce-a fost *necesar!"*

— Și i-ai zis? a întrebat Wallace.

— Nu, a răspuns Hugo cu o voce mai rece decât îi fusese dat lui Wallace s-o audă. Nu i-am zis. Pentru că, deși un culegător ar trebui să ajute un luntraș, nu e treaba noastră să forțăm pe cineva să facă ceva pentru care nu e pregătit. Există ordine, da; directorului îi place la nebunie ordinea, dar știe la fel de bine că lucrurile astea necesită timp. Culegătorul stătea acum lângă mine și cerea cu disperare să fie auzit, iar eu nu mă puteam gândi decât că suna exact ca Lea. Și-n secunda doi a dispărut. Pur și simplu... n-a mai fost. Directorul n-a ridicat nici măcar un deget. Am fost șocat. Îngrozit. Și *vina* pe care am simțit-o atunci, Wallace, m-a copleșit. Eu făcusem asta. Era vina mea.

— Dar nu era, a zis Wallace, dintr-odată furios, deși nu știa exact

de ce anume. Tu ai făcut tot ce trebuia să faci. Nu tu ai dat greș, Hugo. Ci el.

— Și a primit ce-a meritat?

Wallace s-a albit la față.

— Păi...

— Directorul a zis că da. A zis că așa era cel mai bine. Că moartea era un proces și că oricine sabotează acest proces trebuie înlăturat.

— Nancy nu știe, așa-i?

— Nu, a șoptit Hugo. Nu știe nimic. N-a știut nimic în tot acest timp. A stat într-un hotel săptămâni întregi, a venit aici în fiecare zi și a vorbit din ce în ce mai puțin. Cred că parte din ea a știut că lucrurile nu mai erau ca înainte. Orice simțise înainte în legătură cu Lea dispăruse, pentru că *Lea* dispăruse. Era o finalitate în asta pentru care nu era pregătită. Se convinsese că moartea lui Lea nu fusese decât o întâmplare. Că fata cumva era încă aici. Într-un fel, avea dreptate, până când n-a mai avut. Și scânteia aceea din ochii ei, aceeași scânteie pe care o văzusem și în privirea lui Lea, a început să pâlpâie și să se stingă.

— E încă aici, a zis Wallace, deși nu știa ce însemna asta.

Femeia pe care o văzuse nu părea să fie altfel decât el, o fantomă.

— Chiar e, a zis Hugo. A plecat câteva luni și m-am gândit că asta fusese totul, că începuse cumva să se vindece. Directorul mi-a adus-o pe Mei și mi-am zis că tot răul era spre bine. Eram ocupat să-mi cunosc noua culegătoare de suflete, încercând să mă asigur că nu era ca predecesorul ei. Mi-a luat multă vreme să am încredere în ea. Mei o să-ți spună că am fost un ticălos la început și probabil că are dreptate. Mi-a fost greu să am iar încredere în cineva ca ea.

— Dar ai reușit.

Hugo a ridicat din umeri.

— Mi-a câștigat încrederea. E unică. Știe cât de important e ceea ce facem și apreciază totul la adevărata valoare. Dar, mai presus de orice, are un suflet bun. Nu știu dacă aș putea explica cum se cuvine cât de importantă e bunătatea. Viața asta nu e ușoară. Suntem înconjurați de moarte în fiecare clipă. Fie înveți să trăiești o astfel de viață, fie o lași să te distrugă. Primul meu culegător de suflete nu a priceput. Și din cauza asta, niște oameni au avut de plătit, oameni

nevinovați, care n-au meritat ce li s-a întâmplat.

Hugo s-a uitat la mâini. Avea o privire inexpresivă.

— Nancy s-a întors. Și-a închiriat un apartament în oraș și, în cele mai multe zile, vine aici. Nu vorbește. Stă mereu la aceeași masă. Cred că așteaptă.

— Ce?

— Orice, a răspuns Hugo. Orice care să-i arate că oamenii pe care îi iubim nu sunt dispăruți cu totul. E pierdută și tot ce pot face e să fiu aici pentru ea, să-i fiu alături când o să-și găsească iar vocea. Îi datorez măcar asta. N-o s-o forțez niciodată. N-o s-o împing spre ceva pentru care nu e pregătită. Cum aș putea? Deja i-am greșit o dată. Nu vreau să se întâmple din nou.

— N-a fost vina ta. N-ai făcut tu...

— Ba da, *eu! s-a* răstit Hugo la el și Wallace nu s-a putut abține să tresară. Aș fi putut face mai mult. Ar fi *trebuit* să fac mai mult.

— Cum? a întrebat Wallace. Ce-ai fi putut face mai mult?

Înainte ca Hugo să-i poată răspunde, Wallace a continuat:

— Nu tu ai forțat-o pe Lea să treacă dincolo de ușa aceea. Nu tu ai fost cel care i-a provocat moartea. În schimb, tu ai fost aici când a avut cea mai multă nevoie de tine și acum faci același lucru pentru mama ei. Ce-ai putea oferi mai mult de atât, Hugo?

Acesta s-a lăsat cu putere pe balustradă. A deschis gura, dar n-a ieșit niciun sunet.

Fără să se gândească, Wallace s-a întins iar să-l atingă, vrând să-l aline cumva.

Mâna i-a trecut direct prin umărul lui Hugo.

S-a retras, cu o expresie transfigurată.

— Nici nu sunt aici, de fapt, a șoptit el.

— Ba ești, Wallace.

Trei cuvinte și Wallace a fost convins că nu auzise niciodată ceva mai profund.

— Sunt?

— Da.

— Ce înseamnă asta?

— Nu pot să-ți spun, a zis Hugo. Aș fi vrut să pot. Tot ce pot e să-ți arăt calea dinaintea ta și să te ajut să faci singur niște alegeri.

— Și dacă nu le fac pe cele corecte?

— Atunci o luăm de la capăt, a zis Hugo. Și sperăm la tot ce e mai bun.

Wallace a pufnit.

— Iar mă iei cu încrederea asta a ta!

Hugo a râs, ridicând privirea surprins.

— Mda, așa s-ar părea. Ești un om ciudat, Wallace Price.

L-a străfulgerat o amintire. Îi spunea lui Mei că e ciudată.

— S-ar putea să fie cel mai drăguț lucru pe care mi l-a zis vreodată cineva.

— Serios? O să rețin asta, a zis Hugo și zâmbetul i-a pierit. O să-mi fie greu. Când o să pleci.

Lui Wallace i s-a pus un nod în gât.

— De ce?

— Pentru că ești prietenul meu, a zis Hugo ca și cum ar fi fost cel mai simplu lucru din lume.

Nimeni nu-i mai zisese asta vreodată și afirmația l-a devastat. Aici, la sfârșitul tuturor lucrurilor, și-a găsit și el un prieten.

— Ești... a mai dat Hugo să spună.

Apoi Wallace și-a adus aminte ce-i zisese Nelson:

— Potrivit.

— Dap, a răspuns Hugo. Ești potrivit în locul ăsta. Nu m-am așteptat la asta.

Și pentru că putea, Wallace i-a zis:

— Ar fi trebuit să ai *dez*așteptări.

Hugo a râs din nou și au stat așa, unul lângă celălalt, privind plantele de ceai legănându-se înainte și înapoi.

Casa era tăcută.

Wallace era pe podea.

Se uita la tăciunii din șemineu, cu capul lui Apollo în poală. Mângâia absent câinele după urechi, pierdut în gânduri.

Nu știa c-o să vorbească până n-a deschis gura.

— N-am apucat să îmbătrânesc.

— Nu, i-a zis Nelson din fotoliul lui. Bănuiesc că n-ai apucat. Și, dacă ții neapărat, îți pot spune că nu e așa grozav, că toate durerile și

junghiurile sunt îngrozitoare şi că nu i-aş dori asta nimănui, dar aş minţi.

— Nu mi-ar plăcea să fiu minţit.

— Nici nu m-am gândit că ţi-ar plăcea, a zis Nelson, bătându-l cu bastonul pe umăr. Ţi-ai fi dorit să îmbătrâneşti?

Greu de zis.

— Nu aşa cum eram.

— Şi cum erai?

— Nu eram un om bun, a mormăit Wallace.

Apoi s-a uitat la mâinile pe care şi le ţinea în poală.

— Am fost crud şi egoist. Nu-mi păsa de nimic altceva decât de mine. E un căcat.

— Ce e un căcat?

— Chestia asta, a zis Wallace, încercând să-şi potolească frustrarea. Să văd cum eram şi să nu mai pot face nimic în privinţa asta.

— Şi ce-ai face dacă ai putea?

Şi nu era chiar *ăsta* miezul problemei? O întrebare al cărei răspuns, indiferent care ar fi fost acela, n-avea decât să-i arate că eşuase în fiecare aspect al vieţii lui. Şi pentru ce? Până la urmă, ce câştigase? Costume scumpe şi un birou impozant? Oameni care făceau tot ce le spunea el? *Sari!* le zicea el, iar ei făceau întocmai. Nu din vreun fel de loialitate, ci din frica de pedeapsă, de lucrurile pe care li le-ar fi făcut dacă nu făceau ca *el.*

Le era frică de el. Şi a întors frica asta împotriva lor, pentru că era mai uşor decât s-o întoarcă spre sine, astfel scoţând la lumină parte din întunecimile sufletului lui. Frica era un motivator puternic şi acum, acum, *acum,* cunoştea şi el frica. Îi era frică de nenumărate lucruri, dar în special de necunoscut.

Şi gândul acesta l-a făcut pe Wallace să se ridice de pe podea, cu hotărârea dintr-odată luată. Mâinile îi tremurau şi pielea i se făcuse de găină, dar nu s-a oprit.

Nelson s-a uitat la el mijind ochii.

— Ce-ai de gând să faci?

— Mă duc să văd uşa.

Nelson a holbat ochii în timp ce se chinuia să se ridice din fotoliu.

— Ce? Stai, Wallace, nu, nu vrei să faci una ca asta! Nu fără Hugo alături de tine.

Wallace a scuturat din cap.

— Nu am de gând să trec dincolo. Vreau doar s-o văd.

Asta nu l-a calmat cu nimic pe Nelson. Bătrânul a gemut când s-a îndreptat de spate, folosindu-se de baston.

— Băiete, n-are nicio noimă. Trebuie să fii atent. Gândește-te, Wallace! Mai mult decât te-ai gândit vreodată în toată viața ta.

— Asta și fac, a zis el, îndreptându-se spre scări.

A urcat scările cu Nelson după el, care bodogănea întruna. S-au oprit la etajul doi – pereții erau zugrăviți într-un galben pal, iar podelele din lemn erau mute sub picioarele lor – și l-au privit pe Apollo mergând pe coridor spre o ușă închisă, vopsită într-o nuanță vibrantă de verde, aflată în capăt. A intrat prin ușă, bătând din coadă, apoi a dispărut.

— Camera lui Hugo, a zis Nelson.

Wallace știa asta, deși nu fusese înăuntru. La celălalt capăt al coridorului era camera lui Mei – ușa albă era de asemenea închisă și avea un semn strâmb atârnat de ea, pe care scria: AMINTEȘTE-ȚI SĂ-ȚI FACI ZIUA SPLENDIDĂ. Prima zi în care intrase în cameră ca s-o trezească fusese singura dată când ajunsese la etajul doi.

S-a gândit să se întoarcă la parter, să aștepte să sune alarma și să înceapă încă o zi.

S-a întors...

...și a urcat scările spre etajul trei.

Cârligul din piept a vibrat cu fiecare treaptă urcată. Îl simțea aproape fierbinte și, dacă se concentra suficient de mult, i se părea că aude șoapte în jurul lui.

A înțeles atunci, în acel moment, că nu erau de la Hugo, așa cum crezuse prima dată. Sau, mai curând, nu erau *doar* de la Hugo. Oh, Wallace era sigur că Hugo era și el o parte, după cum erau și Mei, și Nelson, și Apollo, și toată casa aceea bizară. Dar era mai *mult* de atât, ceva mult mai grandios decât se aștepta. Aerul din jurul lui era încărcat de șoapte, aproape ca un cântec pe care nu-l putea pricepe. Îl chema, îl ademenea la etaj. A clipit rapid ca să alunge lacrimile care îi

înțepau ochii, întrebându-se dacă și Lea putuse să audă ceva din toate astea în timp ce era târâtă spre ușă, luptându-se să scape de prinsoarea puternică din jurul mâinii.

A gâfâit când a ajuns la etajul trei. În dreapta lui se afla un salon deschis, luminat de razele lunii care se revărsau prin singura fereastră din încăpere. Pe perete erau rafturi pline cu sute de cărți De tavan erau atârnate plante cu flori aurii, albastre, galbene și roz.

La stânga lui, se deschidea un coridor cu uși închise. Pe pereți erau atârnate tablouri: apusuri pe plaje albe, fulgi mari de zăpadă care cădeau peste o pădure bătrână, o biserică acoperită cu mușchi și cu un vitraliu încă intact.

— Aici am stat eu, a zis Nelson, cu mâinile încleștate pe baston. Camera mea e la capătul coridorului.

— Ți-e dor?

— De cameră?

— De viață, a întrebat Wallace neatent, simțind cum cârligul îl trage în sus.

— Sunt zile. Dar am învățat să mă adaptez.

— Pentru că ești încă aici.

— Da, a zis Nelson. Sunt aici.

— Simți asta? a șoptit el.

Că era ușor ca o pană, ca și cum ar fi plutit, iar cântecul, șoaptele îi umpleau urechile.

Nelson a părut tulburat.

— Da, dar nu e la fel pentru mine. Nu mai e la fel. Nu cum era cândva.

Și pentru prima dată, Wallace și-a zis că Nelson îl minte.

A continuat să urce. Scările se îngustau și știa că urca spre turnul ciudat pe care îl văzuse în ziua în care sosise cu Mei. Fusese ceva ca desprins dintr-un basm, cu regi și regine, cu o prințesă prinsă în turn. Evident că aici era ușa. Nici nu-și imagina cum s-ar fi putut afla în altă parte.

A pășit încet pe fiecare treaptă.

— Ai încercat să-l oprești?

— Pe cine?

Wallace nu s-a uitat în urmă.

— Pe culegătorul de suflete. Cu Lea.

Nelson a oftat.

— Ţi-a zis.

— Da.

— Am încercat, i-a zis Nelson, dar părea să vorbească de undeva departe, ca şi cum i-ar fi despărţit o distanţă imensă.

Un vis cu margini neclare în jurul unei membrane subţiri.

— Am încercat cu toată puterea mea. Dar nu am avut destulă forţă. Culegătorul... ei bine, nu asculta de nimeni. Am făcut tot ce-am putut. Hugo a făcut şi el tot ce-a putut.

Scările s-au curbat. Fără să se gândească, Wallace a apucat balustrada. Lemnul era moale sub degete.

— De ce crezi c-a făcut ce-a făcut?

— Nu ştiu. Poate o fi crezut că aşa era corect.

— Şi era?

— Nu, a zis Nelson cu asprime. N-ar fi trebuit nici să pună mâna pe copila aceea. Îşi făcuse treaba aducând-o aici. Ar fi trebuit să lase lucrurile aşa cum erau. Wallace, eşti sigur că vrei să faci asta? Am putea să ne întoarcem jos. Să-l trezim pe Hugo. N-o să se supere. Ar trebui să fie aici pentru asta.

Wallace nu era sigur de nimic. Nu mai era.

— Trebuie s-o văd.

Aşa că a urcat.

De-a lungul pereţilor se aflau ferestre, unele pe care nu le văzuse din afara casei. A râs când a văzut că prin ele trecea lumina soarelui deşi ştia că erau în toiul nopţii. S-a oprit la una dintre ele şi s-a uitat afară. Ar fi trebuit să vadă prin ea o pădure întinsă, poate chiar şi câteva crâmpeie dintr-un oraş aflat în depărtare, dar, în schimb, fereastra dădea într-o bucătărie familiară. Prin ea se auzeau acordurile difuze ale unei piese de Crăciun şi o femeie scotea dintr-un cuptor acadele de casă.

A mers mai departe.

Nu ştia cât îi luase să ajung sus, în capătul scărilor. A avut senzaţia că trecuseră ore, dar bănuia că nu se scurseseră mai mult de două minute. Se întreba dacă se întâmplase la fel şi cu toţi cei care veniseră înaintea lui şi aproape că-şi dorea să-l fi avut pe Hugo cu el,

conducându-l de mână. Ce gând bizar, și-a zis în sinea lui. Cât de mult îi plăcea ideea de a-l ține pe Hugo de mână. Nu mințise când îi zisese lui Hugo că-și dorea să se fi întâlnit înainte. Credea că lucrurile ar fi putut fi, cumva, altfel.

A ajuns la etajul patru.

Era înconjurat de ferestre, dar draperiile fuseseră trase. Lângă o măsuță se afla un scaun mititel. Pe masă era un serviciu de ceai: un ceainic și două cești. Lângă cești fusese așezată o vază plină cu flori roșii.

Dar nicio ușă.

S-a uitat în jur.

— Nu știu... unde e?

Nelson a ridicat un deget, arătând în sus. Wallace a dat capul pe spate. Și acolo, deasupra, a văzut o ușă în tavan.

Nu se așteptase la asta. În mintea lui inundată de teamă, o transformase în ceva mai mult decât era, într-o chestie mare din metal, cu o încuietoare grea, amenințătoare. În imaginația lui era neagră și prevestitoare de rele, iar el n-avea să aibă vreodată curajul să treacă dincolo.

Dar nu era așa.

Era doar o ușă. Da, în tavan, dar totuși, doar o ușă. Era din lemn, cu cadrul vopsit în alb. Clanța ușii era dintr-un cristal străveziu, cu un miez verde, în formă de frunză de ceai. Șoaptele care îl urmaseră pe scări, până acolo, încetaseră. Zvâcnetul insistent al cârligului din pieptul lui se atenuase. Peste casă se așternuse un văl de liniște, ca și cum și-ar fi ținut răsuflarea.

— Nu e cine știe ce, ha?

— Nu, a zis Nelson. Nu pare, dar aparențele sunt înșelătoare.

— De ce e în tavan? E un loc dubios pentru o ușă. Acolo a fost mereu?

Casa în sine era ciudată, așa că n-ar fi fost surprins să afle că era parte din construcția originală, deși nu știa unde ar fi putut duce dacă nu pe acoperiș.

— Acolo a pus-o directorul când l-a ales pe Hugo drept luntraș, i-a răspuns Nelson. Hugo deschide ușa, iar noi ne ridicăm spre ce urmează.

— Și ce s-ar întâmpla dacă aș deschide-o? a întrebat Wallace, fără să-și ia ochii de la ușă.

Nelson părea consternat.

— Te rog! Lasă-mă să-l aduc pe Hugo.

Wallace și-a desprins privirea de pe ușă și s-a uitat peste umăr. Nelson era îngrijorat, încruntat, dar nu avea cum să schimbe asta acum. Abia se putea mișca.

— Simți asta?

Nu era nevoie să-i explice. Nelson știa despre ce vorbește.

— Nu întotdeauna și nu așa de puternic precum o simțeam înainte. Se mai stinge cu vremea. E mereu acolo, în dedesubturile ființei mele, dar am învățat s-o ignor.

Wallace voia să atingă ușa. Voia să-și înfășoare degetele în jurul clanței, să simtă frunza împlântându-i-se în palmă. O vedea aievea: întorcea frunza în palmă până când se auzea clicul zăvorului și apoi...

Ce?

Nu știa și ăsta era cel mai înfricoșător lucru din lume.

S-a dat înapoi și a dat peste Nelson, care l-a apucat de braț.

— Ești bine?

— Nu știu, a zis Wallace.

A înghițit un nod din gât.

— Cred c-o să mă duc înapoi jos acum.

Nelson i-a luat-o înainte.

Ferestrele pe lângă care treceau în timp ce coborau scările erau întunecate. Afară, pădurea era la fel ca întotdeauna.

Înainte să ajungă la etajul trei, s-a uitat pe fereastră la cărarea nepietruită care pleca de la ceainărie și, în mod ciudat, i-a trecut prin minte o amintire, una care nu părea să-i aparțină. Una în care era afară, cu fața întoarsă spre soarele fierbinte, fierbinte.

Amintirea i-a dispărut, noaptea s-a întors la locul ei și afară a văzut pe cineva stând pe cărare.

Cameron se uita direct la Wallace. Avea mâna întinsă, cu palma îndreptată spre cer, și degetele lui se deschideau și se închideau, se deschideau și se închideau.

— Ce e? l-a întrebat Nelson.

— Nimic, a zis Wallace, întorcând fața de la fereastră. Absolut

nimic.

CAPITOLUL 13

La începutul zilei cu numărul douăzeci și doi petrecute la Popasul lui Caron, a apărut pe tejghea, lângă casa de marcat, un dosar. Ceainăria nu se deschisese încă, iar Mei și Hugo erau în bucătărie, pregătindu-se pentru ziua ce avea să urmeze.

Nelson stătea în fotoliul lui din fața șemineului, cu Apollo la picioare.

Wallace își făcea de lucru prin ceainărie, trăgând scaunele de pe mese și împingându-le dedesubt. Îi era din ce în ce mai ușor și măcar atâta lucru putea și el face. Nu se gândise niciodată că ar putea găsi atâta bucurie într-o muncă atât de măruntă, însă vremurile prin care trecea erau ciudate.

Pierdut în gânduri și punând scaunele sub mese, a simțit dintr-odată că încăperea se schimbă. Aerul a devenit mai dens și mai apăsător. Ceasul de pe perete, care petrecea secundele cu ticăitul său, a început să bată neregulat. S-a uitat cum secundarul s-a mișcat în față o dată, de două ori, de trei ori, ca mai apoi s-o ia *îndărăt.* Se fâțâia când într-o parte, când în cealaltă, provocându-i lui Wallace fiori.

— Ce dracu'? a mormăit el. Nelson, tu ai...

S-a întrerupt brusc când dosarul s-a animat lângă casa de marcat, cu un *poc!* teatral. În jurul lui, în timp ce se așeza deschis pe tejghea, s-au ridicat fuioare de fum. Era subțire, ca și cum n-ar fi avut înăuntru mai mult de câteva coli.

— Oh, măiculiță! a zis Nelson. O luăm de la capăt.

Înainte ca Wallace să se prindă ce însemna asta, Hugo și Mei au ieșit din bucătărie, cu Apollo după coada lor. Hugo s-a încruntat când a privit ceasul, cu mâinile împietrite.

— Fir-ar să fie! a zis Mei. Evident că vine când eu am brioșe în cuptor.

Apoi a mormăit și s-a îndreptat spre scări, desfăcându-și șorțul la spate și apoi trăgându-l pe cap, ca să-l scoată de pe ea.

— Să nu le lăsați să se ardă! a strigat ea de sus. O să mă supăr rău de tot.

— Desigur, i-a răspuns Hugo, privind spre dosar.

L-a atins cu un singur deget pe care l-a plimbat pe margini.

— Ce e ăla? a întrebat Wallace, ducându-se spre tejghea.

— O să avem un nou musafir, a zis Nelson, ridicându-se din fotoliu.

S-a apropiat târşâindu-şi picioarele spre Hugo şi Wallace, cu bastonul bocănind în podea.

— Doi deodată. N-am mai avut parte de asta de ceva vreme.

— Alt musafir? a întrebat Wallace.

— Cineva ca noi, a zis Nelson.

Apoi s-a oprit lângă nepotul lui, uitându-se spre dosar cu un interes vădit.

— Da, a zis Hugo, atingând dosarul aproape reverenţios. Mei o să-l culeagă şi-o să-l aducă aici.

Wallace nu era sigur ce simţea în privinţa asta. Se obişnuise să aibă parte de toată atenţia lui Hugo şi gândul că un alt spirit avea să-l văduvească de ea îi răsucea cârligul din piept într-un mod ciudat. Şi-a zis că era o copilărie. Făcea parte din slujba lui Hugo. Fuseseră multe alte spirite înaintea lui şi aveau să fie multe după ce el dispărea. Era ceva temporar. Totul era temporar.

Gândul îl durea mai mult decât se aştepta.

— Pentru ce e ăsta? a întrebat el, frecându-şi pieptul crispat. Dosarul.

Hugo l-a privit.

— Eşti OK?

— Sunt bine, a zis Wallace, lăsând mâna în jos.

Hugo a stăruit cu privirea puţin cam mult înainte să încuviinţeze.

— Chestia asta îmi zice cine vine. Sigur, nu e complet. O viaţă nu poate fi sintetizată în câteva liniuţe şi să fie şi comprehensivă. Gândeşte-te ca la un soi de rezumat şcolar.

— Rezumat şcolar, a repetat Wallace. Adică tu-mi spui mie că, atunci când moare cineva, primeşti un rezumat al vieţii acelei persoane?

— Văleu! a exclamat Nelson, uitându-se când la unul, când la celălalt.

Apollo scâncea, cu urechile lipite de cap.

— Da, a zis Hugo. Exact asta îți zic.

Lui Wallace nu-i venea să creadă.

— Și nu te-ai gândit să-mi zici chestia asta până acum?

— De ce? a întrebat Hugo. Nu e ca și cum pot să-ți arăt ce e aici. Nu e pentru...

— Nu-mi pasă de chestia asta! s-a răstit Wallace, deși nu era chiar adevărul gol-goluț. Ai un asemenea rezumat și pentru mine?

Hugo a ridicat din umeri. Era exasperant.

— Am avut.

— Și ce zicea în el? Unde e? Vreau să-l văd.

Și nici *ăsta* nu era adevărul gol-goluț. Dacă era de rău? Dacă, la început, cu litere îngroșate (ba majuscule!) era un rezumat al vieții lui Wallace Price nu tocmai flatant. N-A FĂCUT CINE ȘTIE CE, DAR A AVUT COSTUME FRUMOASE! Sau, mai rău, N-A FOST MARE LUCRU, DACĂ E SĂ FIU CINSTIT!

— Nu mai e, a zis Hugo, uitându-se iar la dosarul de pe tejghea. După ce-l analizez, dispare.

Wallace era scos din sărite.

— Oh, dispare, cum să nu! Se duce de unde a venit.

— Exact.

— Și tu nu vezi nicio problemă aici.

— Nu? a zis Hugo.

Sau a întrebat. Wallace nu era sigur.

A aruncat mâinile în sus, exasperat.

— Cine îl trimite? De unde vine? Cine îl scrie? Sunt niște rezumate obiective sau sunt doar pline cu nimic altceva decât cu aiureli subiective menite să defăimeze? Asta e *calomnie!* Există legi pentru asta. Să-mi spui chiar acum ce era scris despre mine.

— Hopa! a zis Nelson. Sunt prea bătrân și prea mort pentru așa ceva.

Apoi s-a îndepărtat de tejghea, târându-și picioarele spre fotoliul lui.

— Să mă anunțați când vine noul musafir. O să mă îmbrac cu hainele de duminică.

Wallace s-a zgâit la el furibund.

— Când am ajuns eu, erai în pijamale.

— Simțul observației la tine, amice, e ceva nemaiîntâlnit. Bravo ție!

Wallace s-a gândit c-ar fi putut arunca cu un scaun în el. În cele din urmă, s-a răzgândit. Nu voia să ajungă și asta în vreun *dosar.*

— Gândești prea mult, i-a zis Hugo, mustrându-l fără supărare. Nu există o listă de pro și contra sau un nomenclator cu fiecare faptă a cuiva, bună sau rea. Sunt doar niște... notițe.

Wallace a scrâșnit din dinți.

— Ce zicea în notițele despre mine?

Hugo s-a uitat la el cu ochii mijiți.

— Contează?

— Da.

— De ce?

— Pentru că, dacă cineva a scris ceva despre mine, aș vrea să știu.

Hugo a zâmbit larg.

— Tu te uitai pe recenziile pentru firma ta când erai viu?

În fiecare marți dimineață, la ora nouă.

— Nu, a zis Wallace.

Apoi:

— Mă rog, doar dacă nu cumva scria asta în dosarul meu. Și, dacă așa e, am avut un motiv serios. Am enervat multă lume și oricine știe că, dacă vrei să te plângi de ceva anume, scrii pe internet, chiar dacă ești un mincinos care nu știe despre ce vorbește.

— Pare să fie o întreagă poveste undeva acolo.

Wallace i-a aruncat o căutătură urâtă.

— Sau nu, a adăugat Hugo.

Zicând acestea, și-a frecat barba gânditor.

— Ești sigur că vrei să știi?

Wallace a dat puțin înapoi.

— E de... *rău?* Adică rău *de tot?* Minciuni! Nu sunt decât minciuni. În mare parte, am fost o persoană competentă, a zis și s-a crispat.

Cândva s-ar fi luptat până la capăt ca să convingă lumea cât de minunat era el, dar acum nu mai putea s-o facă. Simțea c-ar fi fost... hm. Ridicol probabil că era cel mai potrivit cuvânt. Ridicol și lipsit de sens.

Nelson a pufnit din fotoliul lui.

— Ține-te cât mai sus, nu te lăsa!

Wallace l-a ignorat.

— Nu contează. Nu vreau să știu. N-ai decât să stai acolo și să te uiți înfumurat la toată lumea, cum faci de obicei.

— Mă răneşti, i-a zis Hugo.

Wallace a pufnit.

— Mă îndoiesc foarte tare. Nici măcar nu-mi pasă. Uite! Uite cât de mult nu-mi pasă!

Și cu asta, Wallace s-a întors pe călcâie, ducându-se la treaba lui. A reușit să mai dea jos două scaune, apoi a cedat. Hugo s-a întors după tejghea, extrem de amuzat.

— Ia mai taci! a mormăit Wallace. Spune-mi și gata!

— Ai rezistat un minut întreg, i-a zis Hugo. Mai mult decât aș fi crezut că poți. Sunt impresionat.

— Te distrezi un pic cam prea mult.

— Trebuie să-mi găsesc și eu distracțiile pe unde se poate, a zis el, ridicând din umeri. Nu-i așa, bunicule?

— Taman așa, a confirmat Nelson, iar Wallace și-a dat ochii peste cap.

Hugo a aruncat o privire spre el.

— Nu e cum crezi tu. N-am mințit când am zis că scopul unui astfel de dosar nu e să-ți păteze imaginea. Gândește-te la el mai mult ca la o... schiță.

Asta sigur nu-l făcea pe Wallace să se simtă mai bine.

— Scrisă de cine? Și să nu-mi vinzi vreun rahat ezoteric cum că a fost universul sau ceva de genul ăsta.

— Directorul.

Asta a avut darul de a-i da fiori pe șira spinării.

— Directorul. Ființa de care vă e tuturor frică și care ia decizii la un nivel cosmic.

— Nu mi-e *frică* de...

— De unde știe despre mine? a întrebat Wallace. M-a *spionat?*

S-a uitat înnebunit în jur, vorbind mai încet:

— Ascultă ce zic chiar în momentul ăsta?

— Probabil, a zis Nelson. E genul ăla de voyeur.

— Bunicule! a oftat Hugo.

— Ce e? Omul are dreptul să afle că o ființă superioară s-a uitat la

el cum își face nevoile și cum scapă mâncare pe jos ca apoi s-o ia și s-o bage în gură, a zis Nelson, scoțând capul pe după spătarul fotoliului. Te-ai scobit în nas? A văzut și asta. Nu e nimic greșit în asta, bănuiesc. Așa sunt oamenii, scârboși. E în firea noastră să fim așa.

— N-a făcut asta, a zis Hugo tare. Nu așa merg lucrurile.

— Bine, a zis Wallace. Atunci o să văd eu cu ochii mei.

A fost mirat că Hugo n-a încercat să-l oprească să ia dosarul de pe masă. Mirarea a durat până când și-a dat seama că nu *poate* să-l ridice. Mâna i-a trecut direct prin dosar, oprindu-se în tejgheaua de dedesubt. A scuturat mâna, apoi a încercat din nou. Și din nou. Și din nou.

— Să-mi zici când ai terminat, i-a zis Hugo. Mai ales că eu sunt singura persoană care îl poate lua și care poate vedea ce e înăuntru.

— Evident că tu ești singura persoană, a bodogănit Wallace.

S-a dezumflat și și-a pus mâinile pe tejghea.

Hugo s-a întins iar spre el. Se întâmpla din ce în ce mai des, ca și cum ar fi uitat că el și Wallace nu se puteau atinge. S-a oprit cu mâna deasupra mâinii lui Wallace. Acesta s-a întrebat cum s-ar simți pielea lui. S-a gândit că ar fi caldă și fină. Dar n-avea să afle vreodată. În schimb, Hugo a pus mâna între mâinile lui Wallace, bătând cu degetul arătător. Degetele lui Wallace au început să freamăte. Îi despărțeau doar câțiva centimetri.

— E OK, a zis Hugo. Îți promit. Nu e nimic rău. Dosarul tău zicea că erai hotărât. Muncitor. Că nu acceptai să ți se zică nu.

Cu o lună în urmă, Wallace ar fi fost mulțumit cu asta.

Acum nu mai era așa de sigur.

— Sunt mai mult decât atât, a zis el apatic.

— Mă bucur să te aud zicând asta, a spus Hugo. Și eu cred același lucru.

A luat dosarul de pe tejghea, l-a deschis și l-a răsfoit. Wallace a încercat să se aplece nonșalant, dar a sfârșit prin a trece prin tejghea. Hugo l-a privit pe deasupra dosarului. Până și ochii îi râdeau.

— Te detest cu patimă, i-a zis Wallace, simțindu-se ca un copil răzgâiat, în vreme ce se ridica în capul oaselor.

— Nu cred așa ceva.

— Ar trebui.

— O să reţin asta.

— Dumnezeule mare! a bodogănit Nelson. Dintre toţi căpoşii din lumea asta...

Urmarea s-a pierdut într-un mormăit în barbă.

Mei a coborât scările îmbrăcată elegant, în acelaşi costum pe care-l purtase la înmormântarea lui Wallace. Îşi pieptănase părul pe spate.

— Vorbesc serios cu brioşele alea, frate! Dacă mă întorc şi le găsesc arse, o să dea toţi dracii. Pe cine avem acum?

I-a luat lui Hugo dosarul din mâini şi a început să citească, ochii alergându-i dintr-o parte în cealaltă.

— Aha. Oh. *Oh!* Măi să fie! Am priceput. Interesant, a adăugat, încruntată. N-o să... fie uşor.

Wallace s-a holbat la Hugo.

— Ai zis că eşti singurul care îl poate atinge.

— Serios? a întrebat Hugo. Greşeala mea. Şi Mei poate.

Ea a rânjit către Wallace.

— L-am văzut pe-al tău. Multe chestii bune acolo. Întrebare: de ce-ai crezut că e cool să porţi pantaloni-paraşută în 2003?

— Sunteţi nişte oameni îngrozitori, a anunţat Wallace cu aplomb. Şi nu vreau să mai am nimic de-a face cu voi.

Şi cu asta s-a întors la pusul scaunelor sub mese, refuzând să mai arunce vreo privire în direcţia lor.

— Oh, nu! a zis Mei Te rog, vai, nu! Orice, numai asta nu!

Apoi i-a trântit lui Hugo dosarul înapoi în faţă.

— OK. Numărul doi, vin după tine.

— Ai grijă să nu vii iar după trei zile! i-a zis Wallace. Să nu cumva, ferească sfântu', să-ţi faci treaba cum trebuie!

— Vai! a zis Mei Dar ţie *chiar* îţi pasă. Sunt emoţionată. S-a ridicat pe vârfuri şi l-a sărutat pe Hugo pe obraz.

— Să nu uiţi de...

— Brioşe. Ştiu. Nu uit, a răspuns el, luând-o pe după umeri şi îmbrăţişând-o strâns.

Wallace nu era gelos. Deloc.

— Ai grijă. Ăsta nu e precum ceilalţi.

Lui Wallace nu-i plăcea cât de îngrijorat părea Hugo.

— Am grijă, a răspuns Mei, îmbrățișându-l la rândul ei. Mă întorc cât de repede pot.

Wallace s-a întors să-i spună că numărul de inși care participau la o înmormântare *nu* dădea valoarea persoanei respective, dar Mei era deja plecată.

Ceasul de pe perete revenise la normal, secundele ticăind în legea lor.

— N-o să înțeleg niciodată cum funcționează toate astea, a zis Wallace.

Singurul răspuns pe care l-a primit de la Hugo a fost un râset, apoi s-a întors și a intrat în bucătărie.

Ceainăria a fost plină toată ziua. Cu Mei plecată, Hugo nu s-a oprit o clipă locului și abia dacă a avut timp să-l observe pe Wallace, darămite să-i mai și răspundă la întrebările despre ce era în dosarul lui. Îl enerva, deși, dacă l-ai fi întrebat, n-ar fi știut să zică de ce.

Nelson a fost cel care a pus punctul pe „i”, spre disperarea lui Wallace, care era pierdut în gânduri și stătea pe podea, lângă fotoliul bătrânului.

— N-o să uite de tine doar pentru că vine cineva nou.

Wallace era hotărât să nu-l privească. Și-a pironit ochii în foc, la flăcările care pocneau și trosneau.

— Nu sunt deloc îngrijorat.

— Cum să nu, a zis Nelson încet. Sigur că nu ești. Ar fi de-a dreptul de neconceput!

— Exact, a zis Wallace.

Au stat încă vreo zece minute în tăcere. Apoi:

— Totuși, *dacă* de asta ești îngrijorat, nu e cazul. Hugo e inteligent. Devotat. Știe cât de importantă e treaba asta. Cel puțin, așa cred.

Wallace a ridicat privirea spre el. Nelson zâmbea, dar Wallace habar n-avea la ce.

— Te referi la noua persoană care vine aici?

— Sigur, a zis Nelson. Și la asta.

— Despre ce vorbești?

Nelson i-a făcut din mână nerăbdător.

— Îndrug și eu vrute și nevrute.

A ezitat o clipă, apoi:

— Ai iubit-o pe nevastă-ta?

Wallace a clipit.

— Ce?

— Nevastă-ta.

Wallace și-a întors privirea spre foc.

— Da. Dar n-a fost de-ajuns.

— Ai făcut tot ce ți-a stat în putință?

Voia să spună că da, făcuse tot ce-i stătuse lui în puteri ca să se asigure că Naomi știa că pentru el era cea mai importantă ființă din întreaga lume.

— Nu, n-am făcut tot.

— De ce crezi că s-a întâmplat așa? a întrebat Nelson fără niciun fel de reproș în voce.

Wallace îi era absurd de recunoscător.

— Nu știu, a răspuns, trăgând, de o ață din blugi.

Nu mai purtase niciun costum de când reușise să-și schimbe hainele. Îl făcea să se simtă mai bine, ca și cum ar fi scăpat de o carcasă pe care o dusese cu el fără să știe.

— Am avut tot felul de piedici.

— Eu mi-am iubit nevasta, a mărturisit Nelson și orice ar fi vrut Wallace să zică a rămas nespus. A fost o femeie... plină de viață. Numai foc și pară. Nu mai era nimeni ca ea pe lume și, nu știu de ce, m-a ales pe mine. M-a iubit.

Zicând acestea a zâmbit, dar Wallace a crezut că mai degrabă își zâmbise sieși.

— Avea un obicei anume, a continuat el. Mă scotea din minți. Venea acasă de la muncă și primul lucru pe care îl făcea era să-și arunce pantofii din picioare și să-i lase la ușă. Urmau șosetele, care zăceau pur și simplu pe podea. O dâră de haine și toate mă așteptau pe mine să le culeg de pe jos. Am întrebat-o de ce nu le punea într-un coș de rufe, ca un om normal. Știi ce mi-a zis?

— Ce? a întrebat Wallace.

— Mi-a zis că viața era mai mult decât niște șosete murdare.

Wallace s-a uitat la el cu atenție.

— Asta... nu înseamnă nimic.

Zâmbetul lui Nelson s-a lărgit.

— Nu-i așa? Dar pentru ea avea sens total, a zis el, iar zâmbetul a început să-i tremure. Am ajuns într-o zi acasă. Era târziu. Am deschis ușa și n-am găsit niciun pantof la ușă. Nicio șosetă pe podea. Nicio dâră de haine. Am zis că strânsese după ea pentru prima dată. Eram... ușurat? Eram obosit și n-aveam niciun chef să strâng după ea. Am strigat-o. Nu mi-a răspuns. Am căutat prin casă, cameră cu cameră, dar nu era acolo. Întârzie, mi-am zis. Se mai întâmplă. Apoi a sunat telefonul. Și a fost ziua în care am aflat că nevasta mea murise fără veste. Și e ciudat, serios. Pentru că, în momentul în care mi-au zis că nu mai e, că murise într-o clipă și că nu suferise, tot ce-am putut gândi a fost că aș fi dat orice să am iar papucii ei la ușă. Și șosetele ei murdare pe podea. Și o dâră de haine ducând spre dormitor.

— Îmi pare rău! a zis Wallace încet.

— Nu e nevoie, a zis Nelson. Am avut o viață bună. M-a iubit, iar eu am avut grijă să știe în fiecare zi c-o iubesc, chiar dacă a trebuit să strâng după ea. Asta e ceea ce ți-e dat să faci.

— Nu ți-e dor de ea? a întrebat Wallace fără să gândească.

Apoi s-a crispat.

— Rahat. Nu asta am vrut să zic. Sigur că ți-e dor de ea.

— Mi-e dor, a zis Nelson. Cu toată ființa mea.

— Dar ești încă aici.

— Da, a încuviințat Nelson. Știu că atunci când o să fiu gata să plec din locul ăsta, ea o să mă aștepte. Dar am promis că o să am grijă de Hugo cât pot. Ea o să înțeleagă. Și, în cele din urmă, ce înseamnă câțiva ani în fața unei veșnicii?

— De ce va fi nevoie? a întrebat Wallace. Să te convingă să treci dincolo.

Apoi și-a adus aminte ce-i spusese când stătuseră sub ușă:

— Să te ridici.

— Ah! a spus Nelson. Asta e întrebarea, nu-i așa? Ce-o să mă convingă?

S-a aplecat spre el, bătându-l ușor cu bastonul în picior:

— Să știu că e în mâini bune. Că viața lui e plină de bucurie, chiar și cu toată moartea asta în jur. Nu e vorba neapărat despre ce are el

nevoie, pentru că asta ar presupune că-i lipsește ceva. E vorba despre ce-și dorește. Și aici e diferența. Cred că uneori uităm asta.

— Ce-și dorește? a întrebat Wallace.

În loc să-i răspundă, Nelson a zis:

— Zâmbește mai des acum. Ai știut asta?

— Serios?

Se gândise că Hugo era exact genul de om care zâmbea mereu.

— Mă întreb de ce, a zis Nelson, lăsându-se în fotoliu. Chiar nu-mi dau seama.

Wallace s-a uitat la Hugo, care trebăluia după tejghea. Probabil că a simțit că era privit, căci și-a ridicat privirea și-a zâmbit larg.

Wallace a șoptit:

— E ușor să te lași dus de vârtej și să te scufunzi în abis.

— Așa-i! a fost Nelson de acord. Dar cel mai mult contează ce faci ca să te ridici de acolo.

În seara aceea, secundarul ceasului a început să se miște tot mai lent la o jumătate de oră după ce Popasul lui Caron s-a închis. Hugo a pus în geam un semn familiar: ÎNCHIS PENTRU UN EVENIMENT PRIVAT. I-a zis lui Wallace că e doar o măsură de precauție.

— Nu suntem aici a zis Hugo. Nu tocmai. Când ceasul începe să încetinească, lumea se mișcă în jurul nostru. Dacă, într-un moment ca ăsta, ar fi ca cineva să vină aici, n-ar vedea decât o casă întunecată, cu un semn în geam.

Wallace s-a dus după el în bucătărie. Îl mânca pielea, iar cârligul din piept îl incomoda.

— A încercat vreodată cineva să dea o spargere?

Hugo a scuturat din cap.

— Din ce știu eu, nu. Nu e... tocmai magie. Cel puțin nu cred că e. Mai curând e o iluzie.

— Pentru un luntraș, sunt cam multe lucruri pe care nu le știi.

Hugo a chicotit.

— Nu e minunat? Nu mi-ar plăcea deloc să știu tot. N-ar mai rămâne nicio fărâmă de mister. Care ar fi sensul?

— Dar ai și ti la ce să te aștepți, a zis el și și-a dat seama cum au sunat cuvintele lui de îndată ce le-a scos pe gură. Motiv pentru care

avem *dez*așteptări.

— Exact, a zis Hugo, ca și cum avea sens în vreun fel.

Wallace învățase că era mai ușor să se lase dus de val. Îi menținea sănătatea mintală mai mult sau mai puțin intactă. Hugo s-a dus la cămară și a rămas în fața ei, încruntându-se la ce era înăuntru. Wallace i s-a uitat peste umăr. Pe rafturi erau borcane peste borcane, fiecare cu un alt fel de ceai înăuntru. Spre deosebire de cele de după tejgheaua din ceainărie, acestea nu aveau etichete. Cele mai multe erau sub formă de pudră.

— Matcha? a mormăit Hugo ca pentru sine. Nu. Nu e asta. Yaupon? Nu. Nu e nici asta, deși cred că sunt pe aproape.

— Ce faci?

— Încerc să-mi dau seama care e ceaiul cel mai potrivit pentru oaspetele nostru.

— Ai făcut asta și pentru mine?

A dat din cap că da, arătând spre o pudră întunecată de pe raftul de sus.

— La tine a fost ușor. Mai ușor decât la oricine altcineva de până acum.

— Uau! a exclamat Wallace. E prima dată când zice cineva așa ceva despre mine. Nu știu ce să simt în privința asta.

Hugo a început să râdă, surprins.

— Nu asta am... Serios, știi ce-am vrut să zic.

— Tu ai zis-o, nu eu.

— E o artă, a spus Hugo. Sau cel puțin asta îmi zic mie. Să alegi ceaiul perfect pentru cineva. Nu întotdeauna îmi iese cum trebuie, dar mă descurc din ce în ce mai bine.

S-a întins după un borcan, i-a atins sticla, dar și-a tras imediat mâna înapoi.

— Nu e nici ăsta. Ce-ar putea... ah! Serios? Păi ăsta e... rafinat.

A luat de pe raft un borcan plin cu niște frunze negre și răsucite.

— Nu e producție proprie. Nu cred c-aș putea să-l cultiv aici. L-am importat.

— Ce e? a întrebat Wallace, uitându-se pieziș la borcan.

Frunzele păreau moarte.

— Kuding cha, a zis Hugo, întorcându-se spre tejgheaua din

spatele lui, ca să prepare ceaiul. E o infuzie chinezească. Traducerea literală vine cam așa: ceai amar de cuie. În principiu e făcut dintr-un soi de sumac și de laur. Aroma asta nu e pentru toată lumea. E foarte amar, deși se zice c-ar fi medicinal. Se presupune că ajută la limpezirea ochilor și a minții. Că elimină toxinele.

— Și asta o să-i dai? a întrebat Wallace, privindu-l pe Hugo cum scoate o frunză răsucită din borcan.

Mirosul de pământ era înțepător, făcându-l pe Wallace să strănute.

— Așa cred, i-a zis Hugo. E neobișnuit. N-am avut pe nimeni pe aici care să vrea ceaiul ăsta.

S-a uitat la frunză, apoi a clătinat din cap:

— Probabil că nu e nimic. Fii atent aici!

Wallace a stat lângă Hugo în timp ce acesta a turnat apă fierbinte în același serviciu de ceai pe care îl folosise când Mei îl adusese pe el în acea primă noapte. A lăsat jos ceainicul din care se ridica abur. A apucat frunza cu două degete și a lăsat-o încet în apă. Odată cufundată, frunza a început să se desfacă asemenea unei flori, iar apa, să se întunece, căpătând o ciudată nuanță de maro, în vreme ce frunza s-a decolorat, făcându-se o nuanță incertă de verde.

— A ce-ți miroase? a întrebat Hugo.

Wallace s-a aplecat și a inhalat aburul. I s-a înfundat nasul și l-a strâmbat, trăgându-se înapoi

— Iarbă?

Hugo a încuviințat, vădit mulțumit.

— Exact. Dincolo de amăreală, sunt niște note botanice cu un gust secundar care e foarte aproape de miere. Dar, ca să-l găsești, trebuie să treci dincolo de gustul amar.

Wallace a oftat.

— Încă unul dintre lucrurile alea prin care zici ceva, dar de fapt sensul e cu totul altul.

Hugo i-a zâmbit.

— Sau poate că e vorba despre ceai. Nu e nevoie să aibă vreun alt sens, când e deja destul de complex. Încearcă-l! S-ar putea să fii surprins. Probabil că are nevoie să se mai infuzeze, dar o să-ți faci o idee destul de bună.

Și-a adus aminte de proverbul atârnat în ceainărie. Probabil că și

Hugo s-a gândit la acelaşi lucru în timp ce-i întindea ceaşca lui Wallace, pentru că a zis:

— E a doua pentru tine.

Oaspete de onoare.

Lui Wallace i s-a pus un nod în gât când a luat cana din mâinile lui Hugo. Nu uitase că probabil nu aveau să fie vreodată mai apropiaţi decât acum. A simţit cum Hugo îl fixează cu privirea în timp ce amândoi au ţinut cana în mână mai mult decât era necesar. În cele din urmă, Hugo şi-a lăsat mâna jos.

Apa era încă străvezie, deşi nuanţa maronie lăsase loc uneia verzuie, mai aproape de culoarea frunzei. A dus cana la buze şi-a sorbit.

S-a înecat, ceaiul alunecându-i pe gât şi ajungându-i în stomac într-o explozie fierbinte. Da, era amar şi apoi a simţit gustul de iarbă de parcă ar fi mâncat jumătate de pajişte. Nota secundară de miere era acolo, dar dulceaţa ei se pierdea în faptul că Wallace nu putea pur şi simplu să sufere ceaiul.

— Să fiu al naibii! a zis el, ştergându-şi gura, în timp ce Hugo i-a luat cana din mână. E oribil. Cine dracu' ar bea aşa ceva de bună voie?

S-a uitat cum Hugo duce cana la gură. S-a strâmbat când a înghiţit băutura.

— Mda, a zis el, luând cana de la buze. Doar pentru că ador ceaiul nu înseamnă că ador orice fel de ceai.

Apoi a clefăit uşor:

— Ah, iată şi mierea. Aproape că merită.

— Ai ales vreodată ceaiul nepotrivit?

— Pentru cei care vin aici vii? Da.

— Dar nu şi pentru morţi?

— Nu şi pentru morţi, a încuviinţat Hugo.

— E... remarcabil. Bizar, dar remarcabil.

— Ăsta era încă un compliment, Wallace?

— Ăăă, sigur? a zis Wallace, dintr-odată jenat.

Stătea mai aproape de Hugo decât realizase. Şi-a dres vocea, făcând un pas înapoi

— Frate, nu mai scap de gustul ăsta.

Hugo a început să râdă.

— Rămâne cu tine. Dar al tău mi-a plăcut mult mai mult.

N-ar fi trebuit ca afirmația să-l facă pe Wallace așa de fericit.

— Ăsta era un compliment, Hugo?

— Da, cam așa, a zis Hugo simplu.

Wallace a luat aceste câteva cuvinte și le-a ținut strâns, amăreala pe care o simțise neputându-se compara cu dulceața gustului de după.

Hugo a mai luat câteva frunze din borcan, punându-le pe o farfurioară lângă serviciul de ceai.

— Gata. Cum arată?

— Ca și cum te-ai fi dus afară și ai fi cules primul lucru pe care l-ai văzut pe jos.

— Perfect, a zis Hugo vesel. Asta înseamnă că am...

În partea din față a ceainăriei, ceasul s-a împleticit zgomotos și apoi s-a oprit, secundarul tremurând pe cadran.

— Au ajuns, a zis Hugo.

Wallace nu prea știa ce-ar fi trebuit să facă.

— Ar trebui să... a spus, gesticulând pe post de explicație.

— Poți să vii cu mine dacă vrei, i-a răspuns Hugo, ridicând tava. Dar am să te rog să mă lași pe mine să mă descurc cu el și să-i răspund la orice întrebări va fi având. Dacă vorbește cu tine, poți să-i răspunzi, dar fă-o calm și pe un ton egal. Nu vrem să fie mai agitat decât probabil e deja.

— Ești îngrijorat, a remarcat Wallace.

Nu știa cum de-i scăpase tensiunea din jurul ochilor lui, felul în care strângea tava.

— De ce?

Hugo a ezitat. Apoi:

— Moartea nu e întotdeauna rapidă. Știu că tu nu crezi asta, dar ai avut noroc. Nu e la fel pentru toată lumea. Câteodată e violentă și șocantă și te urmărește. Unii sunt devastați, alții furioși, iar câțiva... se contopesc cu sentimentul și nu mai știu nimic altceva. Avem de-a face cu astfel de oameni mai des decât ai bănui, dacă îți vine să crezi așa ceva.

Putea. Credea că știa la ce se referă Hugo, dar nu se putea convinge să întrebe. Lumea putea fi frumoasă – și se vedea asta pe

pereții ceainăriei, din tablourile cu piramide și castele și cascade care păreau să cadă de la cele mai mari înălțimi –, dar era și brutală și întunecată.

S-a uitat spre ușile de la bucătărie.

— Sunt pe drum. Ai încredere în mine?

— Da, a zis Wallace imediat și s-a chinuit să reziste tentației de a nu-l lăsa pe Hugo să plece din bucătărie. Nu știa ce avea să fie, dar nu-i plăcea cum suna.

— Bine, a zis Hugo. Privește. Ascultă. Contez pe tine, Wallace.

A ieșit pe ușă, lăsându-l pe Wallace să se uite lung după el.

CAPITOLUL 14

Wallace s-a oprit în uşă, încruntat. Luminile erau aprinse, ca de obicei, dar păreau oarecum mai... chioare, ca şi cum ar fi schimbat cineva becurile. Apollo schelălăia şi avea urechile blegite, în vreme ce Nelson îl mângâia pe cap ca să-l liniştească.

— E OK, a zis bătrânul domol. Totul o să fie bine.

Hugo pusese serviciul de ceai pe una dintre mesele cu picior, dar nu pe aceeaşi pe care o folosise la sosirea lui Wallace. Acesta s-a dus către Nelson şi Apollo, lăsându-l pe Hugo lângă masă, cu mâinile la spate.

Era schimbat acum, deşi nu făcea altceva decât să stea în picioare. Era o schimbare subtilă şi, dacă Wallace nu l-ar fi urmărit pe Hugo de când ajunsese, poate că n-ar fi băgat de seamă. Dar o făcuse şi observase toate micile schimbări. Avea de-a face cu felul în care Hugo îşi ţinea umerii, cu expresia feţei voit golită de expresie, dar nu dezinteresată. Wallace şi-a adus aminte de momentul sosirii lui, întrebându-se cum fusese Hugo atunci.

Şi-a desprins privirea de el şi s-a uitat prin jur, încercând să se concentreze la ceva, la orice i-ar fi putut distrage atenţia.

— Ce s-a întâmplat cu luminile? l-a întrebat pe Nelson, uitându-se spre uşă. Le-ai diminuat tu?

Bătrânul a scuturat din cap:

— Ăsta o să fie greu de stăpânit.

Lui Wallace nu-i plăcea cum suna asta.

— Greu?

— Cei mai mulţi oameni nu vor să fie morţi, a mormăit Nelson, trecându-şi un deget peste nasul lui Apollo. Dar învaţă să accepte. Câteodată acceptarea vine cu timpul, cum a fost cu tine, amice. Dar sunt unii care refuză până şi să ia în calcul posibilitatea. „Asemeni patimi oarbe n-au norocul / Să ţină mult: ca pulberea şi focul."[2]

— Shakespeare, a zis Wallace, uitându-se spre Hugo care nu-şi lua ochii de pe uşă.

— Evident, i-a răspuns Nelson.

[2] Actul 2, scena 6 din *Romeo şi Julieta,* în traducerea lui Ştefan Octavian Iosif.

Apoi s-a întins şi l-a apucat pe Wallace de mână, strângându-l cu putere. Wallace n-a încercat să-şi retragă mâna. Şi-a zis că bătrânul avea nevoie de asta. Şi că măcar atâta lucru putea face şi el.

Veranda a scârţâit când cineva a urcat treptele. Wallace s-a chinuit să distingă voci, dar nu vorbea nimeni. I s-a părut ciudat. Mei vorbise întruna cu el, tot drumul, chiar dacă o făcuse din cauza nenumăratelor lui întrebări. Faptul că acum nu se auzea nimeni îl neliniştea.

Trei bătăi la uşă. Apoi ciocănelul. A urmat un moment de tăcere, după care s-a deschis uşa.

Mei a intrat prima, schiţând un zâmbet sumbru, diferit de cel care îi umplea faţa. Era mai palidă decât de obicei şi ţinea buzele întredeschise doar cât să i se zărească dinţii albi. S-a uitat cu atenţie prin încăpere, începând cu Hugo şi trecând apoi la Nelson, Wallace şi-n cele din urmă la Apollo. Câinele a încercat să se ridice ca să se ducă la ea, dar Mei a clătinat din cap, aşa că Apollo a scâncit şi s-a aşezat iar pe labele din spate. Nelson i-a strâns din nou lui Wallace mâna.

Dacă l-ar fi întrebat cineva, Wallace n-ar fi ştiut să spună cine se aştepta să vină în urma ei. Ceaiul pe care îl primise îi dăduse un indiciu, dar era unul neclar, pe care nu reuşea să-l facă să se potrivească în întreaga poveste. Gustul amar, aspru şi înţepător, urmat de aroma de iarbă, ca un câmp, şi, la urmă, gustul de miere, atât de greţos, că rămânea în gât.

Probabil cineva furios, mai mult decât fusese el. Cineva care urla, plin de furie din pricina nedreptăţii la care era supus. Wallace sigur putea pricepe asta. Nu făcuse şi el la fel? După părerea lui, făcea parte din proces să nu vezi decât negare şi mânie.

Dar, indiferent de ce-ar fi avut el în minte, bărbatul care a intrat în Popasul lui Caron în noaptea aceea nu a avut nicio legătură cu ce crezuse el. În primul rând era mai tânăr, având probabil douăzeci şi ceva de ani. Purta o cămaşă neagră largă şi o pereche de blugi rupţi în genunchi. Era blond şi avea părul lung şi dat pe spate neglijent, ca şi cum şi-ar fi trecut mereu degetele prin el. Avea ochii negri şi strălucitori şi i se vedeau oasele prin piele. Bărbatul îi dădea fiori cu modul în care cerceta încăperea slab luminată dinaintea lui, privirea

oprindu-i-se scurt asupra lui Nelson și a lui Apollo. La Wallace s-a uitat îndelung. Buzele i-au tremurat ca și cum s-ar fi abținut să afișeze un zâmbet îngrozitor. Și-a frecat pieptul cu mâna și Wallace a fost surprins când și-a dat seama că nu vedea cârligul cu cablul care ar fi trebuit să se întindă până la Hugo. Nu știa de ce nu se gândise mai repede la asta. Oare avea și Nelson unul? Dar Apollo? Poate Mei?

Fata a închis ușa. Zăvorul a zăngănit din nou, marcând un punct final care nu-i plăcea deloc lui Wallace.

— Ăsta e Hugo, a zis ea. Luntrașul de care ți-am zis. E aici ca să te ajute.

Apoi a luat-o pe lângă bărbat și s-a dus la Hugo. Chipul nu i-a trădat niciun fel de emoție și nu s-a uitat nici măcar o dată la Wallace sau la Nelson. S-a oprit lângă Hugo. N-a încercat să-l atingă.

Bărbatul a rămas lângă ușă.

— Bună! a zis Hugo.

Bărbatul a tresărit.

— Bună! Am auzit tot felul de lucruri despre tine, a răspuns el.

Vocea lui a fost mai limpede decât se aștepta Wallace, deși se simțea clar în ea o notă întunecată, grea.

— Serios? a întrebat Hugo senin. Sper că nimic rău.

Bărbatul a clătinat încet din cap.

— Oh, nu! A fost de bine, a spus și apoi a înclinat capul. Numai și numai de bine. Prea de bine, dacă e să fiu cinstit.

— Mei mă ridică în slăvi, într-adevăr, a adăugat Hugo, încerc s-o conving să renunțe la obiceiul ăsta, dar nu ascultă.

— Nu, nu ascultă, a zis bărbatul.

Și *iată* și zâmbetul. Pielea i s-a întins și mai rău, iar pomeții ascuțiți i-au ieșit în evidență. Wallace a simțit fiori pe șira spinării.

— Deloc chiar. Tu asculți?

— Încerc, a spus Hugo, cu mâinile în continuare împreunate la spate. Știu că e greu. Să afli ce-ai aflat tu. Știu că sunt lucruri care nu vor mai fi niciodată la fel. Să vii aici, într-un loc în care n-ai mai fost niciodată, cu oameni pe care nu-i cunoști. Dar te asigur că sunt aici să te ajut cât pot de mult.

— Și dacă nu vreau niciun ajutor de la tine?

Hugo a ridicat din umeri.

— O să vrei. Și nu mă joc cu cuvintele. Acum ești într-o călătorie cu totul nouă, una diferită de oricare alta de până acum. Și aici e doar un popas în acea călătorie.

Bărbatul s-a uitat iar în jur.

— Ea mi-a zis că asta e o ceainărie.

— Așa e.

— E a ta?

— Da.

Apoi a făcut un semn scurt din cap spre Nelson și Wallace.

— Și ei?

— Nelson, bunicul meu. Și Wallace, prietenul meu.

— Și ei sunt...

A închis ochii o clipă, apoi i-a deschis la loc:

— Ca tine? Sau ca mine?

Wallace s-a abținut să-i răspundă. Nu semănau în niciun fel. Omul ăsta emana o răceală cruntă. Invadase încăperea, făcându-l pe Wallace să tremure.

— Ca tine, într-un fel, a zis Hugo. Au și ei călătoria lor de parcurs.

— Știi cum mă cheamă? a întrebat bărbatul.

— Alan Flynn.

Pielea de sub ochiul drept al lui Alan a zvâcnit.

— Mi-a zis că-s mort.

— Ești, i-a răspuns Hugo, mișcându-se în sfârșit.

Și-a luat mâinile de la spate și le-a pus pe masa din fața lui. Ceștile de ceai au zăngănit când masa s-a mișcat ușor.

— Îmi pare rău!

Alan și-a ridicat ochii spre tavan.

— Îți pare rău, a repetat el, oarecum amuzat. De ce anume îți pare rău? Nu tu mi-ai făcut asta.

— Nu, a zis Hugo. N-am fost eu. Dar tot îmi pare rău. Îmi imaginez cum trebuie să ți se pară. N-o să pretind că știu prin ce treci...

— Bun, a zis bărbatul cu duritate. Pentru că n-ai nici cea mai vagă idee.

Hugo a încuviințat.

— Vrei niște ceai?

Alan s-a strâmbat.

— Nu mi-a plăcut niciodată ceaiul în mod deosebit. N-are niciun dumnezeu, a zis și s-a frecat iar pe piept. Și e plicticos.

— Ăsta nu e, i-a răspuns Hugo. Poți să mă crezi pe cuvânt.

Alan nu a părut convins, dar a făcut un pas șovăielnic spre masă. Luminile din aplice au pâlpâit, scoțând un zumzet jos și electric.

— Ești aici să mă ajuți, a zis și a mai făcut un pas. Asta mi-ai spus.

Apoi încă un pas.

— Sunt, a repetat Hugo. Nu trebuie să se întâmple azi. Nu trebuie să se întâmple mâine. Dar curând, când vei fi pregătit, o să-ți răspund la toate întrebările, atât cât voi putea. Nu știu totul. Nu pretind că aș ști. Sunt un îndrumător, Alan.

— Un îndrumător? a repetat Alan în batjocură. Și spre ce, mă rog frumos, ar trebui să mă îndrumi?

— Spre ce urmează.

Alan a ajuns la masă. A încercat să-și pună mâinile pe ea, dar i-au trecut prin lemn. Gura i s-a schimonosit, moment în care și le-a tras imediat.

— Spre Iad? Spre Purgatoriu? Femeia asta n-a avut chef să-mi dea vreun amănunt.

Disprețul din vocea lui era tăios, usturător.

— Nu e vorba despre Iad, a răspuns Hugo, iar Mei a făcut ochii mici. Nu e nici despre Purgatoriu. Nici măcar despre ceva aflat undeva la mijloc între cele două.

— Atunci despre ce e vorba? a vrut Alan să știe.

— Despre ceva ce va trebui să afli de unul singur. Nu am aceste răspunsuri, Alan. Aș fi vrut să le am, dar nu e cazul. Nu te-aș minți în privința asta și în nicio altă privință. Îți promit asta, dar și că o să fac tot ce-mi stă în putință să te ajut. Dar mai întâi, n-ai vrea o ceașcă de ceai?

Alan s-a uitat în jos, la tava de pe masă. S-a întins să atingă borcanul cu frunze, dar degetele i-au zvâcnit și a lăsat iar mâna jos.

— Frunzele astea. N-am mai văzut niciodată asemenea ceai. Credeam că ceaiul vine în pliculețe prinse de niște aței mici. Tata, el...

Zicând acestea, a scuturat din cap.

— Nu contează.

— Ceaiul vine în multe forme și dimensiuni, a zis Hugo. Sunt multe soiuri, mai multe decât ți-ai putea imagina vreodată.

— Și tu ai senzația c-o să beau din ceaiul tău?

— Nu ești obligat, a zis Hugo. E ceva ce-ți ofer ca semn de bun-venit în ceainăria mea. Am observat că atunci când beau ceai împreună, oamenii tind să se apropie.

Alan a pufnit cu dispreț.

— Mă îndoiesc.

A tras adânc aer în piept, întinzându-și gâtul într-o parte și-n cealaltă.

— Am sângerat. Ai aflat asta? Mi s-a scurs tot sângele pe o alee. Auzeam oamenii trecând la doar câțiva metri de mine. I-am strigat. M-au ignorat, a adăugat, iar privirea i s-a încețoșat.

Luminile au început iar să pâlpâie.

— Am strigat după ajutor. Am *implorat* să mă ajute cineva. Ai fost înjunghiat vreodată?

— Nu, a zis Hugo încet.

— Eu da, a continuat Alan.

Și-a ridicat brațul într-o parte.

— Aici.

Apoi și-a dus mâna la piept, încleștându-și degetele.

— Aici în cele din urmă, a arătat spre partea laterală a gâtului

— Aici. Îi... datoram bani pe care nu-i aveam. Am încercat să-i explic, dar... a fluturat cuțitul și eu i-am zis că pricep. Că o să-i dau banii. Că pot să-mi achit datoriile. Dar îi mai spusesem asta și altă dată, iar și iar și...

Ochii i s-au îngustat.

— M-am căutat de portofel să-i dau cât aveam la mine. Știam că n-aveau cum să fie destui bani, dar trebuia să încerc. Probabil că a crezut că vreau să scot vreo armă sau ceva, pentru că pur și simplu m-a... înjunghiat. N-am știut ce mi se întâmplă. La început nu m-a durut deloc. Nu e ciudat? Vedeam cuțitul intrând în mine, dar nu mă durea. Și-n ciuda sângelui acela de peste tot, nu era real. Apoi mi-au cedat picioarele și-am căzut într-o grămadă de gunoi. Aveam pe față un ambalaj de fast food. Puțea îngrozitor.

— Nu meritai așa ceva, i-a zis Hugo.

— Merită cineva?

Apoi, fără să mai aştepte răspuns:

— A scăpat cu şapte dolari şi un card de debit la care n-avea PIN. Am încercat să mă târăsc, dar picioarele nu-mi funcţionau. Nici braţele nu-mi mai funcţionau. Şi oamenii de pe trotuar pur şi simplu... treceau mai departe. Nu e drept.

— Nu, a încuviinţat Hugo. Nu e niciodată.

— Ajută-mă! a zis Alan. Ajută-mă!

— O să te ajut. Îţi promit că o să fac tot ce pot.

Alan a dat din cap, aproape uşurat.

— Bun. Trebuie să-l găsim. Nu ştiu unde locuieşte, dar dacă ne întoarcem, aş putea să...

— Ţi-am zis. Nu ne putem întoarce, a intervenit Mei.

Părea tulburată. Wallace se întreba ce se întâmplase de se speriase aşa de tare.

— Poţi doar să mergi mai departe.

Lui Alan nu i-a plăcut ce a auzit. S-a holbat la Mei, cu dinţii la vedere.

— *Tu* ai zis, da. Dar ce-ar fi să auzim de la şeful tău, aici de faţă? Deja ai spus destule. Nu-mi place când vorbeşti. Nu-mi spui ce vreau să aud.

Hugo a ridicat ceainicul şi a început să toarne apă fierbinte în ceştile de pe tavă. Aburul s-a ridicat în rotocoale. Apoi a ridicat o sprânceană spre Wallace şi spre Nelson. Bătrânul a clătinat din cap. Hugo a umplut trei ceşti, după care a pus iar ceainicul jos.

— Ce-ai face? l-a întrebat, luând trei frunze din borcan.

A pus câte una în fiecare ceaşcă şi a continuat:

— Dacă ar fi să-l găseşti. Dacă ai şti unde e?

Alan a tresărit, încruntându-se. Avea pumnii strânşi.

— L-aş răni cum m-a rănit el pe mine.

— De ce?

— Pentru că merită pentru ce mi-a făcut.

— Şi asta o să te facă să te simţi mai bine?

— Da.

— Ochi pentru ochi?

— *Da.*

— Ceaiul acesta se numeşte kuding cha, a zis Hugo. E diferit de toate ceaiurile pe care le am aici, în ceainăria mea. Nu-mi aduc aminte când l-am preparat ultima dată. Nu e pentru toată lumea. Se zice că are proprietăţi medicinale şi unii chiar jură că e bun.

— Ţi-am zis, nu vreau ceai.

— Ştiu, a răspuns Hugo. Şi chiar dacă ai fi vrut, tot nu ţi-aş fi dat încă. Vezi tu, are nevoie de timp ca să se infuzeze. Ceaiul bun necesită răbdare. Nu e vorba despre gratificare imediată aici, nu ca la pliculeţele cu aţă. Acelea pot fi rapide, acum, aici, dar apoi dispărute până să-ţi dai seama ce se întâmplă. Un ceai ca acesta te face să apreciezi efortul depus în prepararea lui. Cu cât se infuzează mai mult, cu atât e gustul mai pregnant.

— Ceasul, a zis Alan. Nu se mişcă.

— Nu, a confirmat Hugo. S-a oprit ca să-ţi ofere oricât de mult timp ai nevoie, a zis el, apoi a luat o ceaşcă şi a aşezat-o mai aproape de Alan. Mai lasă-l o clipă, apoi încearcă-l şi zi-mi ce crezi.

Pe obrazul lui Alan s-a prelins o lacrimă.

— Nu mă asculţi.

— Ba te ascult, a zis Hugo. Mai mult decât crezi tu. N-o să ştiu niciodată cum a fost pentru tine pe aleea aceea. Nimeni n-ar trebui să se simtă vreodată atât de singur.

— Nu mă *asculţi!* a strigat şi s-a întors spre uşă.

— Nu poţi pleca, a zis Mei.

A făcut un pas spre el, dar Hugo a ţinut-o în loc. *Aşteaptă!* a mimat el. Mei a oftat şi a lăsat umerii să-i cadă.

— Ba pot, a zis Alan. Uşa e chiar aici.

— Dacă pleci, a început Hugo, o să începi să te desfaci în bucăţi, proces care se va înrăutăţi pe măsură ce te vei îndepărta. Dincolo de pereţii aceştia e lumea celor vii, o lume căreia tu nu-i mai aparţii. Alan, îmi pare atât de rău! Ştiu că nu mă crezi, dar chiar îmi pare rău. Nu te-aş minţi, mai ales nu când vine vorba despre ceva atât de important. Dacă pleci, lucrurile nu vor face decât să se înrăutăţească. O să pierzi tot ceea ce eşti.

— Am pierdut *deja!* s-a răstit Alan.

— Nu e adevărat, a zis Hugo. Eşti încă aici. Încă mai eşti tu. Şi te pot ajuta. Pot să-ţi arăt calea şi pot să te ajut să treci dincolo.

Alan s-a întors pe călcâie.

— Şi dacă nu vreau să trec nicăieri?

— O să vrei, a răspuns Hugo. În cele din urmă. Dar nu e nicio grabă. Avem timp.

— Timp, a repetat Alan ca un ecou.

S-a uitat la ceaşca de ceai:

— E gata?

— E gata.

Hugo a părut uşurat, dar Wallace încă era circumspect.

— Şi pot să ating cana?

— Da. Dar să fii atent, că e fierbinte.

Alan a dat din cap. Mâna i-a tremurat când s-a întins după ceaşcă. Mei şi Hugo l-au urmat. Wallace şi-a adus aminte cum fusese pentru el, de aroma de mentă din aer, de felul în care i se învălmăşeau gândurile în cap, încercând să găsească o cale de ieşire. Ştia că Alan gândea la fel.

Hugo şi Mei au aşteptat ca Alan să ia o gură de ceai. A înghiţit strâmbându-se.

Hugo şi-a băut ceaiul.

Mei a băut şi ea din al ei şi, chiar dacă nu i-a plăcut gustul, n-a lăsat să se vadă.

— Sunt mort, a zis Alan, uitându-se în ceaşcă.

A învârtit-o. Ceaiul s-a vărsat pe masă.

— Da, a zis Hugo.

— Am fost omorât.

— Da.

A aşezat ceaşca pe tavă. Şi-a flexat mâinile. A tras adânc aer în piept şi a expirat încet.

Apoi a măturat cu braţele tot ce era pe masă, dărâmând ceainicul. Acesta a căzut pe podea şi s-a făcut fărâme, iar ceaiul s-a împrăştiat peste tot. Alan s-a dat un pas înapoi, gâfâind. A ridicat mâinile la ceafă şi s-a strâns cu putere, apoi s-a aplecat şi a început să urle. Wallace nu mai auzise în viaţa lui asemenea zgomot. Îl ardea ca şi cum un ceai opărit i s-ar fi împrăştiat pe piele. Urletul a continuat, vocea lui Alan neîntrerupându-se nicio clipă. Luminile au strălucit puternic, apoi s-au stins complet, cufundând ceainăria în întuneric.

Apollo s-a pus pe mârâit, pironit în faţa lui Nelson şi a lui Wallace, cu blana zbârlită şi coada ţeapănă în sus.

Alan a încercat să răstoarne mesele, să dărâme orice putea atinge. S-a enervat din ce în ce mai rău când a văzut că scaunele abia dacă se mişcau şi că mesele rămâneau pe loc. A dat cu picioarele, dar a fost inutil. A început să umble de colo colo prin încăpere. Când a ajuns prea aproape de ei, Apollo i-a arătat colţii, mârâind. Wallace s-a ridicat rapid şi s-a pus între Nelson şi Alan, dar Alan i-a ignorat, cu ochii în flăcări şi încercând să distrugă cât mai mult posibil.

În cele din urmă a obosit. Părul i-a venit pe faţă când s-a aplecat cu mâinile pe genunchi şi cu ochii ieşiţi din orbite.

— Nu e real, a mormăit el. Nu e real. *Nu e real.*

Hugo a făcut un pas spre el. Wallace a încercat să-l oprească, dar Nelson l-a apucat de braţ, ţintuindu-l în loc.

— Nu, i-a şoptit bătrânul. Ştie ce face. Ai încredere în el.

Hugo s-a oprit la câţiva paşi de Alan, uitându-se în jos spre el cu o expresie plină de suferinţă, apoi s-a lăsat pe vine în faţa lui. Alan se pusese în genunchi, cu mâinile lipite de podea, şi se legăna înainte şi înapoi.

— E real, i-a şoptit Hugo. Pe cuvânt. Şi ai dreptate: nu e drept. Niciodată nu e. Şi nu te condamn că gândeşti aşa. Dar, dacă îmi dai voie, o să fac tot ce pot ca să-ţi arăt că lumea asta înseamnă mai mult decât ai putea crede vreodată că e cu putinţă.

Bărbatul îngenuncheat s-a lăsat pe călcâie şi a ridicat capul spre tavan. A urlat din nou, tendoanele gâtului întinzându-se şi ieşind afară mai să plesnească.

Nu părea să se mai termine.

Wallace a încercat să protesteze când Hugo le-a cerut să plece, spunându-le că Alan are nevoie de spaţiu. Nu-i plăcea deloc ideea de a-l lăsa pe Hugo singur cu el. Ştia în sinea lui că Hugo era mai mult decât capabil să se descurce, dar privirea nebună din ochii lui Alan era aproape sălbatică. Mei l-a oprit înainte să apuce să spună, cât putea de categoric, că nu plecau *nicăieri.* I-a făcut semn către partea din spate a casei, smucind din cap.

— E în regulă, a zis Nelson, deşi părea îngrijorat. Hugo îi poate

ține piept.

Apollo a refuzat să se miște. Indiferent ce i-a zis sau i-a făcut Mei, a rămas neclintit. Hugo a clătinat din cap.

— E OK. Poate să stea. O să vă zic când am nevoie de voi.

Apoi a schimbat cu Mei o privire pe care Wallace n-a priceput-o. Alan se uita furibund în podea, cu spume la gură.

Ultimul lucru pe care l-a văzut Wallace a fost Hugo stând turcește în fața lui Allen, cu mâinile pe genunchii acestuia.

S-a dus după Nelson care o urma pe Mei târșâind picioarele. Au mers pe coridor, spre ușa din spate. Aerul era mai rece decât fusese în urmă cu câteva nopți, ca și cum primăvara își pierduse pentru o clipă uzul rațiunii. Wallace a fost consternat o clipă când și-a dat seama că nu știa ce zi era. S-a gândit că era miercuri și că deja trebuia să fie aprilie. Timpul curgea în neștire aici. Nu băgase de seamă, atât de prins era de viața pe care o descoperise aici. Era la ceainăria Popasul lui Caron de aproape patru săptămâni. Mei zicea că perioada cea mai lungă petrecută de cineva aici fusese două săptămâni Și totuși, nimeni nu-l împingea spre ușă. În afară de primele zile, nimeni nici măcar nu adusese vorba.

— Ești bine? a întrebat-o Nelson pe Mei, care bătea veranda de la un capăt la altul.

A întins mâna și a apucat-o de încheietură.

— Trebuie să fi fost dificil momentul, a adăugat el.

Mei a oftat.

— A fost. Știam că se putea întâmpla așa. Directorul mi-a zis la ce să mă aștept. Nu e prima persoană ucisă cu care am avut de-a face.

— Dar e prima dată când ai făcut-o singură, i-a zis Nelson cu blândețe.

— Pot să mă descurc.

— Știu că poți. Nicio clipă nu m-am îndoit de asta. Dar e în regulă să nu fii în regulă.

Mei s-a împins în el, cu capul pe umărul lui.

— Ai făcut treabă bună. Sunt mândru de tine.

— Mulțumesc! i-a șoptit ea. Eram pe jumătate convinsă că mă va asculta. Cel puțin la început.

— Unde l-ai găsit? a întrebat Wallace, privind grădina de ceai de

dincolo de ei.

Nu se gândise nimeni să aprindă luminile şi luna era ascunsă după nori. Plantele de ceai păreau moarte în întuneric.

— Aproape de locul în care a fost ucis, a răspuns ea. L-am găsit... urlând. Încercând să atragă atenţia cuiva. A părut uşurat când şi-a dat seama că l-am auzit.

Dacă Alan reacţionase în vreun fel ca Wallace fusese doar ceva temporar.

— Ai ştiut?

— Ce să ştiu?

Wallace nu s-a uitat înapoi la ei Era un gând pe care îl deşira în mintea lui, unul pe care ştia că ar trebui să-l lase în pace, dar era ceva persistent. Continua să-i dea atenţie în vreme ce-şi alegea cuvintele cu atenţie.

— Era deja mort când a venit dosarul?

A urmat un moment de tăcere. Apoi:

— Da, Wallace. Sigur că era. Altfel nu ne-ar fi fost trimis.

A dat din cap tensionat, cu mâinile încleştate pe balustradă.

— Şi tu...? Crezi orbeşte că e aşa?

— Despre ce vorbeşti? a întrebat Nelson.

Nu era sigur. Dădea glas unui gând.

— Primiţi dosarele astea. Dosarele *noastre.* Dar numai după ce murim.

— Da, a zis Mei.

— De ce nu le-aţi putea primi mai devreme? a întrebat el înspre întunericul nopţii. Ce-l opreşte pe director sau pe cine-o fi să-l trimită *înainte* să se întâmple?

Ştia că se holbau la el. Le simţea privirile împungându-l în spinare, dar nu se putea întoarce. Se chinuia şi nu voia ca ei să-i vadă suferinţa pe chip.

— Nu aşa funcţionează, i-a zis Mei încet. Nu putem... Wallace. Nu era nimic ce-am fi putut face ca să te... salvăm.

— Sigur, a zis Wallace cu amărăciune. Că doar aşa îi era scris, să se scurgă viaţa din el odată cu sângele într-o alee oarecare.

— Asta e, aşa merg lucrurile, a zis Nelson.

— E o demenţă imensă dacă e să mă întrebi pe mine.

— Moartea *în sine* e o demenţă, a zis Mei şi s-a îndreptat spre el, podeaua scârţâind la fiecare pas al ei. Frate, pe mine n-o să mă auzi zicând altceva. Nu e... există o ordine a lucrurilor. Un proces prin care trebuie să trecem cu toţii. Moartea nu e ceva în care să intervii...

Wallace a pufnit.

— Ordine. Ce-mi zici tu mie e că omul ăla face parte dintr-o ordine anume. Bărbatul acela, care a suferit şi pentru care nu s-a oprit nimeni să-i ofere ajutor. Şi tu în *asta* crezi. Asta e credinţa ta. Asta e ordinea ta.

— Şi ce-ai vrea să fac? l-a întrebat ea, rezemându-se de balustradă, lângă el. Nu ne putem pune de-a curmezişul morţii. Nimeni nu poate. Nu e o luptă ce poate fi câştigată. Toată lumea moare, Wallace. Tu. Nelson. Alan. Eu. Hugo. Toţi. Nimic nu durează o veşnicie.

— Vrăjeli! s-a răstit Wallace, furios dintr-odată. Directorul ar fi putut opri asta dacă ar fi vrut. Ţi-ar fi putut spune ce avea să i se întâmple lui Alan. Te-ar fi putut avertiza şi tu ai fi putut...

— Niciodată, a zis Mei, părând şocată. Nu intervenim niciodată când vine vorba despre moarte. Nu *putem.*

— De ce nu?

— Pentru că e mereu *acolo.* Nu contează ce faci, nu contează ce fel de viaţă ai dus, că a fost bună, că a fost rea sau că a fost undeva pe la mijloc, te va aştepta întotdeauna. Din momentul în care te naşti, mori câte puţin.

Wallace a oftat obosit.

— Nu se poate să nu ştii cât de oprimant sună.

— Ba ştiu, a zis ea. Pentru că e adevărul. Ai fi preferat să te mint?

— Nu. Doar că... în cazul ăsta, ce sens mai au toate? Toate astea? Există vreun sens în ceva, orice? Dacă nimic din ce facem nu contează, atunci de ce-ar trebui să ne mai străduim într-o direcţie sau alta?

O luase razna, ştia asta. Era zdruncinat rău şi complet dezaxat. Avea pielea rece ca gheaţa şi nu era de la aerul din jurul lui. Şi-a încleştat maxilarul, ca să nu-i mai clănţănească dinţii în gură.

— Pentru că e vorba de viaţa *ta,* a zis Nelson, venind lângă el, în partea cealaltă. Şi despre cum ţi-o construieşti tu. Nu, nu e mereu drept. Te rupe în bucăţi şi te arde şi sunt momente când te zdrobeşte

de te lasă de nerecunoscut. Unii oameni luptă să trăiască. Alții... nu pot, deși nu știu dacă sunt de condamnat. E ușor să renunți. Să te ridici de jos nu e. Dar trebuie să credem că, dacă ne ridicăm, mai putem face un pas. Putem...

— Merge mai departe? l-a întrebat Wallace. Pentru că tu n-ai făcut-o. Ești tot aici, așa că nu încerca să-mi vinzi același rahat. Poți să zici ce vrei, dar ești un ipocrit, ca toți ceilalți.

— Și asta e diferența între mine și tine, i-a zis Nelson. Eu n-am pretins niciodată că n-aș fi.

Wallace s-a dezumflat.

— Fir-ar să fie! a mormăit el. N-ar fi trebuit să zic asta. Îmi pare rău! Nu meriți asta. Niciunul dintre voi nu merită. Eu doar...

S-a uitat la Mei.

— Sunt mândru de tine. Poate că n-am zis-o niciodată până acum și asta e doar vina mea, dar chiar sunt. Nu-mi pot imagina ce înseamnă să faci ce faci tu, cât de mult trebuie să te afecteze. Și să trebuiască să ai de-a face cu oameni ca el, a adăugat Wallace, înghițind greu. Ca *mine...*

A scuturat din cap.

— Am nevoie de un moment, bine?

I-a lăsat acolo, cu gândurile învălmășindu-i-se în cap, ca o furtună imensă.

A mers în sus și-n jos pe lângă straturile din grădină, lăsând degetele să treacă blând peste vârfurile plantelor, atent să nu atingă frunzele delicate. S-a uitat dincolo de ele, în pădure. Se întreba cât de departe ar fi putut ajunge până ar fi început să se descompună. Cum s-ar simți dacă ar fi renunțat la luptă? Dacă s-ar fi lăsat în voia sorții? Ar fi trebuit să-l sperie mult mai mult de atât. Din ce văzuse, sentimentul era unul de gol și de întuneric, doar un loc găunos în locul unei vieți trăite cândva.

Și totuși, încă se mai gândea. Se întreba cum să facă să-și smulgă cârligul din piept și să se ridice, sus, sus de tot, să treacă printre nori și să ajungă la stele. Sau să fugă, să fugă până nu mai putea fugi deloc. Și asta era ceva temporar, pentru că, dacă ar fi făcut astfel, s-ar fi pierdut, transformându-se în acea entitate de care Hugo se temea cel mai rău. Într-o *umbră.* Ce-ar fi făcut Hugo dacă l-ar fi văzut pe

Wallace așa, cu ochii morți, lipsiți de orice sclipire de viață? Vina l-ar fi mâncat de viu și Wallace nu putea face una ca asta. Nu acum. Sau vreodată.

Hugo era important. Nu pentru că era luntraș, ci pentru că era Hugo.

Wallace a făcut câțiva pași înapoi, spre verandă, gata să-și ceară iertare. A împietrit când a auzit un oftat, un sunet prelung, șoptit care suna ca vântul prin frunze uscate. Umbrele din jurul lui se îngroșaseră, de parcă ar fi fost însuflețite, iar stelele dispăruseră, astfel că nu mai rămăsese decât întunericul.

Mișcare undeva în dreapta lui.

Wallace s-a uitat în acea direcție, simțindu-și spinarea ca un sloi de gheață.

Cameron stătea printre plantele de ceai. La doar câțiva pași de el. Îmbrăcat ca înainte. Pantaloni murdari. TenișI roși. Fără cămașă, cu pielea bolnăvicioasă și cenușie. Gura deschisă, limba îngroșată, dinții negri.

Wallace n-a avut timp să reacționeze, n-a avut timp să scoată nici măcar un sunet. Cameron a venit în viteză spre el, cu mâinile întinse ca niște gheare. L-a apucat de braț și tot ceea ce-l făcea pe Wallace cine era a dispărut sub presiunea degetelor care îi săpau în carne, cu pielea pergamentoasă și rece.

— Nu, te rog, nu! a șoptit Wallace, în vreme ce Mei a început să urle după Hugo.

Cameron s-a aplecat, ajungând cu fața la câțiva centimetri de a lui Wallace, cu ochii ca niște bălți de păclă neagră. Și-a arătat dinții ca un animal, iar din gât a scos un mârâit gros.

Culorile întunecate ale lumii cufundate în noapte au început să se topească de jur-împrejurul lui Wallace, curgând precum ceara. S-a gândit să se tragă, dar a fost un impuls slab, aproape neglijabil. Era o plantă de ceai, cu rădăcinile adânc înfipte în pământ, cu frunzele gata să fie culese.

Prin fața ochilor vedea fulgere de lumină intensă, cele mai strălucitoare stele traversând tot acel întuneric. În fiecare dintre aceste stele, o frântură, un ecou. L-a văzut pe Cameron și apoi a *devenit* Cameron. Era ceva discordant, aspru și greu. Era minunat și

paralizant și îngrozitor. Era...

Cameron a început să râdă. În fața lui stătea un bărbat și era asemenea soarelui. Spre împrejurimile înceţoşate, a văzut mișcându-se un violonist, muzica revărsându-se de pe coarde, dulce și caldă. Cameron nu voia să fie nicăieri în altă parte. Îl iubea pe bărbatul acesta, îl iubea cu fiecare fibră a fiinţei lui.

Bărbatul i-a zis: „Ce e cu zâmbetul ăsta?"

Iar Cameron i-a răspuns: „Te iubesc, nimic mai mult".

Încă o stea. Vioara a dispărut. Era tânăr. *Mai* tânăr. Suferea. Dinaintea lui stăteau doi oameni, un bărbat și o femeie, amândoi cu niște expresii aspre. Femeia a zis „Eşti aşa o dezamăgire", iar bărbatul a spus: „De ce eşti aşa? De ce eşti atât de al naibii de nerecunoscător? Ştii ce-am făcut pentru tine? Şi aşa te-ai gândit să ne răsplăteşti?"

Şi, *oh,* cum îl striveau vorbele, cum îl *devastau.* Îl durea sufletul și îi era greaţă, vrând să le spună că putea fi mai bun, că putea fi cine își doreau ei să fie, nu știa cum, nu...

A treia stea. Bărbatul și femeia au dispărut, dar nu și disprețul lor, care era precum o infecție care îi curgea prin vene și prin oase.

Bărbatul ca soarele a răsărit din nou, atâta doar că lumina lui se stingea. Se certau. Nu conta de ce, doar că aveau vocile ridicate și se zgâriau și dădeau să-și scoată ochii, fiecare cuvânt ca un pumn în stomac. Nu voia asta. Îi părea rău, atât de rău, nu știa ce era în neregulă cu el, se chinuia să facă lucrurile cum trebuia. „Jur că încerc, Zach, nu pot..."

„Ştiu", i-a zis Zach. A oftat în timp ce se domolea. „Eu chiar încerc să fiu puternic. Încerc cu toată ființa. Trebuie să vorbești cu mine, OK? Lasă-mă să-ţi fiu aproape. Nu mă lăsa să tot bâjbâi în întuneric. Nu putem continua aşa. Chestia asta ne ucide."

„Ne ucide", a șoptit Cameron, în vreme ce stelele cădeau peste tot în jurul lor, ca o ploaie.

Wallace a văzut fragmente dintr-o viaţă care nu era a lui. Prieteni și râsete, zile negre, în care Cameron abia dacă se putea da jos din pat, un sentiment caustic generalizat când stătea lângă mama lui, privindu-și tatăl cum își dă ultima suflare pe un pat de spital. Îl ura și-l iubea și aștepta, aștepta, *aștepta* ca pieptul să nu i se mai ridice și, când nu s-a mai ridicat, durerea lui a fost temperată de o senzație

sălbatică de ușurare.

Ani Wallace a văzut trecându-i prin fața ochilor ani în care Cameron era singur, în care nu era singur, în care se uita în oglindă, întrebându-se dacă o să fie vreodată mai ușor, în vreme ce cearcănele negre de sub ochi îi înfloreau ca niște vânătăi Era un copil călare pe o bicicletă în arșița verii. Avea paisprezece ani și pe bancheta din spate a unei mașini, încerca să pipăie o fată al cărei nume nu și-l amintea. Avea șaptesprezece ani când a sărutat un băiat prima dată, înțepăturile bărbii acestuia ca niște fulgere pe pielea lui. Avea patru ani, apoi șase, apoi nouăsprezece, apoi douăzeci și patru și apoi Zach, Zach, Zach era acolo, bărbatul-soare și, *oh,* cum i-a stat inima în loc când l-a văzut în partea cealaltă a încăperii. Nu știa ce anume l-a chemat spre el, ce l-a atras cu asemenea forță, dar zgomotele petrecerii din jurul lui s-au diminuat în timp ce s-a îndreptat spre el, cu inima bătându-i tot mai repede în piept. Cameron era timid și nu reușea să lege două vorbe, dar i-a ținut minte numele când bărbatul-soare l-a întrebat și i-a *zâmbit,* oh Doamne, i-a *zâmbit* și i-a zis: „Bună, Cameron, eu sunt Zach. Nu te-am văzut pe aici până acum. Ce zici de asta?"

A fost bine. A fost atât de al naibii de bine.

În cele de urmă, au avut parte de trei ani. Trei ani buni, fericiți și îngrozitori, cu suișuri și coborâșuri, clipind încet în lumina dimineților, când se trezeau unul lângă celălalt, cu pielea caldă de la somn, cuprinși de patimă. Trei ani de certuri și pasiune și excursii în munți prin zăpadă și la ocean, unde apa era azurie și caldă.

Spre sfârșitul celui de-al treilea an, Zach i-a zis: „Nu mă simt bine". A încercat să-i zâmbească, dar zâmbetul s-a transformat într-o grimasă. Și apoi ochii i s-au dat peste cap și s-a prăbușit.

O clipă, totul a fost OK.

În următoarea, Zach n-a mai fost.

Distrugerea care a urmat a fost catastrofală. Tot ce construiseră s-a făcut praf și pulbere, lăsându-l pe Cameron urlând în ruine. A strigat și s-a răzvrătit, încărcat de furie împotriva nedreptății, și nimic, *absolut* nimic nu l-a putut scoate din stare. S-a stins, s-a stins până când n-a mai rămas din el decât o umbră care trecea prin lume doar din simplă inerție.

— Nu, te rog, nu! a zis Wallace, dar era prea târziu, deja era mult prea târziu, pentru că totul se întâmpla în trecut, totul se petrecuse deja, totul era deja pierdut.

Încă o stea în depărtare, dar nu era a lui Cameron.

Asta îi aparţinea lui Wallace.

Cât a stat cineva aici cel mai mult?

De ce? Te gândeşti să prinzi rădăcini?

Nu. Întreb şi eu.

Ah. Aha. Păi, ştiu că Hugo a avut pe cineva care a stat două săptămâni. A fost un... caz greu. De obicei aşa se întâmplă cu sinucigaşii.

„Cameron, îmi pare rău!" a zis el.

Şi Cameron i-a răspuns:

„Sunt aici. *Sunt încă aici."*

Stelele au explodat şi el a fost tras departe, departe, departe.

Wallace a scuturat din cap. Era tot în grădina de ceai. Mei îl ţinea de braţ şi-i zicea:

— Wallace. *Wallace.* Uită-te la mine! Eşti OK. Te-am prins.

S-a chinuit să scape din prinsoarea ei.

— Nu, nu face asta, nu înţelegi...

S-a uitat peste umăr şi l-a văzut pe Hugo stând în faţa lui Cameron printre plantele de ceai, lângă cea de care fusese atât de mândru, cea care avea zece ani. Cameron pe care îl văzuse în stele nu mai era, fiind înlocuit acum de carcasa aceea oribilă. Dinţii lui negri erau dezveliţi, ochii goi şi animalici.

— Cameron, a zis Hugo în şoaptă.

Degetele lui Cameron au început să se chircească pe lângă trup. Din gura lui deschisă n-a ieşit niciun sunet.

Mei l-a tras pe Wallace pe verandă, Apollo lătra ca un dement, Nelson îi privea cu ochii cât cepele, iar Cameron s-a întors şi s-a dus încet din nou spre copaci.

Wallace s-a uitat o ultimă dată în urmă şi l-a văzut pe Cameron dispărând în pădure.

Hugo s-a întors spre casă. Părea devastat.

Wallace nu voia să-l mai vadă vreodată aşa.

Pe măsură ce norii alunecau de pe faţa lunii, s-au privit unul pe

celălalt în acel mic colț de lume.

CAPITOLUL 15

Alan a încercat să plece.

N-a ajuns foarte departe înainte ca pielea să înceapă să i se descompună.

S-a întors, cu o falcă-n cer şi una-n pământ.

— Ce mi s-a întâmplat? a cerut să i se explice. Ce mi-ai făcut?

S-a strâns de piept.

— Nu vreau chestia asta, orice-ar fi. E un lanţ. Nu vezi că e un lanţ?

Hugo a oftat.

— O să-ţi explic cât pot eu de bine.

Wallace nu credea că avea să fie destul.

A doua zi, Popasul lui Caron, Ceai şi bunătăţi, s-a deschis ca de obicei, dis-de-dimineaţă.

Oamenii au venit şi ei. Au zâmbit şi au râs şi şi-au băut ceaiul şi şi-au mâncat biscuiţii şi brioşele. Au stat în scaune, trezindu-se încet, gata să înceapă încă o zi în acel orăşel din munţi.

Nu vedeau bărbatul furios care bătea ceainăria în lung şi-n lat, oprindu-se să urle la fiecare dintre muşterii. O femeie şi-a şters gura cu graţie, neştiind că Alan îi urla în ureche. Un copil avea frişcă pe vârful nasului, neştiind că Alan stătea în spatele lui, cu faţa schimonosită de furie.

— Poate că ar trebui să închizi ceainăria, a zis Wallace, uitându-se prin hublourile uşilor de la bucătărie.

Mei avea cearcăne. Nici ea, nici Hugo nu dormiseră, fiind ţinuţi treji de Alan, care făcuse un scandal monstru toată noaptea.

— Nu poate face rău nimănui, a zis ea încet. Ce sens ar avea?

— Eu pot să mişc scaune. Pot să sparg câteva becuri. Şi nu am fost nici pe jumătate atât de furios pe cât e el. Chiar vrei să-ţi asumi riscul ăsta?

A oftat.

— Hugo ştie ce face. N-o să lase să se întâmple aşa ceva.

Hugo stătea la casa de marcat, cu un zâmbet forţat pe faţă.

Întâmpina fiecare client ca și cum ar fi fost prieteni vechi, dar în expresia de pe chipul său era ceva nelalocul lui, deși cei mai mulți nu păreau să observe. Cârdul de doamne în vârstă i-au zis doar că ar fi cazul să se îngrijească mai bine.

— Odihnește-te! l-au certat ele. Arăți epuizat.

— Așa o să fac, a zis Hugo, aruncând o privire spre Alan, care încerca, fără niciun rezultat, să răstoarne o masă.

Abia când a luat-o spre Nelson a păşit Wallace în ceainărie prima dată în dimineața aceea.

— Hei! a strigat. Alan!

Acesta s-a întors brusc pe călcâie, cu ochii în flăcări.

— Ce? Ce dracu' vrei?

Nu știa. Doar că voia să-l țină pe Alan departe de Nelson. Nu credea că l-ar putea răni, nu neapărat, dar nici nu voia să riște. Hugo a dat s-o ia spre ei, dar Wallace a clătinat din cap, implorându-l din ochi să stea deoparte. Nu putea să sufere gândul că l-ar fi putut pune pe Hugo în pericol, nu din nou.

Wallace s-a întors spre Alan.

— Potolește-te!

Asta l-a luat pe Alan prin surprindere, parte din furia lui estompându-se.

— Ce?

— Potolește-te! i-a zis Wallace ferm. Nu știu ce ai impresia că faci, dar nu cred că îți ajută la ceva.

— Ce dracu' știi tu despre asta? a zis Alan, dând să-i întoarcă spatele.

— Sunt ca tine, i-a zis el repede, deși o simțea ca pe o minciună. Sunt mort, așa că știu ceva despre asta.

Nu credea nicio clipă ce spunea, dar dacă o *făcea* Alan, atunci era perfect.

Alan s-a oprit și a mijit ochii, uitându-se îndărăt.

— Atunci ajută-mă să fac ceva în privința asta. Nu știu ce-a fost faza de azi-noapte, dar nu putem fi ținuți prizonieri aici. Vreau să mă duc acasă. Am o viață. Trebuie să...

— Ai două opțiuni. Fie poți să rămâi exact unde ești acum, adică în casa asta, fie poți să-l lași pe Hugo să te ducă sus și să te ajute să treci

dincolo de uşă.

— Mie mi se pare că există şi o a treia opţiune. Să ne dăm seama cum putem scăpa de aici. Să nu ne oprim decât atunci când suntem liberi, departe de tot ce e aici.

Wallace a ezitat. Apoi:

— Niciunul dintre cei de aici nu vrea să te rănească. Nimeni n-a vrut asta vreodată. Nu despre asta e vorba. E o sală de aşteptare. Un popas pe calea pe care mergem cu toţii.

Alan a scuturat din cap.

— Vrei să stai aici? N-ai decât. Mi se rupe de ce faci tu. Dacă moşneagul ăla obosit de acolo vrea şi el acelaşi lucru, să-i fie de bine. Eu nu vreau asta. Eu n-am *cerut* să...

— Niciunul dintre noi n-a cerut asta! s-a răstit Wallace. Crezi că e uşor pentru vreunul dintre noi? Ai murit. Nici măcar nu-mi pot imagina ce ai simţit. Dar nu înseamnă că, din cauza asta, poţi să te comporţi ca un cretin.

Ah, ce ipocrizie! Wallace s-a crispat în sinea lui, amintindu-şi tot ce le zisese şi le făcuse lui Hugo, lui Mei şi lui Nelson, trei oameni care nu încercaseră decât să-l ajute. Le datora totul şi el n-a făcut decât să le-o arunce în ochi şi asta numai şi numai pentru că-i fusese frică. De unde şi până unde tupeul de a-l certa pe Alan când şi el se purtase exact la fel? Ura comparaţia, dar era adevărul, nu?

— Vrei să pleci? Pleacă! Vezi cât de departe ajungi. Poate chiar o să ajungi mai departe decât mine, dar n-o să conteze. O să te faci praf şi pulbere. O să *fii* praf şi pulbere. Asta vrei?

Alan a dat să-i răspundă, dar Wallace i-a luat-o înainte.

— Nu cred că asta vrei, a continuat el. Şi, undeva în sinea ta, cred că ştii asta prea bine. Foloseşte-ţi capul măcar o dată-n viaţă!

Şi cu asta, s-a întors pe călcâie şi-a plecat, lăsându-l pe Alan în urmă.

— A mers bine, nu glumă, a mormăit Nelson când Wallace şi-a pus mâna pe spătarul fotoliului său.

Wallace a oftat.

— Nu ştiu dacă am avut vreun drept să-i spun toate astea.

— Ce vrei să spui?

— Ideea e că... în el mă văd pe mine.

Cuvintele i-au ieșit mai ușor decât s-a așteptat.

— Într-un fel, nu-mi place să fac asta, pentru că-mi arată exact cine eram. Ei, pe dracu, îmi arată exact cine *sunt.* Nu știu. În capul meu este o amestecătură. Cum să-i zic să nu fie un cretin când și eu m-am purtat exact la fel?

— Așa e, i-a zis Nelson pe un ton egal.

— N-ar fi trebuit să fac asta, a șoptit Wallace, rușinat. Mi-e frică, mai mult decât mi-a fost vreodată în toată viața mea, dar asta nu e o scuză pentru felul în care m-am purtat cu toți trei.

A dat din cap și a continuat:

— Mei mi-a zis ceva în seara în care m-a adus aici. Că trebuie să mă gândesc la ce spun. N-am făcut-o.

Apoi, și mai rușinat, s-a uitat la Nelson.

— Îmi pare rău pentru modul în care m-am purtat cu tine! Nu mă aștept să mă ierți, dar, chiar și așa, e ceva ce trebuia să spun.

Nelson s-a uitat la el vreme îndelungată. Deși ar fi vrut să-și ferească privirea, n-a făcut-o. În cele din urmă, Nelson i-a zis:

— Bine. Apreciez gestul. Mei a avut dreptate. Are de obicei, dar cu asta a pus exact punctul pe i. Și, dacă mai există speranță pentru tine, amice, același lucru poate fi spus și despre Alan.

— Nu știu dacă o să fie destul, a recunoscut el.

— Poate că da, poate că nu. Hugo o să facă tot ce-i stă în putință. Nimeni nu poate cere mai mult de atât. Totuși, mă bucur că ești aici. Și știu că nu sunt singurul.

Wallace s-a uitat spre Hugo. Avea în mână cana plină de ceai a unui client, cu același zâmbet forțat pe față.

Dar nu părea să aibă ochi decât pentru Wallace.

Restul zilei a fost mai liniștit decât începutul. Alan a stat la fereastră, ignorând pe toată lumea. Avea umerii țepeni și, din când în când, ducea mâna când la stomac, când la piept sau la gât. Wallace se întreba dacă nu cumva era vreun soi de durere-fantomă. Spera să nu fie așa. Nu-și imagina cum se resimțea o astfel de durere.

După ce a ieșit ultimul client, Hugo a închis ușa după el și a întors semnul din geam de la DESCHIS la ÎNCHIS. Mei făcea curat în bucătărie, cu muzica ei oribilă dată tare.

— Wallace, a zis Hugo. Pot să vorbesc ceva cu tine o secundă?

Wallace a aruncat o privire precaută înspre Alan, care stătea în continuare la fereastră.

— E în regulă, a zis Nelson. Dacă e nevoie, mă descurc eu cu el. Oi arăta eu bătrân, dar pot să car pumni şi să înjur la fel de bine ca oricare altul.

Wallace l-a crezut pe cuvânt.

A luat-o după Hugo pe coridor, spre uşa din spate. Credea că ies pe verandă, cum făceau în majoritatea nopţilor, dar Hugo s-a oprit spre capătul coridorului. S-a rezemat de perete, frecându-şi faţa cu mâinile. Bandana – azi de-un portocaliu strălucitor – îi stătea strâmb pe cap. Wallace îşi dorea să fi putut să i-o îndrepte el. Dintr-odată şi-a dat seama că îşi doreşte multe lucruri imposibile.

Hugo a fost cel care a vorbit primul.

— O să fie diferit aici în următoarele câteva zile, a zis, sunând ruşinat.

— Ce vrei să spui?

— Alan. O să trebuiască să-l ajut. Să-l fac să vorbească dacă pot, a zis şi apoi a oftat. Ceea ce înseamnă că n-o să mai putem sta seara de vorbă cum am tot făcut, decât dacă ne vedem după...

— Oh, hei, nu... a zis Wallace, chiar dacă s-a aprins în el o scânteie de gelozie. Înţeleg. El e... Fă ce ai de făcut. Nu-ţi face griji în privinţa mea. Ştiu ce e important aici.

Hugo a părut dezamăgit.

— Şi tu eşti important. La fel de mult ca el.

Wallace a clipit.

— Mulţumesc?

Hugo a început să dea din cap maniacal, privind în podeaua dintre ei.

— Nu vreau să crezi că nu eşti. Mie... îmi place când stăm de vorbă. E unul dintre momentele mele preferate dintr-o zi.

— Oh! a exclamat Wallace, simţindu-şi faţa fierbinte.

Şi-a dres vocea şi a continuat:

— Şi mie îmi place când stăm de vorbă.

— Serios îţi place?

— Dap.

— Bun.

— Bun, a repetat Wallace.

Nu știa ce să zică altceva.

Hugo și-a mușcat buza de jos.

— Mă comport ca și cum aș ști ce fac. Și-mi place să cred că mă pricep, chiar și atunci când lucrurile mă depășesc complet. E... altfel. Fiecare persoană e altfel. Situația e dificilă, dar așa va fi moartea mereu. Câteodată primim oameni ca tine și altădată...

— Primiți un Alan.

— Dap, a zis el, părând ușurat. Și pentru asta trebuie să mă chinui mai mult, dar merită dacă reușesc să ajung până la ei. Nu vreau să existe cineva care să ajungă aici și să facă ce-a făcut Cameron. Să creadă că nu există nicio speranță. Că nu le-a mai rămas nimic.

— Cameron s-a...

Ce? Wallace nu era sigur ce încerca să spună. A simțit că totul îl depășește. Dar s-a dus înainte, direct spre adevăr.

— S-a sinucis.

Hugo a clipit.

— Poftim? De unde știi asta?

Nu avuseseră timp să discute despre ce se întâmplase în grădina de ceai. Despre tot ce văzuse. Despre tot ce simțise. Despre tot ce-i arătase Cameron.

— Am văzut când a pus Cameron mâna pe mine. Acele stele, acele fragmente din el. Străfulgerări. Amintiri. I-am simțit fericirea și durerea și orice ar mai fi fost între acestea. Și a fost o parte din el care a știut că le văd.

Hugo s-a rezemat de zid epuizat, ca și cum l-ar fi lăsat picioarele:

— Oh, Doamne! Nu asta... Directorul a zis...

A lăsat capul jos.

— M-a... mințit?

— Nu știu, a zis Wallace rapid. Nu știu de ce ți-a zis ce ți-a zis, dar..

S-a chinuit să găsească vorbele potrivite.

— Dar dacă nu sunt atât de duși pe cât crezi? Dacă o parte din ei încă mai există?

— Atunci asta ar însemna că... nu știu ce-ar însemna, a spus Hugo,

apoi şi-a ridicat capul, cu ochii trişti şi gura lăsată. Am încercat al naibii de mult să ajung la el, să-l fac să vadă că nu sfârşitul ăla era cel care îl definea. Că, deşi credea că nu exista altă ieşire, nu mai conta, pentru că nu mai putea fi rănit vreodată.

— A pierdut pe cineva, a şoptit Wallace.

Pe bărbatul-soare.

— Ştiu. Şi indiferent de ce i-am zis, nu l-am putut convinge că aveau să se regăsească.

A privit spre uşa care ducea spre grădină.

— A existat vreo umbră care să-şi fi revenit vreodată?

Hugo a scuturat din cap.

— Eu unul nu ştiu să fi fost. Sunt rare, a răspuns el, cu gura într-un rictus amar. Cel puţin asta mi-a zis directorul.

— OK, a zis Wallace. Dar, şi dacă ar fi aşa, de ce nu sunt sute? Mii? Nu se poate să fie el primul. De ce nu am văzut niciuna în oraş după ce-am murit?

— Nu ştiu, a răspuns Hugo. Directorul a zis că... nu contează ce-a zis, nu acum. Nu şi dacă... *Wallace.* Tu-ţi dai seama ce înseamnă asta?

S-a desprins de pe zid.

— Ăăă... nu.

— Trebuie să mă gândesc. Nu pot... am capul prea plin în momentul ăsta. Dar îţi mulţumesc!

— Pentru ce?

— Pentru că eşti cine eşti.

— Nu sunt mare lucru, a zis Wallace, dintr-odată incomod. N-am fost cine ştie ce de la bun început, după cum ştii.

Hugo arăta ca şi cum ar fi vrut să-l contrazică. În schimb, a strigat-o pe Mei.

Muzica s-a auzit mai tare pentru o clipă, cât i-a luat să iasă pe uşi, grăbindu-se să ajungă la ei.

— Ce? Ce e? Suntem sub asediu? Pe cine trebuie să bat?

— Am nevoie să-mi faci o favoare, a zis el, fără să se uite la Wallace.

Mei s-a uitat la ei curioasă.

— OK. Ce?

— Am nevoie să-l îmbrăţişezi pe Wallace în locul meu.

Wallace a pufnit șocat.

— Uau, ce mă bucur că am venit în fugă aici pentru asta! a zis Mei.

A bătut cu degetele în palmă și a făcut să izbucnească o lumină mică, care apoi a dispărut la fel de repede pe cât a apărut.

— Vreun motiv anume?

— Pentru că eu nu pot, a răspuns Hugo. Și aș vrea să pot.

Mei a ezitat, dar doar pentru o clipă. Apoi Wallace s-a dus împiedicat spre pereche când ea s-aprins strâns de el, cu mâinile în jurul taliei și cu capul pe pieptul lui.

— Îmbrățișează-mă și tu! i-a cerut ea. E ciudat dacă n-o faci. Dacă șefu' zice că vrea ceva, șefu' primește ce cere.

— Devine foarte ciudat, a bălmăjit Wallace, dar a făcut cum i s-a zis.

Și s-a simțit bine făcând așa. Mai mult decât se așteptase. Nu cum fusese după faza cu Desdemona. De data asta era... mai mult.

— E de la Hugo, i-a zis ea, dar nu era nevoie.

— Știu, a șoptit el.

Alan arăta ca și cum ar fi avut chef de harță. Se uita încruntat, cu brațele încrucișate defensiv, cu furia clar întipărită pe față. Dar părea să asculte.

— O să reușească să-l facă să înțeleagă, a zis Nelson, privindu-și nepotul și pe noul oaspete.

Wallace nu era așa de convins. Credea în Hugo, dar nu știa cum avea să reacționeze Alan. Nu era perfect de acord cu ideea să-i lase singuri, nici măcar dacă era vorba să iasă în curtea din spate.

— Dar dacă n-o să poată?

— Atunci n-o să poată, a zis Nelson. Și, deși nu va fi în niciun caz din vina lui, o s-o ducă totuși cu el, așa cum i s-a întâmplat cu Cameron și cu Lea. Îți amintești ce ți-am zis? Empatizează până la boală. Ăsta e Hugo al nostru.

— N-a venit azi.

Nelson știa la cine se referă Wallace.

— O să vină. Se mai întâmplă ca Nancy să lipsească o zi, două sau trei, dar se întoarce întotdeauna.

— O să-și revină vreodată?

— Nu știu. Îmi place să cred că da, doar că... a spus bătrânul și a tușit în dosul palmei. Pierderea unui copil are darul de a distruge un om.

Wallace s-a simțit ca un cretin. Sigur că Nelson înțelegea. Hugo își pierduse părinții, ceea ce însemna că Nelson pierduse și el un copil. Vina că nu se gândise să întrebe începuse să-i dea ghes.

— Pe cine?

— Pe fiul meu, a zis Nelson. Un bărbat cumsecade. Încăpățânat, dar cumsecade. Un băiețel așa de serios, dar care a învățat în timp și-n ritmul lui să zâmbească. A avut grijă de asta mama lui Hugo. Erau ca două picături de apă. Îmi aduc aminte prima dată când ne-a zis despre ea. Avea stele în ochi. Știam că deja îi aparținea, deși n-o cunoscuserăm încă. Nu aveam de ce să-mi fac griji. Era o femeie nemaipomenită, atât de plină de speranță și de bucurie. Și, mai presus de toate, era răbdătoare și blândă. Iar părțile cele mai bune din ei le-au pus în Hugo. Îi văd mereu în el.

— Mi-aș fi dorit să-i cunosc, a zis Wallace, uitându-se cum Alan își târa picioarele după Hugo pe coridor, spre veranda din spatele casei, cu Apollo lătrând deja de afară.

— Te-ar fi plăcut, i-a zis Nelson. Sigur, te-ar fi supus tuturor caznelor din lume, dar te-ar fi făcut și pe tine părtaș în jocul lor.

A zâmbit ca pentru sine, apoi a adăugat:

— Abia aștept să-i văd iar, să țin în palme chipul fiului meu și să-i zic cât de mândru sunt de el. Credem toți că avem timp pentru astfel de lucruri, dar nu există niciodată suficient timp pentru ce-ar trebui spus. Ai face bine să ții minte asta, a zis el, cu o privire piezișă.

— Nu am nici cea mai vagă idee despre ce vorbești.

Nelson a chicotit.

— Sunt convins de asta, a zis el, apoi a redevenit serios. Dacă ai putea, e ceva ce-ai vrea să le zici celor rămași în urmă?

— Nu m-ar asculta nimeni.

Nelson a clătinat încet din cap.

— Nu cred asta nicio secundă.

Alan a fost cel care s-a întors primul. Arăta uimit peste măsură. Speriat. Ceainăria părea îngreunată de prezența lui și cumva mai

mică, de parcă pereții ar fi început să se apropie. Wallace nu știa sigur dacă era doar în imaginația lui sau chiar era energia negativă a lui Alan. Simțea milă pentru el în timp ce întorcea scaunele și le așeza pe mese. Toată șmecheria asta cu empatia nu era chiar așa grozavă pe cât se zicea.

Mei s-a oprit cu mătura în mână.

— Totul în regulă? a întrebat ea, uitându-se la Alan.

Alan a ignorat-o. Se holba la Wallace, cu gura căscată. Acesta nu putea să sufere senzația.

— Ce e?

— Scaunul, a zis Alan. Cum poți să faci asta?

Wallace a clipit.

— Oh, ăăă. Cred că prin exercițiu? Nu e așa de greu pe cât pare, de îndată ce te prinzi cum se face. Doar că durează să înveți cum să te concentrezi...

— Trebuie să-mi arăți cum se face!

Asta chiar nu suna a idee bună. Mintea lui Wallace s-a umplut cu imagini ale haosului, în care clienții urlau în vreme ce zburau scaune peste tot în jurul lor, aruncate de o mână nevăzută.

— Ia mult timp, probabil mai mult decât o să fii tu...

— Pot să învăț, a insistat Alan. Cât de greu poate să fie?

Mei a rezemat mătura de tejghea în timp ce i-a fixat cu privirea, apoi a luat-o rapid spre veranda din spatele casei.

— Păi, a început Wallace. Nu știu... exact cum să încep.

— Știu eu, a zis Nelson din fotoliul lui. Eu l-am învățat tot ce știe.

Alan nu a fost impresionat.

— Tu? Nu, zău. *Tu.*

— Zău, a zis Nelson sec. Dar nu trebuie să mă crezi pe cuvânt. De fapt, cu atitudinea asta, nu trebuie să faci absolut nimic.

— N-am nevoie de tine, a zis Alan. Wallace aici de față poate să-mi arate. Nu-i așa, Wallace?

Wallace a clătinat din cap.

— Nici vorbă. Nelson e expertul. Dacă vrei să știi ceva, trebuie să treci pe la el.

— E prea bătrân ca să...

Și Nelson a dispărut din fotoliu.

Alan s-a înecat.

Apoi a fost trântit la pământ când Nelson a apărut în spatele lui, secerându-i picioarele cu bastonul. Alan a aterizat cu putere pe spate, moment în care lămpile din încăpere au pâlpâit scurt.

— Nu prea bătrân ca să-ți arăt un truc sau trei, puști obraznic ce ești! a spus Nelson cu răceală. Și dacă știi ce e bine pentru tine, o să-ți muști limba înainte să-ți arăt *de-adevăratelea* ce știu eu să fac.

Apoi s-a întors în fotoliul lui, dar nu înainte să-i facă un semn cu ochiul unui Wallace rămas cu gura căscată.

— Nu, stai! s-a repezit Alan, ridicându-se de pe jos, în vreme ce casa se liniștea în jurul lui Sunt... și-a încleștat dinții. Sunt gata să ascult.

Nelson s-a uitat la el cu un ochi critic.

— O să cred când o să văd. Prima temă pe care ți-o dau e să stai într-un loc fără să vorbești. Dacă ți-aud piuitul înainte să-ți dau eu voie să vorbești, n-o să te învăț niciun afurisit de lucru.

— Dar...

— Nu. Mai. *Vorbi.*

Alan a închis gura, deși părea furios.

— Du-te și vezi ce e cu ei! i-a zis Nelson lui Wallace, așezându-se înapoi în fotoliu. Mă descurc aici și singur.

Wallace era absolut convins. Știa cât de rău durea bastonul acela.

S-a uitat în spate încă o dată, apoi a luat-o cu viteză pe hol.

Alan nu se mișcase din loc.

Poate că, în cele din urmă, avea să asculte.

Când a ieșit în aerul rece al serii, a auzit-o pe Mei zicând:

— Nu ai nevoie de genul ăsta de comportament abuziv. Nu-mi pasă *cine* se crede, nimeni nu are dreptul să-ți vorbească așa. Să-l ia dracu'! Să-l ia dracu cu mutra lui de cretin cu tot!

Hugo i-a zâmbit cu amărăciune.

— Îți mulțumesc, Mei! Ca întotdeauna, direct în miezul problemei.

— Doar pentru că e furios și speriat nu înseamnă că are dreptul să fie un dobitoc. Zi-i tu, Wallace!

— Mda, a răspuns Wallace. Nu cred că sunt cea mai potrivită persoană, având în vedere că și eu am fost un dobitoc.

Mei a pufnit.

— *Ai fost,* bine spus. Ce simpatic eşti tu! a zis ea. L-ai lăsat pe Nelson singur cu el?

Wallace a ridicat mâinile.

— Nu cred că trebuie să-ţi faci griji în privinţa asta. Nelson l-a pus la locul lui. Mai degrabă aş fi îngrijorat din pricina lui Alan.

Hugo a oftat.

— Ce-a mai făcut bunicul?

— Un soi de... mişcări spirituale de karate?

Pe Mei a pufnit-o râsul.

— Oh, frate, şi eu am *ratat* momentul? Trebuie să mă duc să vad dacă nu cumva o mai face o dată. Wallace, te descurci aici, da?

N-a aşteptat niciun răspuns. S-a ridicat pe vârfuri, l-a sărutat pe Hugo pe obraz, apoi s-a retras în casă. Wallace a auzit-o strigându-l pe Nelson înainte să închidă uşa.

— De belea, a mormăit Hugo.

Wallace s-a dus spre el.

— Cine? Nelson sau Mei?

— Da, a răspuns Hugo, apoi a căscat şi maxilarul i-a trosnit cu zgomot.

— Ar trebui să te duci la culcare, i-a zis Wallace. Odihneşte-te! Cred că în seara asta o să fie mai liniştit.

Dacă aveau noroc, Nelson urma să-l convingă pe Alan să-şi ţină gura cel puţin câteva ore.

— Aşa o să fac. Doar că... trebuie să-mi limpezesc gândurile o clipă.

— Cum a mers?

Hugo a dat să ridice din umeri, dar s-a oprit la jumătatea gestului.

— A mers.

— Aşa bine, ha?

— E plin de furie. Îl înţeleg. Chiar îl înţeleg. Şi, oricât mi-aş dori, nu pot să-l fac să scape de ea. Tot ce pot să fac e să mă asigur că pricepe că nu trebuie să ţină cu dinţii de furie pentru totdeauna.

Wallace era cel puţin rezervat.

— Crezi că o să te faci auzit?

— Sper, a zis Hugo obosit. E prea devreme ca să-mi dau seama.

Dar, dacă începe să scape de sub control...

O expresie complicată i-a apărut pe față.

— În fine, să zicem că e mai bine să evităm asta pe cât posibil.

— Directorul?

— Mda.

— Nu-ți place.

Hugo s-a uitat în întuneric.

— Nu e genul de ființă pe care s-o placi. Câtă vreme misiunea e încheiată, orice altceva e irelevant. Nu sunt tocmai ambivalent, doar că...

— Te sperie, a zis Wallace, dintr-odată convins.

— E o entitate cosmică în mâinile căreia stă moartea, a zis Hugo sec. Evident că mă sperie. Sperie pe toată lumea. Cam asta e și ideea.

— Și totuși, l-ai ascultat când ți-a oferit slujba asta.

Hugo a scuturat din cap.

— Asta n-are nicio legătură. Am acceptat slujba pentru că mi-o *doream.* Cum să nu mi-o fi dorit? Să ajut oamenii când au mai multă nevoie, când cred că totul e pierdut. Evident că am fost de acord.

— Asemenea lui Isus, a zis Wallace solemn. Ai absolut toate semnele complexului salvatorului.

Hugo a izbucnit în râs.

— Da, da. Am priceput ce vrei să zici, Wallace, a zis el, apoi a redevenit oarecum serios. Și apoi mai e și ideea că s-ar putea să fie un mincinos, având în vedere ce mi-a zis despre umbre și asta mă sperie și mai mult. Mă face să mă întreb ce altceva mi-a mai ascuns.

— Ai ajuns undeva cu raționamentul ăsta?

— Deocamdată nu. Încă mă mai gândesc. O să ajung și acolo. Doar că nu e încă momentul acela.

Au rămas amândoi tăcuți.

— Cred că o să mă asculte, a zis Hugo în cele din urmă. Alan. Trebuie să am grijă cu el. E fragil acum. Dar știu că pot să-l fac să înțeleagă. Doar că are nevoie de timp să proceseze. Și, de îndată ce e mai bine și pot să-i arăt cum să treacă dincolo, lucrurile pot reveni la normal, a adăugat el, căutând să-l atingă iar pe Wallace, pentru ca mai apoi să se oprească, închizând degetele în pumn.

— Mda, a zis Wallace. Normal.

— Nu e ce voiam să... Tot uit, a zis el, încruntat și cu o expresie chinuită pe față, respirând greu pe nas. Că ești...

— Știu...

Trăsăturile lui Hugo s-au schimonosit.

— Îmi pierd concentrarea. Mă tot gândesc că ești...

A clătinat din cap, apoi a pornit spre ușă, fluierând după Apollo care lătra în grădina de ceai

Și, înainte să iasă pe ușa deschisă, Wallace l-a strigat.

— Hugo!

Acesta s-a oprit, dar nu s-a întors.

Wallace s-a uitat spre stele.

Dacă ai putea, e ceva ce-ai fi vrut să le zici celor rămași în urmă?

— Dacă lucrurile ar fi altfel, a început el, dacă eu aș fi eu și tu ai fi tu... crezi că m-ai putea vedea ca pe cineva cu care ai...

Nu credea că Hugo avea să-i răspundă, ci că o să iasă pe ușă fără să scoată un cuvânt, lăsându-l singur, cu rușinea lui.

Dar n-a făcut-o.

Ci a zis:

— Da.

Apoi a intrat.

Wallace s-a uitat în urma lui, arzând ca soarele pe cer.

CAPITOLUL 16

Wallace a bodogănit, uitându-se precaut la Allan:

— Eşti sigur de asta?

Era a treia zi cu noul lor oaspete şi Wallace încă nu era sigur ce să creadă despre el. De când îl pusese Nelson la pământ, părea... ei bine, nu *schimbat,* nu chiar aşa. Începuse să le urmărească fiecare mişcare şi, deşi nu punea prea multe întrebări, Wallace avea sentimentul că analiza absolut totul, nu neapărat ca un animal încolţit, dar nici departe nu era de asta. Cu siguranţă nu ajuta nici faptul că nu-şi dezlipea privirea de la Wallace când acesta începea în fiecare dimineaţă să dea scaunele jos, pregătind ceainăria pentru încă o zi. De fiecare dată când apuca un scaun, simţea privirea lui Alan asupra lui. Îi dădea fiori pe şira spinării

— Nu-mi pot imagina cum se simte, a zis Nelson, cu vocea joasă, în caz că Alan le asculta discuţia. Ştiu că e cam necioplit...

— E OK să fii hiperbolic. Serios. Jur că e aşa. Nu te abţine.

— ...dar victimele crimelor de obicei au probleme în a înţelege că viaţa pe care o ştiau chiar s-a terminat, a zis Nelson, scuturând din cap. A murit nu pentru că aşa a ales sau pentru că trupul n-a mai putut lupta, ci pentru că altcineva i-a luat viaţa. E o violare. Trebuie să ne purtăm cu grijă, Hugo mai mult decât noi toţi.

Wallace s-a simţit neliniştit când a pus jos ultimul scaun şi a auzit-o pe Mei cântând în bucătărie cât o ţineau plămânii.

S-a uitat prin hublourile uşilor şi l-a văzut pe Hugo bătând încăperea în lung şi-n lat. Nu mai avuseseră şansa să stea de vorbă din ultima noapte în care ieşiseră pe verandă, deşi Wallace nu era convins că mai rămăsese ceva de spus. Hugo trebuia să-i acorde întreaga atenţie lui Alan, iar el era mort. Nimic n-avea să schimbe situaţia. Era ridicol să se şi gândească la aşa ceva sau cel puţin asta îşi zicea. În faţa vieţii şi a morţii, declaraţiile erau lipsite de noimă.

Nu fusese niciodată un mare amator al întrebărilor de tipul „ce-ar fi dacă".

Problema în cazul ăsta era că minţea, pentru că începea să-i fie din ce în ce mai greu să se gândească la altceva *decât* la ce-ar fi fost dacă.

Și asta era ceva periculos. Deoarece cu o seară înainte stătuse în fața focului, de-abia auzindu-l pe Nelson care vorbea cu Alan și îi zicea că, înainte ca măcar să se gândească să facă ceea ce erau el și Wallace în stare să facă, trebuia să-și golească mintea, să se *concentreze.* În clipa aceea era departe, departe de tot. S-a trezit într-un orășel. Se pierduse. A fost nevoit să se oprească și să întrebe pe cineva încotro s-o apuce. A dat peste un semn ciudat, aflat lângă un drum nepietruit, care îndemna spre POPASUL LUI CARON, CEAI ȘI BUNĂTĂȚI. A luat-o pe drumul acela. Ba într-o mașină. Ba pe jos. Indiferent cum ajungea acolo, destinația era aceeași. A ajuns la casa de la capătul drumului, minunându-se că o astfel de construcție reușea să existe fără să se dărâme. S-a dus la ușă.

Și acolo, în spatele tejghelei, era un bărbat cu o bandană într-o culoare aprinsă, legată în jurul capului, cu un zâmbet blând pe chip.

Ce s-a petrecut apoi varia, deși bătaia inimii era aceeași. Uneori bărbatul din spatele tejghelei îi zâmbea și-i zicea: „Bună! Te așteptam. Numele meu e Hugo, al tău care e?" Alteori, Hugo îi știa deja numele (nu conta cum; astfel de mici reverii nu aveau nevoie de logică) și-i zicea: „Wallace, ce fericit sunt că ești aici! Arăți ca și cum ți-ar prinde bine o cană de ceai de mentă".

„Da" îi răspundea el. „Sună minunat. Mulțumesc!"

Și Hugo îi turna o ceașcă și apoi își turna sieși. Își luau ceștile pe veranda din spatele casei, rezemați de balustradă. Erau versiuni ale fanteziei lui în care nu-și vorbeau deloc. Doar stăteau așa, sorbind din ceai și... existând unul în preajma celuilalt.

Însă erau și alte versiuni.

Hugo îl întreba:

„Cât o să stai?"

„Nu știu", îi răspundea Wallace. „Nu m-am gândit la asta. Nici măcar nu știu cum am ajuns aici. M-am pierdut. Nu e ciudat?"

„Cum să nu." Hugo îl privea, zâmbind domol. „Poate e soarta. Poate că aici ți-e sortit să fii."

Chiar și cu sângele curgându-i prin vene, Wallace nu ar ști niciodată ce să-i zică unui Hugo care nu ducea pe umeri greutatea morții. Se înroșea la față și-și cobora privirea în ceai, bolborosind în barbă că nu prea credea în soartă.

Hugo râdea.

„Nu-i nimic. Cred eu destul pentru amândoi. Bea ceaiul înainte să se răcească."

A tresărit când Nelson a pocnit din degete la câțiva centimetri de fața lui.

— Ce e?

Nelson părea amuzat.

— Unde te-ai dus?

— Nicăieri, i-a zis Wallace, cu fața arzând.

— Vai de mine! a exclamat Nelson. Ai ceva pe suflet ce-ai vrea să discuți?

— Nu știu despre ce vorbești.

Nelson a oftat.

— Nu știu ce e mai rău. Că tu chiar crezi asta sau că nu crezi, dar deschizi oricum gura.

— Nu contează.

Nelson a zâmbit trist.

— Nu, presupun că nu.

Ziua a continuat ca de obicei, chiar dacă atmosfera din ceainărie era mai tensionată. Nu era ca și cum Alan i-ar fi amenințat pe vreunul dintre ei. Nu era cazul. Dimpotrivă, abia dacă vorbea. Mergea de colo colo prin ceainărie, cum făcuse și cu o zi înainte, ascultând conversațiile și analizând clienții. Erau momente în care se apleca în fața lor, cu vârful nasului la câțiva centimetri de ei. Nimeni nu-și dădea seama că era ceva în neregulă, iar Alan, în loc să se înfurie și mai rău, părea încântat, dar nu într-un fel care să te îngrozească sau unul amenințător. Era mai curând un soi de veselie copilărească, zâmbetul lui părând autentic pentru prima dată de când venise în ceainărie. Wallace reușea să vadă în el omul care ar fi putut să fie înainte să ia deciziile care l-au dus pe aleea aceea.

— E ca atunci când eram copil, i-a zis Alan lui Nelson. Știi, când te gândești cum ar fi să fii un supererou! Lasere din ochi sau puterea de-a zbura. Întotdeauna mi-am dorit să am puterea de a mă face invizibil.

— De ce? l-a întrebat Nelson.

Alan a ridicat din umeri.

— Pentru că, dacă lumea nu te vede, atunci nu știe ce faci și poți să scapi basma-curată cu orice.

Și în a treia zi de la sosirea lui Alan, Nancy s-a întors la Popasul lui Caron.

A intrat pe ușă cum făcea mereu, cu gura strânsă, cu cearcăne întunecate ca niște vânătăi. S-a dus la masa ei obișnuită și s-a așezat fără să schimbe vreo vorbă cu cineva, deși câțiva dintre clienții din ceainărie au salutat-o cu un gest din cap.

Hugo a intrat în bucătărie și, înainte ca ușile batante să apuce să se oprească, s-au deschis iar, Mei ieșind din bucătărie ca să se așeze la casa de marcat.

— Biata de ea! a șoptit Nelson din fotoliu. Tot nu doarme. Nu știu cât mai poate rezista așa. Aș vrea să putem face mai mult pentru ea.

— Doar să nu aibă nimic de-a face cu Desdemona, a zis Wallace. Nu pot să cred că...

— Cine-i aia?

S-au întors ca să se uite la Alan. Stătea în mijlocul ceainăriei, lângă o masă plină cu oameni cam de vârsta lui. Se tot învârtea în jurul lor de când intraseră. Acum se oprise, îndreptându-și privirea spre masa de lângă fereastră și spre femeia care stătea acolo.

A făcut un pas spre ea. Wallace s-a pus în mișcare înainte să-și dea seama ce face. Alan a clipit surprins când Wallace a apărut în fața lui, cu o mână apăsându-i pe piept. S-a uitat în jos încruntat, astfel că Wallace și-a tras mâna înapoi.

— Ce faci?

— Las-o în pace! i-a zis Wallace înțepat. Nu-mi pasă de ce te apuci să faci oricui de pe aici, dar stai departe de ea.

Alan a făcut ochii mici:

— De ce? a întrebat uitându-se peste umărul lui Wallace, apoi și-a întors privirea spre el. Nu e ca și cum mă poate vedea. Cui îi pasă?

A dat să treacă pe lângă el, dar s-a oprit când Wallace l-a apucat de încheietură.

— De ea nu te apropii.

Alan și-a smuncit mâna din prinsoarea lui.

— Simți și tu, nu-i așa? E ca un... foc. Arde. O simt. Ce e în

neregulă cu ea?

Wallace a fost cât pe ce să se răstească la el că nu-l privea. S-a răzgândit în ultima clipă, chiar dacă ideea de a face apel la umanitatea lui Alan părea atât de absurdă, că era aproape ridicol.

— E în doliu. Boala i-a răpit fetița. A fost... urât. Nu contează amănuntele. Vine aici pentru că nu știe ce altceva să facă. Hugo stă cu ea și noi îi lăsăm în pace.

A fost plăcut surprins când Alan a dat din cap încet.

— E pierdută.

— Da. Și dacă își va găsi sau nu drumul înapoi nu ține de noi. Nu-mi pasă nici cât negru sub unghie în preajma cui te mai aciuiezi, dar pe Nancy o lași în pace. Chiar dacă niciunul dintre ei nu ne poate auzi, nu vrei să riști să înrăutățești lucrurile pentru ea.

— Să le înrăutățesc? a repetat Alan. Tu crezi că *eu* sunt cel care poate înrăutăți lucrurile pe aici?

Și-a înclinat capul într-o parte și a continuat:

— I-a zis Hugo despre toate astea? De asta vine aici? Pentru că știe că Hugo a ajutat-o pe fiica ei să treacă dincolo?

— Nu, a zis Wallace. Nu i-a zis. Nu are voie. E parte din fișa postului de luntraș.

— Dar *a ajutat-o* pe fată să treacă dincolo. Și, cumva, o parte din ea știe asta, că altfel n-ar fi aici. Și dacă o minte, ce zice asta despre Hugo? Și dacă o parte din ea *știe,* asta înseamnă că ea nu e ca restul lumii. Poate că ne poate vedea. Poate că mă poate vedea pe mine.

Wallace s-a pus iar în fața lui Alan când acesta a încercat din nou să treacă pe lângă el.

— Nu poate. Și chiar dacă ar fi putut, tu nu ai niciun drept s-o supui la așa ceva. Nu știu cum e să fiu în locul tău. N-o să înțeleg niciodată ce ți s-a întâmplat și cum te-ai simțit atunci. Dar nu ai niciun drept să te folosești de ea ca să te simți tu mai bine.

Alan a deschis gura ca să-i răspundă, dar s-a oprit când Hugo a ieșit pe ușile de la bucătărie. În ceainărie lucrurile și-au urmat cursul firesc, în vreme ce Hugo a rămas cu ochii pe Wallace și Alan, cu o tavă de ceai în mâini. Mei era pe vârfuri și-i șoptea ceva la ureche. N-a reacționat. Ea le-a aruncat o privire și, dacă Wallace n-ar fi cunoscut-o, n-ar fi înțeles nimic din expresia ei goală. Dar o cunoștea și nu era

mulţumită.

Hugo a înconjurat tejgheaua, cu un zâmbet îngheţat pe faţă. A salutat din cap pe oricine i-a dat bineţe. Când a trecut pe lângă Wallace şi Alan, le-a spus printre dinţi:

— Vă rog să staţi departe de ea!

Şi a continuat fără să se oprească.

Nancy se uita pe fereastră când Hugo a pus tava pe masă. N-a reacţionat când i-a pus ceaiul în ceaşcă şi a pus-o în faţa ei. Luntraşul s-a aşezat în partea cealaltă, împreunându-şi mâinile pe masă, aşa cum făcea mereu.

Alan i-a privit, aşteptând

Pentru că nu s-a întâmplat nimic, a întrebat:

— Ce face?

— E acolo pentru ea, a zis Wallace, dorindu-şi ca Alan s-o lase baltă. O aşteaptă să fie gata să vorbească. Câteodată, cea mai bună modalitate de a ajuta pe cineva e să nu spui nimic.

— Vrăjeli, a mormăit Alan.

Şi-a încrucişat braţele şi s-a holbat la Hugo.

— A făcut vreo prostie sau ceva? I se citeşte vina întipărită pe mutră. Ce-a făcut?

— O să-ţi zică el dacă va vrea. Las-o moartă!

Şi, minunea minunilor, Alan a părut să asculte în felul lui. Şi-a aruncat mâinile în aer, apoi s-a dus în partea cealaltă a ceainăriei, spre o masă la care se aşezaseră câteva fete.

Wallace a oftat uşurat, uitându-se înapoi la Mei.

Ea i-a făcut un semn de încuviinţare, apoi şi-a dat ochii peste cap.

— Mda, a zis el. Copiii din ziua de azi.

Ea a tuşit în palmă, dar s-a văzut că zâmbea.

Şi ar fi trebuit să se termine cu asta. Ar fi trebuit ca după asta să nu mai urmeze nimic.

Nancy să stea acolo, mută. Hugo să aştepte fără să forţeze nota vreo clipă. Ceaşca de ceai din faţa ei să rămână neatinsă. După vreo oră (poate două) ar fi trebuit să se ridice, scrâşnind uşor scaunul pe podea, iar Hugo ar fi trebuit să-i spună că avea să fie mereu acolo pentru ea, oricând ar fi fost pregătită.

Şi apoi ar fi trebuit să plece. Poate să se întoarcă a doua zi sau

peste două zile ori poate chiar să nu apară o vreme.

Nancy stătea pe scaunul ei. Hugo se afla în partea cealaltă a mesei. După o oră, s-a ridicat.

— Voi fi aici. Mereu, i-a zis el. Când o să fii pregătită, o să mă găsești aici

Ea s-a îndreptat spre ușă.

Sfârșit.

Doar că Alan a început să zbiere:

— *Nancy!*

Lumina lămpilor a început să pâlpâie. Nancy s-a oprit, cu mâna pe clanță.

— *Nancy!* a strigat Alan iar, șocându-l pe Wallace atât de tare, că a rămas locului, nemișcat.

Nancy s-a întors spre locul din care se auzea vocea și s-a încruntat.

Alan s-a apucat să sară în mijlocul ceainăriei să dea ca nebunul din mâini și să zbiere numele femeii iar și iar. Mesele din stânga și din dreapta lui s-au mișcat ca și cum cineva s-ar fi lovit de ele, vărsând ceaiul și răsturnând brioșele.

— Ce dracu'? a strigat un bărbat, uitându-se uimit la masă. Ai simțit?

— Dap, a zis partenera, o tânără cu un luciu de buze roz-bombon. S-a zgâlțâit, nu? Ca și cum ar fi fost...

Mesele s-au mișcat iar când Alan a făcut un pas spre Nancy.

Femeia strângea clanța atât de tare că i se albiseră degetele.

— Cine e acolo? a întrebat ea cu vocea puternică, făcându-i pe toți cei din ceainărie să se întoarcă spre ea.

— Da! a zis Alan gâfâind Da. Sunt aici Doamne, Dumnezeule, sunt *aici!* Ascultă-mă, trebuie să...

Wallace n-a gândit.

O clipă a fost ca o plantă de ceai nemișcat, și-n clipa următoare s-a postat în fața lui Alan, cu o mână peste gura lui, simțindu-i dinții în palmă.

— Potolește-te! a mârâit el.

Alan s-a zbătut, încercând să-l dea la o parte. Dar Wallace era mai mare decât el și, deși era uscat băț, l-a ținut cu forță. Privirea lui Alan arunca flăcări peste palma lui Wallace.

— Eşti bine, scumpo? a întrebat-o o femeie pe Nancy, întorcându-se în scaun ca să se uite la ea.

Nancy nu i-a aruncat nicio privire. A continuat să se uite fix în direcţia lui Wallace şi a lui Alan, dar, dacă i-a văzut, n-a schiţat niciun gest. A deschis gura ca şi cum ar fi vrut să vorbească iar, dar a scuturat din cap, apoi a ieşit, trântind uşa după ea.

Alan a urlat după ea în palma care îi acoperea gura, apoi l-a izbit pe Wallace cu toată puterea. Wallace s-a împiedicat şi a lovit un scaun din spatele lui. Bărbatul care stătea pe acesta s-a uitat în jur înnebunit, în vreme ce picioarele de lemn au scrâşnit pe podea.

— M-a auzit! a mârâit Alan ca un animal. M-a auzit. Poate să...

N-a mai aşteptat să termine şi a zbughit-o după ea.

— Dacă ieşi pe uşa aceea, o să te pierzi, i-a zis Hugo. Iar eu nu ştiu cum să te aduc înapoi

Alan s-a oprit, gâfâind din greu.

Tăcerea a umplut fiecare colţişor din Popasul lui Caron. Toată lumea s-a întors încet spre Hugo. Nelson a gemut cu faţa în mâini, în vreme ce Apollo l-a mârâit pe Alan.

— Aşa e! a zis Mei senină. Pentru că, dacă nu-ţi termini ceaiul înainte de a pleca, toată ziua o să te tot gândeşti la ce-ai pierdut. Şi noi nu ştim cum să reparăm chestia asta, pentru că ceaiul reîncălzit e *cel* mai nasol. N-am dreptate, Hugo?

Hugo nu i-a răspuns. Se uita la Alan fără să clipească.

— În numele a tot ce ai mai sfânt pe lumea asta, ascultă-l! i-a zis Nelson iritat. Ştiu că nu ai nicio boabă de bun-simţ, dar nu fi idiot. Ţi s-a zis ce-o să ţi se întâmple dacă pleci. Chiar vrei asta? Foarte bine. Du-te! Dar nu te aştepta ca vreunul dintre noi să vină fuguţa să te salveze.

Umerii lui Alan au tresărit, devenind rigizi. Înghiţea greu, cu ochii umezi şi pierduţi.

— Mă auzea, a şoptit el.

— Ah, uite! a zis Mei tare. Tocmai mi-am dat seama că azi e *Ziua Naţională a Biscuiţilor şi a Ceaiului din partea Casei.* Trebuie să sărbătorim. Dacă e cineva care vrea un fursec sau o ceaşcă de ceai gratis, să vină aici şi îl rezolv imediat.

Aproape toată lumea a luat-o spre casa de marcat, moment în care

scaunele au scrâșnit pe podea în urma lor. În definitiv, fie continuau să se holbeze la ciudatul patron al ceainăriei Popasul lui Caron, fie căpătau ceva gratis. Părea să fie o alegere ușoară.

În cele din urmă, Alan s-a așezat, cu toate că Wallace încă mai simțea furia și disperarea emanând din el. S-a întors și a mers în colțul opus al ceainăriei, apoi și-a rezemat fruntea de perete, tremurând din cap până-n picioare.

— Lasă-l în plata Domnului! i-a zis Nelson încet. Cred că începe să priceapă ce înseamnă toate astea. Dă-i timp. O să-și revină. Știu sigur.

Nelson se înșela.

Restul zilei a trecut ca prin ceață.

Alan nu s-a mișcat din colțul lui. N-a scos niciun cuvânt. Wallace l-a lăsat în pace.

Mei a stat în spatele tejghelei cu brațele încrucișate și cu ochii în patru. Zâmbea oricând venea cineva să comande ceva, dar era un zâmbet slab, forțat.

Nelson și-a petrecut timpul în fotoliul lui, cu bastonul peste genunchi, cu ochii închiși și capul pe spate.

Hugo a dispărut în bucătărie, cu Apollo scai după el, chelălăind. Wallace a vrut să se ducă după ei, dar și-a dat seama că nu se putea urni din loc, gândurile învălmășindu-i-se în cap.

M-a auzit. M-a auzit. Asta îi zisese Alan.

Și avusese dreptate. Wallace văzuse cu ochii lui.

Nu știa ce să facă cu acea informație, nu știa dacă trebuia să facă ceva.

Conta în vreun fel?

Detesta faptul că se agăța de asta în asemenea hal, că părea să-i dea speranță. Mei îi zisese că Nancy era oarecum ca ea, deși nici pe departe la fel de înzestrată. Nu știa dacă asta avea legătură cu moartea fiicei ei – jalea ei transformându-se în ceva extraordinar – sau dacă așa fusese mereu. O parte întunecată din el se întreba dacă putea să se folosească de asta într-un fel sau altul, să se facă văzut, auzit și...

S-a oprit, oripilat de sine.

Nu.

Nu era... n-ar fi putut face niciodată așa ceva. Nu era ca Alan. Nu mai era.

Nu-i așa?

S-a întors spre bucătărie.

Mei i-a urmărit fiecare mișcare în timp ce a servit un cuplu tânăr, amândoi roșii la față, el zâmbindu-i prietenei lui.

— E a doua noastră întâlnire, a zis bărbatul, părând atât de impresionat.

— A treia, a zis femeia, împingându-se ușor în umărul lui. Se pune și când ne-am văzut atunci, la magazin.

— Oh! a zis bărbatul și i-a zâmbit iar. Atunci, a treia.

Wallace a trecut prin ușile duble și a intrat în bucătăria goală.

S-a încruntat. Unde se duseseră? Nu auzise scuterul pornind, așa că nu credea că Hugo plecase și, chiar dacă era așa, Apollo n-ar fi putut să-l urmeze. Trebuiau să fie pe undeva.

Wallace s-a dus la ușă și s-a uitat pe veranda din spatele casei. Aerul primăvăratic era încă rece, deși plantele de ceai și pădurea de dincolo de ceainărie erau mai vii decât le văzuse vreodată, de când venise aici. Oare cum arăta locul ăsta în miezul verii? Bănuia că verde, atât de verde că devenea aproape palpabil, ceva ce nu știuse până în momentul acela că era disperat să vadă. Lumea din exteriorul ceainăriei Popasul lui Caron își continua mersul.

Și acolo, rezemat de balustradă, era Hugo.

Apollo stătea la picioarele lui, cu labele una peste alta. Avea urechile ciulite și stătea cu capul sus, clipind încet spre Hugo.

Hugo, care părea scăldat de sudoare și respira greu.

Speriat, Wallace a trecut repede prin ușă.

Hugo n-a deschis ochii când s-a apropiat încet de el, păstrând totuși distanța. Părea ca și cum ar fi încercat să se adune, inspirând pe nas și expirând pe gură. Bandana de pe cap – azi, mov cu niște steluțe galbene – îi stătea strâmb.

Apollo a întors capul, uitându-se la Wallace. A scâncit iar.

— Nu s-a întâmplat nimic, i-a zis Wallace. Totul e OK.

A păstrat distanța, oprindu-se în mijlocul verandei. Nu s-a apropiat de scaune, hotărându-se să rămână exact unde era.

A așteptat.

A durat multă vreme, dar Wallace n-a forțat lucrurile. Nu ar fi făcut așa ceva. Nu când Hugo era în starea asta. N-ar fi ajutat la nimic. Așa că a rămas cu capul plecat, bătând în podeaua de sub el, un sunet încet, care să-l anunțe pe Hugo că era acolo. Pac. Pac. Pac. Încet, domol, dar ca o legătură, ca o aducere-aminte. Pac. Pac. Pac. *Nu ești singur. Sunt aici. Respiră. Respiră.* Știa ce se întâmpla. Mai văzuse și altădată.

Hugo trăgea aer sacadat, gâfâind din greu, cu fața schimonosită, cu ochii deconcentrați, confuzi. Dar Wallace nu s-a mișcat din loc, n-a încercat să-i vorbească. A bătut întruna în podeaua verandei, menținând ritmul ca un metronom.

Să tot fi bătut de vreo sută de ori până când Hugo a vorbit în cele din urmă.

— Sunt bine, a zis el, răgușit.

— OK, a răspuns Wallace. Dar e OK și dacă nu ești bine, a adăugat, apoi a ezitat o clipă. Nu-i de glumit cu atacurile de panică.

Hugo a deschis ochii, lucioși și umezi. Și-a frecat fața cu o mână și a gemut încet.

— Poți s-o mai zici o dată. Cum de-ai știut ce să... a dat să zică făcând un semn cu mâna spre Wallace și spre distanța dintre ei.

— Naomi a avut în tinerețe.

— Soția ta?

— Fosta mea soție, a zis Wallace automat. Nu le-am... înțeles și nici n-am priceput ce le declanșa. Mi-a explicat, dar nu cred că am ascultat cum trebuie. Nu avea multe și nu erau dese, dar când apăreau erau violente rău. Am încercat s-o ajut, am încercat să-i zic să respire ca să depășească momentul și ea...

Wallace a scuturat din cap și a continuat:

— Ea mi-a zis că era ca și cum zece mâini o apucau și o strângeau de gât. Îi striveau plămânii. Spunea că aceste crize sunt iraționale. Haotice. Că era ca și cum propriul trup s-ar fi luptat cu ea. Și totuși, eu tot credeam că le putea opri cu de la sine putere dacă și-o dorea cu adevărat.

— De-ar fi atât de simplu.

— Știu, a zis Wallace scurt.

Apoi:

— Apollo ajută.

La auzul propriului nume, Apollo a început să dea din coadă.

— Mă ajută, da, a zis Hugo.

Părea epuizat.

— Chiar dacă a picat examenul pentru a deveni câine utilitar, știe totuși. A fost și mai rău pentru mine după... mda. După tot ce s-a întâmplat. Nu știam cum să le opresc. Nu știam cum să le fac față. Nici măcar nu găseam cuvintele pentru a descrie modul în care mă simțeam când apăreau. Haotice e destul de aproape, cred. Anxietatea e... o trădare, creierul și corpul meu luptând împotriva mea.

Hugo a zâmbit vag.

— Apollo e băiat bun. Știe exact ce să facă.

— Pot să mă întorc înăuntru, a zis Wallace. Dacă vrei să fii lăsat singur. Unii așa preferă, dar Naomi mă voia prin preajmă. Nu s-o ating, ci doar să știe că sunt aproape, că nu este singură. Obișnuiam să bat un ritm în perete sau în podea ca să știe că sunt acolo, pentru că nu rosteam niciun cuvânt. Părea s-o ajute, așa că am riscat și cu tine, sperând să fie la fel.

— Apreciez, a zis Hugo închizând iar ochii. E greu.

— Ce?

Hugo a ridicat din cap.

— Asta. Tot.

— Asta e un pic...

— Vag?

— Atotcuprinzător, voiam să zic.

Hugo a pufnit.

— Probabil.

— Nu m-aș fi gândit că te afectează atât de mult, a recunoscut Wallace.

— E vorba despre moarte aici, Wallace. Sigur că mă afectează.

— Știu. N-am vrut să sune așa, a spus el, apoi s-a oprit, cântărind. Aș fi zis că te-ai obișnuit cu asta.

Hugo a deschis iar ochii. Erau mai limpezi decât înainte.

— Nu știu dacă o să mă obișnuiesc vreodată, a gemut el, punându-se într-o poziție mai confortabilă. Nu vreau să mă afecteze atât de mult pe cât mă afectează, dar nu pot să mă feresc mereu. Știu ce-ar

trebui să fac, știu că slujba mea e importantă. Dar ce vreau eu și ce vrea trupul meu sunt câteodată două lucruri diferite.

— Ești om, i-a șoptit Wallace.

— Sunt, a fost de acord Hugo. Cu tot ce presupune asta. Doar pentru că sunt luntraș nu înseamnă că toate celelalte părți din mine dispar, cu bune și rele. Tu ce vrei? a adăugat el.

Wallace a clipit.

— Să mă asigur că...

Hugo a scuturat din cap.

— Nu asta. Ce vrei tu, Wallace. Cu timpul tău aici. Cu mine. Cu locul ăsta.

— Păi... nu știu?

Propriile cuvinte îl nedumereau. Voia multe, multe lucruri, dar unul suna mai trivial decât altul. Și aici era de fapt necazul, nu-i așa? O viață construită pe lucruri lipsite de consistență și care căpătaseră importanță doar pentru simplul motiv că și le dorea.

Hugo nu a părut dezamăgit. Dimpotrivă, răspunsul lui Wallace a părut să-l calmeze și mai mult.

— E OK să nu știi într-un fel, asta face lucrurile mai simple.

— Cum așa?

Hugo și-a așezat mâinile în poală. Apollo și-a lăsat botul pe labe, dar a rămas cu privirea pironită pe Hugo, clipind încet, cu coada covrig în jurul labelor din spate.

— Pentru că e mai greu să convingi pe cineva de lucrurile de care are nevoie, decât de cele pe care le vrea. Ignorăm adesea adevărul pentru că nu ne place ce ne dezvăluie.

— Alan, a rostit Wallace.

— Încerc. Eu încerc din răsputeri. Dar nu știu dacă mă fac ascultat. Câteva zile a fost OK, dar acum îl simt mai departe decât atunci când a venit, a adăugat Hugo, cu gura căzută. Pare că se repetă scenariul cu Cameron, numai că mai rău de data asta, pentru că nu mai e nimeni aici să-mi submineze munca.

Wallace a tresărit surprins.

— Astea nu se întâmplă din vina ta.

— Zici tu? Au venit la mine pentru că eu sunt cel care ar trebui să-i ajute. Dar, indiferent de ce zic și de ce fac, tot nu mă ascultă. Și nu

pot să-i condamn pentru asta. E ca un atac de panică. Pot să încerc să-ţi explic, dar dacă n-ai avut şi tu unul, atunci n-o să înţelegi niciodată cât de dure pot să fie. Şi, deşi sunt înconjurat de moarte, nu pot să înţeleg cum îi afectează pe oameni, pentru că eu n-am murit.

— Te descurci mai bine decât majoritatea, a zis Wallace.

Hugo s-a uitat la el cu ochii mijiţi.

— Încă un compliment, Wallace?

— Da, i-a răspuns Wallace, trăgând de firele deşirate ale blugilor.

— Ah. Îţi mulţumesc!

— Eu n-aş putea niciodată să fac ce faci tu.

— Sigur că nu. Pentru că tu eşti tu şi nu trebuie să fii nimic altceva.

— Nu asta am vrut să spun. Tu ştii ce trebuie să faci şi nici nu pot să-mi imaginez preţul pe care îl plăteşti. Darul ăsta al tău... e dincolo de înţelegerea mea. Nu cred că aş putea fi vreodată suficient de puternic ca să devin luntraş.

— Te subestimezi.

— Sau îmi ştiu limitele, l-a contrazis Wallace. Ştiu de ce sunt capabil, chiar dacă ar fi trebuit să mă gândesc de două ori înainte de câteva dintre deciziile luate. OK, poate înainte de multe dintre acestea.

Hugo a ridicat uşor capul spre balustradă.

— Dar nu despre asta e viaţa? Tot examinăm şi reexaminăm totul pentru că e în firea noastră. Atâta doar că oamenii cu anxietate şi depresie tind s-o facă mai mult.

— Poată că e din cauza lui Alan, a zis Wallace. N-o să pretind că-l înţeleg în totalitate. Pentru că nu e aşa. Dar lumea ştie că el nu mai e. Totul s-a schimbat. În cele din urmă, o să te vadă aşa cum eşti. Doar că cere timp.

— De unde ştii asta?

— Pentru că am încredere în tine, i-a răspuns Wallace, simţindu-se vulnerabil şi expus. Şi în tot ce eşti. Nu mai e nimeni ca tine. Nu ştiu dacă aş fi ajuns până aici fără tine. Nici măcar nu vreau să mă gândesc cum mi-ar fi fost cu alt luntraş. Sau vreo fată. Vreau să zic... luntraşă?

Pe Hugo l-a umflat râsul, părând în acelaşi timp surprins.

— Ai încredere în mine.

Wallace a încuviințat din cap, făcând în același timp un gest stingher cu mâna.

— Dacă asta e doar o sală de așteptare, dacă ăsta e doar un pas dintr-o călătorie, atunci ești cea mai bună parte din ea, a zis el și a tăcut o vreme.

Apoi:

— Hugo?

— Dap.

— Și eu îmi doresc anumite lucruri.

— Cum ar fi?

Onestitatea era o armă. Putea fi folosită să înjunghii și să sfâșii și să verși sânge cu care să uzi pământul. Wallace știa asta; avusese parte de sânge pe mâini din cauza asta. Dar acum era altfel. Acum folosea arma asta împotriva propriei persoane și fusese spintecat cu ea, cu terminațiile nervoase la vedere.

Și poate că din cauza asta a zis:

— Îmi doresc să te fi întâlnit înainte. Nu pe cineva ca tine. Ci pe tine.

Hugo a tras brusc aer în piept. Pentru o clipă, Wallace s-a gândit că poate întrecuse vreo măsură, dar apoi Hugo a zis:

— Și eu îmi doresc asta.

— E o prostie, nu?

— Nu, nu cred că e.

— Și ce facem acum?

— Nu știu, a recunoscut Hugo. Ce putem, cred.

— Să ne bucurăm la maximum de timpul care ne-a rămas, a șoptit Wallace.

— Nimeni nu poate să ne ceară mai mult de atât, a zis Hugo.

Și soarele și-a croit drum pe cer cu pași mărunți.

Ultimul client din ziua aceea a plecat făcându-le scurt din mână. Mei s-a întors în bucătărie, iar Nelson, în fotoliul lui. Apollo se ținea după Hugo ca și cum ar fi vrut să se asigure că n-o să se repete episodul. Alan stătea în continuare în colț, cu capul plecat. Îl lăsaseră în pace, dar Wallace știa că n-avea să dureze, mai ales acum, că Nancy se întorsese. Trebuiau să-l facă să priceapă că n-avea voie să se

apropie de ea. Nu era ceva ce Wallace aştepta cu sufletul la gură.

Hugo a întors semnul în geam.

Era pe punctul de a încuia, când a rămas ţintuit locului.

— Oh, nu! a zis el, cu răsuflarea întretăiată. Nu acum.

— Ce e? a întrebat Nelson. Nu-mi spune că avem alt muşteriu. Deja e cam aglomerat aici, a spus holbându-se la Alan.

— Nu e asta, a spus Hugo.

Wallace a auzit în depărtare motorul unei maşini care venea pe drum. S-a dus la fereastră. Se apropiau nişte faruri.

— Cine e?

— Inspectorul sanitar.

Nelson a apărut deodată în dreptul lui Wallace, care a tresărit. Nelson l-a ignorat, uitându-se pe fereastră.

— *Iar?* Dar a fost aici în urmă cu câteva luni. Îţi jur că insul ţi-a pus gând rău, Hugo. Repede! Stinge toate luminile şi încuie uşa! Poate se cară.

Hugo a oftat.

— Ştii că nu pot face asta. O să vină şi mâine şi o să fie şi mai capsat, a zis el, uitându-se spre Nelson. Lasă-l în pace de data asta!

— Nu ştiu despre ce vorbeşti.

— Bunicule!

— Bine, a zis Nelson indispus. O să mă comport cum ştiu eu mai bine.

Apoi şi-a coborât vocea, astfel încât să-l audă numai Wallace:

— Dar, ascultă la mine, dacă încearcă ceva, o să-i vâr stiloul în cur.

Wallace a rânjit:

— Poţi să faci asta?

— Ba cum să nu. Şi o mai şi merită. Pregăteşte-te să cunoşti cea mai inutilă fiinţă din câte ţi-a fost dat să cunoşti!

— Ştiu sute de avocaţi.

Nelson şi-a dat ochii peste cap.

— El e mai rău.

Wallace nu ştia exact cine avea să coboare din maşinuţă, dar în niciun caz persoana pe care a văzut-o în cele din urmă. Era mai tânăr, cam de vârsta lui Hugo. Era arătos într-un mod rece, iar mustăţile tip ghidon îl făceau pe Wallace să vrea să-l pocnească între ochi. Era

îmbrăcat cu un costum elegant – unul pe care Wallace l-ar fi purtat în timpul vieții, scump, perfect croit pe silueta lui, cu cravata cadrilată completând întregul ansamblu – și avea un rânjet oribil. Wallace l-a privit cum se apleacă în partea din spate a mașinii și caută un clipboard. A scos și un stilou din buzunarul interior al costumului și a lipit vârful peniței de limbă înainte să înceapă să ia notițe.

— Ce scrie? a întrebat Wallace.

— Dracu' știe! Probabil ceva nasol. Întotdeauna caută cel mai mic detaliu pe care să-l folosească împotriva lui Hugo. O dată a încercat să spună că avem șobolani în pereți. Îți poți imagina? *Șobolani.* Odios individ.

— Și cine era de vină? l-a întrebat Hugo, îndepărtându-se de ușă fără s-o încuie.

— Eu, a răspuns el fără ezitare. Doar încercam să-l sperii, nu să-l fac să creadă că avem rozătoare.

Apoi, țipând:

— Mei! *Mei!* Avem musafiri.

Fata a ieșit valvârtej, cu un vas plin de clăbuci într-o mână și cu un cuțit de măcelar în cealaltă.

— Cine? Suntem sub asediu?

— Da, a zis Nelson.

— *Nu! a* spus Hugo tare. Nu suntem. Inspectorul sanitar.

Mei a rămas cu gura căscată.

— Cum, iar? Deci *suntem* sub asediu. Încuie ușa! Poate crede c-am plecat! a zis ea, fluturând cuțitul în aer.

Când a dat cu ochii de Alan, care s-a uitat la ea precaut, l-a ascuns rapid la spate.

— Nu am un cuțit. Ai vedenii.

— Curge apă pe podea, i-a zis Hugo. Chestie pe care o s-o folosească împotriva noastră.

Mei a mârâit, întorcându-se și intrând în grabă în bucătărie.

— Ține-l pe loc, pe cât posibil! O să mă asigur că totul e în ordine aici înainte să intre.

— N-ar trebui să fie deja? a întrebat Wallace.

— Desigur că e! a ripostat Nelson, în timp ce inspectorul sanitar a desprins o fâșie de vopsea de pe balustrada scărilor. Doar că el n-o să

privească lucrurile așa. Trebuia să-i fi văzut mutra când a venit aici prima dată. Am zis c-o să-i stea inima când l-a văzut pe Apollo, a zis el, apoi s-a uitat la Wallace. E încă prea devreme sau...

Wallace i-a aruncat o privire neplăcută.

— Nu ești amuzant deloc.

— Ba să știi că-s amuzant rău.

Wallace s-a uitat iar pe geam.

— Chiar nu văd ce e așa de rău. Că doar nu vrea decât să se asigure că ceainăria e curată, nu? De ce să-i fi pus gând rău lui Hugo? a întrebat el, apoi l-a străfulgerat un gând urât. Doamne, Dumnezeule, pentru că e negru? Din toate chestiile care ar fi putut să...

— Oh, nu! Nimic atât de odios, a zis Nelson, apoi s-a aplecat înainte, coborând vocea. La un moment dat, a vrut să iasă cu Hugo în oraș la o întâlnire. Hugo a zis nu. N-a fost un răspuns pe placul lui și de atunci ne tot chinuie.

Lui Wallace a început să-i zvâcnească ochiul stâng.

— Poftim?!

Nelson l-a bătut pe umăr.

— Știam eu c-o să vezi lucrurile ca mine.

— Mei! a urlat Wallace. Adu înapoi cuțitul!

Mei a ieșit iar buluc pe ușă, de data asta cu câte un cuțit în fiecare mână.

— Fără cuțite! s-a răstit Hugo.

Fata s-a întors pe călcâie și-a luat-o la pas întins spre bucătărie.

Ușa de la intrare s-a deschis.

— Hmm, a zis inspectorul sanitar cu o grimasă, uitându-se de jur-împrejur. Am pornit deja pe picior greșit, nu-i așa, Hugo?

Suna ca și cum imita cel mai atroce accent britanic din câte i-au fost date lumii să audă. Wallace a început să-l dispreţuiască din prima clipă, zicându-și că asta n-avea nimic de-a face cu faptul că, după toate aparențele, omul voia să se urce pe Hugo ca pe un copac. Și chiar dacă bărbatul ăsta nu-l vedea, Wallace era hotărât să se comporte ca un profesionist desăvârșit.

— Harvey, a zis Hugo pe un ton egal.

— Harvey? a exclamat Wallace. Îl cheamă *Harvey?* Cât de ridicol!

Hugo a tușit aspru.

Harvey și-a fixat privirea asupra lui.

Hugo a ridicat mâna.

— Îmi cer scuze! Mi-a rămas ceva în gât.

— Observ, a zis Harvey. Probabil de la praful acesta care pare să fi învăluit totul. Sper că ai făcut un efort în a păstra lucrurile mult mai curate de data aceasta, a adăugat el, pufnind în batjocură. Măcar nu trebuie să ne mai facem griji de potaia aceea. Piele moartă de animal de companie aproape de toate aceste alimente? Este o chestiune strigătoare la cer, dacă e să mă întrebi pe mine.

Apollo a lătrat furios, moment în care spumele de la gură i-au aterizat pe podea.

— E din Seattle, a șoptit Nelson. Acu' câțiva ani s-a dus în Londra și s-a întors de acolo vorbind așa. Nimeni nu știe de ce.

— Pentru că omul e absolut ridicol, a zis Wallace. Evident.

Hugo nu s-a pierdut deloc cu firea, în ciuda insultelor la adresa câinelui.

— Sunt sigur că o să descoperi că totul e așa cum ar trebui să fie, așa cum a fost și în februarie, ultima dată când ai fost aici. Apropo, ce vânt te aduce înapoi atât de curând?

Harvey mâzgălea de zor pe mapa lui

— Sunt un inspector sanitar. Inspectez. Și eu voi fi cel care hotărăște dacă totul e așa cum ar trebui să fie. Aceasta e toată ideea când vine vorba despre inspecții-surpriză. Nu vă permit să ascundeți niciun fel de... neconformități.

S-a dus spre vitrinele cu produse, neștiind că patru fantome (printre care una canină) îl priveau cu diverse niveluri de animozitate. Wallace nu era sigur de ce părea Alan atât de iritat, dacă nu cumva asta era starea lui obișnuită.

Harvey s-a oprit în fața vitrinelor și s-a aplecat ca să se uite în ele. Erau imaculate, ca de obicei, cu luminile calde și plăcute îndreptate asupra puținelor produse de patiserie care mai rămăseseră după program.

— Mei e în bucătărie, presupun. Spune-i să înceteze imediat orice activitate! N-aș vrea să cred că ascunde vreo crimă împotriva umanității, așa cum pare înclinată să facă.

Mei a apărut în unul dintre hublouri, cu o expresie de furie pură pe

chip.

— Crime? *Crime?* Vino aici şi zi-mi asta în faţă, tic...

— Face ceea ce face de obicei la finalul fiecărei zile, a zis Hugo cu blândeţe. Aşa cum, de altfel, bine ştii.

— Sunt absolut convins, a mormăit Harvey.

S-a ridicat, apucându-se iar de scris.

— Nu eu sunt duşmanul aici, Hugo. N-aş vrea să văd locul acesta închis. Nu vreau să mă gândesc ce-ar însemna asta pentru Mei, care ar fi aruncată în stradă dacă ceainăria ta ar fi închisă. E destul de... delicată.

Hugo s-a pus în faţa uşilor batante chiar în clipa în care Mei a dat să iasă iar buluc. A gemut când l-au pocnit în spinare, dar altfel n-a reacţionat nicicum.

Harvey a ridicat dintr-o sprânceană.

Hugo a ridicat din umeri

— E exuberantă azi.

— Exuberantă? Îţi arăt eu *ţie* exuberantă, dobi...

Harvey a oftat zgomotos.

— Temperamentală, temperamentală! Deşi nu sunt decât un inspector sanitar, aş vrea să cred că meseria îmi permite să fac anumite observaţii care ţin şi de sănătatea mintală. Iar a ei pare a fi destul de afectată. Sugerez s-o vadă cineva urgent.

— Cum de nu l-a pocnit nimeni între ochi? a întrebat Wallace.

— Hugo zice că n-avem voie, a spus Nelson.

— Da, exact, a completat Hugo, pe acelaşi ton egal.

— Serios? a zis Harvey, luat prin surprindere. Vai, dar îţi mulţumesc frumos, Hugo! Cred că e prima dată când văd că eşti de acord cu mine în vreo privinţă.

A zâmbit, iar lui Wallace i s-a strâns carnea pe el.

— Schimbarea te-a însufleţit, a adăugat el, cercetând tejgheaua. Cum te-aş putea însufleţi şi eu.

— Doamne, Dumnezeule mare! a zis Wallace cu voce tare. Replicile astea chiar funcţionează cu cineva? Hugo, pocneşte-l în ouţe!

— Nu cred, a zis Hugo, fără să-şi dezlipească privirea de la Harvey.

— De ce nu? au zis şi Harvey şi Wallace în acelaşi timp.

— Știi bine de ce nu, a răspuns Hugo.

Harvey a oftat, în timp ce Wallace și-a aruncat mâinile în aer de frustrare.

— O să te dau eu pe brazdă, a zis Harvey. Așteaptă și ai să vezi. Acum, înapoi la oile noastre. Trebuie să-mi bag termometrul în diverse chestii.

Zicând acestea, a ridicat sprâncenele complice.

— Măiculiță! a zis Wallace. Asta e hărțuire sexuală! O să-l dăm în judecată. O să-i luăm tot, stai tu să vezi! O să fac întâmpinarea pentru tribunal de îndată ce... oh! Mda. Sunt mort. Fir-ar! Nu-l lăsa să-și bage termometrul în nimic!

Sprâncenele lui Hugo s-au ridicat până la bandană.

Harvey a pus un deget pe tejghea, l-a târât pe toată suprafață, apoi a inspectat vârful îndeaproape.

— Lună, a zis el. Asta e bine. Întotdeauna am zis că, pe lumea aceasta, curățenia e dumnezeiască.

Wallace s-a înecat când Apollo s-a dus lângă Harvey și a ridicat piciorul. Un jet de urină aburind s-a revărsat pe pantofii lui Harvey. Apollo a părut foarte mulțumit de sine și s-a dus țopăind bucuros înapoi la locul lui. Harvey n-avea habar de nimic.

— Băiat bun! l-a alintat Nelson. Da, tu ești. Da, tu *ești.* Ai făcut pișu' pe bărbatul cel rău ca un băiat bun ce ești.

— Hai să vedem ce e în bucătărie, ce zici? a spus Harvey. Ce-ar fi să-i transmiți lui Mei să părăsească zona? Doar pentru că ordinul meu de restricție a fost respins din cauza lipsei crase de dovezi, asta nu înseamnă că se poate apropia de mine la mai puțin de trei metri. Nu după ce s-a întâmplat anul trecut.

— I-a turnat în cap un castron întreg de glazură, i-a zis Nelson lui Wallace. A zis c-a fost un accident. N-a fost.

Lui Wallace îi era absurd de dragă Mei, din motive care n-aveau nimic în comun cu situația ei din momentul respectiv. S-a dus după ei spre bucătărie când Hugo a deschis ușile batante, dar s-a oprit când a auzit o respirație sacadată în spatele lui. S-a întors și l-a văzut pe Alan care ieșise din colțul lui, cu pumnii strânși și o mutră ciudat de golită de orice expresie.

— Seamănă cu el, a zis Alan, dar fără să i se adreseze cuiva în mod

special, cu ochii pironiți la Harvey. Arată exact ca el.

— La cine te referi? a întrebat Wallace.

Dar Alan l-a ignorat.

Luminile din perete au început să pâlpâie cu un pârâit electric.

Harvey s-a uitat peste umăr.

— Ce-a fost asta? Aveți șobolani care rod cablurile, Hugo? Știi că asta... nu e...

S-a încruntat dintr-odată, frecându-și pieptul.

— Oh. E cald aici? Se simte ca și cum...

Tot ce-a vrut să zică după aceea n-a mai contat. A scăpat din mâini mapa și stiloul, iar acestea au căzut pe podea, zăngănind. A făcut un pas îndărăt, împleticindu-se și albindu-se complet la față.

Hugo a căscat ochii mari.

— Alan, *nu!*

Prea târziu. Înainte ca vreunul dintre ei să poată reacționa, becurile lămpilor de pe pereți și din tavan au explodat deodată și o ploaie de cioburi a căzut peste ei. Harvey s-a smucit ca și cum ar fi fost o marionetă pe frânghii, iar capul i s-a dat pe spate. Brațele i s-au ridicat în lateral, cu palmele întinse și cu degetele tremurându-i.

Alan și-a încleștat dinții și a făcut un pas înainte.

Harvey s-a ridicat de la podea câțiva centimetri, cu vârfurile pantofilor îndreptați în jos. Alan și-a întins mâna spre el, cu palma spre tavan. A strâns în pumn toate degetele cu excepția arătătorului și, în timp ce Wallace se uita la el, a început să-l miște înainte și înapoi, ca și cum l-ar fi chemat la el.

Harvey a plutit spre el, în vreme ce Hugo a început să urle după Mei.

Albul ochilor lui Harvey părea să strălucească în lumina difuză. Inspectorul s-a oprit în aer dinaintea lui Alan.

— Arăți exact ca el, i-a șoptit iar Alan. Ca bărbatul ăla. Din alee. Atât de bine că ai putea fi el.

Hugo a ajuns după tejghea exact în clipa în care ușile s-au dat de perete, iar Mei a ieșit brusc, bătând cu degetele în palmă.

— Nu vă apropiați! a zis Alan, iar Wallace a urlat când i-a văzut pe Hugo și pe Mei zburând pe lângă el și proiectați fiecare în câte un perete, izbindu-se de tablourile cu rame de lemn.

Apollo s-a năpustit asupra lui Alan, arătându-şi dinţii, şi a scheunat când Alan a fluturat cealaltă mână. Câinele a aterizat cu forţă pe podeaua din faţa şemineului şi, când a ridicat capul, avea o figură ameţită.

Nelson a dispărut din locul lui de lângă Wallace şi a apărut în spatele lui Alan. A ridicat bastonul deasupra capului, mormăind. Wallace a urlat furibund când Alan şi-a dus brusc braţul în spate, izbindu-l pe Nelson în stomac şi făcându-l să se dea înapoi, bastonul căzându-i pe podea.

Apoi Alan şi-a reîntors atenţia la Harvey, care atârna în continuare suspendat în faţa lut

— Abia *asta* e ce aşteptam de la viaţa de fantomă, a zis el, aproape relaxat, ca într-o conversaţie oarecare. Nu e aşa de greu pe cât credeam. Ceea ce pot să fac. Totul ţine de furie. Asta e tot. Şi pot s-o folosesc, pentru că-s *scos din minţi.*

Harvey s-a înecat, saliva curgându-i din gură şi prelingându-i-se pe bărbie.

— Nu face asta! l-a implorat Hugo, luptându-se să scape de forţa care îl ţintuia de perete. Alan, nu-i face rău!

— Oh, ba da, pot! a zis Alan. Ba pot să-i fac destul de mult rău.

— Nu el e ucigaşul tău! s-a răstit Mei. Nu el e cel care te-a rănit pe tine. El n-ar face niciodată...

— N-are a face, a zis Alan. O să mă facă să mă simt mai bine. În definitiv, nu despre asta e vorba? Să-ţi găseşti liniştea. Ei bine, asta o să-mi aducă linişte.

Wallace Price nu fusese niciodată ceea ce în accepţiunea multora însemna un bărbat curajos. La un moment dat, văzuse cum cineva jefuia o femeie pe un peron de metrou, dar s-a îndepărtat, zicându-şi că nu voia să se bage, fiind sigur că lucrurile aveau să se termine cu bine. Nu se simţise vinovat decât într-o mică măsură. Tâlharul se făcuse nevăzut cu poşeta şi Wallace a ştiut că, indiferent ce fusese înăuntru, putea fi înlocuit cu uşurinţă.

Curajul presupunea posibilitatea morţii. Şi nu-i aşa că era amuzant? Pentru că lui Wallace i-a trebuit să moară ca să devină, în sfârşit, curajos.

Hugo a urlat la el când l-a văzut năpustindu-se cu capul înainte,

dar Wallace l-a ignorat.

A pornit la atac cu umărul înainte, pregătindu-se de impact. A fost teribil când l-a izbit pe Alan din lateral. I-au clănțănit dinții în gură și și-a mușcat limba, mai s-o taie în două. Alan n-a apucat să scoată niciun sunet când a fost secerat din picioare. Wallace s-a dezechilibrat și el, aterizând peste Alan. S-a mișcat cât a putut de repede, întorcându-se și așezându-se călare peste el. Harvey s-a prăbușit la pământ și a rămas nemișcat. Hugo și Mei au căzut și ei pe podea, forța cu care Alan îi ținuse lipiți de perete disipându-se.

Ochii lui Alan au strălucit în întuneric când l-a fulgerat pe Wallace cu privirea.

— N-ar fi trebuit să faci asta.

Înainte ca Wallace să poată reacționa (de fapt, nici nu se gândise atât de departe; ce-avea de gând să facă, să gâtuie un mort?), atmosfera din jur s-a schimbat și s-a trezit zburând de pe Alan. A icnit când s-a izbit cu spatele de una dintre vitrine, moment în care sticla a crăpat sub greutatea lut

Alan s-a ridicat încet în picioare, arătând spre Wallace cu un deget.

— *Chiar* n-ar fi trebuit să...

Și apoi s-a oprit.

Wallace a clipit.

A așteptat ca Alan să-și termine gândul.

Nu și l-a terminat.

Părea... împietrit.

— Ăăă, a început Wallace. Ce s-a întâmplat?

Nu i-a răspuns nimeni.

Și-a întors capul spre stânga.

Mei, pe cale să se ridice de la podea, cu părul pe față.

Nu se mișca.

Wallace s-a uitat dinaintea lui. Nelson, gata să se sprijine în baston ca să se îndrepte de spate, dar... împietrit la jumătatea drumului.

Wallace a întors capul spre dreapta.

Apollo, în fața lui Hugo, stătea cu dinții dezveliți într-un mârâit mut. Hugo, încă rezemat de perete, avea o expresie de furie amestecată cu disperare întipărită pe chip.

Wallace s-a împins de pe vitrina cu produse, surprins când și-a dat

seama că n-a depus niciun efort.

— Oameni buni? a zis el, vocea reverberând sec prin ceainăria întunecată. Ce se petrece?

Nu i-a răspuns nimeni.

Abia atunci şi-a dat seama că secundarul ceasului nu se mişca. Nici măcar nu *fremăta* uşor, ca înainte.

Se oprise.

Totul se oprise.

— Oh, nu! a şoptit Wallace.

Nu ştia ce se întâmpla. Singura dată când ceasul împietrise fusese când tocmai venise un nou oaspete de la Popasul lui Caron, dar nu se oprise *în interiorul* ceainăriei.

— Hugo? a şoptit el, făcând un pas spre el. Eşti...

A ridicat o mână ca să-şi ferească ochii de lumina albastră intensă care pătrundea prin geamuri din afara ceainăriei. Ferestrele luceau feeric, intens, aruncând umbre care se întindeau mult în interior. Lumina pulsa iar şi iar. A făcut un pas spre partea din faţă a ceainăriei, moment în care şi-a dus mâna la piept.

Cârligul. Cablul.

Le simţea moarte.

Erau moarte.

— Ce e asta? a şoptit el.

A ajuns la cea mai apropiată fereastră şi a privit spre intrarea în ceainărie, străduindu-se să vadă ceva dincolo de lumina strălucitoare care aprinsese pădurea şi care făcea umbrele să danseze.

Pe drumul nepavat se distingea o formă difuză. Pe măsură ce lumina a pălit, forma a început să prindă contur, iar Wallace a văzut ce era.

Şi-a adus aminte că, în noaptea în care încercase să evadeze, văzuse fugitiv o astfel de formă, conturul unei creaturi ciudate, dar reuşise să se convingă că fusese doar un joc de lumini şi de umbre.

Nu era niciun joc.

Era real.

Şi era acolo.

În mijlocul drumului se afla un cerb.

CAPITOLUL 17

Era mai mare decât orice alt cerb pe care Wallace îl văzuse vreodată în poze. Chiar şi de la distanţă, creatura părea mai mare decât oricare dintre ei. Îşi ţinea capul mândru, purtând coarnele, cu numeroasele lor ramificaţii, ca pe o coroană. Pe măsură ce s-a apropiat de ceainărie, Wallace a văzut că de coarne îi atârnau flori, cu rădăcinile adânc înfipte în stratul catifelat, flori în nuanţe de ocru şi fucsia, azuriu şi vişiniu, galben-deschis şi roşu aprins. În vârfurile coarnelor avea luminiţe albe, ca şi cum oasele îi erau pline de stele.

Wallace nu s-a putut mişca, ci doar a articulat un sunet ca şi cum ar fi fost lovit în stomac.

Cu nările umflate şi ochii ca nişte găuri negre, cerbul a început să bată cu copitele în pământ. Avea coama maro, pete albe pe tot spatele şi pieptul imens. Coada bătea dintr-o parte în alta. Când a plecat capul, petale din florile de pe coarne au căzut spre pământ, plutind.

— Oh. Oh. Oh! a zis Wallace.

Cerbul şi-a ridicat brusc capul, ca şi cum l-ar fi auzit. A mugit uşor, un strigăt prelung, de jale, care i-a provocat lui Wallace un nod în gât.

— Hugo, Hugo, tu vezi asta?

Dar Hugo nu i-a răspuns.

Cerbul s-a oprit la câţiva paşi de treptele de la intrarea în ceainărie. Florile care îi creşteau din coarne s-au strâns, ca şi cum s-ar fi închis pentru noapte. Cerbul s-a ridicat pe labele din spate. Avea pântecul complet alb.

Apoi cerbul a dispărut, ca o desincronizare a unor cadre de film, ca o distorsiune a realităţii. A fost acolo, apoi n-a mai fost.

Şi-n locul lui se afla un copil.

Un băiat.

Era mic, poate de vreo nouă sau zece ani, cu pielea de culoarea mierii brune, cu ochii de un violet ciudat. Avea părul lung şi zburlit, cârlionţat în jurul urechilor, castaniu, cu şuviţe în care erau împletiţi boboci de flori albe. Purta un tricou şi blugi. Lui Wallace i-a luat

câteva clipe să descifreze în întuneric cuvintele de pe tricou: DOAR UN PUȘTI DIN TOPEKA.

Băiatul era desculț. Și-a mișcat degetele de la mâini și de la picioare ca să le relaxeze și a înclinat din nou capul într-o parte și-n alta, apoi a ridicat privirea spre fereastră, uitându-se direct la Wallace. A dat din cap spre el, iar Wallace a simțit că nu mai poate respira.

Băiatul a început să urce treptele.

Wallace s-a dat de la fereastră cu pași împiedicați. Cât pe ce să se ducă grămadă. S-a uitat înnebunit în jur după cineva, după oricine ar fi putut vedea ce vedea și el. Hugo și Mei erau la fel – nemișcați. Apollo și Nelson, asemenea. Alan, la fel.

Era singur.

Băiatul a bătut la ușă.

O dată.

De două ori.

De trei ori.

— Pleacă! a zis Wallace răgușit. Te rog, pleacă!

— Nu pot să fac asta, Wallace, a zis băiatul, cu voce senină, cuvintele sunând aidoma notelor muzicale.

Nu cânta neapărat, dar felul lui de a vorbi nu era tocmai unul obișnuit. Avea un soi de greutate, de prezență pe care Wallace o resimțea prin ușă, apăsătoare și diafană în același timp.

— A venit vremea să stăm de vorbă.

— Cine ești? a șoptit Wallace.

— Știi cine sunt, a răspuns băiatul, cu vocea înfundată. N-am de gând să-ți fac vreun rău. N-aș face asta niciodată.

— Nu te cred.

— E de înțeles. Nu mă cunoști. Hai să schimbăm asta, ce zici?

Clanța s-a mișcat.

Ușa s-a deschis.

Băiatul a pășit în Popasul lui Caron. Podelele de lemn i-au scârțâit sub picioare. Când a închis încet ușa după el, pereții ceainăriei au început să se unduiască, întocmai ca suprafața unui heleșteu peste care suflă o briză. Wallace se întreba ce s-ar fi întâmplat dacă le-ar fi atins, dacă s-ar fi scufundat în pereți și s-ar fi înecat.

Băiatul a dat din cap înspre el, apoi s-a uitat prin încăpere. A înclinat capul spre Alan, încruntându-se.

— Furios, nu-i aşa? E ciudat, sincer. Universul e mai mare decât îşi poate imagina cineva, un adevăr dincolo de orice înţelegere, cu toate astea tot ce cunoaşte el e furia şi răul. Durerea şi suferinţa, a zis el, apoi a oftat, clătinând din cap. N-o să pricep niciodată, indiferent cât aş încerca. N-are noimă.

— Ce vrei? a întrebat Wallace.

Avea spatele lipit de tejghea. S-a gândit s-o ia la fugă, dar ştia că n-avea cum să ajungă prea departe. Şi nici n-avea de gând să-i abandoneze pe Hugo, Mei, Nelson şi Apollo. Nu atâta vreme cât nu se puteau apăra singuri.

— N-o să le fac niciun rău, a zis băiatul şi, pentru un moment absolut cumplit, Wallace s-a întrebat dacă nu cumva băiatul îi citea gândurile. N-am rănit pe nimeni până acum.

— Nu te cred, a zis Wallace iar.

— Nu mă crezi? a întrebat băiatul, încruntându-se. De ce?

— Din cauza a ceea ce eşti.

— Şi ce sunt, Wallace?

Cu ultimele forţe, Wallace a şoptit:

— Eşti directorul.

Băiatul a părut mulţumit de răspuns.

— Da, aşa e. Caraghioasă titulatură, dar bănuiesc că se potriveşte. Numele meu real e mult mai complicat şi mă îndoiesc că limba ta pământeană e în stare să-l pronunţe. Gura ţi s-ar topi dacă doar ai încerca.

A luat o floare din păr şi a băgat-o în gură. Ochii i-au fremătat şi i s-au închis în vreme ce mesteca floarea.

— Ah! Mult mai bine. Mi-e greu să iau forma asta şi s-o menţin mai multă vreme. Florile ajută, a zis şi şi-a ridicat privirea spre una dintre florile din ghivecele care atârnau de tavan. Le-ai udat.

— E sarcina mea, a zis Wallace fără convingere.

— Serios?

A atins ghiveciul cu un deget. Frunzele au crescut. Cârceii s-au întins. Pământul a început să cadă pe podea în firişoare de praf care reflectau lumina focului ce se stingea în şemineu.

— Dar sarcina mea știi care e?

Wallace a scuturat din cap, simțindu-și limba grea.

— Totul, a zis băiatul. Sarcina mea e totul.

— Ești Dumnezeu? a întrebat Wallace cu voce gâtuită.

Băiatul a început să râdă. Suna ca o melodie.

— Nu. Sigur că nu. Nu există Dumnezeu, cel puțin nu așa cum crezi tu. E un concept uman, unul capabil de imensă pace și de furie oarbă. E o dihotomie care nu există decât în mintea umană, așa că, evident, a fost creat după chipul și asemănarea voastră. Dar mă tem că nu e decât un basm dintr-o carte de ficțiune. Adevărul e infinit mai complicat decât atât. Spune-mi, Wallace. Ce faci aici?

Păstra distanța și Wallace îi era recunoscător pentru asta.

— Aici locuiesc.

— Serios? a întrebat băiatul. Cum crezi că s-a întâmplat asta?

— Am fost adus aici.

Băiatul a încuviințat.

— Așa e. Mei, unul dintre cei mai buni oameni. Cam încăpățânată, dar așa ar trebui să fie un culegător de suflete având în vedere câte trebuie să pătimească. Nu e nimeni ca ea pe lumea asta. Același lucru poate fi spus și despre Hugo. Și despre Nelson. Apollo. Ba și despre tine și Alan, deși nu chiar în același fel.

S-a dus spre una din mese și a apucat un scaun. A icnit când l-a pus jos. Era mai mare decât el și Wallace s-a gândit că o să-i cadă în cap. Nu s-a întâmplat. Băiatul l-a luat și l-a pus jos, apoi s-a urcat pe el și s-a așezat. Picioarele îi atârnau și le bălăngănea ușor. Și-a împreunat mâinile în poală și a început să se joace cu degetele mari.

— Mă bucur să te cunosc, în sfârșit, Wallace! Știu atât de multe despre tine, dar mă bucur să te văd față în față.

Pe Wallace l-a străbătut un nou fior de groază.

— De ce ești aici?

Băiatul a ridicat din umeri:

— De ce suntem toți aici?

— Întotdeauna răspunzi la o întrebare cu o întrebare? a zis Wallace, mijind ochii.

Băiatul a râs iar.

— Îmi place de tine. Întotdeauna mi-ai plăcut, chiar și când erai...

știi tu. Un ticălos.

— Poftim? a clipit Wallace nedumerit.

— Un ticălos, a repetat băiatul. A fost nevoie să mori ca să-ți recâștigi umanitatea. E de-a dreptul haios, dacă stai să te gândești.

Wallace a simțit cum i se aprinde furia în piept.

— Oh, dar mă bucur mult că sunt o sursă de amuzament pentru tine!

— Nu e nevoie s-o iei așa. Nu făceam mișto. Nu mai ești cum erai cândva. De ce crezi că s-a întâmplat asta?

— Nu știu, a răspuns Wallace.

— E OK să nu știi, a zis băiatul, lăsându-și capul pe spătarul scaunului și uitându-se în tavan.

Și acesta strălucea, ca și cum ar fi fost lichid, nu solid.

— Ba chiar s-a putea spune că e mai bine așa. Totuși... ești o creatură interesantă. Iar asta înseamnă că mi-ai atras atenția.

— Tu i-ai adus în starea asta? a vrut Wallace să știe. Dacă le faci ceva, o să...

— O să ce? a întrebat băiatul.

Wallace n-a zis nimic.

Băiatul a înclinat din cap.

— Ți-am zis că n-am de gând să le fac niciun rău. Dorm, oarecum. Când terminăm, o să se trezească și totul va fi așa cum a fost mereu. Îți place aici?

— Da.

Băiatul s-a uitat în jur, dar din mișcări părea ciudat de înțepenit, ca și cum oasele gâtului ar fi fost sudate între ele.

— De afară nu pare să fie cine știe ce, nu-i așa? O casă bizară, născută din multe idei. Totul ar trebui să se năruiască. Ar trebui să se dărâme din temelii. N-ar trebui să stea în picioare așa ca acum, dar totuși nu te temi că ți-ar putea pica tavanul în cap, a zis el, apoi s-a oprit o clipă. De ce te-ai băgat să-i aperi? Wallace Price cel viu n-ar fi ridicat un deget dacă nu i-ar fi ieșit și lui ceva din asta.

— Sunt prietenii mei, a zis Wallace, cufundat în scena ireală.

În jurul lui, încăperea părea încețoșată, cu contururi estompate, doar directorul se vedea clar ca bună-ziua, ca un punct focal, ca miezul tuturor lucrurilor.

— Serios? a întrebat băiatul. Nu prea aveai așa ceva.

Apoi s-a încruntat:

— Nu aveai nici măcar *unul.*

— Știu.

— Apoi ai murit, a zis băiatul din nou. Și ai venit aici. În locul acesta. În această... sală de așteptare. Un popas într-o călătorie mult mai lungă. Și tu exact asta ai făcut, nu-i așa? Ai poposit.

— Nu vreau să ies pe ușa aia, a zis Wallace, cu vocea răgușită și spartă. Nu mă poate obliga nimeni.

— Eu aș putea, a spus băiatul. Ar fi simplu. Nu mi-ar cere niciun fel de efort. N-ai vrea să-ți arăt?

Frica, intensă și sticloasă, l-a cuprins cu mâinile ei de coaste, înfigându-și degetele.

— Dar n-o s-o fac, a zis el. Pentru că nu de asta ai nevoie.

S-a uitat la Hugo, iar trăsăturile i s-au îndulcit.

— E un luntraș bun, Hugo, deși de multe ori se încurcă în propria-i inimă. Când l-am găsit, era furios și confuz. Pierdut. Nu pricepea cum merg lucrurile și totuși strălucea într-un fel anume, emana o lumină puternică, dar care s-ar fi putut stinge ușor. L-am învățat cum s-o stăpânească. Oamenii ca el sunt rari. Asta e frumusețea haosului. Dacă știi unde s-o găsești. Dar tu știi ceva despre asta, nu-i așa? O vezi și tu.

Wallace a înghițit greu.

— E diferit.

— Sigur, e un fel de-a spune.

Zicând asta, băiatul și-a bălăngănit iar picioarele și și-a schimbat poziția în scaun, cu mâinile pe burtă.

— Dar da, așa e.

Furia s-a întors, pârjolind frica.

— Și tu i-ai făcut asta.

— Poftim? a zis băiatul, ridicând dintr-o sprânceană.

Wallace a strâns pumnii.

— Am auzit despre tine.

— Serios? Asta o să fie haios. Dă-i drumul! Spune-mi ce-ai auzit.

— Tu creezi... luntrașii.

— Da, eu, deși n-aș vrea să crezi că-i aleg așa, fără nicio logică.

Anumiți oameni... cum să zic. Strălucesc puternic. S-a întâmplat ca și Hugo să fie unul dintre ei.

Wallace și-a încleștat maxilarul.

— Se presupune că ești o... *chestie...*

— Ce nepoliticos!

— ...măreață, care e stăpână peste viață și moarte și deleagă responsabilități altora...

— Sigur, așa e. Sunt director. Asta fac, dau directive.

— ...și pui povara morții pe umerii cuiva ca Hugo. Îl obligi să vadă și să facă lucruri care...

— Hopa! a zis băiatul, ridicându-se repede în picioare. Ia stai o clipă! Eu nu oblig pe nimeni să facă *nimic.* Vai de mine și de mine, Wallace, ce ți-au zis despre mine?

— Că ești impasibil, a scuipat Wallace. Că ești crud. Cum te-ai gândit că e bine să pui o astfel de povară pe umerii unui om care tocmai își pierduse familia?

— Hmm, a zis băiatul. Cred că undeva ni s-au scurtcircuitat informațiile. N-a fost așa chiar deloc. A fost o alegere, Wallace. Totul se rezumă la alegere. Nu l-am *obligat* pe Hugo să facă nimic. Doar i-am prezentat opțiunile și l-am lăsat să hotărască de unul singur.

Wallace a bătut cu palmele în tejghea.

— Părinții lui tocmai *muriseră.* Suferea. Era *în doliu.* Iar tu ai deschis o ușă care să-i arate că există și altceva dincolo de ceea ce știa. Evident că avea să-ți accepte oferta. L-ai vânat când era cel mai vulnerabil, știind foarte bine că nu gândea limpede.

Când a terminat, Wallace gâfâia, iar palmele îl usturau.

— Vai! a zis băiatul, uitându-se la Wallace printre gene. Îl protejezi.

Wallace s-a albit.

— Eu...

Băiatul a dat din cap, ca și cum era un răspuns suficient.

— Nu mă așteptam la asta. Nu știu de ce. Dar, cu toate câte am văzut eu până acum, cel mai minunat lucru e că încă mai pot fi surprins de cineva ca tine. Ții la el foarte mult.

— La toți, a zis Wallace. Țin la toți de aici.

— Pentru că sunt prietenii tăi.

— Da.

— Şi atunci de ce nu ai încredere că Hugo poate să decidă pentru sine?

— Am încredere, a zis Wallace cu voce slabă.

— Serios? Pentru că mie îmi pare că îi conteşti alegerile. Aş fi sperat că ştii să faci diferenţa între a încerca să-l protejezi şi a te îndoi de gândirea cuiva pe care îl consideri prieten.

Wallace n-a mai zis nimic. Deşi nu voia deloc să recunoască, directorul avea dreptate. N-ar fi trebuit să aibă încredere că Hugo ştia ce era bine pentru el?

Băiatul a încuviinţat din cap, ca şi cum tăcerea lui Wallace era de fapt un acord tacit. S-a dat jos de pe scaun şi s-a pregătit să-l ridice. L-a întors cu picioarele în sus şi l-a pus înapoi pe masă, ştergându-şi apoi palmele de blugi. S-a uitat la inspectorul sanitar şi a oftat.

— Oamenii sunt aşa de ciudaţi. Când credeam şi eu că am înţeles tot ce era de înţeles, vă apucaţi să faceţi totul praf.

În mod absurd, părea chiar să-i pese.

S-a întors iar spre Wallace, bătând din palme.

— Bun! Hai să trecem mai departe. N-avem vreme de pierdut. Bine, nu e cazul pentru mine, eu am vreme, dar pentru voi, ceilalţi. Vino după mine, dacă binevoieşti!

— Unde mergem?

— Să-ţi arăt adevărul, i-a zis băiatul.

S-a dus la Alan, s-a uitat la el şi-a zâmbit trist. S-a întins şi i-a atins şoldul, clătinând din cap:

— Oh! Mda. Să vedem ce facem cu el. Îmi pare rău pentru ce-a trebuit să înduri! O să mă străduiesc să-ţi fie mai bine.

Şi apoi, înainte ca Wallace să poată face ceva să-l oprească, şi-a ţuguiat buzele şi a suflat asupra lui Alan un şuvoi fin de aer din obrajii umflaţi. Wallace a clipit şi în pieptul lui Alan a apărut un cârlig cu un cablu care pleca din el şi se întindea până la Hugo. Directorul şi-a strâns mâna în jurul cârligului şi a tras. Acesta s-a desprins. Cablul dintre Alan şi Hugo s-a stins. Directorul a dat drumul cârligului, acesta a căzut pe podea, iar cablul s-a făcut praf şi pulbere.

— Gata! a zis el. Acum e mai bine.

S-a întors și a intrat în cealaltă parte a casei.

Wallace s-a uitat la cablul care încă îl mai lega de Hugo. Cablul strălucea slab, iar cârligul îi fremăta în piept. Tocmai se pregătea să-l atingă, să-și aducă aminte că era încă acolo, că era *real,* când a văzut că Alan se ridicase câțiva centimetri de la pământ și plutea, deși era în continuare împietrit. Stând în ușa din hol, băiatul s-a uitat peste umăr la Wallace.

— Vii, Wallace?

— Și dacă zic nu?

— Atunci zici nu. Dar mi-ar plăcea să n-o faci.

Wallace s-a dat înapoi și s-a împiedicat când Alan a început să se ridice spre tavan.

— Unde îl duci?

— Acasă, i-a răspuns băiatul simplu.

Și s-a făcut nevăzut în hol. Wallace s-a uitat spre Alan la timp să-i vadă picioarele dispărând *prin* tavan, cercuri concentrice unduindu-se spre exterior în jurul lui.

A făcut singurul lucru pe care îl putea face.

L-a urmat pe director.

Știa unde se duceau și, deși era mai îngrozit decât fusese vreodată în viața lui, a urcat scările, fiecare treaptă mai grea decât cealaltă.

Etajul doi. Apoi trei. Toate ferestrele erau întunecate, ca și cum lumina ar fi dispărut din lume.

S-a oprit înainte de scările către etajul patru, privind prin grilajele balustradei. Directorul a rămas în picioare sub ușă. Alan a plutit prin podea, oprindu-se lângă el, suspendat în aer.

— N-o să te oblig să treci dincolo, a zis băiatul cu blândețe, în caz că la asta te gândești.

— Și Alan? a întrebat Wallace, urcând ultimele trepte.

— Alan e altă poveste. O să fac ce trebuie pentru el.

— De ce?

Băiatul a râs.

— Atâtea întrebări. De ce, de ce, de ce? Ești haios, Wallace. Pentru că a devenit periculos. Evident.

— O să-l faci să treacă dincolo.

Băiatul s-a uitat iar spre el peste umăr.

— Da.

— Şi ce e *drept* în asta?

Băiatul a părut nedumerit.

— Moartea? Cum să nu fie? Te-ai născut, da. Trăieşti şi respiri şi dansezi şi suferi, dar mori. Toată lumea moare. *Totul* moare. Moartea curăţă. Durerea unei vieţi de muritor dispare.

— Spune-i asta şi lui Alan! a mârâit Wallace. El suferă. E plin de furie...

Băiatul s-a întors, încruntat.

— Pentru că e blocat aici. Nu vede cum ar trebui să fie lucrurile. Nu toată lumea se poate adapta atât de bine ca tine, a zis el, muşcându-şi buza de jos. Sau ca Nelson ori Apollo. Şi ei îmi plac. N-ar mai fi niciunul aici dacă nu mi-ar plăcea.

— Şi Lea? s-a răstit Wallace. Cu Lea cum a fost? Unde erai când a avut nevoie de tine? Când Hugo a avut nevoie de tine?

Un gând l-a lovit deodată teribil, îngrozitor de dur.

— Sau ai fost ocupat cu ce s-a întâmplat cu Cameron?

Băiatului i-au căzut umerii.

— N-am zis niciodată c-aş fi perfect, Wallace. Perfecţiunea e un defect în sine. Cu Lea a fost... n-ar fi trebuit să se întâmple aşa. Culegătorul a întrecut măsura şi a plătit scump, a spus el, scuturând din cap. Eu sunt cel care direcţionează, Wallace. Dar nici măcar eu nu pot să direcţionez totul şi pe toată lumea, tot timpul. Liberul-arbitru e esenţial, deşi uneori poate să creeze destul de mult haos. Nu intervin decât dacă nu am de ales.

— Adică n-au decât să sufere, pentru că sunt lucruri pe care nu le poţi face?

— Înţeleg ce vrei să zici. Mulţumesc pentru feedback, Wallace! O să-l iau în considerare în demersurile viitoare.

— *Feedback?* a zis Wallace indignat din cale-afară. Aşa numeşti tu chestia asta?

— Una din două: asta ori tu care îmi spui ce pot şi ce nu pot să fac. Prefer să pornesc de la prezumţia de nevinovăţie, pentru că aleg să cred că nu poţi fi *atât* de prost.

Şi-a întors iar chipul spre uşă. Aceasta a început să vibreze în cadru, iar frunzele şi florile încrustate în lemn s-au trezit deodată la

viață. Frunza de cristal de pe mâner a strălucit.

— Îmi placi, a zis băiatul, fără să se uite la el.

A ridicat mâna spre ușă, strângând degetele în pumn.

— Motiv pentru care o să-ți zic cum stau lucrurile de aici înainte.

Și-a sucit mâna brusc.

Clanța din tavan s-a mișcat.

Zăvorul s-a tras, iar frunza de cristal a început să strălucească intens.

Ușa s-a deschis încet, legănându-se în jos, spre ei.

Hugo i-a zis ce văzuse când s-a deschis ușa, cum se simțise. Cu toate astea, Wallace nu a fost pregătit pentru ce a urmat. Lumina s-a revărsat cu asemenea forță și intensitate, că a fost nevoit să-și ferească privirea. I s-a părut că aude păsări ciripind de partea cealaltă, dar șoaptele care veneau de la ușă erau prea puternice ca să fie sigur. A ridicat capul la timp cât să-l vadă pe director împingându-l încet pe Alan de tălpi. Înainte să poată deschide gura, Alan s-a ridicat rapid, trecând prin ușă. Lumina a pulsat, apoi s-a stins. Ușa s-a trântit la loc. Scena n-a durat mai mult de câteva secunde.

— O să-și găsească liniștea, a zis băiatul. Cu timpul, o să-și regăsească sinele.

S-a întors și s-a lăsat pe podea cu picioarele încrucișate, în fața lui Wallace. S-a uitat la el cum stătea în continuare lângă scări.

— Ce-ai făcut? a șoptit Wallace.

— L-am ajutat să-și continue călătoria. Am descoperit că uneori oamenii au nevoie să fie ajutați s-o ia în direcția corectă.

— Ce s-a întâmplat cu liberul-arbitru?

Băiatul a rânjit larg. Wallace a simțit că se răcește până în măduva oaselor.

— Ești mai deștept decât aș fi crezut. Foarte tare! Gândește-te că e un soi de... hmm. Ah! Gândește-te că e un soi de brânci în direcția corectă. Nu putem risca să se transforme într-o umbră. Nici nu vreau să mă gândesc cum l-ar afecta pe Hugo. Nu iar. Prima dată a suferit crunt. De asta le-am și dat voie lui Nelson și lui Apollo să rămână aici atât de mult, ca Hugo să nu-și abandoneze vocația.

— Deci noi avem liber-arbitru până când... ce? Până când vine în contradicție cu ordinea pe care o vrei tu?

Directorul a chicotit.

— Exact! Bravo ţie, Wallace! Ordinea e absolut esenţială. Fără ea am bâjbâi prin întuneric. Ceea ce mă aduce înapoi la tine. Eşti aici de multă vreme, de mult mai multă decât oricine altcineva în afară de Nelson şi de Apollo. Şi de ce? Măcar ştii? Care e scopul tău aici?

Wallace a simţit că ia foc.

— Eu...

— Da, a zis directorul. Aşa m-am gândit şi eu. Lasă-mă să te ajut să răspunzi la întrebarea asta. Prezenţa ta aici îi distrage atenţia în feluri în care Nelson şi Apollo n-o fac. Un luntraş cu atenţia în altă parte e unul care face greşeli. Hugo are o misiune, una care e mult mai importantă decât *sentimentele* lui, a zis el cu o grimasă. Cumplite lucruri, astea. V-am tot urmărit şi-am aşteptat, lăsând farsa asta a căminului fericit să continue, dar a venit vremea s-o sfârşim, ca să mă asigur că Hugo îşi face treaba pentru care a fost tocmit, a zis el, zâmbind. Motiv pentru care o să-ţi zic ce urmează.

Lui Wallace nu-i plăcea cum suna asta.

— Ce?

Băiatul a înclinat capul într-o parte.

— Cum să zic eu chestia asta ca să pricepi? Cum... să... fac... da! a zis el şi a bătut din palme. Eşti avocat, a spus şi gura i s-a strâmbat. Mă rog, *ai fost.* Eu sunt ca tine, într-un fel. Moartea, domnul meu, este legea, iar eu sunt judecătorul. Există legi şi norme de aplicare. Sigur, birocraţia pe care o presupune asta e de multe ori obositoare, iar monotonia e ucigătoare, dar avem nevoie de lege ca să ştim cum să existăm, cum să acţionăm.

Zâmbetul i s-a scurs de pe chip

— Şi, cu toate astea, întotdeauna există un *de ce.* De ce, de ce, de ce? Asta e întrebarea pe care o urăsc cel mai mult.

Apoi vocea i s-a schimbat, transformându-se în cea a unei femei speriate.

— De ce trebuie să pier?

Apoi i s-a schimbat iar, devenind cea a unui bătrân neputincios şi bolnav.

— De ce nu mai pot avea zile de trăit?

Apoi din nou, vocea unui copil:

— De ce nu pot să rămân aici?

— Oprește-te! a zis Wallace, cu vocea răgușită. Te rog, oprește-te!

Când directorul a vorbit iar, vocea i-a revenit la normal.

— Le-am auzit pe toate, a zis încruntându-se. Nu pot să *sufăr* întrebarea asta. Dar niciodată mai mult decât acum, pentru că acum *eu* sunt cel care întreb de ce. De ce mai e Wallace Price încă aici? De ce nu trece dincolo? a întrebat clătinând din cap, ca și cum ar fi fost dezamăgit. Și asta mă face să mă întreb *tot pe mine,* de ce să-mi pese? Și vrei să știi ce mi-am dat seama?

— Nu, a șoptit Wallace.

— Mi-am dat seama că tu, Wallace, ești o aberație. O eroare a unui sistem care a funcționat atât de bine. Și, când tu ești cel care conduce totul, cum procedezi când ai de-a face cu erori, Wallace? Ca să te asiguri că lucrurile merg așa cum ar trebui?

Le concediezi. Le elimini din ecuație. Înlocuiești piesa, ca mașina să funcționeze ca unsă. Din negura memoriei, lui Wallace i-a apărut în minte imaginea Patriciei Ryan, stând în fața lui în birou.

— Exact! a zis directorul, ca și cum Wallace ar fi vorbit cu voce tare.

Apoi a bătut cu degetele în genunchi. Avea tălpile murdare.

— Și uite de asta am luat o decizie irevocabilă, a zis el, cu un rânjet care a făcut ca violetul ochilor lui să se miște ca un lichid. O săptămână. Îți dau o săptămână să-ți pui treburile în ordine. Chestia asta nu e menită să dureze la nesfârșit, Wallace. O astfel de sală de așteptare există ca să te ajute să te aduni, să accepți inevitabilul. În săptămânile astea, de când ai venit aici, te-ai schimbat. Ești acum atât de diferit de omul pe care l-am văzut fugind în acea primă noapte.

— Dar...

Băiatul a ridicat mâna.

— N-am terminat. Te rog să nu mă mai întrerupt Nu-mi place să fiu întrerupt.

Când a văzut că Wallace a închis gura, a continuat:

— Ai primit mai mult timp decât era suficient ca să-ți analizezi viața petrecută pe pământ. N-ai fost un om bun, Wallace, nici măcar unul drept. Ai fost egoist și crud. Nu atât de crud pe cât susții că sunt eu, dar pe aproape. Nu recunosc bărbatul acela în tine. Nu-l mai

recunosc. Moartea ți-a deschis ochii. Acum văd bunătatea din tine și ce ești în stare să faci pentru cei la care ții. Pentru că tu chiar ții la ei, nu-i așa?

— Da, a zis Wallace morocănos.

— Mi-am dat seama. Și, serios, chiar înțeleg de ce. Cu siguranță sunt... unici.

— Știu că sunt. Nu mai e nimeni ca ei.

Băiatul a râs iar.

— Mă bucur că ne putem înțelege măcar în privința asta, a zis el, apoi a redevenit serios. O săptămână, dragul meu, Wallace. Îți dau o săptămână. În șapte zile mă întorc. O să te aduc în fața acestei uși. O să te conduc chiar eu dincolo, cu mâna mea, pentru că nu poate fi altfel.

— Și dacă refuz?

Băiatul a ridicat din umeri.

— Atunci o să refuzi. Dar sper să n-o faci, pentru că nu-ți pot promite că lucrurile vor continua. Nu ți-e dat să fii aici. Nu așa. Într-o altă viață poate că ai fi reușit să ajungi în acest loc și să profiți la maximum de viața de aici.

— Nu vreau să plec, a zis Wallace. Nu sunt pregătit.

— Știu asta, a spus băiatul, părând iritat pentru prima dată. Și de asta îți dau o săptămână, în loc să te forțez să treci acum.

Chipul i s-a întunecat.

— Să nu-mi confunzi oferta cu altceva decât ce e! Nu există niciun fel de chichiță avocățească, nicio dovadă care să apară pe ultima sută de metri și pe care s-o aduci dinaintea curții, într-o încercare de a-ți demonstra dibăcia juridică. Eu te pot obliga, Wallace. Nu vreau, dar pot.

Wallace a zis amețit:

— Dar eu... Poate c-o să fie altfel. M-am schimbat. Asta ai zis și tu. Eu...

— Nu, a zis băiatul, scuturând din cap. Nu e același lucru. Nu ești Nelson, bunicul care l-a ajutat pe Hugo să treacă peste durerea pierderii părinților. Nu ești Apollo, care l-a ajutat să respire când i-au cedat plămânii. Ești un intrus, o anomalie. Opțiunile pe care ți le-am prezentat – să treci dincolo sau să fugi, cu riscul de a pierde tot ce-ai

câștigat – sunt *singurele* pe care le ai. Ești o distragere, Wallace, și deși am acceptat anumite... concesii în spiritul mărinimiei, să nu cumva să faci greșeala să crezi că voi închide ochii când vine vorba despre tine. Treaba asta n-a fost niciodată altfel decât temporară.

— Și cu Cameron cum rămâne? s-a răstit Wallace. Și cu ceilalți ca el?

Băiatul a părut surprins.

— Cu Umbrele? Ce-ți pasă ție?

Sunt încă aici. Sunt încă aici.

— Nu s-a pierdut de tot, a zis Wallace. E încă aici. O parte din el încă există. Ajută-l și fac orice vrei!

Băiatul a clătinat ușor din cap.

— N-am venit să mă târguiesc cu tine, Wallace. M-am gândit că ai trecut deja de faza asta. Că ai intrat pe binecuvântatul tărâm al acceptării sau că, mă rog, erai acolo. Nu face pași îndărăt acum.

— Nu e pentru *mine!* a sărit Wallace. E pentru el.

— Ah! a zis băiatul. Chiar așa să fie? Și cam ce-ai vrea să fac eu în privința asta? Să-l vindec? Când a ales să plece, știa bine care sunt riscurile.

S-a ridicat, ștergându-și mâinile de blugi

— Mă bucur că am avut discuția asta. A fost o plăcere să te cunosc și crede-mă pe cuvânt, nu e ceva ce zic des, a adăugat el, cu o grimasă. Umanitatea e haotică. Dacă ar fi după mine, m-aș ține departe pe cât posibil. Mi-e mai ușor când oamenii sunt de acord cu mine, așa cum ești tu.

— Eu n-am fost de acord cu nimic! a țipat Wallace.

Băiatul și-a țuguiat buzele bosumflat.

— *Of.* Hai, sunt sigur c-o să-ți vină mințile la cap. O săptămână, Wallace. Ce-o să faci cu timpul care ți-a mai rămas? Abia aștept să aflu. Spune-le și celorlalți sau nu le spune. Nu e treaba mea, indiferent ce alegi. Și nu-ți face griji în privința inspectorului sanitar. N-o să-și aducă aminte nimic.

Băiatul a plecat capul spre Wallace într-un salut vesel și elegant.

— Ne vedem curând.

Și s-a făcut nevăzut.

Wallace a simțit cum îl lasă genunchii și s-a ținut de balustradă ca

să nu leşine, când a auzit urlete de la etajul de dedesubt. A închis ochii când l-a auzit pe Hugo strigându-i numele cu frenezie.

— Sunt aici, a şoptit el. Sunt încă aici.

CAPITOLUL 18

Hugo a întrebat:

— Alan? Wallace, unde e Alan?

Wallace s-a uitat la ușa din tavan.

— A trecut dincolo.

Hugo a fost șocat.

— Poftim? De unul singur? Cum?

Wallace a scuturat din cap.

— Nu știu. Dar nu mai e. A găsit calea dincolo și a plecat.

Hugo s-a holbat la el.

— Nu... tu ești OK?

Wallace a zâmbit, dar simțea povara de pe umeri atârnând greu.

— Sigur.

La parter, Harvey a zis:

— Am sentimentul că m-am pierdut nițel. Mă scuzați, vă rog! Trebuie să mă duc acasă. Am o durere de cap cumplită, a zis el, păşind spre uşă, palid la față. Ține locul curat, așa cum zice în regulament, Hugo! N-o să-ți placă ce-o să se întâmple dacă faci altfel.

Apoi a ieșit pe ușă și a închis-o în urma lui fără zgomot.

— Ce dracu'? a bălmăjit Mei. Ce s-a întâmplat?

— Nu știu, a răspuns Nelson, frecându-și fruntea cu mâinile. Mă simt de parcă acum m-aș fi trezit din somn. Nu e ciudat?

Hugo n-a scos un cuvânt. Nu și-a luat nicio secundă ochii de la Wallace.

Iar Wallace și-a ferit privirea.

Șapte zile.

Ce-o să faci cu timpul care ți-a mai rămas?

Wallace s-a gândit la asta în timp ce a privit soarele răsărind în acea primă zi.

Nu știa.

Niciodată în viața lui nu se mai simțise atât de pierdut.

Wallace știa că doliul, durerea pierderii cuiva, avea puterea de a te

mistui, de a te mânca pe dinăuntru până când nu mai rămâne altceva decât niște oase descărnate. O, forma omului respectiv rămânea așa cum era, chiar dacă obrajii se scofâlceau și sub ochi apăreau pungi negre. Goliți pe dinăuntru, rupți în bucăți, oamenii aceștia păstrau totuși această formă recognoscibil umană. Se întâmpla în stadii, unele mai scurte, altele mai lungi, dar imposibil de negat.

Iată care au fost stadiile lui Wallace Price:

În prima din cele șapte zile rămase, a fost în perioada de negare.

Ceainăria s-a deschis ca în oricare altă zi, dis-de-dimineață. Brioșele și fursecurile au fost puse în vitrine, lăsând în urmă un miros puternic și aromat. Ceaiul a fost infuzat și strecurat, turnat în cești și sorbit în tihnă. Oamenii au râs. Oamenii au zâmbit. S-au îmbrățișat de parcă nu se mai văzuseră de ani întregi, bătându-se pe spate și strângându-se de umeri.

I-a privit pe toți prin, hublourile ușilor de la bucătărie, chinuit de ideea că oricare dintre ei putea să plece de acolo oricând voia. Amărăciunea pe care o simțea era surprinzătoare, infuzând orice moment. O ținea sub control, nelăsând-o să iasă cu furie la suprafață, indiferent cât de mult își dorea.

— Nu e real, și-a zis. Nimic din toate astea nu e real.

— Ce-ai spus?

S-a uitat peste umăr. Mei era lângă chiuvetă, cu o privire îngrijorată. El a scuturat din cap.

— Nu-i nimic.

Nu l-a crezut.

— Ce s-a întâmplat?

El a râs cu o poftă exagerată.

— Absolut nimic. Sunt mort. Ce-ar putea să mi se mai întâmple nasol?

Ea a ezitat.

— S-a întâmplat ceva? Cu Alan sau...?

— Ți-am zis deja. A trecut dincolo, pe ușa aceea. Nu știu cum. Nu știu de ce. Nici măcar nu știu cum a ajuns acolo. Dar a plecat.

— Da, așa ai zis. Doar că... a clătinat din cap. Știi că poți să vorbești cu noi, nu? Că suntem aici, indiferent de ce-ai nevoie.

El a lăsat-o în bucătărie și a ieșit pe ușa din spate.

A mers printre plantele de ceai, mângâind frunzele cu degetele.

În prima noapte, a apărut furia.

Oh, şi ce furios a fost!

S-a răstit la Nelson. Apoi la Apollo. Stăteau pe capul lui. Nelson a ridicat mâinile în sus, iar Apollo şi-a băgat coada între picioare.

— Ce te-a apucat? l-a întrebat Nelson.

— Nu-i treaba ta! s-a răstit Wallace. Lasă-mă în pace o afurisită de clipă!

Nelson a fost rănit. Umerii i s-au tensionat şi l-a tras pe Apollo de lângă el.

— Ar trebui să te duci să te cauţi.

Wallace a clipit surprins.

— Ce? De ce?

— Ca să-ţi scoată cineva băţu' ăla din cur.

Înainte să-i arunce vreo replică, Hugo a apărut în faţa lui încruntat.

— Afară!

Wallace s-a zgâit la el.

— Nu vreau să merg afară.

— Acum!

Hugo s-a întors şi a pornit pe hol, fără să se uite dacă Wallace venea sau nu după el.

Wallace s-a gândit să rămână locului.

În cele din urmă, n-a făcut-o.

Hugo stătea pe verandă, cu faţa spre cer.

— Ce vrei? a întrebat Wallace morocănos, rămânând lângă uşă.

— Urlă, i-a zis Hugo. Vreau să urli.

Asta l-a luat pe Wallace prin surprindere.

— Poftim?

Hugo nu s-a uitat la el.

— Urlă. Ţipă. Fii furios. Zbiară cât de tare vrei. Scoate tot din tine. O să te ajute. Crede-mă. Cu cât mai mult ţii în tine, cu atât o să te otrăveşti mai rău. E mai bine să scoţi veninul afară cât mai poţi.

— N-am de gând să urlu...

Hugo a tras aer în piept şi a urlat. A fost un sunet adânc, care s-a revărsat prin pădurea din jurul lor. A fost ca şi cum până şi copacii

urlau. Spre final, vocea i-a cedat, apoi, când i-a pierit de tot, a început să gâfâie. Şi-a şters un fir de salivă de pe buze cu dosul palmei.

— Rândul tău.

— E o prostie.

— N-ai încredere în mine?

Lui Wallace i-au căzut umerii

— Ştii bine că am.

— Atunci fă-o! Nu ştiu ce s-a întâmplat de ai ajuns la un astfel de regres, dar nu-mi place.

— Şi crezi că urletele în pustiu o să mă facă să mă simt mai bine?

Hugo a ridicat din umeri.

— Ce rău ar putea face?

Wallace a oftat, apoi s-a dus lângă Hugo pe verandă. I-a simţit privirea asupra lui în vreme ce se uita spre stele. Nu s-a simţit niciodată mai mic decât în acea clipă. Îl durea mai rău decât ar fi vrut să recunoască.

— Fă-o! a zis Hugo domol. Să te aud.

Se întreba când fusese trecută acea linie dincolo de care nu-i mai putea refuza nimic lui Hugo.

Aşa că a strigat cât de tare l-au ţinut plămânii.

A pus în urletul acela tot ce avea. Părinţii lui, care îi ziseseră că era o ruşine pentru ei. Mama lui dându-şi ultima suflare, cu tatăl lui lângă el, deşi îl simţea ca pe un străin. Când a murit şi el, doi ani mai târziu, Wallace n-a vărsat nici măcar o lacrimă. Şi-a zis că plânsese destul din cauza lor.

Şi Naomi. O iubise. Chiar o iubise. Nu fusese destul şi ea nu merita ce devenise el. S-a gândit la ultimele lor zile bune, când aproape reuşise să se convingă că mariajul lor avea să reuşească. Fusese o naivitate să gândească aşa. Gongul final răsunase deja pentru ei, doar că-l ignoraseră cât de mult fuseseră capabili, în speranţa că nu se terminase de fapt. Cu câteva zile înainte să se termine de tot, s-au dus pe coastă doar ei doi. S-au ţinut de mâini tot drumul până acolo şi au fost aproape la fel ca înainte. Au râs. Au cântat melodiile de la radio. Închiriaseră o decapotabilă, iar vântul li se plimba prin plete şi soarele strălucea deasupra lor. Nu şi-au vorbit despre muncă sau copii ori bani şi certuri străvechi. În adâncul sufletului, a ştiut foarte

bine că asta era ultima lor șansă.

Nu fusese destul.

Reușiseră să aibă o singură zi fără să se certe, apoi au luat-o de la capăt. Rănile vechi, pe care le-au crezut cicatrizate, au fost redeschise și sângerau din nou.

Drumul înapoi a fost făcut în liniște, ea ținându-și brațele încrucișate, defensiv. Iar el a ignorat lacrima care i s-a scurs pe obraz, pe sub ochelarii de soare.

O săptămână mai târziu, ea i-a trimis cererea de divorț. N-a contestat-o. A fost mai ușor așa. Ei avea să-i fie mai bine fără el. Așa și-au dorit amândoi.

Se înecase fără să știe că alunecase în adânc.

Așa că acum, aici, a urlat cât de tare a putut. Lacrimile îi înțepau ochii și mai că s-a convins că erau de epuizare. De pe buze i-au zburat picături de salivă. Gâtul îl durea.

Când n-a mai putut urla, și-a pus fața în mâini, iar umerii au început să i se zguduie.

— Asta e viața, Wallace, i-a zis Hugo. Chiar și când ești mort, tot viață e. Exiști. Ești real. Ești puternic și curajos și sunt fericit să te cunosc. Acum spune-mi ce s-a întâmplat cu Alan. Spune-mi tot. Nu omite nimic.

Wallace i-a zis tot.

Al treilea stadiu al doliului a fost negocierea și asta s-a întâmplat tot în prima noapte.

Dar nu Wallace a fost cel care s-a pus pe târguit.

Ci Hugo.

S-a târguit urlând, cerându-i directorului să se arate la față, să-i explice ce dracu' a vrut să spună. Mei stătea pironită, fără grai. Nu mai scosese niciun cuvânt de când Hugo le spusese ei și lui Nelson adevărul. Nelson încă avea gura căscată și mâinile încleștate pe baston.

— Te conjur! s-a răstit Hugo, bătând ceainăria în lung și-n lat și holbându-se în tavan. Trebuie să vorbesc cu tine! Știu că ești acolo. Ești mereu acolo. Îmi datorezi asta! Nu ți-am cerut niciodată nimic, dar îți cer să fii aici acum. O să ascult. Jur c-o să ascult!

Apollo s-a ţinut scai după el, în lung şi-n lat, în lung şi-n lat, cu urechile ciulite, ascultând cum stăpânul lui devine din ce în ce mai furios.

Wallace a încercat să-l oprească pe Hugo, să-i spună că totul avea să fie OK, că totul era OK, că ştiuse mereu că urma să se ajungă aici.

— Nu e dat pentru totdeauna, a zis el. Doar ştiai asta. Tu mi-ai zis asta. E un popas. Un popas într-o călătorie.

Dar Hugo nu l-a ascultat.

— Directore! a urlat el. Arată-te!

Directorul nu s-a arătat nicicum.

Când ceasul stătea să bată miezul nopţii, Mei l-a convins pe Hugo că are nevoie de somn. El a contrazis-o cu amărăciune, dar, în cele din urmă, a fost de acord.

— Mâine o să ne vină vreo idee, ceva, i-a zis lui Wallace. O să mă gândesc eu la ceva. Nu ştiu la ce, dar o să găsesc soluţia. N-o să te duci nicăieri dacă nu vrei.

Wallace a încuviinţat.

— Du-te la culcare! Ziua de mâine începe devreme.

Hugo a scuturat din cap. A urcat scările, bombănind nedesluşit, cu Apollo după el.

Mei a aşteptat până s-a auzit uşa de deasupra lor trântindu-se, apoi s-a întors spre Wallace.

— O să facă ce poate, a zis ea încet.

— Ştiu, i-a răspuns Wallace. Doar că nu ştiu dacă ar trebui.

— Poftim? a zis ea, îngustând ochii.

El a oftat şi şi-a ferit privirea.

— El are o misiune. Nimic nu e mai important decât aceasta. Nu poate să arunce totul la gunoi pentru mine.

— Nu aruncă nimic, a zis ea aspru. Se zbate să-ţi ofere timpul pe care îl meriţi, ca să alegi tu când eşti pregătit s-o faci. Chiar nu pricepi asta?

— Contează?

— Ce mama dracului ar trebui să însemne *asta?*

— Sunt mort, a zis el. Nu am cum să schimb asta. Un râu nu se mişcă decât într-o singură direcţie.

— Dar...

— E cum e. Tu m-ai învățat acest lucru. La început n-am ascultat, dar am învățat. Și așa am devenit mai bun. Nu asta e toată ideea?

— Oh, Wallace! a suspinat ea. Acum e mult mai mult de atât.

— Poate, a zis el. Poate dacă lucrurile ar fi fost altfel, am fi...

N-a putut continua.

— Încă mai avem ceva timp. Cel mai bun lucru pe care îl putem face e să ne bucurăm de cât a mai rămas.

N-a durat mult și s-a dus și ea la culcare.

Ceasul a bătut, a bătut și a tot bătut, alungând secundele, minutele și orele.

— Mă bucur că ești aici, i-a zis Nelson.

Wallace și-a sucit brusc capul spre el.

— Ce?

Nelson a zâmbit trist.

— Când ai venit prima dată, am zis că nu ești decât un vizitator oarecare. Că o să stai puțin și că apoi o să vezi lumina, a zis el, chicotind. Scuzați expresia. Știu, e un clișeu. Hugo avea să facă ce știe el mai bine și tu ar fi trebuit să mergi mai departe pe calea ta, fără mult tam-tam, chiar dacă erai perfect convins că nu avea să se întâmple așa. Ar fi trebuit să fii la fel ca toți cei dinaintea ta.

— Sunt.

— Poate, a continuat Nelson. Dar asta nu anulează ce-ai făcut în timpul pe care l-ai petrecut aici. Efortul pe care l-ai depus ca să devii un om mai bun.

Și-a târșâit picioarele spre Wallace, rezemând bastonul de masa de care se sprijinea acesta. N-a schițat niciun gest când Nelson s-a întins spre el și i-a luat fața în palme. Avea mâinile calde.

— Să fii mândru de ce-ai realizat, Wallace! Ți-ai câștigat dreptul ăsta.

— Mi-e frică, a șoptit Wallace. Nu vreau să-mi fie, dar îmi este.

— Știu că ți-e frică, a zis Nelson. Și mie îmi este. Dar, câtă vreme suntem împreună, ne putem ajuta până la final. Puterea noastră va fi și puterea ta. Nu te vom ține de mână, pentru că n-ai nevoie de asta. Dar vom fi alături de tine. Pot să te întreb ceva? a mai adăugat el.

Wallace a încuviințat, iar Nelson și-a lăsat mâinile în jos.

— Dacă lucrurile ar fi stat altfel și tu ai fi fost încă... aici. Nu știu

cum. Să zicem că ai fi plecat într-o călătorie de unul singur și ai fi sfârșit în orășelul nostru. Ai fi ajuns în ceainăria asta și Hugo ar fi fost așa cum e el acum și tu ai fi fost așa cum ești tu. Ce-ai fi făcut?

Wallace a râs cu amărăciune.

— Probabil că aș semăna haos.

— Evident. Dar asta e frumusețea, nu-i așa? Viața e un haos și e cumplită și minunată și toate la un loc în același timp. Ce-ai fi făcut dacă Hugo ar fi fost în fața ta și n-ar fi fost nimic care să-ți stea în cale? Viață sau moarte ori altceva. Ce-ai fi făcut?

Wallace a închis ochii.

— Totul.

Depresia l-a lovit în cea de-a doua dimineață, dar n-a durat mult. Wallace s-a lăsat purtat de tristețea care se stârnise în el, amintindu-și ce îi zisese Hugo, anume că doliul nu era resimțit doar de cei vii. Stătea pe prispă, privind răsăritul. Îi auzea pe Hugo și pe Mei trebăluind prin bucătărie. Hugo a vrut să închidă ceainăria în acea zi, dar Wallace i-a zis să-și vadă de treabă așa cum o făceau în fiecare zi. Mei i-a susținut ideea, astfel că Hugo a cedat, chiar dacă n-a fost mulțumit deloc.

Soarele se revărsa printre copaci topind stratul subțire de zăpadă așternut pe pământ. S-a apucat strâns de balustradă când lumina s-a întins, ajungând și la el. Întâi i-a atins mâinile. Apoi încheieturile, după aceea brațele și, în sfârșit, i s-a răspândit pe față. Îl încălzea. Îl liniștea. Spera ca acolo unde se ducea să mai fie soare și lună și stele. Își petrecuse mare parte din viață cu capul în pământ. I se părea drept ca eternitatea să-i permită să ridice capul spre cer.

Tristețea s-a domolit, dar nu l-a părăsit pe de-a-ntregul. Încă mai bolborosea în el, dar acum o controla. Era un alt fel de doliu, o știa bine, dar era tot al lui.

A acceptat asta.

Ce-o să faci cu timpul care ți-a mai rămas?

Și atunci a știut.

Mei a sărit la el:

— Ți-ai pierdut total *mințile*?

Era în bucătărie și se holba la el ca și cum ar fi fost cea mai cretină persoană de pe fața pământului. Hugo era la casa de marcat, în față, iar ceainăria era plină ochi.

El a ridicat din umeri.

— Probabil? Dar cred că așa e bine.

Mei și-a aruncat mâinile în aer.

— Nimic din ce înseamnă Desdemona Tripplethorne nu e bun. E o persoană oribilă și când o să dea ortu' popii, eu o s-o...

— O s-o ajuți așa cum ai ajutat pe toată lumea care ți-a fost dată vreodată în grijă?

Mei s-a dezumflat.

— Normal c-o s-o ajut. Dar, frate, n-o să-mi placă deloc! Și nu mă poți obliga să-mi placă.

— Nici nu mi-ar da prin cap așa ceva. Știu că nu poți s-o suferi, Mei. Și ai motive foarte întemeiate. Dar tot tu mi-ai zis că Nancy, din cine știe ce motiv, are încredere în ea. Dacă vine de la tine sau de la Hugo, s-ar putea să nu asculte. Măcar așa, cu Desdemona, avem o șansă. Și dacă ce am eu în cap o să funcționeze, n-o să stea aici prea mult, a zis el scuturând din cap. Însă n-o fac dacă nu ești și tu de acord cu ideea.

— De ce?

Chiar avea de gând să-l facă să rostească acele cuvinte, nu-i așa?

— Pentru că tu contezi pentru mine.

A surprins-o, făcând să-i apară un zâmbet imens pe chip.

— Contez?

— Hai, serios acum! a mormăit el.

Ea și-a plecat privirea, dar se vedea că era mulțumită.

— Lui Hugo n-o să-i placă deloc.

— Știu. Dar ideea e să ajutăm cât mai mulți oameni, nu-i așa? Și Nancy are nevoie de ajutor, Mei. E captivă și asta o distruge. Poate că n-o să-mi iasă și n-o să fie nimic mai bine ca înainte. Dar dacă reușesc? Nu-i suntem datori să încercăm?

Mei și-a șters ochii.

— Cred că îmi plăceai mai mult când erai un dobitoc.

El a râs.

— Și eu țin la tine, Mei.

A îmbrățișat-o când i s-a aruncat în brațe și a ținut-o strâns.

Hugo a sărit ca ars:

— Nu.

— Dar...

— Nu.

— Ți-am zis, a bodogănit Mei, împingând ușile de la bucătărie și ieșind. Mă duc eu să stau la casă.

— Are nevoie de asta, Hugo, a zis Wallace, când ușile s-au închis în urma lui Mei. Ceva, orice care să-i arate că nu e totul pierdut, chiar dacă poate părea așa.

— E fragilă, a zis Hugo. Ușor de distrus. Dacă se întâmplă ceva, nu pot să-mi imaginez ce-ar însemna asta pentru ea.

— Îi suntem datori să încercăm, a zis Wallace.

A ridicat mâna spre Hugo când acesta a dat să-l contrazică și a continuat:

— Nu e vorba doar despre tine aici, Hugo. E vorba despre noi toți. Ce s-a întâmplat cu ea și cu Lea n-a fost vina ta. Știu că tu nu crezi asta și consideri că ar fi trebuit să faci mai mult, dar faptele celuilalt culegător de suflete sunt responsabilitatea lui, nu a ta. Totuși, e o povară. Doliul. Și tu știi mai bine decât oricine. Dacă îl lași, te strivește. Iar ea e strivită acum. Dacă eu aș fi în locul ei, aș spera să facă cineva așa ceva pentru mine. Tu nu?

— S-ar putea nici să nu fie de acord, a mormăit Hugo, refuzând să se uite la Wallace.

Era încruntat, cu fruntea numai cute și cu umerii căzuți.

— Prima dată nu s-a întâmplat nimic.

— Știu, a răspuns Wallace. Dar, de data asta, o să fie altfel. Tu ai cunoscut-o pe Lea. Cel puțin pentru o perioadă scurtă de timp. Ai vorbit cu ea. Ai ținut la ea.

Wallace credea că Hugo o să se opună în continuare. În schimb, a zis:

— Ce vom face?

În cea de-a treia seară, Hugo a schimbat semnul din geam cu cel pe care scria ÎNCHIS PENTRU UN EVENIMENT PRIVAT.

— Eşti sigur? a şoptit Nelson, privindu-şi nepotul plimbându-se prin ceainărie şi pregătindu-se de oaspeţi.

— Atât cât se poate, a şoptit Wallace înapoi.

— O chestiune delicată presupune mâini delicate.

— Nu crezi că-s în stare s-o fac?

— Nu asta am vrut să zic. Tu eşti direct şi inteligent, dar ai învăţat şi ceva compasiune, Wallace. Bunătate şi compasiune.

— Datorită ţie, a zis Wallace. Ţie, lui Mei şi lui Hugo.

Nelson i-a aruncat un zâmbet larg.

— Crezi?

Da, credea.

— Mi-aş fi dorit să...

Dar n-a mai apucat să spună, căci ferestrele au fost inundate de lumină.

— Au venit, a zis Mei, în vreme ce Hugo s-a întors în bucătărie.

— Eşti sigur? a întrebat Nelson.

— La fel de sigur ca un atac de cord, a zis Wallace, iar bătrânul a chicotit lângă el.

A auzit portiere deschizându-se şi închizându-se şi pe Desdemona vorbind tare, dar nu reuşea să distingă clar cuvintele. Ştia cu cine vorbea femeia. Dacă făcuseră ce-i rugase Hugo, veniseră fiecare cu maşina ei. Acum sau niciodată.

Rotofeiul a deschis uşa. Desdemona a fost prima care a păşit înăuntru, ţanţoşă şi îmbrăcată la fel de ridicol ca înainte. Avea un joben negru acoperit cu dantelă, iar părul roşu şi cârlionţat îi era împletit la spate într-o coadă groasă, care îi atârna pe umeri. Purta o rochie neagră cu dungi albe, croită până sub genunchi. Avea în picioare ciorapi lungi şi roşii, iar cizmele păreau lustruite de curând.

— Da, a zis ea cu jumătate de gură, intrând în ceainărie ca şi cum ar fi păşit pe un podium şi scoţându-şi mănuşile. Simt totul. E ca data trecută. Spiritele sunt active.

Apoi a întors încet capul, cercetând cu atenţie încăperea. A trecut cu privirea peste Nelson şi Wallace fără să se oprească.

— Cred c-o să reuşim să ajungem undeva azi. Mei, ce bine că eşti încă... vie.

Mei s-a zgâit la ea.

— E ilegal să profanezi morminte.

Desdemona a clipit.

— Poftim?

— Nu știu ce mormânt ai profanat ca să obții rochia aia, dar o să...

Atunci a apărut și Nancy în prag. Rotofeiul și lunganul s-au îngrămădit în spatele ei, arătând ca și cum și-ar dori să fie oriunde în altă parte. Nancy a strâns cureaua poșetei cu o expresie chinuită, cu respirația superficială și rapidă. Părea epuizată, dar mai hotărâtă decât o văzuse Wallace vreodată. A intrat în ceainărie încet, mușcându-și buza ca și cum ar fi fost agitată.

Hugo a ieșit din bucătărie cu o tavă de ceai în mână.

— Hugo, a zis Desdemona, măsurându-l din cap până-n picioare. Am fost surprinsă de invitația ta, mai ales după ce mi-ai returnat placa Ouija fără să-mi lași în colet nici măcar un bilețel. Era și cazul să începi să-mi apreciezi munca. Sunt mai multe pe lumea asta decât putem noi să vedem. Îmi dă curaj să știu că începi să înțelegi treaba asta.

— Desdemona, a zis Hugo în loc de salut, așezând tava pe o masă. O să te cred pe cuvânt.

Apoi s-a întors spre Nancy:

— Îți mulțumesc că ai venit. Știu că e ceva mai târziu decât ora la care vii în mod normal, dar nu vreau decât să te ajut.

Nancy a aruncat o privire la tava de ceai, apoi s-a uitat din nou la Hugo.

— Asta îmi tot zici, a spus ea cu voce răgușită și gravă, ca și cum n-ar mai fi fost obișnuită să vorbească.

Pe Wallace mai că l-a durut.

— Desdemona mi-a zis că ne-ai invitat aici.

— Așa e, a încuviințat Hugo. Nu-ți pot promite că o să iasă ceva din asta. Dar, chiar dacă nu se va întâmplă, vreau să știi că ești mereu binevenită aici. Pentru orice ai putea avea nevoie.

Ea a dat din cap țeapănă, dar nu i-a răspuns.

Rotofeiul și lunganul au început să se pregătească. Lunganul a scos camera de filmat; era un model mai nou, de vreme ce camera veche se spărsese. A instalat-o pe un trepied și a îndreptat-o spre locul în care stătea Desdemona. Rotofeiul se ocupa de același dispozitiv de

data trecută. L-a pornit. Aparatul a ţiuit aproape instantaneu, iar luminile au clipit insistent. S-a încruntat la el şi l-a lovit de palmă, apoi a scuturat din cap.

— Nici măcar nu ştiu de ce folosesc prostia asta, a bodogănit el şi l-a fluturat prin încăpere.

Lunganul a scos placa Ouija din geantă şi a pus-o pe masă. Avea o tăbliţă nouă. Ultima arsese în şemineu, transformându-se în cenuşă şi fum, mulţumită lui Wallace. Lângă placă a pus o pană de scris şi nişte foi de hârtie.

Desdemona a tras un scaun pentru Nancy.

— Stai jos, draga mea! În felul acesta apari şi tu în cadru, dar fără să mă acoperi pe mine.

— Hai, pe bune! a bombănit Nelson, iar Mei a pufnit cu dispreţ.

Nancy a făcut cum i s-a zis, strângând geanta din poală. Nu s-a uitat la niciunul dintre ei, refuzând fără niciun cuvânt oferta de ceai de la Hugo. Desdemona s-a aşezat lângă ea, apoi i-a zâmbit.

— Ştiu că n-am reuşit să intrăm în contact cu spiritele data trecută când am fost aici. Dar asta nu înseamnă că n-o să se întâmple de data asta. Când am fost ultima dată, spiritele au fost... active. Nu cred că Lea era printre ele. Nu ai fost cu mine atunci. Prezenţa ta aici o să ne ajute să ne concentrăm. Am sentimentul că azi vei primi răspunsurile după care ai venit, a adăugat ea, întinzându-se şi atingând cotul lui Nancy. Dacă pe parcurs ai nevoie de o pauză sau vrei să te opreşti de tot, dă-mi un semn şi gata.

Nancy a dat din cap. Apoi s-a uitat la placa Ouija.

— Crezi c-o să se întâmple ceva de data asta?

— Sper, a zis Desdemona. Fie prin intermediul plăcii, fie cu ajutorul dicteului automat. Dar dacă nu va fi aşa, vom mai încerca. Îţi aduci aminte ce ai de făcut, da? Îmi pui mie întrebările, dar te limitezi la cele la care se răspunde cu da sau nu. O să întreb orice vrei şi, dacă totul merge bine, energia spiritelor o să înceapă să treacă prin mine. Ai răbdare, mai ales că e posibil ca un alt spirit să încerce să vorbească mai întâi.

— Bine, a şoptit Nancy, suspinând.

Desdemona s-a uitat la lungan.

— E totul pregătit?

— Mai pregătit nici că se poate, a mormăit bărbatul, apăsând butonul camerei.

Dispozitivul a pornit, moment în care s-a aprins o luminiță roșie. Apoi a scos carnetul și stiloul din geantă. S-a uitat stresat în jur, ca și cum și-ar fi adus aminte de ultima dată când fusese aici și de tot haosul de după.

— Și, așa cum am discutat, nu vom transmite live dacă nu dorești, i-a zis Desdemona lui Nancy. O să postăm filmulețul mai târziu, dar numai după ce vei vedea varianta editată și vei aproba conținutul. Nu vom arăta nimic din ce nu vrei să apară.

Nancy și-a încleștat și mai tare mâinile pe poșetă.

— Ai întrebări înainte să începem? Nu e nicio problemă dacă ai. Poți să mă întrebi absolut orice vrei. N-o să încep până nu ești pregătită.

Femeia a încuviințat din cap.

Desdemona și-a rotit umerii, inspirând pe nas și expirând pe gură. Apoi și-a pocnit degetele și și-a pus mâinile pe tăblița din mijlocul plăcii Ouija.

— Spirite! Vă conjur să vorbiți cu mine! Știu că sunteți aici. Astfel vom avea posibilitatea să comunicăm unii cu alții. Mă înțelegeți? Nu aveți de ce să vă temeți. Nu suntem aici ca să vă facem vreun rău. Dacă preferați stiloul, dați-mi un semn!

Tăblița nu s-a mișcat din loc. Nici stiloul.

— Nu e nimic, i-a zis Desdemona lui Nancy. Durează un pic.

Apoi a ridicat vocea din nou:

— Sunt aici cu Nancy Donovan. Ea crede că spiritul fiicei ei, Lea Donovan, locuiește în acest loc, din motive care mie nu-mi sunt foarte clare, dar asta e mai puțin important. Dacă Lea Donovan e aici, trebuie să primim un semn de la ea. Dacă sunt și alte spirite aici, le cer să se dea la o parte și să-i dea voie lui Lea să ne spună ce dorește.

— Ești sigur că vrei să faci asta? l-a întrebat Nelson pe Wallace în șoaptă.

— Da, i-a răspuns Wallace. Așteptăm.

În ora care a urmat, Desdemona a încercat tot felul de întrebări, unele dulci, menite să convingă, altele mai dure, pe un ton de comandă. Nu s-a schimbat nimic. Tăblița nu s-a mutat.

Desdemona a început să simtă frustrare, lunganul și-a acoperit un căscat cu dosul palmei, iar rotofeiul a plimbat cutia spiritelor prin încăpere, cu mașinăria țiuind de zor.

În cele din urmă, Desdemona s-a lăsat pe spătar și a oftat.

— Îmi pare rău! a mormăit ea, uitându-se la placa Ouija. Chiar am crezut că o să se întâmple ceva. Spiritele pot fi destul de capricioase. Nu fac decât ce vor.

Nancy a încuviințat și Wallace a văzut cât de îndurerată era. Suferea și el din pricina durerii pe care o emana femeia, rugând-o în gând să mai reziste încă un pic.

Nancy nu s-a mișcat din loc în timp ce lunganul și rotofeiul au strâns placa Ouija și camera video. Desdemona i-a vorbit domol lui Nancy, ținând-o de mână și zicându-i să nu renunțe, pentru că aveau să încerce din nou cât de curând posibil.

— Dă-i timp! a zis ea încet. O să găsim noi o soluție.

Nancy a dat din cap, cu o expresie goală, lipsită de vlagă.

Apoi s-a ridicat din scaun în timp ce restul se îndreptau spre ușă, ținându-și poșeta la piept ca un scut. Lunganul și rotofeiul au ieșit fără să se uite înapoi. Desdemona s-a oprit în prag, uitându-se la Hugo:

— Știi că e ceva aici.

Hugo nu i-a răspuns.

— Haide, draga mea! i-a spus Desdemona lui Nancy. Poți să te ții după noi până în oraș, ca să știm că ești în siguranță.

Mei și-a înclinat capul ca și cum ar fi fost nedumerită de ceva, uitându-se când la Desdemona, când la Nancy.

Hugo și-a dres vocea.

— Aș vrea să schimb două vorbe cu Nancy în particular, dacă este de acord.

Desdemona și-a îngustat privirea.

— Tot ce ai să-i spui poți să-i spui de față cu mine.

— Dacă vrea, a zis Hugo. Dacă nu vrea să fii și tu prezentă, ci doar să împărtășească ulterior cu tine, și asta e OK.

— Nancy? a întrebat Desdemona.

Nancy s-a uitat atent la Hugo, apoi a încuviințat.

— E... în regulă. Mergi liniștită. Nu stau mult.

Desdemona a ezitat, părând că vrea s-o contrazică. Însă a oftat și a zis:

— Bine. Dacă ești sigură.

— Sunt, a zis Nancy.

Desdemona a strâns-o de umăr și a ieșit din ceainărie.

Apoi s-a lăsat tăcerea, așteptând toți până când s-a auzit motorul unei mașini. Sunetul s-a stins încet, iar ceasul a ticăit și a tot ticăit.

— Spune... a zis Nancy cu voce șovăitoare. Ce vrei?

Hugo a tras adânc aer în piept și a expirat prelung.

— Fiica ta nu e aici.

Nancy s-a tras înapoi ca și cum ar fi fost plesnită. Apoi lacrimi de furie i-au umplut privirea.

— Poftim?

— Nu e aici, a zis Hugo cu blândețe. S-a dus într-un loc mai bun. Un loc în care nimic n-o mai poate răni vreodată.

— Cum îndrăznești? a șoptit Nancy. Ce dracu' e în neregulă cu tine?

A făcut un pas înapoi spre ușă.

— Am crezut că...

Apoi a scuturat furioasă din cap.

— N-am de gând să stau aici și să-ți permit să fii atât de crud! Nu pot, a adăugat ea, respirând sacadat. Nu-ți voi permite!

I-a mai aruncat lui Hugo o privire și s-a întors spre ușă.

Când a pus mâna pe clanță, Wallace a știut că venise momentul. Alan – speriatul, chinuitul de Alan – îi arătase calea. Nancy ardea ca focul, durerea ei fiind ca un combustibil nesfârșit. Indiferent de cum ar fi fost – ca Mei sau altfel –, Nancy îl auzise pe Alan strigându-i numele.

Așa că acum a strigat și Wallace:

— *Nancy!*

Femeia a împietrit, cu spatele țeapăn și cu umerii ridicați.

— *Nancy!*

S-a întors încet, cu lacrimile curgându-i șuvoaie pe obraji

— Ați... auzit?

— Am auzit, a zis Hugo, apoi a ridicat mâinile într-un gest împăciuitor, de parcă ar fi avut în față un animal speriat. Și-ți promit

că nu e nimic de care să te temi.

Nancy a izbucnit într-un râs sacadat, aspru și plin de lacrimi.

— Nu ai voie să-mi spui tu...

Dar i s-a tăiat respirația când Wallace a apucat un scaun și l-a ridicat de pe podea. S-a albit la față și și-a dus mâna la gât. Wallace nu a dus scaunul aproape de ea, nevrând s-o sperie și mai mult.

În schimb, a dus scaunul în spatele tejghelei, spre tabla de scris.

— Ai grijă, Wallace! l-a avertizat Nelson. Nu-i da mai mult decât poate duce.

— Știu, a răspuns Wallace cu dinții încleștați, împingându-l pe Apollo care țopăia în jurul lui, încercând să-și dea seama de ce căra un scaun după el.

Părea să vrea să ajute, mușcând unul dintre picioarele scaunului, dar a fost distras de propria coadă.

Wallace a pus jos scaunul, apoi s-a uitat în spate. Nancy nu se mișcase, rămânând cu gura căscată la vederea scaunului care plutise prin aer. Wallace a icnit când s-a urcat în picioare pe acesta.

— Îmi pare rău pentru asta! a bălmăjit el, ștergând tabla cu mâna.

Cuvintele – ofertele speciale, prețurile, toate citatele despre ceai și familie – s-au amestecat într-o dâră de pudră albă.

— Dumnezeule mare! a șoptit Nancy. Ce e asta? Ce se întâmplă?

Wallace a ridicat o bucată de cretă de pe marginea tablei. A scris un cuvânt.

VRABIE.

Nancy a scos un oftat gâtuit, apoi s-a apropiat de tablă.

— Lea? Dumnezeule bun, *Lea?*

Sub VRABIE, Wallace a scris NU, NU FIICA TA. NU AICI. MI-AȘ FI DORIT SĂ FIE. A PLECAT ÎNTR-UN LOC MAI BUN.

— E o glumă? s-a răstit Nancy, cu vocea gâtuită, cu ochii umezi. De unde dracu' ai știut despre vrabie? Era... pe pervazul exterior al camerei ei de spital. Întotdeauna... cine ești?

Wallace a șters cuvintele și a scris din nou, iar creta a scârțâit pe tablă.

AM MURIT. HUGO ARE GRIJĂ DE MINE.

— Și atunci de ce vorbești cu mine? a întrebat Nancy, ștergându-și nervoasă fața. Nu ești persoana pe care o vreau eu.

ȘTIU, DAR SPER CĂ, AUZIND DE LA MINE, O SĂ ÎNȚELEGI CĂ EXISTĂ CEVA DINCOLO DE CEEA CE CUNOȘTI.

— Și ar trebui să te cred? a țipat Nancy. Oprește-te! Nu te mai juca așa cu mine! Mă doare. Nu vezi? Mă doare atât de tare!

Vocea i-a cedat.

COPACUL DORINȚELOR.

Nancy a icnit.

— Poftim?

— Hugo, a șoptit Wallace. Nu... pot. E prea mult. Ține de tine de acum încolo.

Și a scăpat creta pe podea. Creta s-a spart. Wallace a fost cât pe ce să alunece de pe scaun, dar Nelson a fost acolo și l-a apucat de picioare, împiedicându-l să cadă. S-a așezat pe scaun, stors de puteri.

— Nu! a șoptit Nancy, făcând un pas înapoi împiedicat înapoi. Nu, nu, întoarce-te! *Întoarce-te!*

— Nancy! a strigat-o luntrașul.

Nancy s-a întors, albă ca un cearșaf.

— A fost cartea ei preferată, a zis Hugo domol și Wallace s-a îndreptat pe scaun, iar Nelson l-a apucat de mână și mai strâns.

Apollo s-a așezat lângă ei, bătând cu coada în dreapta și-n stânga. Mei părea și ea palidă și își ținea mâna la gât.

— Adora felul în care citeai pe diferite voci. Chiar dacă învățase să citească singură, voia mereu să-i citești tu. Era ceva în vocea ta, ceva cald și frumos și ea voia mereu s-o audă.

— N-ai cum să știi așa ceva, a zis ea răgușită. Nu eram decât noi două. Era momentul nostru.

Părea să se sufoce.

— Mi-a zis ea, a continuat Hugo. Era atât de fericită când îmi povestea. Mi-a spus despre culesul merelor toamna și despre felul în care râdeai când mânca mai multe decât culegea.

Nancy și-a pus palma peste gură.

Hugo a făcut un pas spre ea, încet și deliberat.

— Era și tristă în același timp, pentru că îi era dor de tine, a spus el, cu vocea deja chinuită. Îi obosise trupul. A luptat cât de mult a putut, dar a fost prea mult pentru ea. Și-a păstrat curajul datorită ție. *Pentru* tine. Tu ai învățat-o ce înseamnă bucuria și dragostea și

pasiunea. Ai fost la zoo pentru că voia să vadă urşi polari. Ai dus-o la muzeu, pentru că voia să atingă oase de dinozaur. Aţi dansat în sufragerie. Muzica era tare şi aţi dansat. La un moment dat, a dărâmat o vază. Tu i-ai zis că era un lucru nesemnificativ şi că nu avea de ce să se supere, pentru că putea fi înlocuit.

Nancy a început să plângă. Durerea a început să i se furişeze din piept, ca un monstru care încerca s-o tragă după el în abisul doliului

— Luptă! a şoptit Wallace. Te implor să lupţi!

— Te-a iubit, a continuat Hugo, şi încă te mai iubeşte. Nu contează ce urmează, asta e ceva ce nu se va schimba niciodată. Iar într-o bună zi o s-o vezi din nou. Într-o zi îi vei privi iar chipul. Şi nu va mai fi niciun fel de durere. Vei cunoaşte pacea pentru că veţi fi împreună. Dar nu azi e ziua aceea.

— De ce? a zis Nancy cu atâta disperare, că Wallace şi-a plecat capul. De ce nu pot s-o am acum? De ce trebuie să doară atât de rău? De ce nu pot respira?

Hugo s-a oprit în faţa ei. A ezitat, apoi a atins-o uşor pe dosul mâinii. Femeia s-a tras înapoi.

— N-a plecat dintre noi. Nu de tot. Doar că... a trecut dincolo.

— Cine eşti? a şoptit Nancy.

— Cineva căruia îi pasă, a răspuns Hugo. Te-am... minţit. Înainte. Când ai venit aici prima dată. Şi pentru asta îmi pare mai rău decât o să înţelegi vreodată. N-am vrut să te rănesc. N-am vrut să te fac să te simţi mai rău. Eu ajut oameni ca ea. Îi ajut să treacă dincolo. Iar noi...

A înghiţit greu şi a continuat:

— Iar eu – *noi* am făcut asta pentru ea. I-am arătat calea mai departe. Vieţile nu se sfârşesc. Doar continuă dincolo, pe un alt tărâm, a spus şi s-a oprit. Îţi aduci aminte ultimul lucru pe care i l-ai spus?

Nancy s-a făcut mică.

— Da.

— I-ai spus să plece. Să plece oriunde avea nevoie să plece. Spre centrul pământului. Spre stele. Spre...

— Spre lună, să vadă dacă e făcută din brânză, a şoptit ea.

Hugo a zâmbit.

— Boala nu mai e.

Nancy s-a uitat la tablă, la cuvintele mâzgălite și șterse și amestecate, apoi s-a întors spre Hugo.

— Tu ai făcut asta?

El a dat din cap.

— N-am fost eu. Dar a fost cineva foarte important pentru mine. Și poți să crezi fiecare cuvânt scris acolo.

Ea l-a privit vreme îndelungată.

— *O să fiu aici. Când ești pregătită, o să fiu aici.* Asta îmi tot zici.

El a încuviințat.

— De ce? a întrebat ea, tremurând. De ce-ți pasă atât de mult?

— Pentru că nu știu cum să fiu altfel.

Pentru o clipă, Wallace a crezut că era prea mult pentru ea. Că o forțaseră dincolo de limitele ei Așa că a fost surprins când a văzut-o îndreptându-și umerii. Apoi s-a uitat la Mei, care i-a făcut cu mâna și a zâmbit forțat. Și la Hugo.

— Aș vrea o cană de ceai dacă nu e cu supărare.

— OK, a zis Hugo. Mereu am considerat că ceaiul e un punct bun de pornire. Și oricând ești pregătită, dacă ești pregătită, vei ști unde mă găsești, a adăugat el, făcând semn spre masa pe care era așezată tava cu ceai. Lapte sau zahăr?

— Nu. E OK așa.

Wallace l-a privit pe Hugo cum toarnă ceaiul în două cești. I-a dat ei una și el a luat-o pe cealaltă. A privit-o cum o ridică la nas, inhalând adânc. Mâinile au început să-i tremure, dar nu s-a vărsat nicio picătură de ceai

— E cumva...

— Turtă dulce, a zis Hugo. Gustul ei preferat.

Pe obrazul lui Nancy s-a prelins încă o lacrimă. A băut repede, cu înghițituri mari. La final doar a sorbit, apoi a pus ceașca înapoi pe tavă. A făcut un pas în spate.

— Aș vrea să plec acum. Am văzut destule pentru o zi.

Mei s-a grăbit spre ea, luând-o de braț și conducând-o spre ușă. Nancy s-a oprit înainte ca fata s-o deschidă. S-a uitat înapoi spre Hugo, cu obrajii treziți din nou la viață.

— Ce ești?

— Eu sunt Hugo, a zis el. Și am o ceainărie.

— Asta e tot?

— Nu, a recunoscut el.

Nancy a părut să vrea să mai spună ceva, dar a scuturat din cap. Mei îi ținea ușa deschisă. A coborât repede treptele verandei, uitându-se în urmă doar o dată. O clipă mai târziu, farurile mașinii au luminat ceainăria când femeia a întors, plecând o clipă mai târziu.

Mei a închis ușa, s-a întors și s-a rezemat de ea. Și-a șters ochii și a suspinat.

Hugo s-a grăbit spre Wallace.

— Ești OK? a vrut el să știe imediat.

A dat să-l atingă și a părut șocat când mâinile i-au trecut direct prin el. Wallace a simțit la fel.

— Ești...

Wallace i-a zâmbit firav.

— Sunt bine. Doar că... Sunt OK. Serios. M-a stors de energie mai mult decât mă așteptam. Dar ai reușit. Știam că o să reușești. Crezi că a ajutat?

Hugo s-a uitat la el cu gura căscată.

— Dacă cred *c-a ajutat?*

— Asta am... întrebat, *da.*

Hugo a scuturat din cap.

— Wallace, i-am dat speranță. Acum s-ar putea... să aibă o șansă.

Wallace a fost șocat să vadă că Hugo avea lacrimi în ochi.

— Mei, am nevoie să...

— Nu, a zis Wallace înainte ca Mei să facă vreo mișcare. N-a fost vorba de mine aici. Ăsta a fost momentul tău, Hugo.

Tu ai făcut asta, a adăugat și s-a uitat spre Mei. Poți să-mi faci o favoare?

— Da, a zis ea. Da.

— Aș vrea să-l îmbrățișezi pe Hugo pentru mine. Pentru că eu nu pot și vreau asta mai mult decât orice altceva.

Hugo a căscat ochii în cel mai comic mod cu putință când Mei s-a aruncat pe el, cu picioarele încârligate în jurul lui, cu brațele în jurul gâtului. Lui Hugo i-a luat o secundă să reacționeze, dar după aceea a ridicat mâinile și a strâns-o în brațe, simțindu-i fața pe gât. Apollo a lătrat fericit, țopăind în jurul lor, cu limba scoasă.

— Am reușit, șefu'! a șoptit Mei. Doamne, Dumnezeule, am reușit!

Wallace i-a privit cu o mândrie imensă, iar Nelson s-a dus spre ei și, pentru că nu putea să-i atingă, a făcut ce a putut. A stat lângă nepotul lui și lângă Mei.

Wallace a zâmbit și a închis ochii

CAPITOLUL 19

Acceptare.

Era mai uşor decât se aşteptase Wallace.

Indiferent de ce simţise înainte de a-l cunoaşte pe director, indiferent de ce acceptase până atunci, nimic nu se compara cu momentul acela.

Avea mintea clară.

Nu credea că sentimentul pe care îl simţea putea fi numit linişte interioară, cel puţin, nu încă. Era în continuare speriat. Sigur că era. Necunoscutul întotdeauna aduce cu el teama. Viaţa lui, ce-o fi însemnat ea, fusese strict înregimentată. Se trezea. Făcea duş. Se îmbrăca. Bea două cești de cafea oribilă. Se ducea la muncă. Se întâlnea cu partenerii. Se întâlnea cu clienţii. Se ducea la tribunal. Nu fusese niciodată genul de om căruia să-i placă exagerările. Mergea pe fapte şi nimic mai mult. Se simţea în apele lui în faţa unui judecător, în faţa oricărei forme de opoziţie. De cele mai multe ori câştiga. Uneori pierdea. Avusese suişuri şi coborâşuri, victorii şi piedici. Când ajungea acasă, de regulă era noapte. Mânca în faţa televizorului ceva semipreparat. Dacă voia în mod special, îşi îngăduia şi un pahar de vin. Apoi se retrăgea în biroul lui de acasă şi lucra până spre miezul nopţii. Când termina, mai făcea un duş înainte de culcare.

Zi după zi după zi.

Era viaţa pe care o ştia. Viaţa cu care era obişnuit, pe care şi-o croise singur. Chiar şi după ce plecase Naomi şi simţise că totul se prăbuşea, reuşise să se ţină pe picioare prin simpla forţă a propriei voinţe. Era pierderea *ei.* Era vina *ei.*

Acceptase asta.

„Eşti un bărbat alb", îi zisese asistenta lui la petrecerea de Crăciun, cu obrajii roşii de la prea multe cocktailuri Manhattan. „O s-o dai în bară. Mereu faceţi aşa."

A surprins-o când a râs cu poftă. Era şi el cam beat. Probabil că tipa nu-l mai văzuse niciodată râzând.

Dacă l-ar fi văzut acum!

Aici, la Popasul lui Caron, cu trei zile înainte de întoarcerea

directorului, Wallace alerga prin curtea din spate în timp ce se crăpa de ziuă, cu Apollo fugind după el într-un soi de joc de-a prinselea, lătrând vesel. Wallace s-a gândit o clipă c-ar fi putut să strice plantele de ceai, dar şi el şi Apollo erau morţi. N-avea cum să le strice dacă nu voia cu tot dinadinsul.

— Te-am prins! a zis el, scărpinându-l pe Apollo după urechi înainte s-o pornească iar la hârjoană.

A râs când câinele a sărit pe el, izbindu-l cu labele în spate şi dându-l jos. A căzut grămadă şi s-a rostogolit, moment în care Apollo l-a lins pe faţă ca un zăpăcit.

— Bleah! a strigat el. Îţi pute gura ceva teribil.

Apollo nu a părut deranjat.

Wallace l-a mai lăsat puţin să-şi facă meandrele, apoi l-a dat la o parte. Apollo s-a lăsat pe labele din faţă şi a ciulit urechile, gata să se joace iar.

— N-ai avut niciodată un câine? l-a întrebat Nelson din locul lui de pe veranda din spatele casei.

Wallace a scuturat din cap, ridicându-se de pe jos.

— Prea ocupat. Mi s-a părut o răutate să-mi iau unul doar ca să fiu plecat în cea mai mare parte a zilei. Mai ales într-un oraş mare.

— Şi când erai copil?

— Tata era alergic. Am avut o pisică, dar era o ticăloasă.

— Aşa-s mâţele de obicei. El e băiat bun. Mi-a fost teamă când ne-am dat seama că îi venise vremea. Nu ştiam cum avea să fie pentru câini după ce trec dincolo. Întotdeauna iau cu ei o parte din noi când pleacă. M-am gândit că... Nu ştiam cum avea să se simtă Hugo, a zis bătrânul, făcând semn spre plantele de ceai. Spre sfârşit, Apollo abia dacă mai putea merge. Hugo a trebuit să ia o decizie grea. Să-l lase în pace, ştiind că avea să îndure în continuare dureri mari, sau să-i ofere un ultim şi cel mai mare dar. A fost o decizie mai uşoară pentru el decât m-am aşteptat. A venit veterinarul şi a pus o pătură în grădină. A fost rapid. Hugo şi-a luat rămas-bun. Apollo a zâmbit, aşa cum fac câinii, ca şi cum ar fi ştiut ce se întâmplă. A tras o dată aer în piept, apoi încă o dată şi încă o dată. Şi-n cele din urmă... n-a mai respirat deloc. I s-au închis ochii. Veterinarul ne-a spus că plecase. Dar el nu vedea ce vedeam noi.

— Că era încă acolo, a zis Wallace, în timp ce Apollo îl împungea cu capul în genunchi, încercând să-l facă să alerge iar.

— Da, a zis Nelson. Plin de energie și de forță, ca și cum toate bolile și neputințele vieții dispăruseră fără urmă. Hugo a încercat să-l ducă spre ușă, dar Apollo a refuzat. E încăpățânat, nu glumă.

— Mai știu eu pe cineva.

Nelson a râs.

— Probabil, dar același lucru poate fi spus și despre tine, a zis bătrânul, apoi i-a pierit zâmbetul de pe chip. Sau, cel puțin, așa era înainte. Wallace, nu ești obligat să...

— Știu, a zis Wallace. Dar ce alternativă am?

Nelson a rămas tăcut o vreme și Wallace și-a zis că discuția se încheiase. Nu se încheiase. Nelson a zâmbit și-a zis:

— Nu-i niciodată destul, nu-i așa? Timp. Întotdeauna credem că avem așa de mult, dar, când contează cu adevărat, nu avem deloc îndeajuns.

Wallace a ridicat din umeri, în timp ce Apollo țopăia încoace și încolo printre plantele de ceai.

— Atunci nu putem decât să ne bucurăm la maximum de cât avem.

Nelson nu i-a răspuns.

A petrecut ziua în bucătărie, cu Mei. Își revenise suficient de mult după ședința de spiritism cu Nancy cât să reușească să scoată tăvi cu pateuri din cuptor și să ridice ibricele cu apă de pe aragaz. Dacă s-ar fi uitat cineva prin hublouri, ar fi văzut ustensile de bucătărie plutind prin aer fără nicio dificultate.

— De ce nu încălzești apa în cuptorul cu microunde? a întrebat el, turnând apa într-un ceainic de ceramică.

— Dumnezeule mare! a zis Mei. Să nu cumva să te audă Hugo că zici așa ceva. Nu, știi ceva? M-am răzgândit. Zi-i, dar asigură-te că sunt și eu acolo când faci asta. Vreau să văd ce mutră face.

— N-ar fi prea fericit, ha?

— Puțin spus. Ceaiul e treabă serioasă, Wallace. Nu încălzești apă de ceai într-un nenorocit de cuptor cu microunde. Un pic de rafinament, frate! a zis și a luat tava.

A ieșit împingând cu spatele în uși.

— Dar, totuși, spune-i! Nu vreau să ratez o asemenea reacție.

Și ușile s-au închis după ea.

Wallace s-a dus la hublouri și s-a uitat în ceainărie. Era la fel de plină ca întotdeauna. Mulțimea venită pentru prânz era deja acolo și cele mai multe mese erau ocupate. Mei s-a mișcat cu îndemânare printre oameni, apoi a așezat tava pe o masă. Wallace s-a uitat în colțul opus. Masa lui Nancy era goală. Nu era surprins. Probabil că avea să se întoarcă la un moment dat, dar nu cât mai era el acolo. Nu știa nici dacă ce făcuseră fusese suficient. Nu era îndeajuns de naiv să creadă că îi ușurase durerea. Dar spera să-i fi dat baza pe care să construiască iar dacă voia.

Hugo era la casa de marcat și zâmbea, dar era un zâmbet destul de rece. Fusese tăcut toată dimineața, ca și cum ar fi fost pierdut în gânduri. Wallace nu voia să forțeze nota. L-a lăsat în pace.

Ușa din față s-a deschis și a intrat un cuplu tânăr, amândoi cu părul zburlit de vânt, cu ochii strălucitori. Fuseseră și altă dată; tânărul îi zisese partenerei că erau la a doua întâlnire, când de fapt erau la a treia. I-a ținut ușa doamnei, făcând-o să râdă când s-a înclinat ușor. În ciuda vacarmului, Wallace i-a auzit.

— După tine, regina mea!

— Ești așa de ciudat, a zis ea cu drăgălășenie.

— Doar ce e mai bun pentru tine.

Ea i-a luat mâna, trăgându-l spre tejghea. El a sărutat-o pe obraz, iar ea a comandat pentru amândoi.

Și așa Wallace a știut care era următorul lucru pe care trebuia să-l facă.

În seara aceea, după ce au închis, Hugo i-a spus:

— Nu trebuie să faci asta neapărat.

Wallace îi rugase pe Mei și Nelson să le acorde câteva momente singuri. Au fost de acord, iar Nelson a ridicat strengărește din sprâncene, în vreme ce Mei l-a tras în bucătărie, cu Apollo după ei.

— Poate. Dar cred că trebuie. Dacă nu poți, o s-o rog pe Mei să...

Hugo a scuturat din cap.

— Nu. O fac. Ce-ai vrea să-i zic?

Wallace i-a spus. Era ceva scurt și la obiect. Nu credea că avea să fie destul. Dar nu știa ce altceva să adauge.

Wallace considera că, dacă inima i-ar mai fi bătut în piept, i s-ar fi ridicat în gât în clipa în care Hugo a pus telefonul pe speaker și a format numărul pe care i-l dăduse Wallace. Nu știa dacă avea să-i răspundă cineva. Pe ecranul telefonului ei urma să apară un număr străin și probabil că ea avea să-l ignore, așa cum făceau cei mai mulți.

N-a fost așa.

— Alo?

— Aș putea vorbi cu Naomi Byrne, vă rog? a zis Hugo.

— La telefon. Cine sunteți, vă rog?

A rostit încet ultimele cuvinte și Wallace a știut că depărtase telefonul de la ureche ca să se uite la număr, încruntându-se. O vedea cu ochii minții ca și cum ar fi fost aievea.

— Doamnă Byrne, numele meu este Hugo. Nu mă cunoașteți, dar îl știu pe soțul dumneavoastră.

O pauză lungă.

— Fostul soț, a zis ea în cele din urmă. Dacă vă referiți la Wallace.

— La el mă refer.

— Păi, îmi pare rău să fiu eu cea care vă dă vestea, dar Wallace a murit în urmă cu câteva luni.

— Știu, a zis Hugo.

— Cum... știți? Ați vorbit despre el la prezent și am presupus că – nu contează. Ce pot face pentru dumneavoastră, domnule Hugo? Mă tem că nu pot să stau prea mult la telefon. Trebuie să mă întâlnesc cu cineva la cină.

— N-o să vă răpesc mult din timp, a zis Hugo, uitându-se la Wallace care a încuviințat.

— Ați fost unul dintre clienții lui? Dacă e vreo problemă juridică, va trebui să sunați la firmă. Sunt sigură că vă vor ajuta cu plăcere...

— Nu, a zis Hugo. Nu i-am fost client. Cred că puteți spune că e...

— *A fost,* a sâsâit Wallace. *Fost.*

Hugo și-a dat ochii peste cap.

— El mi-a *fost* mie un fel de client.

A urmat o pauză lungă.

— Sunteți terapeutul lui? Nu recunosc prefixul. De unde sunați? a

întrebat ea. *De ce* mă sunați?

— Nu, a zis Hugo. Nu sunt terapeut. Dețin o ceainărie.

Naomi a râs.

— O ceainărie? Și ziceți că *Wallace* v-a fost client? Wallace Price?

— Da.

— Nu cred că l-am văzut vreodată bând o ceașcă de ceai. Mă iertați că pare că pun la îndoială ce spuneți, dar nu era tocmai genul de amator de ceaiuri.

— Știu, a zis Hugo, iar Wallace a mormăit. Dar cred că ați fi surprinsă să aflați că a învățat să-i placă.

— Serios? E... ciudat. De ce-ar fi... nu contează. Cu ce anume v-aș putea *ajuta,* domnule Hugo?

— Mi-a fost client. Dar mi-a fost și prieten. Condoleanțe. Știu că trebuie să fi fost greu pentru dumneavoastră.

— Mulțumesc! a zis Naomi cu un ton încă destul de aspru invoce.

Wallace a *știut* că își storcea creierii, încercând să-și dea seama ce interes avea Hugo în toată treaba asta.

— Dacă l-ați cunoscut, sunt sigură că știați că eram divorțați.

— Știam, a răspuns Hugo.

Naomi începea să fie iritată.

— Mă scuzați, conversația asta are vreun scop? Sau asta a fost tot? Ascultați, apreciez că m-ați sunat, dar...

— V-a iubit. Chiar mult. Știu că lucrurile deveniseră dificile și că v-ați despărțit din motive serioase, dar n-a regretat niciodată vreun moment petrecut împreună. A vrut să știți asta. Spera să fiți iar fericită cândva. Să aveți o viață plină. A vrut să știți că i-a părut rău pentru ce s-a întâmplat.

Naomi n-a spus nimic. Wallace ar fi putut crede că închisese telefonul dacă n-ar fi auzit-o respirând în continuare.

— Spune-i! a șoptit Wallace. Te rog!

Hugo a continuat:

— Mi-a povestit despre ziua nunții. Mi-a zis că nu văzuse în viața lui femeie mai frumoasă decât erați dumneavoastră în momentul acela. A fost fericit. Și, deși lucrurile s-au schimbat, n-a uitat niciodată felul în care i-ați zâmbit în acea bisericuță, a zis el, râzând domol. A zis că s-a panicat chiar înainte de ceremonie. A trebuit să-i

vorbiți printr-o ușă ca să-l convingeți să se liniștească.

Tăcere.

Apoi:

— A zis... a zis că nu reușea să-și lege cravata cum trebuie. Că ar fi fost mai bine să anulăm totul.

— Dar n-ați anulat.

Naomi a suspinat.

— Nu. N-am anulat, pentru că era atât de tipic pentru Wallace... Doamne! A trebuit neapărat să mă sunați ca să-mi stricați machiajul, nu-i așa?

Hugo a chicotit ușor.

— Nu asta a fost intenția mea.

— Nu, bănuiesc că nu. De ce mă sunați acum să-mi spuneți toate astea?

— Pentru că el a considerat că meritați să știți asta. Știu că n-ați vorbit multă vreme înainte să moară, dar bărbatul pe care îl cunosc eu... pe care l-am cunoscut eu era foarte diferit de cel pe care vi-l amintiți. A învățat să fie generos.

— Chiar nu sună a ceva tipic pentru Wallace.

— Știu, a spus Hugo. Dar puși față în față cu veșnicia, oamenii se pot schimba.

— Ce vrea să însemne asta?

— Lucrurile sunt așa cum sunt.

Ea a părut nesigură:

— L-ați cunoscut.

— Da.

— Adică l-ați cunoscut cu adevărat.

— Da.

— Și v-a zis ce s-a întâmplat cu noi.

— Mi-a zis.

— Și v-ați gândit așa, din senin, să mă sunați, pentru că aveți o inimă mare.

— Da.

— Ascultați! Domnule Hugo, parcă așa ați zis că vă cheamă, nu? Nu știu ce urmăriți aici, dar eu nu...

— Nimic. Nu urmăresc nimic. N-am vrut decât să vă spun că ați

fost importantă pentru el. Chiar şi când nu a mai rămas mare lucru, aţi fost importantă.

Ea n-a mai răspuns nimic.

— Asta e tot, a spus Hugo. Asta e tot ce am vrut să vă spun. Îmi cer scuze că v-am perturbat seara! Vă mulţumesc pentru...

— Aţi ţinut la el.

Hugo a fost luat prin surprindere. S-a uitat la Wallace, apoi şi-a ferit privirea.

— Da.

— Prieteni, a zis ea, aproape amuzată. Doar prieteni?

— Închide! a spus Wallace agitându-se. Oh, Doamne, închide *telefonul!*

A încercat să i-l ia, dar Hugo a fost mai rapid şi l-a luat de pe tejghea, ţinându-l în aşa fel încât să nu poată ajunge la el.

— Doar prieteni, a zis Hugo, luând-o rapid în jurul tejghelei, ca să-l ţină pe Wallace departe de telefon.

Wallace a mârâit la el, pregătit să facă orice ca să încheie circul acela infernal cât mai curând posibil.

— Sunteţi sigur? Pentru că – nu pot să cred că ştiu treaba asta – îmi păreţi genul de bărbat de care s-ar fi îndrăgostit. El nu credea că observam, dar leşina de drag ori de câte ori...

— Eu nu leşin de nimic, da?! a urlat Wallace.

— Serios? a zis Hugo în telefon. Leşina, ziceţi?

— Da. Era aşa de jenant! Am avut un prieten care vorbea aşa, ca dumneavoastră, avea acelaşi ritm al vorbirii şi Wallace îi făcea ochi dulci. Nu recunoştea niciodată, evident, dar n-aş fi surprinsă să se fi întâmplat şi cu dumneavoastră la fel.

— Îmi vin cele mai proaste idei, a bodogănit Wallace. Totul e îngrozitor!

— E bine de ştiut, i-a răspuns Hugo lui Naomi. Dar nu, n-am fost altceva decât prieteni.

— Dar nu mai contează, nu-i aşa? a întrebat Naomi. Pentru că el nu mai e.

Wallace s-a oprit, cu mâinile pe tejghea. A plecat capul şi a închis ochii strâns.

— Nu ştiu dacă nu mai e cu adevărat, a zis Hugo. Cred că o parte

din el a rămas aici.

— Frumos gând, dar nimic mai mult de atât. L-aţi... a continuat ea, pufnind uşor. L-aţi iubit? Doamne, nu-mi vine să cred că purtăm o astfel de conversaţie! Nu vă cunosc. Nici măcar nu-mi pasă dacă eraţi...

— Nu eram, i-a zis Hugo simplu.

— Asta nu-mi răspunde la întrebare.

— Ştiu, a zis el şi pe Wallace l-au trecut toate apele, şi calde, şi reci, în acelaşi timp. Nu ştiu cum să vă răspund la o asemenea întrebare.

— Cu da sau nu. Nu e greu. Dar faptul că nu aţi spus *nu* e suficient pentru mine, a zis ea şi a suspinat din nou. N-aţi fost la înmormântare.

— N-am ştiut.

— S-a întâmplat... repede. Pentru el. Mi s-a zis că n-a suferit. Acum aici şi în secunda următoare dus, ca şi cum n-ar fi fost niciodată.

— Dar a fost, a zis Hugo, fără să-şi ia ochii de pe Wallace. A fost.

Naomi a râs, deşi a părut mai mult un suspin.

— A fost, nu-i aşa? Cu bune şi cu rele, a fost. Hugo, nu ştiu cine sunteţi. Nu ştiu cum de l-aţi cunoscut pe Wallace şi nu cred pentru nicio clipă că a fost datorită ceaiului. Îmi pare rău... pentru pierderea dumneavoastră. Vă mulţumesc, dar să nu mă mai sunaţi niciodată! Sunt pregătită să trec peste. De fapt, *am trecut* peste. Nu ştiu ce altceva să mai spun.

— Nu e nevoie să spuneţi nimic, i-a răspuns Hugo. Vă mulţumesc pentru timpul acordat!

S-a auzit un bip în momentul în care ea a închis telefonul.

Tăcerea a umplut ceainăria.

Wallace a întrerupt-o.

— Nu poţi să... *Hugo.*

— Ştiu, a zis Hugo, sunând ciudat de vulnerabil.

Wallace a ridicat privirea spre el şi a văzut că se juca jenat cu bandana de pe cap, una verde cu alb şi cu imprimeuri cu căţei.

— Dar îmi aparţine. E pentru mine. Şi nu poţi să-mi iei asta.

— Nici nu *încerc* să ţi-o iau! s-a răstit Wallace. Doar că... Eşti...

Îl mânca pieptul. Cârligul părea fierbinte ca lava.

— Faci totul mult mai greu, a continuat Wallace. Te rog să nu-mi faci asta! Nu pot să suport. Pur și simplu nu pot.

— De ce? a întrebat Hugo. Ce e așa de rău în asta?

— Pentru că sunt *mort!* a urlat Wallace.

A ieșit din salonul principal al ceainăriei, umbrele lungindu-se în urma sa.

CAPITOLUL 20

Ziua următoare a fost grea.

Wallace a fost bosumflat, bătând ceainăria în lung şi-n lat, ca un animal în cuşcă. Ceilalţi l-au lăsat în pace. El a tot mormăit:

— Două zile. Încă două zile.

S-a cutremurat. S-a scuturat, pătruns de fiori. S-a *zguduit* din străfunduri.

Şi nu putea face nimic să oprească ce se întâmpla.

S-a uitat pe fereastra din faţă.

Acolo, parcat în faţa ceainăriei se afla, ca întotdeauna, scuterul lui Hugo. Verde-păstaie cu cauciucuri albe-var. O oglindă laterală cu un ornament atârnat de ea, o fantomă din desene animate cu o mică bulă de text pe care scria BOO! Şaua era mică, iar pe lateral avea mânere de metal.

Stând pe veranda din spate, şi-a adus aminte de senzaţia soarelui pe piele. Iar. Şi iar. Avea nevoie s-o mai simtă o dată. Un lucru atât de mic, dar cu cât se gândea mai mult, cu atât mai greu îi era să scape de nevoia asta. De soare. Voia să simtă soarele. Îl chema, cârligul vibrând în piept, cablul strălucind acum mai tare decât o făcuse vreodată. Şoaptele îi mângâiau auzul, dar nu erau precum vocile care veneau prin uşă. Acestea erau domoale şi liniştitoare. Le simţea ca pe o chemare imediată.

S-a dus la Mei în bucătărie. Aceasta s-a uitat la el precaută, ca şi cum s-ar fi aşteptat să-i ia capul. S-a simţit vinovat.

— Poţi să ai grijă de ceainărie în după-amiaza asta?

Ea a dat încet din cap.

— Cred că da. De ce?

— Trebuie să evadez puţin de aici

Ea a părut alarmată.

— Ce? Wallace, ştii ce se va întâmpla dacă...

— Ştiu. N-o să mă duc departe. Îmi amintesc cât am rezistat data trecută. Mă descurc.

Mei nu era convinsă.

— Nu poţi risca. Nu când eşti atât de aproape de...

N-a terminat gândul. Știau amândoi ce voia să zică.

El a râs cu putere.

— Dacă nu acum, când? A, și îl iau pe Hugo cu mine.

Mei a clipit.

— Îl iei cu tine *unde?*

El a zâmbit larg. Era înnebunit și simțea că arde pe dinăuntru.

— Nu știu. Nu e minunat?

Hugo a ascultat explicațiile lui Wallace. Nu i-a răspuns imediat și Wallace s-a gândit că poate avea să-l refuze. În cele din urmă, i-a zis:

— Ești sigur?

Wallace a dat din cap.

— O să știi, nu-i așa? Cât de mult putem merge? Cât de departe.

— E periculos.

— Trebuie să fac asta, i-a zis Wallace simplu. Și vreau să fii acolo cu mine.

N-ar fi trebuit s-o zică. Hugo s-a schimbat la față.

— Te-ai răzgândit? Aseară erai cât se poate de convins că nu vrei să știi cum mă simt eu.

— Sunt speriat, a recunoscut Wallace. Și nu știu cum să fac să nu-mi mai fie frică. Dar dacă până aici a fost, dacă nu mi-a rămas decât asta, atunci vreau s-o fac. Iar tu să fii lângă mine.

Hugo a oftat.

— Chiar vrei asta?

— Da.

— Trebuie s-o rog pe Mei să...

— Am rezolvat deja! a zis Mei, ițind capul pe ușile de la bucătărie.

Wallace a pufnit când l-a văzut pe Nelson scoțând capul pe sub brațul ei. Evident că trăgeau cu urechea.

— Mă descurc, șefu'. Dă-i omului ce vrea! O să vă ajute pe amândoi. Aer proaspăt și bla bla bla. O să avem noi grijă aici.

— Nici măcar nu știm dacă poate conduce chestia asta, a zis Hugo.

Wallace și-a umflat pieptul.

— Eu pot să fac orice.

Nu putea să facă orice.

— Ce mama dracului? a urlat el când a trecut prin scuter şi a aterizat pe pământ pentru a cincea oară.

— Se holbează oamenii, a bombănit Hugo în colţul gurii.

— Oh, ce *rău* îmi pare! a zis Wallace ridicându-se de pe pământ. Nu e ca şi cum pe mine mă poate vedea cineva. În ce-i priveşte, tu vorbeşti cu scuterul, ca un ciudat.

Hugo şi-a încrucişat braţele şi a băgat privirea în pământ.

Wallace s-a încruntat la scuter. Ar fi trebuit să fie uşor. Cum fusese cu scaunele.

— Renunţă la aşteptări, a bombănit el pentru sine. Renunţă. Renunţă.

A ridicat piciorul încă o dată şi l-a aruncat peste şaua scuterului. Ştia că arăta ridicol lăsându-se în şa cu încetinitorul, dar deja nu-i mai păsa de nimic. Avea să facă asta chiar şi dacă era ultimul lucru pe care îl făcea.

A strigat triumfător când a simţit şaua scuterului lipită de fund.

— Ha, fir-ar al naibii! Sunt cea mai *tare* fantomă din câte există!

S-a uitat la Hugo care se chinuia să nu râdă.

— O să cazi şi-o să...

— Mor? Am sentimentul că nu trebuie să-mi fac griji în privinţa asta. Hai, sus! Hai, hai, hai odată! a zis el bătând cu palma pe partea din faţă a şeii.

Era ciudat, ba chiar mai mult decât îşi închipuise Wallace că avea să fie. Scuterul era mic, iar Hugo şi Wallace, nu. Wallace a înghiţit din greu şi s-a chinuit din răsputeri să nu se uite la fundul lui Hugo când acesta s-a urcat pe scuter, ridicând piciorul peste şa şi aşezându-se comod. Scuterul a trosnit când Hugo i-a săltat cricul, ridicându-l cu călcâiul. Erau aproape, atât de aproape, că picioarele lui Wallace dispăreau în Hugo. Cablul dintre ei era acum întins ca un arc. Era ciudat de intim şi Wallace se întreba cum ar fi fost să-l poată cuprinde pe Hugo de mijloc, să-l ţină cât de strâns putea.

În schimb, a apucat cu mâinile de mânerele de metal de pe lateral, proptindu-şi picioarele de rezemătoare.

Hugo a întors capul spre el.

— Nu mergem departe.

— Ştiu.

— Și o să-mi zici când începe să se înrăutățească.

— O să-ți zic.

— Vorbesc serios, Wallace.

— Promit, a zis el și niciodată nu vorbise mai serios de atât.

Șoaptele pe care le auzise în casă erau acum din ce în ce mai puternice și nu le mai putea ignora. Nu știa spre ce îl chemau, dar sigur nu spre ușă. Îl îndemnau să se *îndepărteze* de ceainărie.

Hugo a întors cheia. Motorul scuterului a început să scâncească, iar șaua a vibrat plăcut sub Wallace. Râsul lui s-a transformat într-un strigăt când au început să ruleze ușor, cu din ce în ce mai multă viteză, ridicând praful în urma lor.

Wallace a simțit chemarea imediat ce-au pornit la drum. Și-a încleștat dinții ca să scape de acel sentiment. Înainte nu știuse ce era. Acum știa. S-a uitat la brațe, așteptând să-și vadă pielea descompunându-se. Nu încă, dar n-avea să mai dureze mult.

Wallace s-a gândit că poate Hugo avea s-o ia spre oraș, poate chiar pe drumul principal, și să se întoarcă la ceainărie.

N-a fost așa.

A luat-o în direcția opusă, lăsând totul în urmă. Pădurea a devenit din ce în ce mai densă de fiecare parte a șoselei, copacii clătinându-se în adieri reci, cu crengile trosnind ca niște oase. Soarele a coborât dinaintea lor, într-un cer pictat în roz și portocaliu și nuanțe de albastru pe care Wallace nici nu le credea posibile, adânci, întunecate, precum cele mai îndepărtate adâncimi oceanice.

Nu-i urmărea nimeni; nu i-a depășit nicio mașină. Era ca și cum ei doi erau singurii oameni rămași pe pământ, pe o limbă de drum care nu ducea nicăieri și oriunde în același timp.

— Mai repede! a zis el în urechea lui Hugo. Te rog mergi mai repede!

Hugo a gonit și mai tare, motorul scâncind patetic. Nu era făcut să îndure viteză, dar nu conta. Era suficient. Vântul le spulbera părul când intrau în câte o curbă, iar drumul era ca o ceață sub ei, cu străfulgerări de linii albe și galbene surprinse de privirile lui Wallace.

Abia câteva minute mai târziu, pielea lui Wallace a început să i se ridice de pe mâini și să se descompună în dâre în urma lor. Hugo a văzut cu colțul ochilor, dar n-a apucat să spună nimic.

— Sunt OK, i-a zis Wallace. Jur! Dă-i bătaie! Hai! Hai!

Hugo i-a dat bătaie.

Wallace se întreba ce s-ar fi întâmplat dacă nu s-ar mai fi oprit deloc. Poate că, dacă ar fi mers suficient de departe, avea să dispară în neant, lăsând în urmă și ultima bucată din sine. Nu o umbră. Nu o fantomă. Doar rotocoale de praf pe o fâșie de drum de munte, precum o cenușă împrăștiată ca și cum ar fi contat.

Și poate că așa era. Poate nu pentru toată lumea, nu pentru multitudinea de inși din marea schemă a tuturor lucrurilor, dar aici, în locul ăsta? Cu Hugo și Mei și Apollo și Nelson? Da, se gândea că în final poate conta pentru ei, o lecție despre lucrurile la care te aștepți cel mai puțin. Nu asta era ideea? Nu ăsta era marele răspuns al misterului existenței? Să te bucuri din plin de ce ai cât timp încă mai ai, cu bune și rele, cu frumoase și urâte?

Wallace nu se simțise niciodată mai viu ca-n timpul morții lui.

Și-a încordat coapsele pe scuter, ținându-se bine. Și-a întins brațele ca niște aripi, lăsând în urmă dâre de piele, și a închis ochii. Și-a dat capul pe spate. Acolo, chiar acolo era, căldura, lumina învăluindu-l complet. Dorindu-și din tot sufletul să nu se mai sfârșească, a început să țipe înspre ceruri, cuprins de o bucurie nebună.

Hugo părea să aibă o destinație în minte. A cotit pe un drum pe care Wallace l-ar fi ratat dacă ar fi fost de capul lui. Șerpuia printr-o pădure și ducea într-o vale. Pielea care i se descuama era neglijabilă. Un vârtej negru i s-a format undeva în minte, dar îl ținea sub control. Șoaptele se stingeau.

Undeva înaintea lor, pe marginea drumului, era un mic refugiu, nimic mai mult de un petic de pământ acoperit cu pietriș. Hugo s-a îndreptat spre el. Wallace și-a ținut răsuflarea când a văzut ce se afla dincolo de parapet.

Refugiul era pe buza unei prăpăstii. Povârnișul era abrupt, dar vedeau vârfurile copacilor de dedesubt cum se ridicau drept în fața lor. Soarele a apus și scuterul s-a oprit, iar Wallace a sărit de pe el și s-a dus rapid spre parapet. În graba lui, aproape a trecut prin parapet, dar a reușit să se oprească chiar înainte să se întâmple.

— Ar fi fost nasol de tot, a zis el, privind în jos, cu fiorul vertijului

străbătându-l din cap până-n picioare și zăpăcindu-l.

L-a auzit pe Hugo oprind motorul scuterului și proptindu-l pe cric, apoi urcând și el.

— Nu putem sta mult. E din ce în ce mai rău.

Era. Bucățile de piele erau tot mai mari. Vârtejul din creier era și mai puternic. Maxilarul îl durea. Mâinile îi tremurau.

— Doar câteva minute, a șoptit el.

Hugo a venit alături de el pe parapet.

— De ce aici? Ce înseamnă locul ăsta pentru tine?

— Tata mă aducea aici, a răspuns Hugo, cu fața luminată de ultimele raze ale unui soare apus. Când eram mic. Aici aveam discuțiile importante, a zis el, zâmbind trist. Aici am primit predica despre sex. Aici am fost pedepsit pentru că aveam note proaste la algebră. Aici i-am zis că-s gay. Atunci mi-a zis că, dac-ar fi știut, predica despre sex ar fi fost al naibii de diferită.

— A fost un om bun?

— Un om bun, a încuviințat Hugo. De fapt, cel mai bun. A făcut și greșeli, dar și-a asumat mereu responsabilitatea pentru ele. Te-ar fi plăcut, a spus și apoi s-a oprit. Mă rog, te-ar fi plăcut *acum.* Nu era înnebunit după avocați.

— Nimeni nu e. Așa suntem noi, masochiști.

Și-n timp ce soarele apunea, ei au stat unul lângă celălalt, cu umbra lui Hugo întinzându-se dinaintea lor.

— După ce n-o să mai fiu, a început Wallace, te rog să nu mă uiți. Nu am mulți oameni care să mă țină minte, cel puțin nu în feluri pozitive. Aș vrea ca tu să fii unul dintre ei.

Unghiile au început să i se desprindă.

Hugo a înghițit greu.

— Cum aș putea să te uit?

Wallace credea că foarte ușor.

— Îmi promiți?

— Promit.

Apusul era magnific. Își dorea să-și fi acordat mai mult timp pentru a-și îndrepta privirea spre cer.

— Crezi că o să ne mai vedem vreodată?

— Eu așa sper.

Era cel mai bun răspuns pe care îl putea aștepta.

— Dar nu foarte repede. Ai o misiune pe care s-o îndeplinești, a zis el, luptându-se cu lacrimile. Și o să...

Dar n-a apucat să termine. Vârtejul s-a adâncit. Smucea. Trăgea. *Smulgea.* Cablul s-a luminat.

— Oh! a icnit Wallace, împiedicându-se.

— Trebuie să ne întoarcem, a zis Hugo, cu voce îngrijorată. Acum!

— Mda, a șoptit Wallace, în vreme ce soarele trecea dincolo de linia orizontului.

Pe drum înapoi simțea că plutește. Hugo a accelerat cât de mult a putut, dar Wallace nu era îngrijorat. Nu era speriat, nu ca înainte. Simțea un soi de liniște, soră cu ușurarea.

— Ține-te bine! i-a strigat Hugo, dar îl auzea ca și cum ar fi fost foarte departe. Șoaptele s-au întors, devenind din ce în ce mai zgomotoase, mai insistente.

Mintea i s-a limpezit când au intrat pe drumul spre ceainărie. La momentul respectiv, mâinile și brațele îi dispăruseră și credea că nici nasul nu mai era la locul lui. A gemut când s-au repus în poziție, bucățelele și furniturile ființei lui lipindu-se brusc la loc ca un puzzle complex. A icnit când Hugo a virat scuterul spre dreapta. A crezut că aveau să se prăbușească și, pentru un moment complet nebun, s-a întrebat de ce nu insistase ca Hugo să poarte o cască. Dar gândul i-a zburat din cap când a văzut cu colțul ochiului motivul pentru care Hugo pierduse controlul scuterului.

Cameron.

Exact în mijlocul drumului.

Sunt încă aici.

Cauciucurile au derapat, aruncând pietre și pământ peste tot. În fața lor trona amenințător un copac, o imensitate cu scoarța crăpată și cu seva revărsându-se din el ca lacrimile. Wallace și-a trecut mâinile *prin* Hugo, a apucat bine de coarne și a strâns frânele cât de tare a putut. Acestea au scrâșnit, iar scuterul s-a clătinat. Cauciucul din spate s-a ridicat în aer pentru o clipă, apoi s-a trântit la loc când scuterul s-a oprit, cu roata din față la câțiva centimetri de copac.

— Pe toți sfinții! a mormăit Hugo.

S-a uitat în jos și a văzut cum Wallace își retrăgea mâinile din el.

— Dacă n-ai fi...

Wallace s-a dat jos de pe scuter înainte ca Hugo să apuce să-și termine fraza. Apoi s-a întors cu fața spre drum.

Cameron era cu fața spre stele, cu gura deschisă și cu dinții înnegriți la vedere. Ținea brațele pe lângă trup, fără vlagă, cu degetele flasce. A coborât capul când l-a simțit pe Wallace privindu-l și s-a uitat la el cu ochii reci și lipsiți de expresie.

Cârligul din pieptul lui Wallace vibra mai tare ca niciodată, aproape ca și cum ar fi fost o ființă vie. Șoaptele erau acum o furtună, învârtindu-se în jurul lui, cuvinte pierdute, dar Wallace a înțeles în momentul acela ce însemnau, de ce se simțise chemat de la bun început, îndemnat să iasă din ceainărie.

Fusese Cameron care îl chema la el.

În spatele lui, Hugo a coborât cricul înainte de a opri motorul scuterului, dar Wallace nu avea de gând să lase nimic să-i distragă atenția. Nu în acel moment.

— Cameron, a zis el. Ești încă aici, nu-i așa? Oh, Doamne, te aud!

Cameron a clipit încet.

Wallace și-a adus aminte cum se simțise în grădina de ceai, cu mâinile lui Cameron în jurul lui Fericirea. Furia. Momentele de bucurie cu bărbatul-soare, *cu Zach, Zach, Zach.* Durerea tumultoasă care pusese stăpânire pe el când totul era pierdut. Mai târziu aflase că uniunea lor ciudată nu durase mai multe de câteva secunde, dar el le resimțise ca pe o întreagă viață de suișuri și coborâșuri. El *era* Cameron însuși, văzuse tot ce văzuse și Cameron, suferise alături de el acea extraordinară nedreptate a vieții. Atunci nu înțelesese nuanțele; fusese prea mult, prea repede. Nu credea c-ar fi putut înțelege pe deplin nici acum, nu până la capăt, însă acum toate acele fragmente erau mai limpezi decât fuseseră vreodată.

Chiar și când Hugo i-a strigat să se oprească, Wallace s-a întins spre Cameron și l-a luat de mână.

— Arată-mi! a șoptit el.

Și Cameron i-a arătat.

Amintirile s-au ridicat asemenea fantomelor și Zach i-a zis „Nu mă simt bine”.

El a încercat să zâmbească.

N-a reușit.

Ochii i s-au dat peste cap.

Viu, apoi mort.

Dar nu fusese atât de rapid, nu-i așa? Nu, fusese mai mult, mult mai mult decât reușise Wallace să cuprindă prima dată. Acum surprindea fragmente, bucăți ca dintr-un film mut, role de film care săreau cadru cu cadru. *Era* Cameron, dar nu era.

Numele lui era Wallace Price. Trăise. Murise. Și totuși, dăinuise, iar și iar și iar, dar asta nu era important, asta se *terminase,* pentru că locul fusese luat de Cameron, care îi arăta tot ce zăcea ascuns dincolo de suprafață.

— Zach, a șoptit Wallace în același timp în care Cameron zicea „Zach? *Zach?"* ducându-se în față, dar el (ei?) nu a reușit să ajungă la Zach înainte ca acesta să se prăbușească, izbindu-se cu capul de podea, cu o *bufnitură* îngrozitoare.

Wallace nu a mai deținut controlul, prins în capcana amintirilor sângerând, care îl înconjurau ca un univers nesfârșit, Cameron la telefon, urlând la operatorul de la salvare că nu *știe* ce se întâmplă, că nu *știe* ce-ar trebui să facă, ajutați-ne, Dumnezeule mare, ajutați-ne!

— Ajutați-ne! a șoptit Wallace. Vă rog!

Încă un salt, dur și sfâșietor, și Cameron a dat de perete ușa din față, paramedicii l-au îmbrâncit ca să-și facă loc și totul a fost inundat de luminile girofarului unei ambulanțe și al unei mașini de pompieri parcate în fața casei.

Cameron tot cerea vehement să i se spună ce se întâmplase cu el, în timp ce paramedicii îl fixau pe Zach pe o targă, vorbind repede despre pupile dilatate și despre tensiunea arterială care scădea. Zach avea ochii închiși și trupul flasc și Wallace a simțit groaza lui Cameron ca și cum ar fi fost a lui, mintea lui zbierând întruna *CE SE ÎNTÂMPLĂ CE SE ÎNTÂMPLĂ?*

A fost în spatele ambulanței când i-au deschis cămașa lui Zach, întrebându-l pe Cameron dacă știa de ce boli suferea, dacă luase droguri, dacă luase vreo supradoză, *trebuie să ne spuneți totul ca să știm cum să-l ajutăm.*

Abia putea să gândească.

„Nu", a zis el din ce în ce mai șocat. „N-a luat droguri niciodată în viața lui. Nici măcar aspirină nu ia. Nu e bolnav. N-a fost niciodată *bolnav."*

Stătea în spital, amorțit ca și cum întregul trup i-ar fi fost scufundat în gheață, înconjurat de prieteni și de familia lui Zach când a venit medicul și le-a distrus complet întreaga lume. Hemoragie în creier, le-a zis. O ruptură. O fisură. Hemoragie subarahnoidiană.

Leziune pe creier.

Leziune pe creier.

Leziune pe creier.

Cameron a zis: „Dar îl puteți ajuta, nu? Îl puteți vindeca, nu? *Îl puteți face să se simtă mai bine, nu?"*

A urlat și a urlat, mâini apucându-l de umeri, mâini ținându-l de brațe, imobilizându-l, oprindu-l să nu se năpustească la medicul care, văzând asta, a făcut pași precauți înapoi.

L-au dus pe Zach de urgență în sala de operații.

A murit pe masa de operații.

Cameron a purtat cel mai bun costum la înmormântare.

S-a asigurat că și Zach era îmbrăcat la fel.

Un cor a cântat un psalm despre lumină și minune, despre Dumnezeu și planul Lui divin, și Wallace a urlat în sinea lui, dar fără să fie el. A fost Cameron, zbierând mut ca totul să fie doar un coșmar, că nu putea fi real. *Trezește-te!* urla Cameron în mintea lui. *Te rog, trezește-te!*

Preotul a vorbit despre durere și doliu, a spus că nu putem pricepe niciodată de ce cineva atât de plin de viață este luat așa curând, dar că Dumnezeu nu ne dă niciodată mai mult decât putem duce.

Toată lumea a plâns.

Nu și Cameron.

Oh, a încercat! A încercat să forțeze apariția lacrimilor, a încercat să se forțeze pe sine să simtă *orice* în afară de frigul care îl amorțea, care se insinua cu forța.

Sicriul a fost deschis.

Nu s-a putut uita la corpul depus înăuntru.

„Ești sigur?" l-a întrebat o prietenă. „Nu vrei să-ți iei rămas-bun înainte să..." Cuvintele i-au pierit într-un plâns cu sughițuri.

Cameron a stat lângă o groapă din pământ în vreme ce același preot a perorat întruna despre Dumnezeu și despre planurile Lui și despre lumea văzutelor și nevăzutelor. A privit cum este coborât Zach în groapă și n-a simțit nimic altceva în afara frigului acela. Doar atât și, indiferent ce a făcut Wallace, indiferent cât a încercat, nu a putut să alunge frigul.

Lumea a stat noaptea cu el. N-a fost lăsat de unul singur săptămâni la rând.

Îi ziceau: „Cameron, trebuie să mănânci".

Îi ziceau: „Cameron, trebuie să faci duș".

Îi ziceau: „Cameron, trebuie să ieși afară. Să iei niște aer proaspăt".

Și, în cele din urmă, i-au zis: „Ești sigur că o să fii OK de unul singur?"

„O să fiu OK", le-a zis el. „O să fiu OK."

Nu avea să fie.

A rezistat patru luni.

Patru luni în care a bântuit prin casa în care stătuseră împreună, mutându-se dintr-o cameră în alta, strigându-l pe Zach, zicând „Urma să facem atât de multe lucruri. *Mi-ai promis!"*

Și totuși, lacrimile nu au venit.

Îi era mereu frig.

Erau zile în care nu se ridica din pat, zile în care nu avea forță decât să se întoarcă pe partea cealaltă, să-și tragă pătura peste cap și să caute mirosurile lui Zach, de lemn ars și pământ și copaci, atât de mulți copaci.

Spre final, prietenii au revenit.

„Suntem îngrijorați în privința ta", i-au zis. „Trebuie să ne asigurăm că o să fii bine."

„O să fiu bine", le-a spus el. „O să fiu bine."

În ultima zi, s-a trezit.

În ultima zi, a mâncat un castron de cereale. A spălat castronul și lingura în chiuvetă, apoi le-a pus la locul lor.

În ultima zi, a umblat prin casă, dar n-a vorbit.

În ultima zi, a renunțat.

Nu l-a durut, nu cine știe ce.

Sfârșit.

A fost doar amorțit.

Și apoi nu a mai fost deloc.

Sau poate că a mai *fost?*

Da, a mai fost.

Pentru că a stat deasupra lui însuși, privind cum se scurge sângele din el și a zis: „Oh! Acesta e Iadul".

Și a fost tot singur.

Până când a apărut un bărbat. Își zicea culegător de suflete. A zâmbit, deși nu era zâmbetul lui. Gura i s-a arcuit într-o grimasă lipsită de blândețe.

„O să te duc departe", i-a zis culegătorul de suflete. „Totul o să capete noimă, îți promit. Chiar dacă ai renunțat la viață ca și cum n-ar fi fost nimic, o să am grijă de tine."

La apus a ajuns în fața unei ceainării, privind la un semn din fereastră.

ÎNCHIS PENTRU UN EVENIMENT PRIVAT.

Hugo îl aștepta înăuntru. I-a oferit ceai.

Cameron l-a refuzat.

„Îmi pare atât de rău!" i-a zis Hugo. „Pentru tot ce-ai pierdut."

Culegătorul de suflete a pufnit. „Și-a făcut-o cu mâna lui."

A fost ca și cum i-ar fi turnat otravă în urechi.

Știa că era o ușă, dar nu avea încredere în ea. Culegătorul îi zisese că putea să-l transporte oriunde. El nu știa. Hugo nu știa. Nu știa nimeni. „Ar putea fi doar întuneric nesfârșit", i-a zis culegătorul târziu în noapte, când Hugo dormea. „Ar putea să nu fie absolut nimic dincolo."

Cameron a fugit din ceainărie.

Pielea i s-a descompus.

Cablul s-a rupt și a dispărut.

Cârligul din piept s-a dizolvat.

A reușit să ajungă în oraș înainte să cadă în genunchi în mijlocul drumului.

Ultimul lui gând lucid a fost despre Zach și despre cum îi zâmbise ca soarele și Wallace a știut că dorința de a simți la fel nu fusese doar a lui, ci ultima răsuflare, ultima sforțare a unui om în a cărui minte locuia acum, iar soarele fusese ultimul lucru de care se agățase

înainte de pierderea umanității.

Și aici, acum, Wallace a zis:

— Nu e drept. Nimic din toate astea nu e drept.

— Ajută-mă! i-a zis Cameron.

Wallace s-a uitat în jos, la pieptul care îi ardea ca și cum ar fi fost în flăcări.

Din piept îi ieșea un arc de metal. Capătul era atașat de cablul gros și strălucitor care se întindea spre Hugo. O legătură, un pripon, o ancoră între vii și morți, care nu-i lăsa să plutească în neființă.

Wallace s-a întins spre cârlig, ezitând o secundă.

— Acum îl văd. Nu e mereu despre lucrurile pe care le faci sau despre greșelile pe care le-ai făcut. E despre oameni și despre ce suntem dispuși să facem unii pentru ceilalți. Despre sacrificiile noastre. Asta m-au învățat ei. Aici, în locul ăsta.

— Te rog! a șoptit Cameron. Nu mai vreau să fiu rătăcit.

— Renunță la așteptări, i-a zis Wallace.

A apucat de cârlig, simțind metalul fierbinte ca focul în palme și pe degete, dar nu frigea. A tras cât de tare a putut, îndurând o durere atât de intensă, că și-a încleștat dinții, scrâșnind cu forță. Lacrimi i-au curs șuvoaie din ochi și a urlat când s-a desprins cârligul. Greutatea din piept s-a stins, lăsând loc unui val de ușurare pe care l-a resimțit ca pe soarele și stelele de pe cer.

Apoi a ridicat cârligul deasupra capului.

Și l-a înfipt direct în pieptul lui Cameron.

A clipit și a deschis ochii când a simțit că i se duce capul într-o parte de la o palmă zdravănă.

— *Au!* Ce dracu'!

A clipit iar, uitându-se la Mei, care se zgâia în jos la el. Erau în ceainărie, iar Wallace o privea de pe podea.

— *Nenorocitule!* s-a răstit Mei la el. Ce dracu' crezi că faci?

Wallace și-a frecat falca, simțind în continuare usturime unde fusese lovit, și a dat să se ridice.

— Ce faci... a dat să zică, apoi a căscat ochii. Căcat!

— Da, tâmpitule. Exact, *căcat.* Ai cea mai vagă idee ce-ai...

— A funcționat? a întrebat el cu disperare. A funcționat sau nu?

Ea a oftat, cu umerii căzuți.

— Vezi cu ochii tăi.

L-a apucat de braț și l-a tras de pe podea. El a țipat surprins când *a luat-o* în sus, picioarele ridicându-i-se de la sol ca și cum ar fi fost ușor ca un fulg. Cu ochii cât cepele, s-a uitat în jos. A icnit când a văzut că plutea la câțiva centimetri de podea. A dat din brațe *în sus,* în ideea că așa avea să se ducă *în jos.* N-a funcționat. Mei s-a uitat urât la el în timp ce a mai făcut o încercare.

— Exact, e doar vina ta. Ai avut noroc că încă mai aveam lesa lui Apollo, altfel dus ai fi fost până acum.

Zicând acestea, i-a făcut semn spre gleznă. În jurul ei era înfășurată lesa câinelui. S-a uitat de-a lungul ei până a dat cu ochii de Nelson, care ținea de capătul celălalt.

— Ce e cu mine? a șoptit el.

Nelson s-a aplecat, sărutându-i dosul palmei cu buzele sale uscate și crăpate.

— Om nebun ce ești! Om nebun și minunat ce ești! Plutești pentru că nu mai e nimic să te țină pe loc. Dar nu-ți face griji. Te-am prins. Nu te las eu să zbori. Renunță la orice fel de așteptări Wallace, și ai încredere că te ținem noi.

Apollo l-a mirosit pe Wallace pe călcâi, apoi a lins frenetic lesa, ca și cum ar fi vrut să se asigure că el încă era acolo.

— Sunt aici, a șopti Wallace, cu vocea calmă și adormită. Încă mai sunt aici.

A ridicat capul și totul a dispărut. Mei. Apollo. Nelson. Lesa, ceainăria, faptul că nu putea să simtă pământul sub picioare. Totul.

Pentru că lângă Hugo, în fața șemineului, stătea un bărbat cu capul plecat. Era frumos, deși avea obrajii scofâlciți și ochii roșii, ca și cum ar fi plâns de curând. Părul deschis la culoare îi încadra chipul. Era îmbrăcat într-o pereche de blugi și un pulover gros, cu mânecile lungi, atârnându-i peste mâini.

— Cameron? a întrebat Wallace cu jumătate de glas.

Cameron a ridicat capul. Zâmbetul i-a tremurat pe față.

— Bună, Wallace!

A făcut un pas de lângă Hugo, părând nesigur. Pe obraz i-a curs o lacrimă.

— M-ai... găsit.

Wallace a dat din cap mut.

Iar apoi s-a trezit într-o îmbrăţişare care ameninţa să-l sufoce, cu faţa lui Cameron lipită de burta lui, pentru că plutea în aer cât de sus îi permitea lesa. Era altfel decât înainte. Nu mai vedea acele fragmente de viaţă cândva trăită. Cameron nu mai era rece, aşa cum fusese cândva. Avea pielea fierbinte, ca şi cum ar fi avut febră, iar umerii i se zguduiau în timp ce se ţinea de el cât de strâns putea. Wallace nu a putut decât să-şi pună mâinile pe părul lui Cameron, cu blândeţe.

— Îţi mulţumesc! i-a şoptit Cameron, cu capul în stomacul lui. Oh, Doamne, îţi mulţumesc! Mulţumesc! Mulţumesc!

— Dap, a zis Wallace răguşit. Da. Sigur.

CAPITOLUL 21

A doua zi, ceainăria Popasul lui Caron, Ceai și Bunătăți nu și-a mai deschis porțile ca de obicei. Pe ferestre au fost închise obloanele, luminile au fost stinse, iar peste geamul ușii din față s-a tras un stol. Cei care veneau pentru ceaiul și pateurile lor cele de toate zilele au fost dezamăgiți să găsească ușa încuiată și un semn în fereastră.

PRIETENII NOȘTRI DRAGI:

CEAINĂRIA POPASUL LUI CARON VA FI ÎNCHISĂ ÎN URMĂTOARELE DOUĂ ZILE PENTRU O SERIE DE REPARAȚII MINORE. SUNTEM NERĂBDĂTORI SĂ VĂ SERVIM DIN NOU CÂND REDESCHIDEM!

HUGO ȘI MEI

Wallace plutea la câțiva metri de pământ pe veranda din spate și-l privea pe Apollo alergând printre plantele de ceai după o gașcă de veverițe care nu știau că era acolo. A râs domol când câinele s-a împiedicat în propriile-i picioare, a căzut, s-a rostogolit și apoi s-a ridicat iar și a luat-o la goană printre plantele de ceai. Wallace abia simțea lesa prinsă de gleznă și legată de balustradă, ca să nu zboare.

S-a uitat în jos la bărbatul de lângă el, genunchii lui Wallace ajungând la același nivel cu umerii bărbatului.

— Nu prea îmi aduc aminte, a zis Cameron și Wallace nu a fost surprins. Cum a fost să fiu... umbră. Prind frânturi, dar abia dacă reușesc să le disting, darămite să le văd de-a binelea.

— Probabil că așa e cel mai bine.

Wallace nu știa ce-ar fi însemnat pentru cineva să-și amintească perioada în care fusese o Umbră. Sigur nimic bun.

— Doi ani, a șoptit Cameron. Hugo a zis că au trecut mai mult de doi ani.

— Să nu-l învinovățești pe el! N-a știut. I s-a spus că nu se poate face nimic pentru cineva care a...

— Nu-l învinovățesc, i-a răspuns Cameron.

Wallace l-a crezut pe cuvânt.

— A fost alegerea mea. Când am plecat, m-a prevenit că așa o să se întâmple, dar n-am ascultat.

— N-a ajutat nici faptul că acel culegător de suflete te-a forțat să iei o decizie, a zis Wallace cu amărăciune.

Cameron a oftat.

— Da, dar asta nu e vina lui Hugo. N-a vrut decât să mă ajute, dar eu n-am vrut să-l las. Am fost atât de furios pe absolut orice. Am crezut că ăsta era modul de a scăpa de tot. De sentimentul acela. A fost ca o palmă peste ochi când mi-am dat seama că nu se terminase. Că durerea continua și nu se mai oprea. Știi cum e?

— Știu, a zis el. Bine, poate nu la intensitatea la care ai resimțit-o tu, dar pricep ce zici.

Cameron s-a uitat în sus spre el.

— Pricepi cu adevărat, nu-i așa?

— Așa cred. E mult pentru oricine să-și dea seama că toți continuăm să existăm chiar și după ce inima nu ne mai bate în piept. Că durerea existenței ne poate urma și după moarte. Nu te condamn pentru ce s-a întâmplat. Nu cred că poate cineva. Și nici tu n-ar trebui să te condamni pentru asta. Poți să înveți din asta. Să evoluezi, dar nu lăsa să te mănânce iar pe dinăuntru. Știu, e mai ușor de spus decât de făcut.

— Dar uită-te la tine! a zis Cameron. Ești...

Wallace a început să râdă iar, în ciuda nodului din gât.

— Știu. Dar nu vreau să te preocupe treaba asta. Cred că... tu m-ai ajutat să pricep lecția pe care trebuia s-o învăț.

— Care a fost aia? a întrebat Cameron.

Wallace a privit spre cer, înclinându-se pe spate până a ajuns aproape paralel cu solul. Norii treceau pe cer, albi și pufoși, fără vreo destinație anume. Și-a ridicat mâinile luminate de soarele cald.

— Că trebuie să ne desprindem, indiferent cât de înfricoșător ar fi.

— Am pierdut atât de mult timp. Zach trebuie să fie furios pe mine.

— O să afli destul de curând. Îl iubești?

— Da.

A răspuns cu o înverșunare aproape palpabilă, atât de profundă că Wallace aproape a simțit-o pe gât, ca rămășițele unui foc care ardea

mocnit, scăpărând.

— Și el te iubește pe tine?

Cameron a râs amarnic.

— Imposibil. N-am fost cel mai bun om de avut prin preajmă, dar a luat cele mai urâte părți din mine și le-a scos cu forța la lumină, a zis el, înclinând capul. Mi-e frică, Wallace. Dacă e prea târziu? Dacă am stat aici prea mult?

Wallace s-a întors în aer și a privit în jos spre Cameron. Nu lăsa nicio umbră, nimic. Niciunul dintre ei nu proiecta umbră, dar asta nu conta. Erau aici. Erau reali.

— Ce contează doi ani în fața veșniciei?

Cameron a suspinat.

— Zici tu?

— Da... a răspuns Wallace. Zic.

Tot restul zilei, timpul a părut să se măsoare cu intermitențe. Hugo și-a petrecut majoritatea orelor cu Cameron. Pentru un moment scurt, Wallace a fost extrem de gelos, dar apoi a lăsat să treacă de la el. Acum, Cameron avea mai multă nevoie de Hugo. Wallace alesese deja.

— Cum e? l-a întrebat Mei.

Erau în bucătărie, iar Mei se mișca între unul dintre cuptoare și plită. I-a zis că munca nu se oprea doar pentru că închiseseră ceainăria.

— Ce?

Lesa era legată de capătul frigiderului și era prinsă strâns, astfel că piciorul atingea pământul.

Mei a ezitat.

— Hugo mi-a zis că... I-a făcut semn spre piept.

El a ridicat din umeri.

— E așa cum e.

— Wallace.

— Sunt fără căpătâi, a zis el în cele din urmă.

Mei l-a luat de mână și l-a tras încet, până când picioarele i s-au lipit de podea.

— Te-am prins.

El i-a zâmbit.

— Știu.

— N-o să te las să plutești în neant. Nu ești un balon.

El a râs până a rămas fără suflare.

Nu știa ce puneau la cale.

Trebuia să fi simțit ceva. Nu erau genul care să lase lucrurile așa.

A rătăcit pe la parterul ceainăriei, cu Apollo trăgându-l vesel de lesă ca să-l țină ancorat. S-a chinuit din răsputeri să ignore șoaptele infime pe care le tot auzea în minte. Nu erau precum cele care veniseră dinspre Cameron. Acestea erau mai insistente, veneau dinspre ușă și, deși nu se puteau distinge clar cuvintele, aveau aceeași cadență a vorbirii, înfricoșându-l și fascinându-l în egală măsură. Bântuia prin ceainărie, o bărcuță într-un imens ocean. Picioarele nu-i atinseseră nicio clipă podeaua.

Nelson îl privea din fotoliul lui din fața șemineului. Când Apollo l-a tras lângă bătrân, acesta l-a întrebat:

— O simți, nu-i așa?

— Ce? a întrebat Wallace, pe un ton nostalgic și ciudat.

— Ușa. Te cheamă la ea.

— Da, a șoptit Wallace.

Apoi s-a învârtit alene în aer.

— Cârligul acela. Cablul. Aveai și tu unul.

Wallace a clipit încet, venindu-și oarecum în fire.

— Și tu? Sigur ai și tu unul. Nu m-am gândit niciodată să întreb. Ce e?

— Nu știu, a recunoscut Nelson. Nu prea știu. E acolo dintotdeauna. Cred că e o manifestare a unei legături, ceva care ne ține legați de Hugo, o aducere-aminte că nu suntem singuri.

— Ei bine, acum la mine nu mai e, a șoptit Wallace, uitându-se la focul care pâlpâia în șemineu.

A închis ochii. Hugo era acolo, zâmbindu-i în întuneric.

— Poate, a zis Nelson. Dar ce a reprezentat încă mai e. Asta nu-ți poate fi luat niciodată. Îți aduci aminte ce ți-am zis despre nevoie *versus* dorință? Nu avem nevoie de tine, pentru că asta ar presupune că tu trebuie să repari ceva în noi. Dar noi n-am avut niciodată nimic

defect. Noi, în schimb, te *vrem* cu noi, Wallace. Fiecare bucăţică. Fiecare parte din tine. Pentru că formăm o familie. Înţelegi diferenţa?

Wallace a râs domol.

— Dar n-am primit a treia cană cu ceai.

Nelson a bătut cu bastonul în podea.

— Nu. Bănuiesc că ai dreptate. Hai să schimbăm treaba asta, ce zici?

Wallace a deschis ochii.

— Poftim?

Nelson i-a făcut semn din cap spre bucătărie.

Hugo şi Mei au ieşit pe uşile duble. Hugo ducea o tavă plină cu ceşti familiare şi cu un ceainic de lut. Cameron venea în urma lor, cu ochii senini.

Hugo a pus tava pe o masă. Le-a făcut semn tuturor să se aşeze.

— Cameron, a zis el, am ceva pentru tine.

Cameron a clipit.

— Pentru mine? Am crezut că toate astea sunt pentru... a zis şi s-a uitat spre Wallace.

Wallace a clătinat din cap.

— Nu. Acum e pentru tine. Primul tău ceai.

Nelson s-a ridicat din fotoliu şi a tras lesa din gura lui Apollo. Câinele a crezut că se joacă şi a tras şi el. Wallace s-a smucit dintr-o parte în alta şi a zâmbit atât de larg, că s-a gândit să nu i se despice faţa până la urechi. Apollo i-a dat drumul în cele din urmă şi a lătrat la picioarele lui, în vreme ce Nelson l-a tras spre masă.

— S-a infuzat destul? a întrebat Wallace în timp ce mirosea aroma de... portocale?

Da, aroma de portocale umplea ceainăria.

— Da, a răspuns Hugo.

I-au tremurat mâinile când a ridicat ceainicul. Mei şi-a pus mâna peste a lui ca să-l liniştească. Hugo a pus ceaiul în ceşti. După ce a terminat, a turnat o parte din ceai într-un bol cu acelaşi model precum ceştile. A lăsat ceainicul jos, apoi a luat bolul şi l-a pus pe podea, în faţa lui Apollo. Câinele s-a aşezat cu capul înclinat, aşteptând.

— E gata! a zis Hugo.

Cameron a ezitat o clipă, apoi s-a aplecat asupra ceainicului, inhalând adânc.

— Oh, dar e... a început el uitându-se la Hugo cu ochii mari. Știu aroma. Am avut... un portocal. În curtea din spatele casei. Era... Lui Zach îi plăcea să se întindă sub el și să admire cum se joacă lumina soarelui printre crengi, a spus Cameron și a închis ochii. E mirosul care îmi aduce aminte de acasă.

— Hugo știe ce face. Se pricepe bine la asta, a adăugat Wallace uitându-se la fiecare. Cum spuneați voi?

Știau exact la ce se referea.

— Prima dată când bei ceaiul cu cineva, ești un străin, a zis Mei.

— A doua oară când bei ceaiul cu cineva, ești un oaspete neprețuit, a zis Nelson.

Hugo a încuviințat.

— Și a treia oară când bei ceaiul cu cineva, devii parte din familie. E un citat tibetan. Am pus la inimă aceste cuvinte, pentru că este, într-adevăr, ceva special în gestul de a împărți ceaiul cu cineva. Bunicul m-a învățat asta. Mi-a zis că atunci când bei ceai cu cineva e ceva intim și tihnit. Profund. Aromele diferite se împletesc, mirosul devine puternic. E un gest mic, dar atunci când bem ceai, îl bem împreună.

Le-a înmânat câte o ceașcă. Mai întâi lui Cameron. Apoi lui Mei. Lui Nelson. Iar la final lui Wallace. Ceaiul a sărit puțin din ceașcă atunci când l-a luat din mâna lui Hugo, degetele lor ajungând atât de aproape, dar fără să se atingă, fără să se atingă vreodată. S-a rotit cu grijă în aer, cu vârfurile picioarelor îndreptate spre podea, cât timp Nelson a legat lesa de piciorul mesei.

— Vă rog, beți cu mine!

L-a așteptat pe Cameron să bea primul. Acesta a ridicat ceașca la buze, a inhalat iar, a clipit repede de câteva ori și a închis ochii. Buzele sale au schițat un zâmbet timid, apoi a gustat din cană. Au urmat Mei, Nelson și Hugo. Apollo a băut și el, lipăind din bol.

Wallace a dus ceașca la buze, inspirând aroma portocalei amestecate cu condimente. Aproape că se vedea cum stă pe pământ, în iarbă și privește în sus spre copacul greu de fructe, cu frunzele legănându-se leneș într-o adiere blândă, cu soarele strecurându-se

printre crengi. A băut cu înghiţituri mari, ceaiul alunecându-i pe gât cu uşurinţă, încălzindu-l pe dinăuntru.

De îndată ce s-a terminat ceaiul, Wallace a simţit că înainte nu avusese la dispoziţie decât un moment.

Doar că...

Doar că nu era chiar adevărat.

Pentru că tocmai îşi terminase cea de-a treia cană de ceai. Privirea i s-a dus spre proverbul tibetan gravat deasupra tejghelei.

Străin. Oaspete. Familie.

Acum le aparţinea la fel cum ei îi aparţineau lui.

A pus ceaşca de ceai pe masă, ca să n-o scape. Aceasta a zăngănit pe masă, dar ceaiul care rămăsese pe fund n-a mai dat pe lângă. Cameron a făcut la fel. S-a uitat la ceaşcă, având pe chip o expresie de uimire pe chip.

— Pot să...

Apoi şi-a ridicat privirea spre tavan.

— Voi auziţi? E ca un soi de... cântec. E cel mai frumos lucru pe care l-am auzit vreodată.

— Da, a zis Nelson încet, în timp ce Apollo a lătrat.

— Şi eu, a zis Wallace.

Mei a clătinat din cap.

Hugo a părut abătut, dar Wallace nu s-a aşteptat ca el să audă ce puteau ei. Cântecul acela nu-i era menit, cel puţin, nu încă.

— Mă cheamă, a şoptit Cameron.

Wallace a zâmbit.

Au stat în jurul mesei, cu Wallace plutind printre ei şi bând ceai până n-a mai rămas nimic.

Hugo l-a găsit pe veranda din spate, plutind paralel cu solul, cu mâinile sub cap, contemplând cerul nopţii. Mei legase lesa de balustradă, aşa cum îi ceruse el, şi îi zisese că nu avea voie sub nicio formă s-o dezlege. Stelele erau la fel de strălucitoare ca întotdeauna. Se întindeau la nesfârşit. Se întreba dacă erau stele acolo unde se ducea. Spera că da. Poate că el şi Hugo aveau să se poată uita la cer în acelaşi timp.

Hugo s-a aşezat lângă el, cu braţele în jurul picioarelor şi cu

genunchii la piept.

— Încă o sesiune, domnule doctor? a întrebat Wallace apucând de lesă şi trăgându-se mai aproape de Hugo.

S-a lovit cu fundul de verandă. A dus mâinile în spate şi a apucat marginea verandei, ca să se poată opri.

Hugo a pufnit pe nas, apoi a clătinat din cap.

— Nu ştiu dacă mai am ceva să te învăţ.

— Unde e Cameron?

— Cu bunicul şi Mei, a zis el, dregându-şi vocea. El, ăăă... Mâine.

— Mâine ce?

O întrebare mare, dar niciodată mai mult ca acum.

— O să treacă dincolo.

Wallace a întors capul spre Hugo.

— Deja?

Hugo a încuviinţat.

— Ştie ce vrea.

— Şi vrea asta.

— Dap. I-am zis că nu are de ce să se grăbească, dar nici n-a vrut să audă. Consideră că deja a pierdut prea mult timp aici. Vrea să ajungă acasă.

— Acasă, a şoptit Wallace.

— Acasă, a fost de acord Hugo, cu un nod în gât. Dimineaţă, la prima oră.

S-a uitat la Wallace o clipă îndelungată.

— Îi putem ajuta. Dacă... a funcţionat pentru Cameron, poate că ar funcţiona şi cu ceilalţi

A privit spre plantele de ceai.

— Însă directorului n-o să-i placă.

Pe Wallace l-a umflat râsul.

— Nu, nici nu mă aştept să-i placă. În definitiv, indiferent ce altceva mai e, sigur e birocrat. Şi, mai rău de atât, e un birocrat *plictisit.* Are nevoie de ce-am făcut eu.

— Şi ce anume ai făcut?

— I-am oferit un şoc la sistem.

— Un şoc la sistem, a repetat Hugo, gândindu-se la sensul cuvintelor. Păi eu...

A scuturat din cap și a continuat:

— Vii cu mine? Vreau să-ți arăt ceva.

— Ce?

— O să vezi. Hai!

Wallace s-a împins de pe verandă și a luat-o în sus plutind. S-a smucit când s-a întins lesa. Apoi s-a legănat în dreapta și-n stânga, clipind încet. S-a întrebat ce-ar fi dacă ar fi desfăcut lesa, dacă ar fi continuat să se ridice din ce în ce mai sus, până și-ar fi luat locul printre stele. Era un gând înfricoșător de minunat.

În schimb, Hugo l-a tras prin casă, atent să nu-l dea cu capul de pragul de sus.

Ceasul marca secundele scurse.

Mei și Cameron stăteau pe podea în fața șemineului, cu Apollo lângă ei, stând pe spate, cu labele în sus. Nelson era în fotoliul lui. Nu au spus nimic în timp ce Hugo a urcat scările cu Wallace după el, plutind prin aer fără să atingă o clipă podeaua.

Credea că Hugo o să-l ducă la ușă și o să-i explice mai multe din ce-ar fi presupus, din ce-ar fi putut să se afle dincolo. A fost surprins când l-a dus la una dintre ușile închise de la etajul doi.

La ușa care dădea în camera lui, singura în care Wallace nu fusese până atunci.

Hugo s-a oprit, cu mâna pe clanță. S-a uitat în urmă la Wallace.

— Ești pregătit?

— Pentru ce?

— Pentru mine.

Wallace a început să râdă.

— Absolut.

Hugo a deschis ușa și a pășit în lături. I-a făcut semn lui Wallace să treacă.

Acesta s-a apucat de cadrul ușii și s-a împins în cameră, ferindu-și capul.

Era mai mică decât își imaginase. Știa că dormitorul principal era la etajul trei și că le aparținuse lui Nelson și soției sale înainte de moartea acesteia.

Încăperea era extrem de curată. Harvey, inspectorul sanitar, ar fi fost mulțumit, fără doar și poate. Nu era nici măcar un firicel de praf,

nimic în dezordine sau nelalocul lui.

La fel ca la primul etaj, pereții erau acoperiți cu postere și fotografii care reprezentau locuri îndepărtate. O pădure nesfârșită, cu copaci străvechi. O statuie veche, pe malul unui râu verde. Funde lucioase, care atârnau deasupra unei piețe multicolore, pline până la refuz de oameni în straie lungi și voluminoase. Case cu acoperișuri din stuf. Soarele răsărind peste un câmp de grâu. O insulă în mijlocul unei mări, cu o casă ciudată, cocoțată pe niște stânci.

Dar nu erau toate niște vise de neîmplinit.

Un bărbat și o femeie care semănau cu Hugo zâmbeau dintr-o fotografie înrămată, atârnată în mijlocul încăperii. Sub aceasta se afla o altă fotografie, de data asta cu un câine lățos, cu o moacă morocănoasă, în timp ce Hugo îi făcea baie. Lângă acesta era una în care Hugo și Nelson stăteau în fața ceainăriei, cu brațele încrucișate peste piept, amândoi cu niște zâmbete imense. Sub ea, o fotografie cu Mei în bucătărie, cu făină împrăștiată pe față, cu ochii strălucitori și cu o spatulă îndreptată spre aparat.

Și tot așa, cel puțin încă vreo zece, spunând povestea unei vieți trăite cu forță și dragoste.

— E minunat! a zis Wallace, uitându-se atent la o fotografie în care Hugo era copil și stătea pe umerii unui bărbat care părea să fie tatăl său.

Bărbatul avea o mustață groasă și stufoasă și o sclipire șireată în privire.

— Mă ajută să-mi amintesc, a zis Hugo încet, închizând ușa în urma lui. Tot ce am. Tot ce-am avut vreodată.

— O să-i revezi.

— Crezi?

Wallace a aprobat din cap.

— Poate îi găsesc eu mai întâi. Pot să... nu știu. Să le zic despre tine. Despre tot ce-ai făcut. O să fie foarte mândri de tine.

— Nu mi-e ușor, a zis Hugo.

Wallace s-a întors în aer. Hugo s-a încruntat, cu fruntea numai dungi. Și-a scos bandana de pe cap.

— Ce nu ți-e ușor?

— Chestia asta, a zis Hugo, făcând semn între ei doi. Dintre mine

și tine. Îmi petrec viața vorbind, vorbind și iar vorbind. Oameni ca tine vin la mine și eu le zic despre lumea pe care o lasă în urmă și despre ce urmează. Le spun că nu e nimic de care să se teamă și că o să-și găsească iar liniștea, chiar și când vor fi în cel mai greu moment al existenței lor.

— Dar?

Hugo a scuturat din cap.

— Nu știu ce să mă fac cu tine. Nu știu cum să-ți spun ce vreau să spun.

— Nu trebuie să faci nimic cu...

— Nu. Nu spune treaba asta. Știi că nu e adevărat, a zis Hugo răgușit, lăsând bandana să cadă pe jos. Vreau să fac *totul* cu tine.

Apoi, în șoaptă, ca și cum i-ar fi distrus pe amândoi dacă ar fi vorbit cu voce tare, Hugo i-a zis:

— Nu vreau să pleci.

Patru cuvinte scurte. Patru cuvinte pe care nimeni nu i le mai adresase vreodată lui Wallace Price. Erau fragile, așa că le-a luat și le-a ținut strâns la piept.

Hugo și-a tras șorțul peste cap, lăsându-l să cadă lângă eșarfă. Apoi și-a scos pantofii. Avea șosete albe, cu o gaură lângă unul din degete.

— Eu... a încercat Wallace.

— Știu, a zis Hugo. Stai cu mine. Doar în seara asta.

Wallace a fost devastat. Dacă ar fi fost oricine altcineva, ăsta ar fi fost începutul unei relații. Un început, nu un sfârșit. Dar nici unul, nici altul nu era altcineva. Erau Wallace și Hugo, mort și viu. O prăpastie imensă se căscase între ei.

Hugo a stins lumina, cufundând camera în semiîntuneric. S-a dus spre pat. Era unul simplu. Un cadru de lemn. O saltea mare. Cearșafuri albastre, o cuvertură. Pernele păreau moi. Patul a scârțâit când s-a așezat Hugo pe el, cu mâinile atârnând între picioare.

— Te rog! a zis Hugo încet.

— Doar în seara asta, a zis Wallace.

S-a uitat în jos, la propriile picioare, care atârnau deasupra podelelor de lemn. S-a încruntat și i-au dispărut pantofii. De restul nu și-a făcut griji. Nu avea să doarmă.

Hugo și-a ridicat privirea spre Wallace în timp ce acesta a venit

deasupra lui plutind. Avea o expresie ciudată pe faţă şi Wallace s-a întrebat de ce oare îl alesese Hugo pe el, ce făcuse el vreodată ca să merite acest moment.

Hugo a dat din cap şi s-a tras în spate pe pat, apoi s-a întins spre capătul opus. A apucat lesa care atârna şi a prins-o de tăblie.

Wallace a întins mâna şi a lipit-o de pat, dorindu-şi să se poată întinde lângă Hugo. A strâns între degete cuvertura moale. S-a tras în jos până a ajuns cu faţa lipită de cuvertură şi a inspirat adânc. Mirosea ca Hugo, a cardamom, scorţişoară şi miere. A oftat şi s-a mişcat până când a ajuns direct deasupra lui Hugo. Acesta stătea cu capul pe pernă, iar ochii îi străluceau în întuneric în timp ce-l privea pe Wallace.

La început, nu şi-au vorbit. Wallace avea prea multe lucruri pe care voia să i le spună, dar nu a ştiut cum să înceapă.

Hugo în schimb a ştiut. Hugo ştia mereu.

— Bună!

— Bună, Hugo! i-a răspuns Wallace.

Hugo a întins mâinile spre Wallace, cu degetele întinse. Wallace a făcut la fel, ajungând doar la câţiva centimetri unul de celălalt. Nu se puteau atinge. În definitiv, Wallace era mort. Dar era bine. Era totuşi bine. Wallace şi-a imaginat că poate să simtă căldura pielii lui Hugo.

— Cred că ştiu de ce mi-ai fost dat în grijă, a zis Hugo.

— De ce? a întrebat Wallace.

Vorbea şoptit, domol. În taină.

Hugo şi-a coborât mâna pe pat, gest care l-a cufundat pe Wallace într-o suferinţă neagră.

— Mă faci să-mi pun întrebări. De ce trebuie să fie asta calea? Care e locul meu în lumea asta? Mă faci să vreau lucruri pe care nu le pot avea.

— Hugo.

Wallace s-a rupt pe din două.

— Mi-aş dori ca lucrurile să fi fost altfel, a şoptit Hugo. Mi-aş dori ca tu să fi fost viu şi să fi ajuns aici. Ar fi putut să fie o zi ca oricare alta. Poate chiar ar fi fost senin. Sau poate că ar fi plouat. Eu sunt după tejghea. Uşile se deschid. Ridic privirea. Tu intri pe uşă. Te încruntţi, pentru că nu ştii ce dracu' cauţi tu într-o ceainărie din

mijlocul pustietății.

Wallace a pufnit.

— Mda, sună ca mine.

— Poate că ești în trecere, a continuat Hugo. Te-ai rătăcit și ai nevoie de ajutor ca să te repui pe drumul ce-l bun. Sau poate că vrei să rămâi. Vii spre casa de marcat. Îți zic „Bună și bun venit la Popasul lui Caron!"

— Eu îți zic că n-am mai băut niciodată ceai. Pari total scandalizat.

Hugo a zâmbit trist.

— Poate că nu scandalizat.

— Da, da. Continuă să-ți zici chestia asta. Ești oripilat. Dar și răbdător în același timp.

— Te întreb ce aromă preferi.

— Menta. Îmi place menta.

— Atunci am exact ceaiul potrivit. Crede-mă pe cuvânt, e bun! Ce te aduce pe aici?

— Nu știu, a zis Wallace, prins în fantezia în care totul era frumos și în care nu exista durere.

Mai fusese aici și altădată, dar în taină. Acum era liber să viseze și nu voia să se termine niciodată.

— Am văzut semnul lângă drum și am zis să încerc.

— Serios?

— Serios.

— Mulțumesc că ai încercat.

Wallace se chinuia să-și țină ochii deschiși. Nu voia să piardă momentul. Se forța să memoreze fiecare centimetru de pe chipul lui Hugo, rictusul din colțul gurii, cele câteva fire de păr din barbă pe care le ratase lama de ras.

— Ai face ceaiul. L-ai pune într-un ceainic mic și apoi pe o tavă. Eu m-aș așeza la masa de lângă fereastră.

— Eu ți-aș aduce tava la masă, a spus Hugo. Pe tavă ar mai fi o ceașcă, pentru că îmi doresc să mă rogi să stau la masă cu tine.

— Îmi doresc asta.

— Da, așa e, a fost de acord Hugo. Stai o clipă, mi-ai spune. Bea o ceașcă de ceai cu mine.

— Ai vrea?

— Da, aș vrea. Mă așez pe un scaun în fața ta. Orice altceva dispare și rămânem doar noi doi.

— Eu sunt Wallace.

— Eu sunt Hugo. Mă bucur să te cunosc, Wallace!

— Tu torni ceaiul.

— Și îți întind o ceașcă.

— Aștept să-ți torni și ție ceai.

— Bem amândoi în același timp, a zis Hugo. Și văd exact momentul în care aroma îți ajunge pe limbă, în care caști ochii uimit. Nu te așteptai să aibă un asemenea gust.

— Îmi aduce aminte de copilărie. Când lucrurile aveau o noimă.

— E bun, nu-i așa?

Wallace a dat din cap că da.

— E foarte bun. Hugo, eu...

— Și poate doar stăm așa, pierzând vremea toată după-amiaza. Vorbim. Tu-mi spui despre cum e în oraș, despre oamenii care se grăbesc în toate direcțiile. Eu îți zic despre cum arată copacii iarna, despre cum li se adună zăpada pe crengi până ajung să atârne atât de jos, că ating pământul. Tu-mi spui despre toate lucrurile pe care le-ai văzut, despre toate locurile pe care le-ai vizitat. Eu ascult, pentru că și eu vreau să le văd.

— Poți.

— Pot?

— Da, a zis Wallace. Îți pot arăta eu.

— Serios?

— Poate că mă hotărăsc să rămân, a zis Wallace, niciodată mai convins de ceva. În acest orășel. În acest loc.

— Vii aici în fiecare zi, încercând feluri diferite de ceai.

— Multe dintre ele nu-mi plac.

Hugo a râs.

— Nu. Pentru că ai niște gusturi destul de specifice. Dar le găsesc pe cele care îți plac și mă asigur că le avem mereu la îndemână.

— La prima cană de ceai, sunt un străin.

— La a doua, ești un oaspete de onoare.

Și Wallace a zis:

— Și apoi mai beau un ceai. Și apoi încă unul. Și apoi încă unul. Ce

sunt atunci pentru tine?

— Familie, a zis Hugo. Devii parte din familie.

— Hugo?

— Da?

— Să nu mă uiți! Te rog, să nu mă uiți!

— Cum aș putea? a întrebat Hugo.

— Nici măcar când n-o să mai fiu.

— Nici măcar când n-o să mai fii. Nu te mai gândi la asta acum. Încă mai avem timp.

Mai aveau.

Nu mai aveau.

Pleoapele lui Hugo au devenit grele. S-a luptat să-și țină ochii deschiși, clipind încet, dar era deja pierdut.

— Cred că ar fi frumos, a zis el și cuvintele deja devenea nedeslușite. Dacă ai fi venit aici. Dacă ai fi rămas. Am fi băut ceai și am fi vorbit și într-o zi ți-aș fi zis că te iubesc. Că nu-mi pot imagina viața fără tine. Că mă faci să-mi doresc mai mult decât am crezut vreodată că aș putea avea. Ce vis nostim!

Ochii i s-au închis și nu s-au mai deschis. A început să respire adânc, cu buzele întredeschise.

După o vreme, Wallace a zis:

— Și eu ți-aș spune că m-ați făcut mai fericit decât am fost vreodată. Tu și Mei și Nelson și Apollo. Că, dacă aș putea, aș sta aici pentru totdeauna. Că și eu te iubesc. Sigur că te iubesc. Cum s-ar putea altfel? Uită-te la tine! Numai uită-te la tine! Ce vis nostim.

Restul nopții, Wallace a plutit deasupra lui Hugo, privind. Așteptând.

CAPITOLUL 22

În dimineața următoare – a șaptea, ultima, cea din urmă – Cameron a zis:

— Mergi cu mine la ușă?

Wallace a clipit surprins, privindu-l pe Cameron.

— Vrei să fiu și eu acolo?

Cameron a dat din cap că da.

— Nu sunt... Nu pot merge – nu încă. Deocamdată nu pot să trec dincolo.

— Știu, a zis Cameron. Dar cred că o să ajute să te știu acolo, cu mine.

— De ce? a întrebat Wallace neputincios.

— Pentru că tu m-ai salvat. Și pentru că mă tem. Nu știu cum o să urc scările. Dacă mă lasă picioarele? Dacă nu pot s-o fac?

Wallace s-a gândit la tot ce-a învățat de când a pășit prima dată în Popasul lui Caron. La tot ce-l învățase Hugo. Și Mei. Și Nelson, și Apollo.

— Fiecare pas înainte e un pas mai aproape de casă.

— Atunci de ce e așa de greu?

— Pentru că așa e viața, a zis Wallace.

Cameron și-a mușcat ușor buza de jos.

— O să fie și el acolo.

Zach.

— Da, o să fie.

— O să țipe la mine.

— Crezi?

— Da, a zis Cameron. Așa o să știu că încă mă iubește, a adăugat, cu ochii înlăcrimați. Sper că o să țipe cât îl țin plămânii.

— Până când o să simți că-ți pocnesc timpanele, a zis Wallace, bătându-l ușor pe creștet. Și atunci nu te va mai părăsi niciodată.

— Mi-ar plăcea.

Apoi, ferindu-și privirea, a adăugat:

— O să te găsesc. Când o să vii. Vreau să te cunoască. Trebuie să știe cine ești și ce-ai făcut pentru mine.

Wallace nu putea. Totul era înceţoşat. Culorile se disipau în jurul lui. Sforile fuseseră tăiate şi plutea, departe, cât mai departe.

— Atunci da, a zis Wallace. O să fiu acolo când treci dincolo.

Cameron a îmbrăţişat-o pe Mei.

L-a îmbrăţişat pe Nelson.

L-a mângâiat pe Apollo pe cap.

— O să mă doară? a întrebat el.

— Nu, i-a răspuns Hugo. N-o să te doară.

S-a uitat la Wallace, întinzând mâna spre el.

— Mă ajuţi?

Wallace n-a ezitat. L-a luat pe Cameron de mână. Cameron l-a strâns tare, de parcă ar fi vrut să-l împiedice să plutească departe.

Mei, Nelson şi Apollo au rămas la parter.

— Mă aştept să vii imediat înapoi, Wallace! a strigat Nelson după el. Încă n-am terminat cu tine.

— Ştiu, i-a răspuns Wallace, strângându-l pe Cameron de mână ca să se oprească puţin.

S-a uitat îndărăt spre ei şi a adăugat:

— Nu durează mult.

Nelson nu a părut să-l creadă, dar Wallace nu avea ce să facă.

Hugo i-a condus în sus pe scări, spre etajul doi.

— Auzi? a întrebat Cameron. E muzică.

Etajul trei.

— Oh! a zis Cameron, cu lacrimile curgându-i şuvoaie pe obraji. Se aude atât de *tare.*

Se uita pe ferestrele pe lângă care treceau şi râdea şi râdea. Wallace nu ştia ce vede, dar nici nu trebuia să ştie.

Etajul patru.

S-au oprit pe coridor.

Plantele încrustate în lemnul uşii se întinseseră pe tavan şi înfloriseră.

Frunzele creşteau.

— Când eşti pregătit, scoate cârligul şi lasă-l să cadă. Eu o să deschid uşa. Doar spune-mi când, i-a zis Hugo.

Cameron a încuviinţat şi s-a uitat în sus la Wallace, care plutea

deasupra lor. I-a strâns mâna, apoi l-a tras la nivelul ochilor.

— Ştiu, i-a şoptit. Când m-ai adus înapoi, când mi-ai pus cârligul tău în piept, am simţit-o. Sunt ai tăi, Wallace. Şi tu eşti al lor. Asigură-te că află şi ei asta. Nu ştii când o să mai ai altă ocazie.

— Aşa o să fac, i-a şoptit Wallace înapoi.

Cameron l-a sărutat pe obraz, apoi i-a dat drumul. Hugo a apucat de lesă, cu privirea blândă şi tristă.

Cameron a tras aer în piept, apoi l-a dat afară. O dată, de două ori, de trei ori. Apoi a zis:

— Hugo?

— Sunt aici.

— Mi-am găsit drumul înapoi. Mi-a luat o vreme, dar am reuşit. Îţi mulţumesc că ai crezut în mine! Cred că sunt pregătit acum.

Şi cu asta, a apucat cârligul pe care Wallace nu-l vedea. A icnit când l-a tras din piept. Apoi a răsuflat uşurat când a deschis pumnul.

— Gata, a zis Hugo. A venit momentul.

— Simt, i-a răspuns Cameron, privind în sus, spre uşă. O să mă ridic. Hugo, te rog! Deschide uşa.

Hugo a deschis-o. S-a întins şi a atins uşor clanţa cu degetele. Apoi a apăsat-o.

A fost ca atunci când s-a înălţat Alan. Lumina s-a revărsat atât de orbitoare, că Wallace a trebuit să-şi ferească privirea. Şoaptele s-au transformat în triluri de păsări. Wallace l-a auzit pe Cameron icnind uimit în momentul în care n-a mai simţit podeaua. A ridicat mâinile ca să-şi acopere ochii, încercând să-l distingă pe Cameron în toată acea lumină incredibil de strălucitoare.

— Dumnezeule! s-a minunat Cameron în timp ce se ridica în aer spre uşa deschisă. Oh, Wallace! E... e soarele. *E soarele.*

Apoi, cu o clipă înainte să treacă prin uşa deschisă, vocea i s-a umplut de o bucurie imensă, puternică.

— Bună, dragostea mea! Bună, bună, bună!

Ultimul lucru din Cameron pe care l-a văzut Wallace au fost tălpile.

Şi uşa s-a trântit în urma lui.

Lumina s-a stins.

Florile s-au retras.

Frunzele s-au micșorat, iar ușa a revenit în cadru.

Cameron dispăruse.

Au rămas sub ușă un timp care li s-a părut ore, Hugo cu lesa în mână, Wallace plutind. Venise timpul și pentru el. Nu încă, dar aproape.

Au băut ceai ca și cum ar fi fost o zi ca oricare alta, dimineața făcând loc după-amiezii, toți purtându-se ca și cum nimic nu se schimba.

Au râs. Și-au spus povești. Nelson și Mei i-au adus aminte cum arătase în bikini. Spre totala consternare a lui Hugo, Nelson i-a zis că, dacă ar fi fost cu câteva zeci de ani mai tânăr, i-ar fi dat prin cap să-l curteze. Wallace l-a pus pe Nelson să-i arate costumul de iepure. Era de-a dreptul tulburător. Coșul cu ouă colorate îl făcea și mai urât, mai ales că urechile clămpăneau întruna, iar nasul atârna. Nelson n-a trebuit să desfacă ouăle ca Wallace să știe că erau pline cu conopidă.

Wallace a trebuit să se apuce bine de masă, ca să nu se ridice în aer și mai mult. A încercat să mascheze gestul, dar ei au știut. Toți au știut. Renunțase la lesă, nevrând să mai existe ceva care să le distragă atenția de la ce avea să urmeze.

Pe măsură ce soarele se îndrepta spre asfințit, Wallace și-a adus aminte de viața pe care o avea înainte să ajungă în locul ăsta. Nu fusese cine știe ce. Făcuse greșeli. Nu fusese un ins de treabă. Și da, avusese momente de adevărată cruzime. Ar fi putut face mai mult. Ar fi trebuit să *fie* mai mult. Dar se gândea că, în cele din urmă, schimbase câte ceva cu ajutorul altora. Și-a adus aminte cum arăta Nancy înainte să plece ultima dată din ceainărie. Felul în care i se păruse Naomi la telefon. Ușurarea de pe chipul lui Cameron când umbra care devenise s-a topit, sufletul lui mort însuflețindu-se din nou.

Wallace făcuse mai multe în moarte decât făcuse vreodată în timpul vieții, dar nu făcuse singur.

Și poate că asta era toată ideea. Dar încă avea regrete. Se gândea că așa avea să fie mereu. Acum nu se mai putea schimba nimic în sensul ăsta. Găsise în el bărbatul care crezuse că devenise înainte ca

greutăţile vieţii să-l copleşească. Era liber. Lanţurile vieţii de muritor dispăruseră. Nu-l mai ţinea nimic aici. Nu mai rămăsese nimic.

Îl durea, dar era o durere bună.

Hugo a încercat să păstreze aparenţele, dar cu cât se apropiau mai mult de apus, cu atât mai agitat devenea. A încetat să mai vorbească. S-a încruntat. Şi-a încrucişat braţele defensiv.

— Hugo, a zis Wallace, când Mei şi Nelson au tăcut.

Apoi s-a apucat cu mâinile de masă.

Hugo a scuturat din cap.

— Nu acum, a zis Wallace. Vreau să fii tare pentru mine.

Hugo a afişat o expresie încăpăţânată.

— Şi cum rămâne cu ce vreau eu?

Nelson a oftat.

— Ştiu că ţi-e greu. Nu cred că...

Hugo a început să râdă răguşit, cu mâinile strânse în pumni.

— Înţeleg. Doar că... Nu ştiu ce să fac.

Mei şi-a pus capul pe umărul lui.

— Ce trebuie, a şoptit ea. Şi noi o să fim acolo, cu tine. Cu amândoi. La fiecare pas, a adăugat ea, ridicând privirea spre Wallace. Te-ai dovedit a fi un tip destul de cumsecade, Wallace Price.

— Nu atât de cumsecade ca tine, Meiying... Cum naiba te mai cheamă?

Mei a chicotit.

— Freeman. L-am schimbat anul trecut. Cel mai bun nume pe care l-am avut vreodată.

— Poţi să fii sigură de asta, a zis Nelson.

Avea mult mai multe să le spună în afară de rămas-bun. Dar înainte să apuce să deschidă gura, Apollo s-a pus pe mârâit, ducându-se la fereastra care dădea pe veranda din faţă a ceainăriei Acele ceasornicului au început să zvâcnească, iar timpul a încetinit.

— Nu, a şoptit el când o lumină albastră a umplut întreaga ceainărie. Nu încă. Te rog, nu încă...

Apollo a urlat, un sunet prelung şi jalnic, în vreme ce lumina s-a diminuat. Ceasul a împietrit, acele oprindu-se în loc.

La uşă, o bătaie uşoară: *poc, poc, poc.*

Hugo s-a ridicat încet din scaun şi s-a îndreptat spre uşă cu paşi

grei A plecat capul când a pus mâna pe clanţă.

A deschis uşa.

Directorul era pe verandă. Avea un tricou pe care scria: DACĂ AI SENZAŢIA CĂ-S MIŞTO, AR TREBUI S-O VEZI PE MĂTUŞA MEA. În păr avea atârnate flori care se închideau şi se deschideau, se închideau şi se deschideau.

— Hugo, a zis băiatul în semn de salut. Mă bucur să ne revedem. Văd că te ţii bine. Sau, mă rog, cât de bine se poate.

Hugo a făcut un pas înapoi, dar nu i-a răspuns.

Când a intrat directorul în ceainărie, podelele au scârţâit sub picioarele lui desculţe, iar pereţii şi tavanul au început să se unduiască ca prima dată. S-a uitat pe rând la fiecare, oprindu-se o vreme asupra lui Mei, apoi întorcându-se spre Nelson şi Apollo. Căţelul l-a mârâit, dar a păstrat distanţa.

— Căţel bun, a zis băiatul.

Drept răspuns, Apollo a lătrat sălbatic.

— Mă rog, căţel în mare parte bun. Mei, văd că te-a prins mănuşă rolul acesta de culegător de suflete. Ştiam eu că e bine să te trimit în slujba lui Hugo. Sunt impresionat.

— Sincer, mi se rupe complet că eşti tu...

— Hai! a zis băiatul. Nu e nevoie de aşa ceva. În definitiv, sunt şeful tău. N-aş vrea să cred că ţii musai să-ţi stric palmaresul, a pufnit el. Nelson. Văd că tot aici eşti. Cât de... previzibil.

— Al naibii să fiu dacă nu sunt! a mârâit Nelson aprig, arătând cu bastonul spre director. Şi să nu crezi că o să obligi pe vreunul de aici să facă ceva împotriva voinţei lui. N-o să permit aşa ceva!

Băiatul s-a uitat lung la el.

— Interesant. Chiar te-am crezut, oricât de lipsită de noimă ar fi fost încercarea. Te rog să nu uiţi că prea puţin poţi să-mi faci ca să opreşti ce trebuie să se întâmple. Eu sunt universul. Tu eşti doar un fir de praf. Îmi placi, Nelson. Te rog, nu mă face să regret!

Nelson s-a uitat la el cu luare-aminte, dar nu i-a răspuns.

Directorul s-a apropiat de masă. Wallace a rămas pironit locului, iar Hugo a închis uşa. Ceasul a ticăit.

Băiatul s-a oprit la masă, în faţa lui Wallace, inspectând ceainicul şi ceştile. Şi-a plimbat un deget pe pâlnia ceainicului. A luat un strop

de lichid din capăt, apoi şi l-a pus pe limbă.

— Mentă, a zis el, părând amuzat. Acadele. Nu-i aşa, Wallace? Le făcea mama ta în bucătărie, iarna. Ce ciudat că o amintire care îţi dă atâta alinare vine de la o persoană pe care ai ajuns s-o dispreţuieşti.

— N-o dispreţuiesc, i-a zis Wallace încordat.

Băiatul a ridicat o sprânceană.

— Zău? De ce nu? Era cel puţin distantă. Aşa au fost ambii părinţi. Spune-mi, Wallace, ce-o să faci când o să-i revezi? Ce-o să le zici?

Nu se gândise la asta. Nu ştia ce spunea asta despre el.

Băiatul a încuviinţat.

— Am înţeles. Păi, bănuiesc că e mai bine să te preocupe pe tine treaba asta decât pe mine. Ia loc, Hugo, ca să putem începe!

Hugo s-a întors la masă, şi-a tras un scaun, apoi s-a aşezat, cu o expresie goală şi rece. Wallace nu putea suferi să-l vadă aşa.

Băiatul a bătut din palme.

— Mult mai bine. Ia staţi o clipă!

S-a dus la masa de lângă ei şi a scos un scaun pe care l-a târât pe podea, înapoi la masa lor. L-a împins între Mei şi Nelson, apoi s-a suit pe el, stând pe genunchi.

— Gata. Acum suntem toţi la fel. Vreau şi eu o ceaşcă de ceai. Întotdeauna mi-a plăcut ceaiul tău. Vrei să-mi torni puţin?

— Nu, nu-ţi torn nimic, i-a răspuns Hugo.

Băiatul a clipit încet, cu genele negre ca păcura contrastând cu pielea aurie.

— Ce-ai zis? a întrebat el cu voce piţigăiată şi dulceagă, ca o lamă învelită în vată de zahăr.

— Nu-ţi torn niciun ceai, a spus Hugo.

— Oh! a zis băiatul, înclinând capul într-o parte. Şi de ce nu?

— Pentru că o să mă asculţi şi nu vreau nimic care să-ţi distragă atenţia.

— Vai! a exclamat băiatul. Chiar aşa? Ar putea fi interesant. Ai toată atenţia mea. Dă-i drumul! Te ascult.

A aruncat o privire piezişă spre Wallace, apoi s-a uitat iar la Hugo.

— Dar m-aş grăbi dacă aş fi în locul tău. Se pare că al nostru Wallace aici de faţă nu prea reuşeşte să stea aşezat. N-aş vrea să zboare în timp ce tu... cum ai defini chestia asta? Mă-nveţi tu pe mine

ce și cum.

Hugo și-a împreunat mâinile pe masă, cu buricele degetelor mari lipite.

— M-ai mințit.

— Serios? Cu ce, mai exact?

— Cameron.

— Ah! a zis directorul. Umbra.

— Da.

— A trecut dincolo.

— Pentru că l-am ajutat noi.

— Zău? a zis băiatul răpăind cu degetele pe obraji. Fascinant.

Wallace a simțit că-i vine să urle, dar și-a ținut gura. Nu putea să lase sentimentele să-l controleze, nu când momentul ăsta era mai important decât oricare altul. Și avea încredere în Hugo cu fiecare fibră a ființei lui. Hugo știa ce face.

Vocea lui Hugo a fost calmă și egală:

— L-ai lăsat așa. Mi-ai zis că nu mai e nimic de făcut.

— Așa am zis? a chicotit directorul. Atunci așa e. Mă bucur să văd că m-ai ascultat.

— Ai fi putut interveni în orice moment, ca să-l ajuți.

— De ce-aș fi făcut eu una ca asta? a întrebat directorul, uimit din cale-afară. El a ales. Cum i-am zis și lui Wallace, liberul-arbitru e esențial. E vital pentru...

— Până hotărăști tu că nu mai e, a zis Hugo sec. Nu e un joc. Nu alegi când și unde să intervii.

— Serios, nu hotărăsc? a întrebat băiatul.

A privit roată spre ceilalți, ca și cum le-ar fi zis *Vă vine să credeți ce zice individul?* Privirea i s-a oprit iar asupra lui Wallace, apoi a revenit la Hugo.

— Dar, așa, de dragul discuției, de ce nu-mi spui ce-ar fi trebuit ca eu, o ființă infinită, croită din praf și stele, să fac?

Hugo s-a aplecat spre el, cu un chip împietrit.

— Suferea crunt. Era pierdut. Fostul meu culegător de suflete știa asta. Se hrănea cu durerea lui. Și tu tot n-ai făcut nimic. Nici măcar după ce Cameron s-a transformat în umbră n-ai ridicat un deget. Abia când a fost povestea cu Lea te-ai hotărât să intervii. N-ar fi

trebuit să dureze atât.

Băiatul a pufnit.

— Poate, dar totul s-a rezolvat în cele din urmă. Mama lui Lea e în curs de vindecare. Cameron s-a regăsit și și-a continuat călătoria spre marele și necunoscutul dincolo. Nu văd care e problema. Toată lumea e fericită, a zis el, rânjind. Ar trebui să fiți mândri de voi. Felicitări de la primul pân' la ultimul. Ura!

A bătut din palme.

— L-ai fi putut ajuta? a întrebat Mei.

Directorul și-a întors încet capul spre ea.

Ea nu și-a ferit ochii.

— Păăăăăi, a început directorul, lungind silaba câteva secunde bune. Adică, da, sigur, dacă e să ne legăm de detalii. Pot să fac cam tot ce am chef.

Apoi și-a îngustat privirea. Wallace a simțit fiori reci pe șira spinării când a auzit răceala din vocea băiatului.

— Aș fi putut să nu-ți las părinții să moară, Hugo. Aș fi putut să las inima lui Wallace să bată în ritmul acela săltăreț. L-aș fi putut apuca pe Cameron de ceafă în clipa în care s-a hotărât să fugă și l-aș fi putut obliga să treacă dincolo.

— Dar n-ai făcut-o, a zis Hugo.

— Nu, n-am făcut-o, a confirmat băiatul. Pentru că toate lucrurile se supun unei ordini. Unui plan, unul care te depășește pe tine. Ai face bine să ții minte treaba asta. Bagă de seamă că nu-mi place tonul tău, a adăugat el, îmbufnat. Nu e foarte frumos din partea ta.

— Care e planul ăla? a întrebat Wallace.

Băiatul s-a uitat la el.

— Poftim?

— Planul? a repetat Wallace. Care e?

— Ceva mult dincolo de capacitatea ta de a înțelege. E...

— În fine, a zis Wallace. Ce e dincolo de ușa aia?

A fost subtil, a trecut într-o clipită, dar Wallace a văzut surprinderea de pe chipul lui înainte să dispară.

— Păi, totul, desigur.

— Detalii. Zi-mi un singur lucru pe care să nu-l știm deja.

Auzind asta, s-a îmbufnat și mai tare.

— Oh, Wallace! Nu ai de ce să te temi Ți-am mai zis asta. O să găsești...

— Mda, vezi tu, eu nu cred că știi, i-a spus Wallace.

S-a aplecat spre băiat, moment în care Mei și-a ținut răsuflarea, iar Nelson a început să bată cu bastonul în podea.

— Cred că vrei, a zis el în continuare. Încerci să te iei după noi. Încerci să ne faci să credem că înțelegi, dar cum ai putea? Nu ai în tine calitatea noastră umană. Nu știi ce înseamnă să ai în piept o inimă care bate, să simți că-ți pocnește. Nu știi ce înseamnă să fii fericit, ce înseamnă să jelești după moartea cuiva. Poate că o parte din tine invidiază tot ce suntem noi și tu nu poți fi vreodată și, chiar dacă nu mă crezi pe cuvânt, îți doresc și ție asta mai mult decât îți închipui. Pentru că *eu* știu că e ceva dincolo de ușa aceea. Am simțit-o. Am auzit șoaptele. Am auzit cântecele pe care le îngână. Am văzut lumina care se revarsă prin ea. Îți poți măcar imagina cum e?

— Ai grijă, Wallace! i-a zis directorul, expresia lui bosumflată făcând loc uneia acre. Adu-ți aminte cu cine stai de vorbă.

— Știe, i-a zis Hugo. Știm cu toții.

Directorul s-a încruntat, privind spre Hugo.

— Chiar știți? Eu așa sper.

— Ce sunt umbrele? a zis Wallace, apoi s-a oprit, gândindu-se mai profund ca niciodată până atunci. O manifestare a unei vieți trăite în frică?

Părea linia corectă de gândire, dar nu reușea să formeze gândul până la capăt.

— Sunt... ce? Sunt oameni mai susceptibili să...

— Unei vieți trăite în frică, a repetat directorul încet. Asta e... hm.

S-a uitat la Wallace cu ochii mijiți.

— Ai reușit să te prinzi de unul singur, nu-i așa? Bravo ție! Da, Wallace. Cei care au trăit în frică și în disperare sunt mai... cum ai zis tu? Mai *susceptibili.* Ei nu cunosc decât groaza și ea îi urmărește peste tot. Deși nu-i afectează pe toți la fel, oamenii asemenea lui Cameron nu pot să accepte, uneori, noua lor realitate. Fug de ea și... ce să zic. Știi ce se întâmplă după.

— Câți sunt așa? a întrebat Hugo.

Directorul s-a tras înapoi cu scaunul.

— Ce?

Hugo se holba la director fără să clipească.

— Oameni asemenea lui Cameron. Oameni care le-au fost aduși luntrașilor din toată lumea și care și-au pierdut calea. Câți sunt?

— Nu văd ce are asta de-a face cu...

— *Fix* cu asta are de-a face totul! a exclamat Wallace. Nu e vorba despre o persoană anume. Este vorba despre noi toți și despre ce putem face unul pentru celălalt. Ușa nu discriminează. E acolo pentru toată lumea care e suficient de curajoasă să ridice privirea spre ea. Unii își pierd calea, dar nu e vina lor. Sunt speriați. Dumnezeule mare, sigur că sunt speriați! Cum să nu fie? Toți oamenii își pierd calea într-un moment sau altul, dar nu se întâmplă doar din cauza greșelilor sau a deciziilor pe care le-au făcut. Ci pentru că sunt teribil și minunat de *umani.* Și cel mai important lucru pe care l-am învățat despre ce înseamnă să fii uman e că nu putem face asta singuri. Când suntem rătăciți, avem nevoie de ajutor ca să găsim iar calea cea dreaptă. Avem șansa de a face ceva important, ceva ce nu s-a mai făcut până acum.

— Aveți? a repetat directorul. Cred că te referi la *ei.* Pentru că, în caz că ai uitat, ești mort.

— Știu, a răspuns Wallace. Știu.

Băiatul s-a încruntat.

— Ți-am mai zis cândva, Wallace. Eu nu fac înțelegeri cu nimeni Nu negociez cu nimeni. Am crezut că am depășit faza asta, a zis și a oftat adânc. Sunt foarte dezamăgit. Am fost cât se poate de limpede în privința asta. Iar tu vorbești despre umbre ca și cum chiar știi ceva despre ele.

— Le-am văzut, a zis Wallace. De aproape. Cameron. Am văzut ce a fost, nu doar ce devenise.

— Una, a zis directorul. Ai văzut *una* singură.

— Una e destul, a intervenit Hugo. Ba chiar mai mult decât destul. Pentru că, dacă restul umbrelor sunt precum Cameron, cât de cât, atunci merită o șansă, așa cum merităm și noi.

S-a aplecat, fără să-și ia privirea de la director.

— Pot să fac asta. Știi că pot, a adăugat el, privind în jur, spre ceilalți. *Noi* putem face asta.

Directorul a tăcut vreme îndelungată. Wallace nu știa cum să facă să nu se mai agite. Abia a reușit să nu țipe de ușurare când directorul a zis:

— Mi-ai captat atenția. Nu-ți irosi șansa.

Pledoaria finală, doar că nu i-a aparținut lui Wallace. Nu putea să fie a lui. Așa că s-a uitat spre singura persoană care cunoștea viața și moartea mai bine decât oricine altcineva din ceainărie. Hugo și-a îndreptat umerii, a tras adânc aer în piept și a expirat încet.

— Umbrele. Adu-le aici. Lasă-ne să le ajutăm. Nu merită să rămână așa cum sunt. Ar trebui să aibă posibilitatea să-și găsească drumul spre casă ca toată lumea.

S-a uitat spre Wallace, care încă se ținea de masă cât de strâns putea. Îi era din ce în ce mai greu. Fundul i se ridicase de pe scaun câțiva centimetri și acum împingea cu genunchii de partea de dedesubt a mesei. Nici picioarele nu-i mai atingeau podeaua. Și, dacă asculta suficient de tare, dacă încerca cu tot dinadinsul, putea auzi iar șoaptele de la ușă. Avea să se termine în curând.

Directorul s-a uitat fix la Hugo.

— De ce-aș fi de acord cu asta?

— Pentru că știi c-o putem face, a zis Mei. Sau, cel puțin, putem încerca.

— Și pentru că așa e drept, a zis Wallace și niciodată n-a fost mai convins de ceva în viața lui.

Cât de simplu! Cât de înfricoșător de profund!

— Singurul motiv pentru care umbrele aleg să fugă e din cauza fricii de necunoscut, a adăugat el.

Directorul a dat din cap încet.

— Să zicem că iau asta în considerare. Să zicem, pentru o clipă, că mă gândesc serios la oferta voastră. Ce-mi dați la schimb?

Și Wallace i-a răspuns.

— O să renunț eu.

Hugo a intrat în panică.

— Wallace, nu, să nu...

— Cât de ciudat ești, i-a zis directorul. Te-ai schimbat. Ce-a determinat schimbarea asta? Măcar știi?

Wallace a început să râdă, un râs viu și nestăpânit.

— Cred că tu. Sau, mă rog, ai şi tu o parte în asta, chiar dacă nimic din ce faci nu are sens. Dar existenţa în sine presupune şi asta, pentru că viaţa e lipsită de sens şi, dacă se întâmplă printr-o minune să găsim ceva care să aibă sens, atunci ţinem de acel lucru cu dinţii. Iar eu m-am găsit pe mine însumi datorită ţie. Dar tu păleşti în comparaţie cu Mei. Sau cu Nelson. Ori cu Apollo. Cu Hugo, a zis şi a simţit un nod în gât.

Hugo s-a ridicat brusc în picioare, scaunul căzând în spatele lui când l-a împins.

— Nu, a zis el aspru. N-o să te las să faci asta. N-o să...

— Nu e vorba despre mine aici, i-a spus Wallace. Sau despre noi. Tu mi-ai dat mai mult decât aş fi putut cere vreodată. Hugo, chiar nu vezi? Sunt ceea ce sunt, pentru că tu mi-ai arătat calea. Tu ai refuzat să renunţi la mine. Şi asta îmi spune că vei avea grijă de cei care vor veni după mine şi care vor avea nevoie de tine la fel de mult ca mine.

— Bine, a zis directorul deodată şi toţi au înţepenit instantaneu. Ne-am înţeles. Eu aduc umbrele aici, una câte una. Dacă le vindecă, atunci aşa să fie. Dacă nu, atunci rămân aşa cum sunt. Oricum ar fi, e mult de muncă şi nu ştiu cât succes o să aveţi.

Wallace a rămas cu gura căscată, mai să dea drumul la masa de care se ţinea strâns.

— Vorbeşti serios?

— Da, a zis directorul. Cuvântul meu e legământ.

— De ce? a întrebat Wallace.

Directorul fusese de acord mai repede decât se aşteptase Wallace. Trebuia să fie mai mult de atât.

Directorul a ridicat din umeri.

— Din curiozitate. Vreau să văd ce-o să se întâmple. Ordinea presupune rutină. Rutina poate duce la plictiseală, mai ales când totul durează o veşnicie. Dar asta e... altceva, a răspuns el.

Apoi a privit spre Hugo şi Mei, făcând ochii mici.

— Să nu confundaţi faptul că-mi dau consimţământul cu un semn de înfumurare.

— Juri? a insistat Wallace.

— Da, a răspuns directorul, dându-şi ochii peste cap. Jur. Am auzit pledoaria finală, domnule avocat. Juriul s-a întors cu un verdict în

favoarea dumneavoastră. Avem o înțelegere. A venit vremea, Wallace. A venit vremea să renunți.

Și Wallace a zis:

— Eu...

S-a uitat la Mei. Îi curgea o lacrimă pe obraz.

S-a uitat la Nelson. Avea ochii închiși, și era teribil de îngândurat.

S-a uitat la Apollo. Câinele scheuna și ținea capul plecat.

S-a uitat la Hugo. Wallace și-a adus aminte de prima zi în ceainărie, de cât de speriat fusese de Hugo. De-ar fi știut atunci ce știa acum.

Ce-o să faci cu timpul care ți-a mai rămas?

Știa. Aici, acum, la final, știa.

— Te iubesc. Vă iubesc pe toți. Voi ați făcut ca moartea mea să merite. Vă mulțumesc că m-ați ajutat să trăiesc!

Și Wallace Price a dat drumul mesei.

Fără vreun pripon, fără vreo ancoră, a început să se ridice.

Genunchii i-au atins masa, făcând-o să se zguduie. Ceainicul și cești le au zăngănit. Ce eliberator era să nu se mai țină de nimic, în sfârșit! Nu-i era frică. Nu-i mai era.

A închis ochii în timp ce se ridica spre tavan plutind.

Chemarea ușii era mai puternică decât oricând. Îi cânta, îi șoptea numele.

A deschis ochii când a încetat să se mai înalțe.

A privit în jos.

Nelson îl prinsese de călcâi, înfigându-și degetele în piciorul lui, cu o hotărâre pe chip care s-a transformat în uimire când și el a început să se desprindă de pe podea.

Atunci Apollo s-a aruncat înspre el și și-a încleștat fălcile pe bastonul lui Nelson, ținându-l în loc. A scheunat când labele din față i s-au ridicat de pe podea, capul lui Wallace ajungând deja aproape de tavan.

Mei s-a apucat și ea de picioarele din spate ale lui Apollo, simțindu-i coada cum îi mătură fața.

— Nu! s-a răstit ea. Nu e încă timpul. Nu poți să faci asta! *Nu poți să faci asta!*

Apoi a început și ea să se ridice. A lovit din picioare, dar deja nu

mai erau pe podea.

Hugo a dat s-o apuce, dar mâinile au trecut imediat prin ea, iar și iar.

Wallace le-a zâmbit de sus.

— E OK. Vă promit! Dați-mi drumul!

— Ba s-o crezi tu că-ți dăm drumul! a mormăit Nelson, prinzându-se și mai strâns de glezna lui Wallace.

Dar mâna lui Nelson a alunecat pe pantoful lui Wallace. Ochii i s-au mărit în cap.

— *Nu!*

— Adio! le-a șoptit Wallace.

Și pantoful i-a căzut din picior. Nelson, Apollo și Mei au căzut grămadă la podea.

Wallace s-a întors cu fața în sus. Șoaptele s-au întețit.

S-a ridicat prin tavanul etajului unu spre etajul doi. I-a auzit pe ceilalți strigându-l dedesubt, alergând după el pe scări. Nelson a apărut de niciunde și s-a întins după el, dar Wallace a fost prea sus ca să-l ajungă. Mei și Hugo au terminat de urcat scările până la etajul doi exact când Wallace trecea prin tavan.

— Wallace! a strigat Hugo după el.

Etajul trei. Și-a dorit să fi petrecut mai mult timp în camera lui Hugo. Se întreba ce fel de viață și-ar fi construit împreună dacă ar fi dat peste locul ăsta înainte să-i cedeze inima. Se gândea c-ar fi fost minunată. Dar mai bine atât și așa cum fusese decât deloc. Ce gând incredibil!

Dar moartea lui fusese una incredibilă, nu-i așa? Datorită a tot ceea ce descoperise în viața de apoi.

Șoaptele ușii îl chemau, cântându-i numele iar și iar, iar în piept avea o lumină aidoma cu cea a soarelui. Ardea înlăuntrul lui. Era paralel cu podeaua de sub el, își ținea brațele întinse în lateral, ca atunci când mersese în spatele lui Hugo pe scuter. A atins tavanul etajului trei și a trecut prin el, spre etajul patru.

N-a fost surprins să-l găsească pe director așteptându-l sub ușă, cu capul într-o parte. Pentru o clipă a crezut că o să continue să se înalțe, să se ducă din ce în ce mai sus. Poate că ușa nu avea să se deschidă, el trecând prin acoperișul casei spre cerul nopții și spre

stelele nesfârșite. N-ar fi fost o trecere dincolo chiar așa de neplăcută.

Doar că n-a trecut.

S-a oprit, suspendat în aer. Nelson a apărut lângă balustradă, dar n-a zis nimic.

Pentru prima dată, directorul a părut nesigur. Un băiețaș cu flori în păr.

Wallace a zâmbit.

— Nu mi-e frică. Nici de tine. Nici de ușă. Nu mi-e frică de nimic din ce-a venit înainte sau de ce o să vină după.

Nelson și-a îngropat fața în mâini.

— Nu ți-e frică, a repetat directorul. Văd. Ai dat drumul mesei ca și cum...

S-a uitat la Wallace pentru o clipă îndelungată, apoi și-a îndreptat privirea spre ușă, de unde șoaptele se auzeau mai tare și erau mai greu de descifrat.

— Mă întreb. Oare ce-ar fi dacă...

Șoaptele s-au transformat într-o furtună. Directorul a scuturat încăpățânat din cap, ca un copil căruia i se spusese nu.

— Nu. Nu cred că e chiar adevărat. Ce-ar fi dacă? Știi ce? Încep să mă cam satur de...

Furtuna s-a transformat într-un uragan, furios și zgomotos.

— Am făcut tot ce mi-ați cerut. Întotdeauna, a zis el și s-a uitat în sus cu furie. Și ce-am câștigat? Dacă asta e pentru toată lumea, atunci chiar trebuie *să fie* pentru toată lumea. Nu vreți să vedeți ce-ar putea să se întâmple? Cred că s-ar putea să ne surprindă pe toți. Au demonstrat până acum că merită încredere. Și vor avea nevoie de tot ajutorul pe care îl pot primi. Ce rău ar putea face?

Ușa s-a zguduit în cadru, iar frunza din mâner a prins viață, desfăcându-se.

— Da, a zis directorul. Știu. Dar asta... e o alegere. Alegerea *mea.* Și eu voi fi răspunzător pentru asta, indiferent ce se întâmplă. Aveți cuvântul meu. Eu voi fi cel care răspunde pentru ce se întâmplă mai departe.

Uraganul s-a potolit de la sine, iar peste etajul patru al ceainăriei a căzut liniștea.

— Ha! a zis directorul. Nu pot să cred că a funcționat. Mă întreb ce

altceva aș mai putea face.

Și-a ridicat privirea spre Wallace, apoi a scuturat din cap. Wallace a căzut pe podea, aterizând în picioare cu o bufnitură, dar reușind să stea drept. Era prima dată de când îi dăduse cârligul lui Cameron când se simțea ancorat, ca și cum ar fi avut greutate.

Când a ajuns la etaj, Mei și-a pus mâinile pe genunchi, gâfâind. Ghearele lui Apollo au țăcănit pe podea când a țopăit pe ultimele trepte, rostogolindu-se mai apoi și aterizând pe spate. A clipit la Wallace cu limba de un cot, rânjind și dând din coadă.

Hugo a fost ultimul care a ajuns. S-a oprit înmărmurit.

— Schimbare de planuri, a zis directorul, părând ciudat de amuzat. *Eu* am făcut o schimbare de planuri, a adăugat, râzând și scuturând din cap. O să fie atât de *haios!*

Aerul din jurul lor s-a îngroșat, apoi a părut să scoată un *pop!* teatral. Directorul ținea în mână un dosar. S-a încruntat când l-a deschis și l-a răsfoit, gura mișcându-i-se de zor în timp ce citea pe muțește, trecând paginile în revistă. Wallace a încercat să vadă ce citea, dar directorul a închis dosarul înainte să se apropie prea mult.

— Interesant. CV-ul tău e foarte bine întocmit. Un pic prea bine dacă e să mă întrebi pe mine, dar cum nu m-ai întrebat, nu contează foarte tare.

Wallace a simțit că-i ies ochii din cap.

— Ce?

Directorul a aruncat dosarul în aer. Acesta a stat suspendat o clipă, apoi a dispărut ca prin farmec.

— Interviuri de angajare, a zis el. Atâta hârțogărie, dar moartea e o afacere, așa că n-avem încotro. Cine s-ar fi gândit că toată nebunia asta se va transforma într-o muncă de birou?

Apoi a ridicat din umeri.

— În fine. Felicitări, Wallace! Ești angajat.

Apoi a rânjit tăios.

— Desigur, e doar o chestiune temporară, una ai cărei termeni vor fi negociați dacă asta va deveni o poziție permanentă.

— Poziție permanentă *de?*

Directorul și-a băgat mâna în păr și a scos o floare, rupând lujerul. Petalele erau galbene, roz și portocalii. I-a întins-o lui Wallace,

ținând palma în sus, spre tavan. Frunza de pe clanța de cristal de deasupra lor a fluturat ca și cum ar fi fost atinsă de o pală de vânt. Floarea a plutit o clipă deasupra mâinii lui, înflorind în culori strălucitoare.

— Aducerea umbrelor aici va fi o misiune mai mare decât îți închipui tu. Ceilalți vor avea nevoie de ajutor. În conformitate cu CV-ul tău, pari calificat, fără doar și poate și, deși aș fi preferat pe cineva nu chiar ca tine... un CV ca ăsta nu minte. Deschide gura, Wallace!

— Ce? a întrebat Wallace, dându-se înapoi. De ce?

Directorul a mormăit în sinea lui, apoi a zis hotărât:

— Fă-o înainte să mă răzgândesc! Dacă ai și ști ce risc îmi asum, *ai deschide afurisita asta de gură!*

Wallace și-a deschis gura.

Directorul și-a umflat obrajii, apoi a suflat un șuvoi de aer asupra florii. Aceasta s-a mărit, plutind spre Wallace. Petalele i-au mângâiat ușor buzele. I-au gâdilat nasul. I s-a închis la loc în gură, după ce i s-a așezat pe limbă. Aveau un gust dulceag, ca mierea în ceai. I s-a tăiat respirația și a tușit în clipa în care floarea i-a umplut gura. A mușcat, încercând fără succes să n-o lase să-i alunece pe gât. Dar floarea s-a dus foarte ușor.

Wallace a căzut pe podea în mâini și în genunchi, cu capul plecat. I s-a făcut rău.

A simțit momentul în care floarea i-a ajuns în piept și a înflorit.

A pulsat o dată.

A pulsat a doua oară.

A pulsat a treia oară.

Apoi iar și iar și iar.

Cineva s-a lăsat pe vine lângă el.

— Wallace? a întrebat Hugo, părând îngrijorat. Ce i-ai făcut?

— Ăăă, Hugo? a zis Mei, îngrijorată.

— Ce-am vrut eu, a zis directorul. A venit vremea pentru o schimbare. Lor nu le place, dar sunt bătrâni și blocați în ale lor. Mă descurc eu cu ei.

— *Hugo!*

— *Ce e,* Mei?

Ea i-a șoptit:

— Îl atingi.

Wallace şi-a ridicat capul.

Hugo stătea lângă el în genunchi, cu mâna pe spatele lui, mângâindu-l în sus şi-n jos. Mişcarea a încetat în clipa în care a vorbit Mei, greutatea neobişnuită a mâinii parcă însemnându-i pielea.

Hugo s-a înecat, încercând să vorbească.

— Eşti...?

— Viu? a întrebat directorul. Da. Este. Un dar pentru tine, Hugo, şi unul care nu trebuie luat în glumă. O să fiu primul aici în caz că se întâmplă ceva. Să nu cumva să mă dezamăgeşti, Wallace! Îmi asum un risc cu tine. Aş prefera să nu regret. Sunt destul de sigur că repercusiunile vor fi nesfârşite.

— Inima mea, a spus Wallace cu jumătate de gură, în timp ce inima i-a bubuit în piept. Îmi simt...

Hugo l-a sărutat. A cuprins faţa lui Wallace în mâini şi l-a sărutat ca şi cum era ultimul lucru pe care avea să-l mai facă vreodată. Wallace a gâfâit între buzele lui calde şi moi. Degetele lui Hugo i s-au înfipt în carnea obrajilor, o presiune cum Wallace nu mai simţise vreodată până atunci.

Şi a făcut singurul lucru pe care îl putea face când a început să vadă numai explozii de stele.

L-a sărutat şi el pe Hugo. L-a inspirat, căutând urmele aromei de mentă pe limba lui. Wallace l-a sărutat cu toată forţa, cu toată dăruirea. Plângea sau Hugo plângea ori plângeau *amândoi,* dar nu conta. L-a sărutat pe Hugo Freeman cu toată fiinţa lui.

Hugo s-a retras puţin, doar cât să rămână cu fruntea lipită de a lui Wallace.

— Bună!

— Bună, Hugo!

Hugo a încercat să zâmbească, dar n-a reuşit să-şi păstreze controlul.

— E adevărat, oare?

— Cred că da.

Şi Hugo l-a sărutat din nou, dulce şi luminos, iar Wallace i-a simţit sărutul până în vârful degetelor de la picioare.

L-a sărutat pe Wallace pe buze, pe obraji şi pe pleoape când acesta

n-a mai putut îndura să-l privească atât de aproape. I-a sărutat lacrimile de pe obraz, zicându-i:

— Eşti aievea. Eşti adevărat. *Eşti adevărat.*

În cele din urmă, au reuşit să se desprindă unul de celălalt.

În cele din urmă, Hugo s-a ridicat, auzindu-şi genunchii pocnind.

I-a întins o mână lui Wallace.

Wallace n-a ezitat.

A simţit strânsoarea puternică a mâinii lui Hugo când l-a ridicat. Acesta din urmă s-a uitat cu uimire la mâinile lor unite, apoi l-a tras pe Wallace mai aproape. Şi-a lăsat capul pe pieptul lui şi şi-a lipit urechea de partea stângă a cutiei toracice.

— O aud, a şoptit el. Inima ta.

Apoi s-a îndreptat de spate şi l-a îmbrăţişat strâns pe Wallace. Acesta a rămas fără suflare când Hugo l-a strâns cu toată forţa lui şi l-a ridicat în aer, râzând şi învârtindu-se cu el.

— Hugo! a strigat ameţit, în vreme ce încăperea se învârtea cu amândoi. O să mi se facă rău dacă nu mă pui jos!

Hugo s-a conformat. A încercat să facă un pas în spate, dar Wallace nu l-a lăsat să se îndepărteze foarte tare. Şi-a împletit degetele cu ale lui Hugo, palmă în palmă. Abia a avut timp să reacţioneze, că Mei s-a şi aruncat pe el, cu picioarele strânse în jurul şoldurilor, cu nasul în părul lui. A izbucnit în râs când ea a început să-l lovească tare cu pumnii în piept, cerându-i să nu mai facă niciodată ceva atât de stupid şi cum ai putut să fii atât de idiot, Wallace, cum e posibil să crezi că ai putea vreodată să-ţi iei adio?

Wallace a pupat-o pe păr. Pe frunte. Ea a chicotit încântată când a gâdilat-o într-o parte, sărind în lături.

Apoi au apărut în fugă Nelson şi Apollo.

Atâta doar că au trecut direct prin el.

Nelson a fost cât pe ce să vină grămadă. Apollo s-a rostogolit, izbindu-se de zidul din spate. Ferestrele turnului s-au zguduit. Nelson s-a ridicat şi a scuturat din cap, nedumerit.

— E viu, a zis directorul sec. Nu poţi să-l atingi. Cel puţin, nu încă. Mei va trebui să-ţi arate cum să faci asta.

S-au uitat toţi la director.

— Cum adică? a întrebat Wallace, încă ameţit. Cum aş putea să...

— Culegător de suflete, a zis Mei.

Directorul a încuviinţat.

— Slujba o să fie mai grea decât poţi duce tu. Dacă vă angajaţi să aveţi grijă de umbre, atunci o să aveţi nevoie de încă un culegător care să vă ajute. Wallace deja înţelege cum funcţionează. Toată lumea ştie că e mai ieftin să păstrezi angajaţii pe care îi ai decât să angajezi alţii noi. Wallace, întinde mâna!

Wallace s-a uitat la Hugo, care i-a făcut semn că e în regulă. A întins mâna.

— Mei, a zis directorul. Ştii ce ai de făcut.

— Ba bine că nu! a zis Mei. Wallace, fii atent la mine, bine?

Zicând acestea, a ridicat o mână, cu palma în sus. Cu degetele de la cealaltă mână a bătut în palmă un ritm familiar. Un bob de lumină i-a licărit scurt în palmă.

Wallace i-a dat drumul lui Hugo, deşi nu voia deloc să facă asta. A bătut şi el acelaşi ritm în palmă.

La început nu s-a întâmplat nimic.

S-a încruntat.

— Poate n-am făcut ce tr...

Încăperea s-a zguduit şi s-a cutremurat. A simţit vibraţii pe piele. L-au trecut fiori pe şira spinării. Mâinile au început să-i tremure. Aerul din jurul lui s-a expandat ca şi cum ar fi stat pe suprafaţa unui balon de săpun. Care s-a spart.

Wallace şi-a ridicat privirea.

Culorile etajului patru au devenit şi mai vii. Vedea granulaţia din pereţi, crăpăturile infime din podele. A întins mâna spre Hugo, dar mâna lui a trecut direct prin a lui. S-a panicat, dar directorul i-a zis:

— Poţi să te schimbi la loc, exact cum face Mei. Repetă mişcările şi o să fii iarăşi printre cei vii. E parte din existenţa de culegător. Asta o să-ţi permită să interacţionezi cu cei care au trecut în nefiinţă, a zis şi s-a strâmbat. Cu umbrele, cu aceste nefericite creaturi.

Apollo s-a apropiat de el încet, pufăind pe nări. Şi-a lungit gâtul până şi-a lipit nasul de mâna lui Wallace. A început să dea fericit din coadă în timp ce-l lingea pe Wallace pe degete.

— Da, a zis Wallace cu o grimasă pe faţă. Şi eu mă bucur să te simt.

Apoi Nelson s-a aruncat pe el, îmbrățișându-l aproape la fel de strâns ca nepotul lui.

— Știam eu, a șoptit Nelson. Știam eu c-o să găsim o cale.

Wallace l-a îmbrățișat și el.

— Serios?

Nelson a pufnit și s-a tras de lângă el:

— Foarte serios. Nu m-am îndoit nici măcar o clipă.

— Schimbă-te la loc! i-a zis directorul.

Wallace a repetat ritmul în palmă. Încăperea s-a zguduit în jurul lui, imaginile pierzându-și claritatea la fel de subit pe cât o căpătaseră. A avut nevoie să se asigure că funcționase, astfel că s-a întins iar după Hugo, luându-l de mână. I-a ridicat mâna la buze și i-a sărutat-o. Hugo s-a uitat la el uimit.

— E real, i-a șoptit Wallace.

— Nu înțeleg, a recunoscut Hugo. Cum?

S-au întors amândoi spre director, în același timp. Băiatul a oftat, încrucișând brațele.

— Da, da! Ești viu din nou. Cât de minunat pentru tine, a zis el cu o privire întunecată. Nu e ceva ce poate fi tratat superficial, Wallace. În toată istoria a existat un singur om care a fost înviat din morți astfel.

Wallace s-a holbat la el.

— Să-mi trag una. Sunt asemenea lui Isus?

Directorul s-a uitat la el cu dispreț.

— Ce? Evident că nu. Numele lui a fost Pablo. A trăit în Spania secolului al XV-lea. A fost... mă rog. Nu e important cine a fost. Tot ce contează e ca tu să pricepi că e un dar și că îți poate fi luat la fel de ușor, a zis băiatul, scuturând din cap. Nu te poți întoarce la viața pe care ai trăit-o, Wallace. Indiferent ce s-a întâmplat aici, viața aceea tot dusă rămâne pentru tine. Oamenii pe care i-ai cunoscut, oamenii care... te-au suportat, ei bine, pentru acești oameni tot mort și îngropat ești, cu nimic altceva care să arate că ai existat în afară de o piatră funerară. Nu te poți întoarce. S-ar crea dezordine și nu pot permite așa ceva. Ți s-a dat o a doua șansă. Alta n-o să mai vezi. Ți-aș sugera să te duci să-ți vadă un doctor inima aceea cât mai repede cu putință. Mai bine să știi sigur, decât să-ți pară rău mai încolo. Mă

înțelegi?

Nu. Chiar nu-l înțelegea.

— Dar dacă mă vede careva care mă știa și înainte?

Considera că șansele erau infime, dar ultimele săptămâni îi arătaseră cât de ciudată era de fapt lumea.

— O să vedem atunci, pe loc, a zis directorul. Vorbesc serios, Wallace. Locul tău e...

— Aici, a zis Wallace, strângând mâna lui Hugo pentru că putea. Locul meu e aici.

— Exact. Ai mult de lucru. Depinde numai de tine să-mi demonstrezi că nu mi-am pus încrederea în tine degeaba. Dar nu te stresa, a zis directorul, căscând cu toată gura, moment în care i-a trosnit maxilarul. Cred că e destulă emoție pentru o singură zi. O să mă întorc în curând, să vă explic ce urmează. Mei îți va fi mentor. Ascultă ce-ți zice. E bună în ceea ce face. Poate chiar cea mai bună din câte am văzut până acum.

Mei s-a înroșit dar nu și-a luat ochii de la director.

— Acum o să plec, a zis el. O să vă țin sub observație pe toți. Considerați asta un soi de evaluare a celor cu care lucrăm. Reacomodează-te cu lumea viilor, a zis el, uitându-se întâi spre Hugo, apoi spre Wallace. Faceți ce fac oamenii când sunt înamorați. Ca să vă răcoriți. Nu vreau să mă întorc și să vă găsesc *in flagrante delicto,* a adăugat el, făcând un gest obscen cu mâinile, ceva ce Wallace n-ar fi vrut vreodată să vadă un copil făcând, chiar dacă cel din fața lor părea să fie la fel de bătrân ca universul.

Hugo a mormăit ceva nedeslușit.

— Doamne! a bălmăjit Wallace, știind că avea obrajii în flăcări.

— Da, a zis directorul. Știu. E îngrozitor de enervant. Nu știu cum suferiți voi chestia asta. Dragostea pare absolut îngrozitoare.

S-a întors spre scări, moment în care coarnele au început să-i crească, iar florile, să înflorească din catifea. S-a oprit, uitându-se peste umăr. A zâmbit larg, le-a făcut cu ochiul și a coborât scările. Când a ajuns la parter, pe podeaua ceainăriei s-au auzit tropote de copite. O lumină albastră a țâșnit prin ferestrele care dădeau spre fața ceainăriei.

Și apoi băiatul – animalul – a dispărut.

Au rămas muți o vreme, ascultând cum ceasurile ceainăriei încep să bată din nou.

Nelson a fost cel care a vorbit primul.

— Ce zi ciudată a mai fost și asta! Mei, cred că mi-ar prinde bine o ceașcă de ceai. Vrei să mi te alături?

— Cum să nu! a zis ea, deja îndreptându-se deja spre scări. Mă gândesc să ne facem unul special, ca să sărbătorim.

— Minţile luminate gândesc la fel, a răspuns Nelson.

Apoi a luat-o șontâcăit spre scări, cu Apollo și Mei după el. Asemeni directorului, s-a oprit în capul scărilor. Când s-a întors spre Wallace și Hugo, avea lacrimi în ochi și zâmbea.

— Dragul meu băiat, a zis el. Scumpul meu Hugo. Acum a venit vremea ta. Să te bucuri din plin de ea.

Și cu asta, a luat-o în jos pe scări, spunându-le lui Mei și Apollo că se gândea la ceaiul Da Hong Pao, ceea ce-a făcut-o pe Mei să chicotească încântată. În cele din urmă, nu s-a mai văzut decât vârful cozii lui Apollo bătând în toate părţile.

— Dumnezeule! a zis Wallace, frecându-și fața cu o mână. Nu pot să cred cât sunt de obosit. Aș dormi o...

— Și eu te iubesc! i-a zis Hugo.

Lui Wallace i s-a tăiat răsuflarea și a închis ochii.

— Poftim?

Acum Hugo, care stătea înaintea lui, îi mângâia chipul, îi mângâia obrazul. S-a lăsat cu fața în palma lui Wallace n-avea să înțelegea niciodată cum de rezistase în toate săptămânile care trecuseră fără atingerea lui.

— Și eu te iubesc! a zis Hugo din nou și a spus-o cu o profunzime de parcă ar fi rostit o rugăciune.

Wallace a deschis ochii. A fost ca și cum Hugo umpluse întreaga lume, devenind tot ce vedea Wallace.

— Mă iubești?

Hugo a încuviinţat.

Wallace a pufnit ușor.

— Pai, mi se pare de bun-simţ. Ești foarte norocos să ai..

Hugo l-a sărutat din nou.

— Cred, a dat Wallace să spună cu buzele lui Hugo lipite de ale lui

că ar trebui să amânăm un pic petrecerea cu ceai.

— Și la ce te gândești? l-a întrebat Hugo, mângâind nasul lui Wallace cu al lui

Wallace a ridicat din umeri

— Poate ar trebui să-mi oferi un tur al dormitorului tău.

— Păi l-ai mai văzut.

— Da, a răspuns Wallace. Dar asta s-a întâmplat când eram îmbrăcat. Mă aștept să fie cumva altfel când scap de...

A icnit când lumea s-a clătinat dintr-odată, Hugo luându-l pe sus și punându-l pe umăr. Era mai puternic decât părea. Dumnezeule!

— Hugo, pune-mă jos! a strigat, lovindu-l cu palmele pe spate și râzând în același timp.

— Niciodată, a zis Hugo. Niciodată, niciodată, niciodată.

Wallace a ridicat capul spre ușă, în timp ce Hugo a luat-o spre scări. Pentru o clipă, a văzut florile și frunzele crescând de-a lungul cadrului de lemn.

— Mulțumesc! a șoptit el.

Dar ușa a rămas doar atât: o ușă.

Nu i-a răspuns.

Dar avea să-i răspundă într-o bună zi. Îi aștepta pe toți.

Turul dormitorului lui Hugo a mers de minune. Și, fără haine, a mers chiar și mai bine.

EPILOG

Într-o seară, în miezul verii, Nelson Freeman a zis:

— Cred că a venit momentul.

Wallace a ridicat privirea spre el. Ştergea tejgheaua după încă o zi de muncă la casa de marcat a ceainăriei Popasul lui Caron. Hugo şi Mei erau în bucătărie, pregătindu-se pentru a doua zi. Era o muncă grea, dar satisfăcătoare. Era mai degrabă obosit, dar se ducea la culcare în fiecare seară cu un sentiment de împlinire.

Cu siguranţă ajuta şi faptul că el şi Hugo munceau împreună. După plecarea directorului şi după ce emoţia puternică a noii vieţi s-a mai estompat, Wallace a început să se teamă că totul era prea mult, prea repede. Una era să ai o fantomă care trăia la tine în casă şi cu totul altceva ca acea fantomă să devină o fiinţă în carne şi oase, cu care să împarţi patul. Se gândise să se mute undeva în oraş, ca să le ofere puţin spaţiu, sau măcar într-o altă încăpere din casă.

Nancy se hotărâse să se mute înapoi în oraşul natal, astfel că apartamentul ei era liber. A venit să-şi ia la revedere şi l-a îmbrăţişat pe Hugo la plecare. A părut cumva mai... senină. Nu era vindecată şi probabil că n-avea să fie multă vreme – asta dacă îi era dat să fie vreodată –, dar viaţa se întorcea încet-încet în ea. I-a spus lui Hugo: „O s-o iau de la capăt. Nu ştiu dacă o să mă mai întorc vreodată. Dar n-o să uit ce s-a întâmplat aici".

Şi cu asta a plecat.

Hugo i-a respins lui Wallace ideea de a se muta în apartamentul ei, stând dinaintea lui morocănos, cu braţele încrucişate

— Poţi să stai aici.

— Nu crezi că e prea devreme?

Hugo a dat din cap.

— Wallace, peste ce era mai greu am trecut deja. Te vreau aici, i-a zis, părând nesigur. Doar dacă nu cumva vrei tu să pleci

— Nu, nu! Îmi place aici! l-a asigurat repede Wallace.

Hugo i-a zâmbit larg.

— Serios? Şi ce, mă rog frumos, îţi place aici?

Wallace a roşit, mormăind ceva despre cât de obraznic devenise

Hugo.

Și de atunci n-a mai pomenit niciodată despre plecare.

La scurt timp după învierea sa (un cuvânt la care încerca să nu se gândească foarte des), l-a rugat pe Hugo să sune la fosta lui firmă de avocatură. La început, nu l-a ascultat nimeni, dar Hugo a insistat, rostind exact cuvintele pe care Wallace îl instruise să le folosească. Wallace făcuse o greșeală oribilă, Patricia Ryan trebuia reangajată imediat, iar bursa fiicei ei, reinstituită acesteia. Lui Hugo i-a luat aproape o săptămână să reușească să-l prindă la telefon pe unul dintre partenerii lui Wallace – Worthington – și, când Hugo i-a zis motivul pentru care sunase, Worthington i-a răspuns:

— Wallace și-a dorit asta? Wallace Price? Sunteți sigur? El a fost cel care a dat-o afară. Și, dacă l-ați fi cunoscut pe Wallace, ați fi știut că el nu recunoștea niciodată o greșeală.

— De data asta a recunoscut, i-a spus Hugo. Înainte să moară, mi-a trimis o scrisoare scrisă de mână. Am primit-o abia în urmă cu câteva zile.

— Poșta, a zis Worthington. Întotdeauna sunt în urmă.

Tăcere. Apoi:

— Nu vă bateți joc de mine, nu? Nu e vreo glumă de-ale lui Wallace de dincolo de mormânt? a întrebat el, pufnind. Nu mă băgați în seamă, n-are cum să fie. Wallace nu știa să glumească.

Wallace a mormăit ceva în barbă despre cât de ridicoli erau avocații.

— Vă pot trimite scrisoarea, s-a oferit Hugo. Puteți să-i verificați scrisul. A zis foarte limpede că vrea ca doamna Ryan să-și primească slujba înapoi.

Wallace a așteptat, plin de sudoare pe spate și holbându-se la telefonul de pe tejghea.

Worthington a oftat:

— N-am considerat niciodată că femeia a meritat ce i s-a întâmplat. Era bună. Ba, chiar mai mult de atât. Chiar mă gândeam s-o sun și...

S-a oprit.

— Trimite-mi ce ai, ca să arunc și eu o privire, și mai vedem. Dacă

vrea să se întoarcă să lucreze la firma noastră, atunci o s-o primim bucuroși.

— Vă mulțumesc! i-a zis Hugo, în timp ce Wallace se bucura pe muțește. Apreciez gestul. Știu că Wallace ar fi...

— Cum l-ați cunoscut pe Wallace? a întrebat Worthington.

Wallace a înlemnit.

Nu și Hugo, care l-a privit pe în timp ce a răspuns.

— L-am iubit. Încă îl mai iubesc.

— Oh! a exclamat Worthington. Asta e... îmi pare rău pentru pierderea dumneavoastră. Nu știam că... avea pe cineva.

— Are pe cineva, i-a zis Hugo cu simplitate.

Convorbirea cu Worthington s-a întrerupt și Wallace l-a îmbrățișat pe Hugo cât de tare a putut.

— Îți mulțumesc! a șoptit el în umărul lui Hugo. Îți mulțumesc!

Nu era ușor. Evident că nu era. Wallace învăța din nou cum să trăiască, o readaptare care se dovedea mai dificilă decât anticipase. Încă mai făcea greșeli. Dar nu mai era ca înainte să-i fi cedat inima.

Câteodată se certau, dar întotdeauna erau episoade scurte și nu lăsau nimic nespus, nerezolvat. Se străduiau să facă relația să funcționeze. Wallace era convins că așa avea să fie mereu.

Și nu era ca și cum s-ar fi călcat pe picioare. Fiecare avea o misiune. Mei și-a luat în primire rolul de mentor al lui Wallace cu o plăcere deosebită. Când greșea, avea grijă să-l apostrofeze de îndată, dar nu-i purta ranchiună. Îl antrena cu duritate, dar asta doar pentru că știa de ce era capabil.

— Într-o bună zi, i-a zis la un moment dat, o să faci asta de unul singur. Trebuie să ai încredere în tine, omule. Că eu, una, am.

Era mai mult decât se aștepta. Nu se gândise niciodată la moarte până nu murise. Iar acum, că se întorsese, se chinuia uneori să priceapă lucrurile privind dintr-o perspectiv mai largă, să afle care era sensul în toate astea. Dar îi avea pe Mei, pe Nelson și pe Apollo pe care să se bazeze când lucrurile deveneau prea confuze. Și pe Hugo, desigur. Pe Hugo, întotdeauna.

Directorul s-a întors la o săptămână după ce Wallace a fost readus la viață. Iar cu el a venit a doua umbră, o femeie cu dinți negri și o

privire absentă. Wallace s-a încruntat când a dat cu ochii de ea, dar nu s-a temut.

— Faceţi ce-aveţi de făcut! le-a zis directorul, fără să le ofere vreun soi de ajutor.

A stat într-un scaun şi a molfăit nişte fursecuri rămase.

— N-ai de gând să ne ajuţi? l-a întrebat Wallace.

Directorul a scuturat din cap.

— De ce-aş face-o? Un director de succes ştie să delege. Descurcaţi-vă!

În cele din urmă, s-au descurcat datorită lui Mei în vreme ce directorul s-a mulţumit să se uite, ea s-a aşezat în faţa umbrei. A luat-o de mână. S-a crispat şi, dacă era ca în cazul lui Cameron, Wallace ştia că Mei vedea frânturi din viaţa femeii, din alegerile care o făcuseră să devină ce era acum. În cele din urmă, când a dat drumul umbrei, plângea. Hugo s-a întins spre ea, dar Mei a dat din cap.

— E în regulă, i-a zis fără vlagă. Doar că... e o povară mare. Totul deodată, a adăugat, ştergându-şi ochii Ştiu cum s-o ajut. La fel a fost şi cu Wallace, şi cu Cameron. Hugo, ţine de tine.

Hugo s-a dat un pas în spate şi, deşi nu vedea, Wallace a ştiut că Hugo a apucat cârligul din pieptul lui şi l-a scos cu un icnet. Aerul din ceainărie s-a înfierbântat când a împins cârligul în pieptul umbrei. Femeia a început să se înece în timp căpăta din nou culoare. S-a aplecat şi s-a prins de abdomen, moment în care dinţii negrii i s-au albit.

— Ce-eee, a încercat femeia să spună. Ce-eee e... asta? Ce. Se. Întâmplă?

— Eşti în siguranţă, i-a răspuns Hugo.

Apoi s-a uitat la Wallace, care a ridicat o sprânceană şi s-a uitat insistent spre pieptul lui Hugo. Hugo a încuviinţat, iar Wallace a răsuflat uşurat. În pieptul lui Hugo a apărut un nou cârlig, legându-se astfel de femeie. Funcţionase.

— Eşti cu mine. Cum te numeşti?

— Adriana, i-a şoptit femeia.

Directorul a mormăit ceva cu gura plină de fursecuri.

Din ziua aceea, au mai ajutat încă vreo zece umbre. Uneori, Mei era cea care o făcea. Alteori, Wallace. Erau zile în care se duceau ei

înșiși în căutarea umbrelor și zile în care umbrele apăreau singure pe drumeagul ce ducea spre ceainărie, de-a lungul căruia se vedeau urme de copite. Cu unele era mai greu decât cu altele. Una fusese umbră peste două sute de ani și nu vorbea engleză. Reușiseră să-l ajute pe om făcând mari eforturi, dar Wallace a știut că lucrurile aveau să fie din ce în ce mai ușoare. Urmau să facă tot ce le stătea în putință pentru toți cei care veneau spre ei.

Oamenii din oraș au fost curioși în privința noului angajat de la ceainăria Popasul lui Caron. N-a durat mult până ca zvonul despre Wallace și relația lui cu Hugo să se răspândească. Clienții veneau doar ca să se zgâiască la el. Femeile mai în vârstă erau fascinate de el, iar cele tinere păreau dezamăgite că Hugo nu mai era disponibil (la fel și câțiva bărbați, spre satisfacția tacită a lui Wallace) și n-a trecut mult până când s-a pierdut elementul de noutate, iar Wallace a devenit de-al locului. Îi făceau cu mâna când îl vedeau pe trotuar sau la magazin. Iar el îi saluta mereu înapoi.

Wallace Price a devenit Wallace Reid. Sau, cel puțin, asta scria pe noul card de identitate și pe asigurarea socială. Mei i-a zis să nu pună prea multe întrebări când i le-a înmânat după o vizită de trei zile la mama ei, despre care îi zisese că mersese mai bine decât se așteptase.

— Mama știe diverse persoane, i-a spus ea, cu un zâmbet strengar. Ea ți-a ales numele de familie. I-am arătat câteva poze cu tine și mi-a zis să-ți spun că l-a ales pentru că ești slab ca o trestie[3] și că ar trebui să mănânci mai mult.

— O să-i trimit o carte poștală de mulțumire, i-a răspuns Wallace distras de noul nume, peste care a trecut cu degetul.

— Bun. Asta și așteaptă să faci.

Desdemona Tripplethorne s-a reîntors în ceainărie, anunțându-i că voia să-l vadă cu ochii ei pe noul angajat. Rotofeiul și lunganul s-au îngrămădit în spatele ei, ca să se holbeze și ei la Wallace. Desdemona l-a privit cu luare-aminte, lucru care l-a făcut să se agite. În cele din urmă, încruntată nevoie mare, l-a întrebat:

— Ne-am... cunoscut cumva? Pot să jur că te știu de undeva.

— Nu, i-a răspuns Wallace. Cum am putea să ne cunoaștem? N-am

[3] Joc de cuvinte între *reed* („trestie") și numele Reid, care în limba engleză se pronunță la fel (n. t.).

mai fost niciodată aici până acum.

— Bănuiesc că ai dreptate, a spus ea încet, clătinând din cap. Numele meu este Desdemona Tripplethorne, sunt convinsă că ai auzit de mine. Sunt clarvăzătoare...

Mei s-a făcut că tușește. A sunat ciudat de asemănător cu *vrăjeală.*

Desdemona a ignorat-o.

— ...și vin din când în când pe aici ca să vorbesc cu spiritele care bântuie locul ăsta. Știu cum sună. Dar lumea asta înseamnă mai mult decât ți-ai putea imagina.

— Serios? a întrebat Wallace. De unde știi?

Ea a făcut un semn, bătând cu degetul în tâmplă.

— Am un dar.

A plecat după o oră, dezamăgită că tăblița de pe placa Ouija și pana de scris nu se mișcaseră nici măcar un milimetru. Însă înainte de a-și lua tălpășița din ceainărie, plină de aere, cu rotofeiul și lunganul fuguța după ea, i-a anunțat plină de emfază că avea să se întoarcă.

Viața și-a urmat cursul, mereu înainte. Zile bune, zile mai puțin bune, zile în care se întreba cât mai putea să reziste înconjurat de atâta moarte. Și pentru Hugo era foarte greu: deși mai puține și mai rare, episoadele de panică încă apăreau, având zile în care respirația i se bloca în piept, iar plămânii se chirceau în el. Wallace nu încerca niciodată să-l forțeze să treacă peste aceste atacuri de panică, ci doar stătea cu el pe veranda din spate, bătând iar și iar ritmul liniștitor, cu Apollo vigilent la picioarele lui Hugo. Când își revenea și respira adânc și încet, Wallace îi șoptea:

— Ești OK?

— O să fiu, îi zicea Hugo, luându-l de mâini.

Nu aveau mereu parte de umbre. Încă mai primeau suflete, spirite care aveau nevoie de cineva ca Hugo drept luntraș. De multe ori erau furibunde și distructive, reci și măcinate de amărăciune. Unele rămâneau săptămâni, zbierând, bătând din picioare și protestând că erau prizoniere aici, că aveau de gând *să plece* și că nimic nu putea să le oprească, trăgând de cablurile care se întindeau până la Hugo, amenințând să-și smulgă cârligele care le țineau pe pământ.

Dar n-o făceau.

Rămâneau întotdeauna.

Ascultau.

Învățau.

După o vreme, înțelegeau. Unora le lua mai mult decât altora.

Dar nu era nicio problemă.

Toate își găseau calea spre ușă și spre tot ce venea după.

În cele din urmă, Popasul lui Caron nu era altceva decât o sală de așteptare.

Cel puțin pentru cei morți.

Viii erau cei care simțeau cum rădăcinile lor creșteau din ce în ce mai adânc în acel pământ. Plantele de ceai, îi zisese Hugo lui Wallace cândva, aveau nevoie de răbdare. Trebuia să le acorzi timp și să ai răbdare.

Acesta este motivul pentru care, într-o seară de vară, când Nelson i-a zis „A venit momentul", Wallace a știu exact ce voia să spună.

Dar orice răspuns ar fi avut pregătit, cuvintele au rămas nespuse când a văzut cine stătea dinaintea lui.

Bătrânelul care se sprijinea într-un baston dispăruse.

Acum stătea în locul lui un bărbat mult mai tânăr, cu spatele drept, cu mâinile strânse la spate, care se uita pe fereastră, cu bastonul pe nicăieri, ca și cum nici n-ar fi fost vreodată. Wallace l-a recunoscut de îndată. Văzuse același tânăr în nenumăratele fotografii care atârnau pe pereții ceainăriei și în camera lui Hugo, de cele mai multe ori în tonuri de alb și negru și-n culori difuze.

— Nelson? a șoptit el.

Bărbatul a întors capul spre el și i-a zâmbit. Ridurile îi dispăruseră, fiind înlocuite de pielea netedă a unei persoane mult mai tinere. Ochii îi străluceau. Era mult mai bine clădit, mai puternic. Avea părul negru și tuns în stil afro, asemănător tunsorii purtate de nepotul lui. Decenii întregi se topiseră de pe fața lui, până când s-a transformat într-un bărbat la fel de tânăr ca Hugo. Ce zisese Nelson?

De fapt, e simplu. Îmi place să fiu bătrân.

— Ai rămas așa cum erai pentru că așa te știa Hugo când erai viu, i-a zis Wallace răgușit.

— Da, i-a răspuns Nelson. Exact așa. Și aș face la fel dacă ar fi s-o iau de la capăt, dar cred c-a venit vremea și pentru ce vreau eu. Și

vreau asta, Wallace.

Wallace și-a șters lacrimile.

— Ești sigur.

Nelson s-a uitat iar pe fereastră.

— Sunt.

Mei a făcut ceai pentru toți în timp ce restul s-au adunat în ceainăria întunecată, în lumina lunii care se revărsa peste pădurea din jurul lor. Hugo s-a lăsat într-un scaun, cu bandana în poale (neagră cu rățuște galbene) și a privit prin ceainărie cu un zâmbet tăcut pe față.

Mei a adus tava de ceai și a așezat-o pe masă. Mirosul de ceai verde a umplut încăperea, greu și dens. Hugo le-a turnat ceai tuturor, umplând ceștile până la refuz. A dat fiecăruia câte una și a pus pe jos un castron pentru Apollo, care a început să bea agitat. Wallace nu se putea convinge să bea din ceașca lui, îngrijorat că mâinile aveau să-i tremure prea tare.

— E plăcut, a zis Hugo, în timp ce Mei se așeza lângă el.

Încă nu zisese nimic despre înfățișarea bunicului. Când l-a văzut cum era acum, a rămas perplex o clipă, dar și-a revenit imediat. Wallace știa că Hugo îl aștepta pe Nelson să vorbească primul.

— Ar trebui să facem asta mai des, a adăugat el. Doar noi, așa, la finalul unei zile.

S-a uitat pe rând la toți iar zâmbetul i-a pierit când a dat cu ochii de Wallace, care nu reușea nicicum să-și ascundă emoțiile.

— Ce e? Ce s-a întâmplat?

Wallace și-a dres vocea și a zis:

— Nimic. Nu s-a întâmplat nimic. Eu...

— Hugo, a zis Nelson, cu o urmă subțire de ceai pe buza de sus. Dragul meu Hugo.

Hugo s-a uitat la el.

Și uite așa, pur și simplu, a știut.

Empatic până la Dumnezeu.

Hugo a pus cana pe masă.

A închis ochii.

— Bunicule, a zis abia perceptibil.

— A venit vremea, i-a zis Nelson. Am trăit o viaţă lungă. O viaţă bună. Am iubit. Am fost iubit la rândul meu. Am reuşit să fac ceva din nimic. Locul ăsta. Ceainăria asta micuţă. Soţia mea, sufletul meu. Copiii mei. Şi tu, Hugo. Chiar şi când am rămas doar noi doi, am rezistat cât de mult am putut. Mereu mi-a fost teamă că nu voi fi destul, că o să vrei mai mult decât îţi pot da eu.

— Dar n-am vrut, a zis Hugo răguşit. N-am vrut nimic altceva.

— Poate că nu, a încuviinţat Nelson cu blândeţe. Dar chiar şi aşa, ai găsit totuşi mai mult. I-ai găsit pe Mei şi pe Wallace, dar chiar şi înainte să apară ei, erai deja pe drumul tău. Ai clădit această viaţă, această minunată viaţă, cu mâinile tale. Ai luat uneltele pe care ţi le-am dat şi ţi le-ai însuşit. Ce-aş putea să-mi doresc mai mult?

— Doare, a zis Hugo, ridicându-şi capul.

Apoi şi-a pus o mână pe piept, deasupra inimii.

Mei a început să scâncească în palme, sughiţând sacadat.

— Ştiu, a zis Nelson. Dar acum pot pleca, convins că eşti în siguranţă, stăpân pe viaţa ta. Şi, în zilele în care n-o să crezi că poţi să le duci pe toate, îi vei avea pe ceilalţi să se asigure că poţi. Şi despre asta e vorba, în cele din urmă, Hugo. Ăsta e sensul tuturor lucrurilor.

— Durere şi doliu, a zis Hugo înecându-se în lacrimi. E durere şi nimic mai mult.

Apollo a încercat să-i adulmece mâna, eternul câine utilitar care fusese şi-n timpul vieţii. S-a aşezat la picioarele lui, pe podea, cu botul la câţiva centimetri de degetele lui de la picioare.

— Aşa e, a fost de acord Nelson. O să ne revedem. Dar trebuie să mai aştepţi vreme îndelungată. Ai o viaţă de trăit şi o să fie atât de plină de culoare şi de bucurie că o să-ţi taie respiraţia. Nu-mi doresc decât...

A clătinat din cap.

— Ce? a întrebat Hugo.

— Nu-mi doresc decât să te pot îmbrăţişa, a zis Nelson. O ultimă dată.

— Mei.

— Gata, şefu', rezolv!

S-a mişcat rapid, bătând cu degetul în palmă. Aerul s-a înfiorat şi apoi, dintr-odată, l-a îmbrăţişat pe Nelson cu toată fiinţa ei. Nelson a

râs senin, cu fața spre tavan, cu lacrimi șiroind pe obraji.

— Da, a zis el. E bine. E foarte bine, într-adevăr.

Când Mei i-a dat drumul din brațe, Nelson i-a zâmbit.

— Când? a întrebat Hugo.

— Aș zice că la răsărit.

Cei care au venit a doua zi la ceainăria Popasul lui Caron, Ceai și bunătăți au fost surprinși să găsească iar ușa de la intrare încuiată și-n fereastră un anunț cu scuze și explicația că avea să fie închis toată dimineața pentru un eveniment privat. Nu era o problemă. Aveau să se întoarcă.

Înăuntru, Hugo s-a ridicat în picioare, tremurând. Petrecuseră noaptea împreună, în fața șemineului, Nelson în fotoliul lui, ascultând focul trosnind. Wallace, Mei și Apollo i-au ascultat pe cei doi depănând povești din tinerețe, despre familia lor care dispăruse demult.

Dar râul nu curge decât într-un singur sens, indiferent cât ne dorim să fie altfel.

Noaptea a început să facă loc luminii.

Ochii lui Nelson erau închiși. Le-a șoptit:

— Le aud. Ușa. Șoaptele. Cântecul lor știe că sunt pregătit.

Hugo l-a prins pe Wallace de mână și l-a strâns.

— Bunicule?

— Da?

— Îți mulțumesc!

— Pentru ce?

— Pentru tot.

Nelson a chicotit.

— Sunt multe pentru care să-mi mulțumești.

— Vorbesc serios.

— Știu, a zis și a deschis ochii. Mi-e puțin frică, Hugo. Știu că n-ar trebui să-mi fie, dar îmi e totuși. Nu e ciudat?

Hugo a clătinat domol din cap. Și-a îndreptat umerii, luntrașul din el trezindu-se la viață.

— Nu ai de ce să te temi. N-o să mai simți durere. N-o să mai simți suferință. Vei avea parte de pace. Tot ce trebuie să faci e să treci prin

cea ușă.

— O să mă ajuți? l-a întrebat Nelson.

Și Hugo i-a răspuns:

— Da. O să te ajut. Întotdeauna.

Nelson s-a ridicat încet de pe scaun. A fost nesigur pe picioare, clătinându-se dintr-o parte în alta.

— Oh! i-a șoptit. Se aude mai tare acum.

Hugo s-a ridicat și el. S-a uitat la Mei și la Wallace și la Apollo.

— Veniți cu noi?

Mei a înclinat capul într-o parte.

— Ești sigur?

— Da, a răspuns Hugo. Sunt sigur. Bunicule?

— Mi-ar plăcea foarte mult, le-a zis Nelson.

Au făcut întocmai l-au urmat pe Nelson și pe Hugo în sus pe scări, spre etajul doi.

Apoi spre etajul trei în cele din urmă, spre etajul patru.

S-au adunat toți dedesubtul ușii. Wallace știa ce auzea Nelson, deși acum el nu mai putea să o facă.

Nelson s-a întors spre ei.

— Mei. Uită-te la mine!

Ea s-a uitat.

— Ai un dar, i-a zis Nelson. Unul care nu poate fi negat. Dar e imensitatea sufletului tău care te face ceea ce ești. Să nu uiți niciodată de unde vii, dar să nu lași ca asta să te definească. Ți-ai croit un loc aici și mă îndoiesc că va mai exista vreodată un culegător de suflete de calibrul tău.

— Îți mulțumesc, i-a șoptit ea.

— Wallace, i-a zis Nelson. Ai fost un ticălos.

Wallace a tușit.

— Și totuși, ai reușit să depășești asta și să devii bărbatul care stă acum dinaintea mea. Un Freeman de onoare. Poate că într-o bună zi chiar o să devii un Freeman, precum Mei. Nu cred că există un om mai potrivit să-mi poarte numele.

Wallace a dat din cap prostește.

— Apollo, a continuat Nelson, tu...

— Ar trebui să-l iei și pe el, a spus Hugo domol.

Apollo a înclinat capul într-o parte, spre Hugo.

Acesta s-a lăsat în genunchi în faţa câinelui. Apollo a încercat să-l lingă pe faţă, dar limba i-a trecut prin obrazul lui.

— Hei, băiete, i-a zis Hugo. Trebuie să mă asculţi, bine? Am o misiune pentru tine. Şezi.

Apollo s-a aşezat instantaneu, cu capul tot într-o parte, spre Hugo.

— Tu eşti cel mai bun prieten al meu, i-a zis el. Aproape că ai făcut mai multe pentru mine decât oricine altcineva. Când eram pierdut şi nu puteam respira, tu ai fost cel care m-a ţinut cu picioarele pe pământ. Tu ai fost cel care mi-a adus aminte că e OK să mă doară câtă vreme nu las durerea să mă consume pe de-a-ntregul. Tu ţi-ai jucat rolul şi acum eu trebuie să fac acelaşi lucru pentru tine. Vreau să-mi faci o favoare. Ai grijă de bunicul pentru mine. Asigură-te că nu intră în belele mai mari decât trebuie, pricepi? Măcar până vin şi eu.

Apollo şi-a pleoştit urechile şi a lăsat capul în jos. A scâncit uşor şi a încercat să-l împungă pe Hugo cu capul în genunchi, să-l convingă, dar fără rost.

— Ştiu, i-a şoptit Hugo. Dar jur că într-o bună zi o să alergăm iar împreună. N-o să uit şi n-o să te uit nici pe tine. Du-te, Apollo. Du-te cu bunicul.

Dar Apollo a rămas neclintit. S-a uitat când la Hugo, când la Nelson, ca şi cum n-ar fi ştiut sigur ce are de făcut. Pentru o clipă, Wallace a crezut că o să ignore comanda lui Hugo şi că o să rămână pe loc.

Dar n-a făcut-o.

A lătrat la Hugo, un lătrat jos, apoi s-a întors spre Nelson. I-a dat târcoale, i-a adulmecat picioarele, apoi şi-a lipit botul de mâna lui Nelson. Acesta i-a zâmbit.

— Eşti pregătit, Apollo? Cred că pornim într-o aventură. Mă întreb ce o să vedem.

Apollo l-a lins pe degete.

Hugo s-a ridicat şi s-a dus în faţa bunicului. Wallace s-a gândit că avea să ezite, chiar şi doar o clipă. Dar n-a ezitat deloc. A ridicat o mână spre pieptul lui Nelson şi, în clipa în care degetele i s-au încleştat pe cârligul pe care numai el şi Nelson îl puteau vedea, bunicul i-a zis:

— O să ne vedem, bine?

Hugo a zâmbit din toată inima.

— Mai încape vorbă?

Şi a tras cârligul. S-a întors şi a făcut acelaşi lucru cu Apollo, câinele scâncind o singură dată.

Hugo s-a îndreptat, a tras adânc aer în piept, apoi a ridicat mâna deasupra capului, spre mânerul uşii. A acoperit frunza cu podul palmei şi răsucind o dată din încheietură, a deschis uşa.

Lumina albă s-a revărsat peste ei, dimpreună cu cântecul vieţii şi al morţii care răsuna ca o simfonie.

— Oh, a exclamat Nelson, cu vocea înecată în veneraţie. Niciodată n-aş fi... n-aş fi crezut că... Atâta lumină. Atâtea culori. Cred că... da. Da, te aud. Te văd, oh, Doamne, Dumnezeule mare, te *văd.*

A râs exaltat în vreme ce se ridica de la pământ, cu Apollo mirat că se ridică în acelaşi timp.

— Hugo! a strigat Nelson. Hugo, e adevărat. Totul e adevărat. E viaţă. E *viaţă.*

Clipind în lumina orbitoare, Wallace a văzut siluetele lui Nelson şi a lui Apollo ridicându-se în aer. Apollo a privit în jur, cu limba afară. Mai că arăta ca şi cum ar fi zâmbit.

Şi apoi au trecut amândoi prin uşa deschisă.

Înainte să se închidă, Wallace a auzit pentru ultima dată vocea lui Nelson, pe fundalul lătrăturilor unui Apollo fericit:

— *Sunt acasă.*

Şi uşa s-a trântit la loc.

Lumina a pălit în intensitate.

Nelson şi Apollo au dispărut.

Tăcerea s-a lăsat ca o cuvertură peste etajul patru al ceainăriei.

— Ce crezi că a văzut? a întrebat Mei în cele din urmă, ştergându-şi ochii.

Hugo continua să se uite în sus la uşă. Deşi faţa îi era scăldată în lacrimi, zâmbea.

— Nu ştiu. Până la urmă, nu acesta e sensul? Să nu ştim până nu ne vine rândul? Mă scuzaţi o clipă. Vreau să... o să cobor de îndată.

Wallace l-a mângâiat pe dosul palmei, apoi a coborât cu Mei. I s-a părut că-l aude pe Hugo vorbind domol, în şoaptă, de parcă ar fi

rostit o rugăciune.

În acea seară, Wallace l-a găsit pe Hugo pe veranda din spatele casei. Mei era în bucătărie, cu muzica ei oribilă urlând în difuzoare, cutremurând casa din temelii. A dat din cap în timp ce a închis ușa în urma lui.

Hugo s-a uitat la el.

— Bună.

— Bună, Hugo, a zis Wallace. Ești bine?

A tresărit în timp ce s-a dus lângă el, în dreptul balustradei.

— O întrebare cretină.

— Nu, i-a zis Hugo, lăsându-și capul pe umărul lui Wallace. Nu cred că e o întrebare cretină. I-ai auzit vocea la final?

— I-am auzit-o, i-a răspuns Wallace.

— Părea...

— Liber.

Wallace l-a simțit pe Hugo dând din cap pe umărul lui. L-a luat de mijloc.

— Nici măcar nu-mi pot imagina ușurarea pe care trebuie s-o fi simțit. Eu... a zis el, apoi a ezitat. Ești supărat pe el?

— Nu, i-a zis Hugo. Cum aș putea să fiu? M-a păzit destul și m-a ajutat să învăț să fiu un om bun. Și, în plus, știa că am rămas pe mâini bune.

— Serios?

Hugo a izbucnit în râs.

— Așa cred. Ești destul de priceput la...

Wallace a mormăit:

— Încercam să creez un moment.

Hugo a întors capul și l-a sărutat pe Wallace pe gât, cu zgomot. Wallace a zâmbit în părul lui.

— Sunt, i-a zis el. Pe mâini bune. Ba chiar pe cele mai bune. Și avea dreptate bunicul: nu e un adio. O să ne revedem. Cu toții. Dar până atunci avem de lucru. Și o să facem totul împreună.

— Așa e, a fost de acord Wallace. Cred că...

Ușa care dădea în verandă s-a deschis.

Lumina s-a revărsat peste ei.

S-au întors amândoi.

Era Mei, care stătea în cadrul uşii.

— Încetaţi cu siropoşeniile astea, că mi se face rău. A venit un dosar nou.

Hugo s-a dezlipit de balustradă.

— Spune-mi.

Mei a început să recite conţinutul dosarului învăţat pe de rost. Hugo n-a întrerupt-o, ascultând-o cum turuie despre noul lor musafir.

Wallace a privit spre plantele de ceai

Frunzele fremătau în adierea caldă. Erau puternice, înfipte adânc în pământ. Hugo avusese grijă să fie aşa.

— Wallace, i-a spus Hugo din uşă. Vii?

— Sigur, i-a răspuns Wallace, întorcându-se. Hai să facem ce-avem de făcut. Cine va fi noul nostru oaspete?

Când a ajuns la uşă, Wallace a apucat fără ezitare mâna întinsă a lui Hugo. Şi uşa s-a închis în urma lor. O clipă mai târziu, lumina de pe veranda din spate s-a stins, lăsând grădina scăldată doar de razele lunii.

Dacă s-ar mai fi uitat în urmă o ultimă dată, ar fi văzut ceva mişcându-se în pădure. Acolo, la marginea codrului, în întuneric, un cerb măreţ îşi apleca spre pământ capul în semn de veneraţie, cu flori atârnându-i de coarne. După un timp, s-a retras în hăţişurile codrului, lăsând în urmă o dâră de petale.

MULȚUMIRI

Sub ușa care șoptește este o poveste extrem de personală; prin urmare, una foarte greu de scris. Am avut nevoie de multă energie ca s-o termin, căci m-a forțat să-mi analizez propria suferință, cauzată de pierderea unui om pe care l-am iubit enorm, mai mult decât am făcut-o vreodată – sau cel puțin s-o fac în afara ședințelor de terapie. Există un element de catharsis în doliu, deși, când îl trăim, nu ne dăm seama de asta. N-o să susțin că a scrie cartea aceasta m-a ajutat să mă vindec, pentru că ar fi o minciună. În schimb, o să spun că m-a lăsat cu ceva mai multă speranță decât înainte, chiar dacă una dulce-amară. Dacă trăiești suficient de mult cât să înveți să iubești pe cineva, atunci o să cunoști, mai devreme sau mai târziu, durerea pierderii. Așa e făcută lumea.

Câțiva oameni minunați m-au ajutat să vă ofer acest roman, așa că, în cele ce urmează, aș vrea să le mulțumesc.

În primul rând, lui Deidre Knight, agenta mea, care mi-a promovat cărțile cu înverșunare și care crede în ele poate mai mult decât oricine altcineva. E cea mai bună agentă literară pe care și-o poate dori un autor. Mulțumiri așadar lui Deidre și echipei ei de la The Knight Agency. Din aceasta face parte și Elaine Spencer, care se ocupă de drepturile de autor pentru cărțile mele în străinătate. Ea este motivul pentru care *Casa din marea azurie* și *Sub ușa care șoptește* sunt traduse în atât de multe limbi.

Lui Ali Fisher, redactorul meu, care mi-a dat cele mai bune sfaturi literare pe care le-aș fi putut primi vreodată. În timpul redactării cărții de față, mi-a zis un cuvânt care a schimbat felul în care priveam povestea lui Wallace: descentralizează. Poate asta nu înseamnă cine știe ce pentru voi, dar credeți-mă când vă spun că a fost ca și cum ar fi ieșit soarele din nori prima dată după săptămâni bune și că m-a făcut să mă concentrez asupra lucrurilor cărora trebuia să mă fi dedicat de la bun început. Povestea asta e atât de bună datorită ei.

Tot din echipa de redactare vine și editorul adjunct Kristin Temple. Ea mi-a dat niște sfaturi esențiale în privința construcției personajului directorului (pentru că, în mod normal, tind să încalc

regulile lumii pe care o creez), iar băiatul acela ciudat, care nu e tocmai un băiat, a fost creat așa datorită ei. Mulțumesc, Kristin.

În continuare, mulțumesc redactorilor care s-au ocupat de aspectele legate de corectitudinea politică. Nu că aș vrea să minimalizez în vreun fel munca altora la această carte, dar acești redactori au fost, poate, unii dintre cei mai importanți. Dintre cele cinci personaje centrale – Wallace, Hugo, Nelson, Mei și Apollo – trei sunt de culoare. Acești redactori au cernut cu multă pricepere diversele repetiții și mi-au oferit sfaturi extrem de benefice. Aș dori să le mulțumesc celor de la Tessera Editorial, precum și moukies, care au făcut personajul lui Hugo cu atât mai bun.

Saraciea Fennell și Anneliese Merz sunt agentele mele de presă, cele mai fervente susținătoare pe care le am și, în general, unele dintre cele mai bune persoane pe care un autor și le-ar putea dori în echipa lui. Nu știu cum fac ce fac, dar munca lor neobosită ne determină pe toți să fim mai buni.

Printre cei cărora le datorez stimă eternă sunt și Devi Pillai, editorul Editurii Tor, Fritz Foy, președintele TDA, Eileen Lawrence, vicepreședintele și directorul de marketing, Sarah Reidy, directorul executiv, Lucille Rettino, vicepreședintele diviziei de marketing și publicitate și Tom Doherty, președintele și fondatorul TDA. Ei cred în puterea poveștilor queer și sunt recunoscător că mă lasă să fac genul fantasy ceva mai gay decât e.

Becky Yeager este directorul de marketing, ceea ce înseamnă că este treaba ei să facă romanele mele cunoscute lumii. Unul dintre marile motive pentru care au fost citite în toată lumea este munca ei. Mulțumesc, Becky.

Rachel Taylor, coordonatoarea departamentului de marketing digital, este care gestionează conturile de pe rețelele sociale ale Editurii Tor și care se asigură că toată lumea vede tweeturile mele stupide despre cărțile pe care le scriu. Mulțumesc Rachel.

Cât despre producție, aprecierile mele se duc către Melanie Sanders, coordonatorul departamentului de producție, Steven Bucsok, managerul de producție, Heather Saunders, designerul de conținut și Katie Klimowicz, designerul de copertă. Ei fac ca totul să arate așa de bine. În plus, aș dori să îi mulțumesc lui Michelle Foytek,

manager senior al departamentului de producţie, care se coordonează cu producţia pentru a aduce toate materialele exclusive în ediţiile potrivite.

Iar acum să vorbim despre copertă, frate. Despre *copertă!* Uită-te bine la ea doar o clipă. Vezi cât de incredibil de mişto e? Asta se datorează celor de la Red Nose Studios. Chris dispune de nişte abilităţi nemaiîntâlnite de a săpa, cumva, în mintea mea şi de a-mi trezi la viaţă imaginaţia în forma copertelor incredibile pe care le-a făcut pentru mine. Sunt mereu şocat şi mut de admiraţie în faţa rezultatelor muncii lui. Mulţumesc Chris.

Ţin de asemenea să mulţumesc echipei de vânzări de la Macmillan pentru sprijinul şi pentru munca extraordinară de a aduce cartea – şi, în general, toate cărţile mele – în librăriile de pretutindeni. Sunt cei mai mari susţinători ai mei şi niciun scriitor n-ar putea cere mai mult.

Mulţumesc, Lynn şi Mia, cititorii mei beta. Ei au ocazia să citească poveştile înaintea tuturor şi, dat fiind că până acum încă n-au fugit urlând, pot să mă declar câştigător.

Mulţumesc Barnes & Noble pentru că aţi selectat *Sub uşa care şopteşte* ca ediţie exclusivă (dacă nu aţi văzut surpriza din ediţia B&N, cu siguranţă ar trebui să vă duceţi să o vedeţi). De asemenea, le mulţumesc librarilor şi bibliotecarilor din întreaga lume care au vorbit frumos despre cărţile mele în faţa cititorilor. Vă rămân veşnic dator şi voi face pentru voi orice îmi veţi cere, chiar dacă asta va înseamnă să ascundeţi un cadavru.

Şi, nu în ultimul rând, îţi mulţumesc ţie, cititorule. Datorită ţie am şansa să fiu scriitor cu normă întreagă. Îţi mulţumesc că îmi oferi posibilitatea să fac ce-mi place. Abia aştept să vezi ce urmează.

TJ Klune
11 aprilie 2021

Sub ușa care șoptește este o nouă poveste absolut încântătoare a lui TJ Klune, autorul bestsellerului *Casa din marea azurie*, ideală pentru fanii romanului *Un bărbat pe nume Ove* și ai serialului de succes *The Good Place*.

Bun venit la Popasul lui Caron, unde ceaiul e fierbinte, fursecurile sunt proaspete, iar răposații abia își încep călătoria spre viața de dincolo.

Când un culegător de suflete vine să-l ia pe Wallace de la propria înmormântare, acesta începe să suspecteze că s-ar putea să fie mort.

Iar când Hugo, patronul unei ceainării deosebite, promite că-l va ajuta să treacă dincolo, Wallace trage concluzia că e mort, fără doar și poate.

Dar, chiar și așa, Wallace nu e pregătit să renunțe la viața pe care nici măcar nu a apucat să o trăiască. Prin urmare, atunci când află că mai are de stat o singură săptămână la Popasul lui Caron înainte să fie nevoit să deschidă misterioasa ușă de la etajul patru al ceainăriei, se hotărăște să trăiască o viață întreagă în cele șapte zile rămase.

Amuzant, tulburător și înduioșător, romanul *Sub ușa care șoptește* este o poveste plină de speranță despre o viață irosită într-un birou și o moarte petrecută clădind un cămin.

O carte ca o îmbrățișare caldă, despre un Grinch în carne și oase care dă ortul popii și un luntraș care ajută oamenii să-și înceapă călătoria spre tărâmul de dincolo.

Cassandra Khaw, autoarea romanului
Nothing But Blackened Teeth

De același autor a mai apărut și

storiabooks.ro